

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

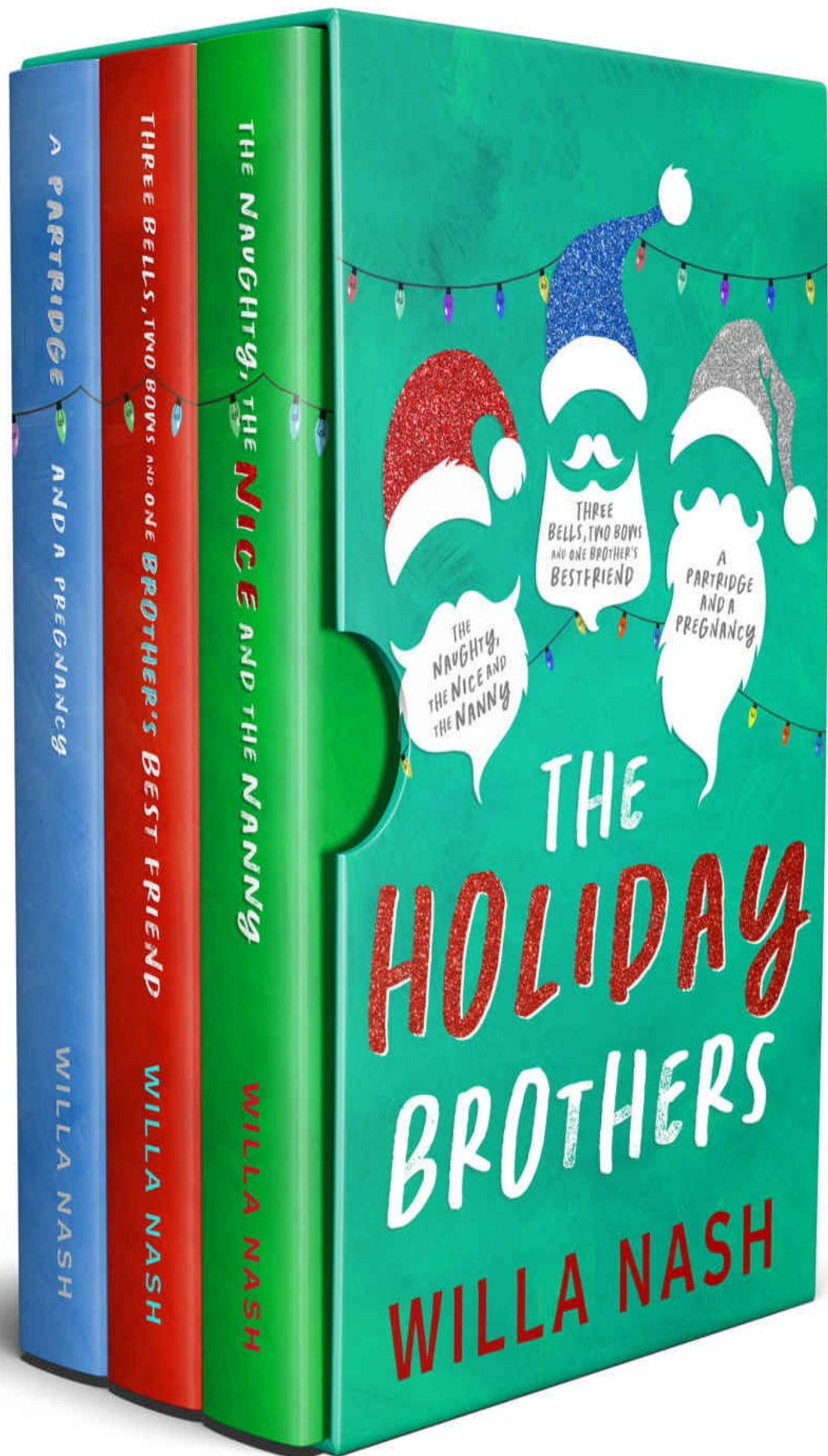
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TATİL KARDEŞLER SERİSİNİN TAMAMI

Copyright © 2022 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-957376-25-7

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak Resmi © Sarah Hansen, Okay Creations

www.okaycreations.com

DİĞER BAŞLIKLAR

Calamity Montana Serisi

[Rüşvet Blöf](#)

[Arsız](#)

[Kabadayı](#)

[Kavga](#)

[Damızlık](#)

Edens Serisi

[Quincy'de Noel - Indigo](#)

[Ridge'in Önsözü](#)

[J uniper Hill](#)

[Garnet Flats](#)

[J asper Vale](#)

Clifton Forge Serisi

[Çelik Kral](#)

[Riven Şövalye](#)

[Taş Prenses Asil](#)

[Prens Düşmüş J](#)

[ester Teneke](#)

[Kraliçe](#)

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith iftlik Evi](#) [The](#)

[Clover şapeli](#)

[şanslı Kalp Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

Maysen Kavanoz Serisi

[Doğum Günü Listesi](#)

[Molly'ye Mektuplar](#)

Lark Cove Serisi

[Yırtık](#)

[Pırtık](#)

[Ürkek](#)

[Trajik](#)

[Cicili](#)

[Bicili](#)

[Zamansız](#)

Kaçak Serisi

[Runaway Road](#)

[Wild Highway](#)

[Quarter Miles](#)

[Forsaken Trail](#)

Noktalı Çizgiler

Standalones

Ivy

Riftler ve

Nakaratlar Biraz

Fazla Vahşı

İÇİNDEKİLER

YARAMAZ, İYİ VE DADI

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Sonsöz

ÜÇ ÇAN, İKİ YAY VE BİR KARDEŞİN EN İYİ ARKADAŞI

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Sonsöz

BİR KEKLİK VE BİR HAMİLELİK

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

YARAMAZ, IYI VE DADI

BİRİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"O BİR MELEK."

"Hepsi öyle değil mi?" Kestirip attım.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı patronum telefon konuşmamızın diğer ucunda. "Bazı çocuklar bok kafalıdır."

"Vay be." Kıkırdadım. "Cathy."

"Natalie, tatilde olduğunu ve bir mola vermek için geç kaldığını biliyorum ama bu işi alabilecek tek kişi sensin. Müşterileri geri çevirmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Burnumu kıvırdım. Cathy müşterileri geri çevirmekten nefret ederdi, ben de Cathy'yi geri çevirmekten nefret ederdim. Ama bu benim tatilimdi. Yıllardır yaptığım ilk tatildi ve bilerek Noel'e denk getirmiştım.

Başkasının ailesiyle ilgilenmek yerine kendi ailemle tatilin tadını çıkaracaktım.

Bu sabah şehir merkezine gelip Main Street Overeasy'de yumurta ve krepten oluşan doyurucu bir kahvaltı yaptıktan sonra son dakika hediye alışverişi yapmak için yola koyuldum.

Devasa altın, kırmızı ve yeşil çelenkler yol boyunca dizilmişti, telleri masmavi gökyüzünün altında parılıyordu. Minik ışıklarla sarılmış ağaçlar dün geceki kardan dolayı parılıyordu. Kazan-

Duvardaki vitrinler Noel Babalar, süs eşyaları ve özenle paketlenmiş hediyelerle doluydu. Sabah güneşi parlak ve neşeliydi, kışın soğuğunu savuşturuyordu. Tatilim için mükemmel bir başlangıçtı.

"Cathy, yapamam."

"Lütfen," diye yalvardı. "Babası çaresiz görünüyordu. Tatil için şehre gelmiş. İşkolik bir tipe benziyordu. O çalışırken gündüzleri kızına sen bakacaksın. Bir aile tatili etkinliğinden de bahsetti, ancak ona sadece gündüzleri çalışmak zorunda olduğunu söyledim. Görünüşe göre, her zamanki büyükannesi dün çekip gitmiş."

"Bu kızın bir melek olduğunu söylediğini sanıyordum. Dadılar melekleri bırakıp gitmez."

"Normal ücretinizin iki katını ödemeyi kabul etti."

İnledim. Elbette beni parayla ayartacaktı. "Sana Magdalena'dan hiç bahsetmemeliydim."

Sevgili 1969 nane yeşili Volkswagen otobüsüm. Magdalena. Üç hafta önce şanzımanı bozulmuştu. Tamirci, eski Volkswagen parçaları konusunda uzmanlaşmış bir parça mağazasından yeni bir tane sipariş etmişti, ancak nakliye ile birlikte bana dört bin dolardan fazlaya mal olacaktı.

Ben bir mürebbiyeydim, bir zenginlik

değil. "Ve sadece bir haftalığına mı?"

diye sordum. "Evet. Sadece bir hafta."

"Gülümsemeyi kes. Ben bir soru sordum. Kabul etmedim."

"Gülümsediğimi nasıl anladın?"

Gözlerimi devirdim. "İsteddiğini elde ettiğinde hep

gülümsüyorsun." "Yani bu bir evet mi?"

"Evet," diye homurdandım. "Yapacağım."

"Mükemmel! Teşekkür ederim. Eminim bu hafta çok kolay geçecek." Cathy'nin ünlü son sözleri.

Uzun süreli görevlerde çalışmayı tercih ettiğimi biliyordu. Son ailemle üç buçuk yıl birlikte çalışmıştım. Scully'ler Montana, Bozeman'daki en iyi ailenin en iyisiydi. Çocukları, Cathy'nin bu *tür* görevler için çağırabileceği kişi olduğum için beni ödüllendirmek üzere cennetten gönderilmiş gerçek meleklerdi.

Scully'ler geçen yıl on dört ve on altı yaşlarına basmışlardı. İkisi de okulda aktifti, futbol, basketbol oynuyor ve koşu yarışlarına katılıyorlardı. Artık en büyüğünün ehliyeti vardı ve aynı okula gidiyorlardı, onları A noktasından B noktasına götürüp getirmeme ihtiyaçları yoktu.

Onlarla son günüm dündü ve onlara sarılıp vedalaşırken bir bebek gibi ağlamıştım. Hüngür hüngür ağladığım için benimle acımasızca dalga geçmişlerdi ve Instagram bugünlerde çocuklar için pek havalı olmasa da, hayatın kanıtı olarak her hafta bir selfie paylaşacaklarına söz vermişlerdi.

Yılbaşından sonra başka bir aileyle çalışmaya başlayacaktım. Çocuklar beş ve dokuz yaşındaydı. İyi anlaştığımızı varsayarsak, yıllarca onların dadısı olabilirdim.

Onun önerdiği gibi kısa süreli işler daha çok yücetilmiş bebek bakıcılığı işlerine benziyordu.

Ama Magdalena için bebek bakıcısı ben olacaktım. "Detayları bana gönder," dedim.

"Tamam. Seni saat 10'da bekliyorlar, gitsen iyi olur." "On."

Ayaklarım durma noktasına geldi. "Bugün mü? En azından bugün bana bir gün izin ver. Yarın başlayabilir miyim?" "Um . . ."

"Noel'e üç gün kaldı. Alışverişimi henüz bitirmedim." Çünkü tatil günlerimi hediye alıp paketlemek için bloke etmiştim. "Beni öldürüyorsun, Cath."

"Alışveriş merkezi dokuza kadar açık."

"Alışveriş merkezinden nefret ettiğimi biliyorsun," diye mırıldandım.

Alışverişimi ertelediğim için bu bana iyi geldi. Her yıl daha erken başlayacağıma yemin ettim. Ve her yıl erteledim. Noel arifesine bu kadar yakinken alışveriş merkezi cehennem en bunaltıcı seviyesiydi.

"Teşekkür ederim Natalie. Sana her zaman güvenebilirim." "Magdalena için olmasaydı . . ."

Yine gülümsüyordu. Dudaklarının gerildiğini neredeyse duyabiliyordum. "Sen en iyisisin."

"Yılın çalışanı olarak beni seçseniz iyi olur."

"Geçen yıl Yılın Çalışanı sendin. Herkes torpil yaptığımı düşünecek."

"Çünkü ben senin favorim ve sen favorileri oynarsın."

"Doğru."

"Hoşça kal." Telefonu kapattım ve saate baktım.

Saat 10'a yirmi dakika vardı.

Etrafımda döndüm ve Main'in dışındaki otoparklardan birine park etmiş olan babamın Subaru'suna doğru geri çekildim. Magdalena dükkâdayken onu bana ödünç vermişti.

Babam her zaman son derece sadık olduğumu söylerdi. Şu anda kendimi destansı bir omurgasız gibi hissediyordum. Cathy arayacak başka kimsesi olmadığına inanıyor olabilirdi, ama bunun nedeni her zaman önce beni aramasıydı. Bunun gibi kısa süreli işler için, asıl ailem tatildayken ya da bir müşterinin ek yardıma ihtiyaç duyduğu bir hafta sonu için genellikle ilk istediği bendim. Ben de her zaman evet derdim.

Ama yıllar boyunca bana iyi davranarak ve Scully'ler gibi en iyi aileleri bana vererek bağlılığımı kazanmıştı.

Cathy, Bozeman'da yerel bir dadı ajansına sahipti ve bugünlerde ebeveynlere sunulan çevrimiçi hizmetlerin artmasıyla birlikte, kendisini ve çalışanlarını diğerlerinden ayırarak hayatta kaldı. İlanları tararken bulabileceğiniz türden bir büyükanne değildik. İtibarımız pek iyi değildi.

Eşleşen ve yeni müşteriler sadece tavsiyeler yoluyla gönderiliyordu, bu nedenle bir müşteriye hayır demekten nefret ediyordu.

Meleği için çaresizce bir tatil bakıcısına ihtiyaç duyan bu baba, muhtemelen iki katı ücret karşısında gözünü kırpmadı.

Magdalena, bebeğim, bu senin için.

Subaru-Barney'e ulaştım. *Barley?* -Hâlâ mükemmel ismi seçme aşamasındaydım. Arabanın camındaki yansımam Cathy'yi aramak için telefonumu çıkarmamı sağladı.

"Eğer bana fikrini değiştirdiğini söylüyorsan, çok geç kaldın," diye cevap verdi. "Babasını çoktan aradım ve yolda olduğunu söyledim."

"Eve gidip üzerimi değiştirecek vaktim yok. Kıyafet kuralı var mı?"

"Kıyafet kuralı yok, ama sen ne giyiyorsun?"

"Mavi balıkçı yaka kazak. Yırtık kot. Ördek çizme." Alışveriş için giyinmiştim, çalışmak için değil. Scully'lerin bir kıyafet yönetmeliği yoktu ama ben asla dizleri yıpranmış bir kotla gelmezdim. "Ayrıca saçımı da henüz yıkamadım."

"Eminim sorun olmayacaktır. Ona özel bir gününü böldüğümüzü bildiren bir not göndereceğim. Eğer özel istekleri olursa, yarından önce size bildirebilir."

"Tamam. Hoşça kal." Arabanın kilidini açıp direksiyona geçtim, tam o sırada Cathy'den adresi içeren bir mesaj geldi. Adresi telefonuma girdim, sonra da GPS'i takip ederek şehrin öbür ucuna gittim.

Yirmi dokuz yılımın tamamını Bozeman'da geçirmiştim ve liseden mezun olduktan sonraki sonbaharda Cathy için çalışmaya başlamıştım.

Ülkenin en hızlı büyüyen şehirlerinden biri olan Bozeman gözlerimin önünde dönüşmüştü ve artık gençliğimin kasabası değildi. Bir zamanlar tarım arazilerinin olduğu yerlerde yeni evlerle dolu mahalleler vardı. Büyük mağazalar küçük, yerel dükkanları kovalıyor ve yeni restoranların sayısı şaşırtıcı boyutlara ulaşıyordu.

Yol tarifi beni her geçen kilometreyle birlikte evlerin daha da büyüdüğü hrin dış mahallelerine götürdü. Dağın eteklerine yaklařtıķ, mülkler yayılıyor ve her özel yol demir bir kapıyla kapatılıyor.

"Yüz metre sonra varış noktanız solda." Navigasyon Subaru'nun Bluetooth'undan çaldı.

Magdalena Bluetooth için çok yaşlıydı. Subaru'ya döndüğümde onu ve bu ısıtmalı deri koltukları zleyecektim.

Yaklaşan araba yolu girişinin üzerinde kütükten bir kemer yükseliyordu. Yaprak dökmeyen ağçlarla kaplı dar bir sokağ girdiğimde siyah metal kapılar açıktı. Hafif bir köşeyi dönene kadar uzuvları evin çoğunu gözden saklıyordu ve *sonra-whoa*.

"Oh, kahretsin. Kesinlikle saçımı yıkamalıydım." Aile evi görünümünde bir kayak kulbesiydi.

Koyu r e n k l i ahşap kaplaması ve kırmızı çerçeveli pencereleriyle ev, arkasındaki dağlar kadar gururlu ve cesur duruyordu. n kapı ahşaptı ve önünde vitray bir pencere vardı. oğ verandada standart bir ışık varken, bu evde alevleri gündüz bile titreyen iki kükreyen gaz feneri vardı. Dadı olarak görev yaptığım süre boyunca pek çok zengin evine gitmiştim.

Bozeman'ın seçkinleri ama bu seferki zirveydi. Kevin Costner kapıdan içeri girip bana Dutton iftliğ'i'nden inmemi söyleseydi şaşırmazdım. Ancak bu *Yellowstone* dizisi değildi ve gösterge panelindeki saat onu on geçerken işe koyulma vaktim gelmişti.

Misafirler için olduğundan şüphelendiğim kıvrımlı araba yoluna park edip yolcu koltuğundan çantamı aldım ve dikiz aynasından saçımı kontrol ettim. Bu sabah eklediğim sarı dalgalar at kuyruğumu süslemişti -bir nevi.

Çocuk neye benzediğimi umursamazdı, değil mi? Ve baba, şey ... kısa süreli Natalie ile uğraşmak zorunda kalacaktı.

Dışarı çıktım ve aceleyle eve gidip kapının ziline bastım. Çanı tanıdık bir melodiydi. Bu muydu?

"Mutlu Noeller dileriz." Kapıya en iyi dudak kıvrımımı verdim. Bu aptal şarkı bütün gün aklımdan çıkmayacaktı.

İçeriden ayak sesleri geldi ve yeni işverenimi karşılamaya hazır bir şekilde gülümsememi takındım. Kapı hızla açıldı ve-

"Hi-oh." Aman Tanrım. Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Pamuk Prenses'in Maddox Holiday'e şarkı söyleyen cücelerinden biri gibi *hi-oh* dedim.

Maddox Tatili. Bir zamanlar ergenlik fantezilerimin her birini işgal eden yakışıklı çocuk, *kutsal bok gibi seksi* bir adama dönüştü.

Maddox Holiday.

Bozeman Lisesi'nin en popüler çocuğuydu. Her kızın utanmadan aşık olduğu çocuktu. Acil bir dadıya ihtiyacı olan zengin bir baba mıydı?

Bunu kabul etmeden önce kesinlikle daha fazla soru sormalıyım. Kesinlikle saçımı yıkamalıyım.

"Merhaba. Cathy Caron'un ajansından mısınız?"

"Evet. Selam." "Oh" demeden başardım. *Daha iyi.* "Ben Natalie Buchanan."

"Maddox Holiday." Bana el sallayarak içeri girdi ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Memnun oldum Natalie."

Bekle. Benimle tanıştığına memnun oldun mu? Cidden mi?

Benimle zaten tanışmıştı.

Ne zaman. Yedi yaşımdaydım. Yedi yaşımdayken.

Büyüleyici mavi bakışlarında hafif bir tanıma titreşimi olmasını dileyerek, umarak ve dua ederek yanından geçip gittim. Ama . . .

Hiçbir şey.

Adamın kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. *Lanet* olsun.

Maddox benden üç yaş büyüktü, yani aynı çevrelerde koşturduğumuz söylenemezdi. Ama uzun yıllar boyunca aynı okullara gitmiştik. İkiz kardeşleri benim yaşımdaydı. Beni tanıyor olmalıydı.

Hala bir şey yok.

On dört yaşındaki ben içten içe öldüm. Maddox Holiday'in bir gün onun hayatının aşkı olduğunu fark edeceğine dair fantezisi rüzgârda savrulan bir tutam kar gibi *uçup* gitti.

Burada ne işim vardı? Cathy'ye hayır demeyi ne zaman öğrenecektim? Önümüzdeki hafta Maddox Holiday benim patronum olacaktı. Ve adamın bir keresinde kaykayımdan düşüp dizimi onun garaj yolunda çizdiğimden haberi bile yoktu.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler,"

dedi. "Elbette." Daha fazla dilek. Daha fazla umut.

Daha çok dua. Olmadı. Hiç. Beni tanımadı.

Kaptanın seyir defteri. Yirmi ikinci Aralık. Bugün hayatımın en aşağılayıcı gününü yaşıyorum.

Ona söylemeli miyim? Bu durumu tuhaflştırır mı? Muhtemelen.

Magdalena onu tamirciden kurtarmam için bana güveniyordu, Bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim, gülümsedim ve çocuğuna bakmam için bana para ödeyen herhangi bir babanın karşısında duruyormuşum gibi davrandım.

"Cathy durumu açıkladı mı?" diye sordu.

"En üst düzeyde." Yine de hatırlayabileceğim bir ismi atlamıştı. Bu pozisyonla ilgili tüm detayların e-posta gelen kutumda olduğundan şüpheleniyordum. "Bir haftalığına bir dadıya ihtiyacınız var, doğru mu?"

"Bir hafta. Selefiniz dün çekip gitti." Çenesi sıkılaştı ve *vay* canına, yontulmuştu. Köşeleri o kadar keskindi ki

onurlarına bir kardan adam heykelini hak
ettiler.

Sıradan bir baba. O da başka bir baba.

Tamam, belki de diğer babalar gibi değildi. Son yıllarda çalıştığım babaların hiçbiri bu kadar yakışıklı değildi. Hiçbirinin gözleri kristal mavisi mücevherler gibi değildi. Hiçbirinin tüylerimi diken diken eden çakıllı bir sesi yoktu.

Zaman Maddox Holiday'i sadece geliştirmişti.

Şimdi daha uzun görünüyordu, benim 1.80'imın bir baş üstünde duruyordu. Maddox'un yüzü temiz tıraşlıydı ve koyu renk saçları parmakla taranarak yüzünden uzaklaştırılmıştı. Lisedeyken saçlarını kısa tutardı, ama bu saçlara sahip olsaydı, dolabına külotlarını sokan kızlar olurdu.

Muhtemelen çoktan yapmıştır.

Nefes al, Natalie. Bu sadece Maddox'un mega sıcak tatili. İşine odaklan. İşine. Çocuğa. "Bir kızınız var, doğru mu?"

"Var. Violet." Kızının adını duyunca bakışları yumuşadı. "Yedi yaşında. Tatil için ailemi ziyarete geldik. Burası onların evi, bu yüzden korkarım hiç sessiz bir an olmuyor."

"Oh. Tamam." Kayak evi Hannah ve Keith'e mi aitti? Neden şaşırdığımdan emin değildim. Holidays, Bozeman'daki en başarılı ailelerden biriydi.

Hannah bir emlak komisyoncusuydu ve kasabadaki satılık tabelalarının en az yarısında onun yüzü vardı. Komisyonculuğu ilçedeki en iyi bilinen ve en saygı duyulan komisyonculuktu, bunun nedeni kısmen kocasının inşa ettiği en iyi evleri satmasıydı.

Keith Holiday, bölgede en çok aranan özel ev inşaatçısıydı. İnsanlar bir Holiday Evi için yüksek meblağlar ödüyor ve asla hayal kırıklığına uğramıyorlardı.

Burayı Keith inşa etmiş olmalı. Sadece fuayeyi görmüş olmama rağmen içerisi de en az dışı kadar görkemli ve muhteşemdi. Bir şan-

Delier başımın üzerinde asılı duruyordu, kolyeleri ışığı kırıyordu. Çok sayıdaki pencereden güneş ışığı süzülüyordu. Çizmelerimin altındaki doğal taş karolar grimsi mavinin güzel bir tonundaydı.

Bu evde bir hafta çalışmak zor olmazdı.

Maddox ve kardeşleri büyürken kasabada yaşıyorlardı. Evimden iki blok ötede.

Heath ve Tobias mahalledeki parkımıza giderken çocukluk evimin önünden bisikletleriyle geçerlerdi.

Bekle. Kardeşleri. Maddox beni hatırlamayabilir ama Heath ve Tobias hatırlar. Burada olacaklar mıydı?

"Bu iyi mi?" Maddox sordu.

"Ha?"

"Endişeli görünüyorsun." Yüzümü inceledi, gözleri kısıldı. "Fazladan insanlar girip çıkıyor. Bu bir sorun olur mu?"

"Sorun değil," diye yalan söyledim, gülümsememi düzelttim.

"Güzel. Keşke bir hafta izinli olsaydım ama şirketim için kritik bir dönem. Bir şey çıkarsa diye evde, üst kattaki ofiste çalışıyor olacağım. Ama telefon konferansları ve e-postalar
."

"Karışıma yedi yaşında bir çocuk eklemek çok fazla."

"Aynen öyle." Başını salladı. "Sadece biraz yardıma ihtiyacım var. Normalde annemle babam devreye girip ona bakarlardı ama Noel arifesindeki yıllık partiyi planlamakla meşguller. Ayrıca bu hafta da çalışıyorlar. Violet'in hepimiz arasında gidip gelmesini, kaybolmuş hissetmesini istemiyorum. Biz buradayken biraz eğlenmesini istiyorum."

Bu çok tatlıydı. Yine de Maddox her zaman tatlıydı. Bütün kızların ona aşık olmasının nedeni buydu. Popülerliğinin ya da yakışıklılığının onu sosyal çevresindeki pek çok erkek gibi kibirli bir playboy haline getirmesine asla izin vermemişti.

"Peki ya Violet'in annesi?" diye sordum. Maddox bir eşten söz etmemişti ve sol elinde de yüzük yoktu. "O da burada olacak mı?"

"Hayır, ben boşandım. O Los Angeles'ta."

"Tamam." Bekar baba. Yetişkin Maddox daha da seksi olmaya devam etti.

"Violet'in size burayı gezdirmesine izin vereceğim. Ama lütfen buradayken rahatınıza bakın." Maddox beni inceledi ve bir an için kalbim kabardı. Beni hatırlıyor muydu? Evet mi? Lütfen? "Violet muhtemelen odasındadır."

Gah. Bu adam bir kızın egosunu nasıl ezeceğini iyi biliyordu. Egom olduğundan değil. Masa oyunlarını seven ve yaşlılar merkezinde gönüllü olarak Pazar tombala oyunlarını yöneten ineklerin egoları olamazdı.

Maddox futbol sahasını domine ederken ve amigo kızların lideriyle çıkarken, ben lisedeki Cuma gecelerimi komşulara bakıcılık yaparak geçiriyordum.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Maddox bana gözlerini kırıştırarak küçük bir gülümseme verdi. Erkeğin çocuğa göre bir başka gelişimi. Ancak gülümsemesinin ve sert bakışlarının altında yorgun görünüyordu. Bu tür bir yorgunluğu daha önce yardım için dadı getiren pek çok ebeveynde görmüştüm. Çoğunlukla, her şeyi yapamayacaklarını fark eden, zorlu işleri olan anne ve babalardan geliyordu.

Natalie kurtarmaya geldi.

"Rica ederim. Benim için bir zevk olacak. Cathy onun bir melek olduğunu söyledi."

Bakışlarında bir panik parıltısı belirdi. Bu, önceki dadının aceleyle ayrılışı kadar anlamlıydı. "Hadi gidip Violet'i bulalım."

Evin derinliklerine doğru yürürken onu takip ettim, hayatımda gördüğüm en iyi kot pantolonun içindeki sıkı kışına bakmamak için elimden geleni yaptım. Uzun bacakları, çoğu çekici erkeğe üniversitede öğretilmiş olması gereken türden doğal bir havayla hareket ediyordu.

Maddox omzunun üzerinden baktı.

Arkasına bakarken beni yakalamadan önce gözlerimi zorlukla ayırdım. "Çok güzel bir ev."

Pürüzsüz, Natalie. Gerçekten pürüzsüz.

"Babam inşa etti."

Bakışlarımı zorla evden ve adamdan uzaklaştırdım. "Harika bir iş çıkardı."

Duvarlar yumuşak bir beyaza boyanmıştır. Dekoratif ahşap aksanlar uzun, açık alanlara sıcaklık veriyordu. Pencere başlı başına bir özellikti ve camın ötesindeki karla kaplı arazinin her açıdan manzarasını sunuyordu.

Maddox beni rahat deri parçalarla dolu bir oturma odasının önünden geçirdi. Taş şöminede kırmızı közler parlıyordu. Ocağı geçince, güzel, iğli korkulukları olan geniş bir merdiven ikinci kata çıkıyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda Maddox omzunun üzerinden bakarak, "Kapalı olma ihtimaline karşı sana yarın sabah için kapı kodunu getireceğim," dedi.

"Ön tarafa park ettim. Sorun olur mu yoksa başka bir yere park etmemi mi tercih edersiniz?"

"Ön taraf iyi. Annem bu hafta için bir aşçı tuttu, bu yüzden Violet için yemek yapmanıza gerek yok. Herhangi bir diyet kısıtlamanız varsa, ona bildirmeniz yeterli."

"Sebzeler sayılmazsa hiçbiri. Yılın bu zamanlarında sebzeleri Noel kurabiyeleriyle takas ediyorum."

Maddox kıkırdadı ve yüzüne yayılan gülümseme beni neredeyse tırabzandan aşağıya savuracaktı. Düz beyaz dişler. Dolgun dudaklar. Bir gamze. Yıllar geçtikçe o gamzeyi unutmuştum.

Patron. O benim patronum gibi. Bu yüzden beş merdiven yerine sadece üç merdiven boyunca kışına baktım. Kendimi savunmam gerekirse, göz hizamdaydı.

İkinci kat da en az birincisi kadar güzeldi. Merdivenlerin tepesindeki balkon oturma odasına bakıyordu. Peluş halılar

koridorda yürürken ayak seslerimiz.

Maddox üçüncü kapıda durdu. "Violet?"

Yatak odası oturma odamdan daha büyüktü. Kabarık, beyaz bir yatak odanın ortasında duruyordu ve tül bir gölgelikle örtülmüştü. Duvara dayalı oyuncak sandığı açıktı ve zemin kitaplarla, doldurulmuş hayvanlarla ve ... o bir Nerf silahı mıydı?

Mükemmeldi. Barbie bekliyordum ama Nerf silahları çok daha iyiydi.

Erkeklerle geçirdiğim yıllardan sonra, kendi kendime keskin nişancı ilan edilmişim. "Violet," diye seslendi Maddox yine.

Cevap yok.

"Az önce buradaydı." Alnı çatıldı. "Violet, eğer saklanıyorsan lütfen dışarı çık."

Sessizlik.

"Violet." En-suite banyoya doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra çıkıp yatağın altını kontrol etti. "Belki mutfağa gitmiştir."

Ana kata doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. Tam oturma odasına ulaşmıştık ki, evin içinde bir gürültü yankılandı.

"Kahretsin." Maddox'un adımları bir koridorda daha hızlandı.

Şeker ve vanilya kokusu burnuma çarptı. Pasta. Ya da kurabiye, ama ben kek olduğunu tahmin ediyordum. Tatlılar söz konusu olduğunda, ben de kendimi kanıtlamış bir uzmandım.

Bir köşeyi döndük ve çoğu restorancının ağzının suyunun akacağından şüphelendiğim geniş bir mutfağa girdik. Dağınık bir adanın önünde duran şef önlüklü, kırmızı suratlı bir adam boynundaki bir topak çikolatalı kek hamurunu siliyordu.

Burun delikleri alevlendi. Bakışlarını odanın ortasındaki bir kıza dikti.

Kırmızı bir tütü ve ona uygun parıltılı terlikler giymişti. Bir elinde tahta bir kaşık tutuyordu. Diğerinde ise bir kasap bıçağı.

"Sen Violet olmalısın," dedim.

Melek.

İKİNCİ BÖLÜM

MADDOX

"HEY." Heath ofisime girdi. Kapıyı çalmadan. Beni telefonda görmedi mi?

Odanın köşesindeki deri koltuğa otururken parmağımı kaldırdım.

Asistanıma, "Mal sahibiyle konuştuktan sonra bana haber ver," dedim. "Yedi yıllık bir kira sözleşmesi imzalamaya hazırım ama beş yıl olmasını tercih ederim. Bunun için bastırın."

"Tamamdır."

"Teşekkürler, John. Mutlu Noeller." "Sana da Maddox."

Görüşmeyi sonlandırdım ve burnumun kenarını sıktım. Bu baş ağrısı iki aspirin ve bir sürahi su içmeme rağmen geçmiyordu. Şakaklarımın altındaki zonklama tam da Violet'i mutfakta bulduğum sırada ortaya çıkmıştı.

Lanet olası bir bıçakla.

Saatler süren bitmek bilmeyen telefon görüşmeleri ve arka arkaya yapılan toplantılardan sonra acı daha da artmıştı. Montana'ya nadiren geliyordum ve yapmak istediğim son şey tatilimi çalışarak geçirmekti. Ama yapılması gereken işler vardı. Eğer gerçekten buraya taşınacaksam bitirmem gereken çok fazla iş vardı.

Şirketim için nerede ve ne zaman bir uydu ofis kurabileceğimi belirleme aşamasındaydım. Montana'ya taşınmaya sıcak bakan çalışanların bir çalışma alanına ihtiyacı olacaktı. Bir de Violet ve benim için bir ev inşa etmek vardı.

Her şey bir araya gelirse, yakında Montana sadece bir tatil beldesi olmayacak. Evimiz olacak.

Ve kardeşlerim beni bitmek bilmeyen mesajlar ve telefon aramalarıyla rahatsız etmek yerine, günümü yüz yüze bölebileceklerdi.

"Ne istiyorsun?" Heath'e bağırdım.

"Birileri tatil havasına girmiş."

Ona ters ters baktım. "Ciddiyim. Bugün işim bitmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey var. İşinizi belirtin."

"Ona sordun mu?" Tobias elinde bir yığın kurabiyeyle odaya girdi. Yine kapıyı çalmadan.

"Şunlardan birini bana

ver." "Lütfen de."

"Lütfen." Parmaklarımı şıklattım. "Şimdi."

"Bugün havanda değilsin." Tobias odayı geçti ve bir çikolata kırıntısı uzattı.

"Başım ağrıyor ve bugün tam bir tren kazası oldu." İçimi çektim, biraz şekerin bakış açımı iyileştireceğini umarak kurabiyeden bir ısırık aldım. Bir şeyler içmek için çok mu erkendi? Saat bir, şey, saat birdi. Teknik olarak tatildeydim.

"Neler oluyor?" Heath sordu.

"Yeterince büyük, yeterince güzel bir ofis alanı ve net servetimi Google'da arattığı için Montana'da LA fiyatlarını ödemeye razı olduğumu düşünmeyen bir mal sahibi bulmakta çok zorlanıyorum."

İlk aramaları kendim yaptım, ancak üçüncü mülk sahibi bana fahiş bir fiyat teklif ettikten sonra görevi John'a devrettim.

"Los Angeles'tan yanımda getirdiğim dadı işten ayrılmaya ve bu hafta güzel bir tatil yapmaya karar verdi. Onu buraya jetimle getirdikten sonra. Ve bu sabah kızımı mutfakta elinde bir bıçakla buldum."

"İşte bu yüzden buradayız." Tobias, Heath'inkinin yanındaki deri koltuğa oturdu. İkizlerin bakışları beni daha dik oturttu.

"Ne?"

"Natalie Buchanan'ı ne zaman işe aldınız?" Gözlerimi kırptım. "Dadı mı?"

"Sana onu tanımadığımı söylemiştim." Heath, Tobias'ın elinden bir kurabiye kaptı ve zencefilli çöreği ısırarak yedi. "Natalie Buchanan. Bizim sınıftaydı. Güzeldi ama o zamanlar biraz inekti."

Beni anında içine çeken mavi gözleriyle tanıdık geliyordu. Ama uzun, ince bacaklarına bakmamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki yüzünü seçemedim.

"Artık kesinlikle inek değil," dedi Tobias. "Onu uzun zamandır görmemiştim. İyi görünüyor."

İyi bir kelimeydi. Güzel başka bir şeydi. Ama o benim çalışanımdı ve bu yorumu yüksek sesle yapmamın imkânı yoktu.

"Onu rahat bırakın," diye emrettim. "Violet'e bakmak için burada. Başka seçeneğim yok, o yüzden önümüzdeki hafta yeğenine bakıcılık yapmak istemiyorsan Natalie'yi rahatsız etme."

"Violet'e bakıcılık mı? Oh, kesinlikle hayır." Heath sandalyesinden fırladı ve ofise geldiği gibi ortadan kayboldu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Tobias'ın bakışları yere düştü. Sonra Heath gibi Tobias da korkup kaçtı.

Belki de Violet pek uyumlu bir çocuk değildi. Tipik bir kız da değildi, bebek evleri ve Barbie'lerle oynayan ve

Yedi yaşındaki diğer kızların da böyle yaptığını varsayarsak. Violet'i bir kenara bırakırsak, başka çocuklarla deneyimim yoktu.

Bu yüzden dadılar.

Bir dizi dadı.

Profesyoneller bile kızımın başa çıkabilecek kapasiteye sahip görünmüyordu. Natalie bir hafta hayatta kalsaydı, etkilenirdim.

Geçen yıl otuz iki dadı tutmuştum. En uzun süre bizimle kalan yedi hafta kalmıştı, muhtemelen onun görevlerini önemli ölçüde azalttığım için. Tek yapması gereken sabahları Violet'i okula götürmek, her öğleden sonra onu almak ve ben saat altıda eve gelene kadar onunla üç saat geçirmekti.

Görünüşe göre, üç saat çok fazlaydı çünkü işten ayrıldığı gün, kadın bana yirmi dakika boyunca çocuğumun her şeyinin yanlış olduğunu söyledi.

Şımarık.

Asi.

Yaramaz.

Otuz iki dadıdan bir tanesi bile kızımın vakit geçirmekten hoşlanmamıştı. Bu sabah yediği o lanet kasap bıçağını kalbine saplamak gibiydi.

Violet zor biriydi. Boşanma ona zarar vermişti. Normalden daha sık davranıyordu. Onun maskaralıklarına karşı kör ya da sağır değildim. Sadece nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Umarım Montana'ya taşınmak cevabın bir parçası olur.

Ama henüz burada değildik. Ve şu anda tek istediğim Noel'i sağ salim atlatmaktı. Şansım yaver giderse Natalie, en azından annemle babamın partisi boyunca Violet'le birlikte kalabilirdi. Noel arifesinde parti sona erdiğinde, annemin yardım etmek için daha fazla boş zamanı olacaktı. Bu noktada, Natalie bırakmadan önce bugünü atlatırsa, bunu kabul ederdim.

Muhtemelen işi bırakacaktı.

Natalie Buchanan.

Hah. Bağlam dışında, ismini hatırlayamadım. Ajansın dadısıydı, başka bir şey değildi. Ajansları kullanmayı tercih ediyordum çünkü evime gelmeden önce bakıcıların geçmişlerini kontrol ediyorlardı ve otuz iki dadıdan sonra isimler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Ama şimdi Heath ve Tobias onun kim olduğunu söylediklerine göre, bunu kaçırdığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Neden bana söylememişti?

İş ve Violet'ten başka bir şeye zamanım olmadığını bildiğim için masamdan uzaklaştım ama yine de bir dakika ayırdım. Annem tüm eski yıllıklarımızı bu ofiste, bir kitaplığın en alt sırasında yıllara göre düzenlenmiş olarak tutuyordu. Son sınıf yılığımı çıkardım ve masama geri getirdim.

Çevirip açtığımda sırt kısmı çatladı. Sayfalar son senem gibi kokuyordu - futbol sahaları, birahaneler ve geleceğe dair tatlı beklentiler. Sayfaları tararken kendimi yeniden on sekiz yaşma bıraktım. Otuz iki yaşındaki bekar bir babanın yüklerini unuttum ve en büyük endişelerimin gelecek haftaki maç ve yaklaşan matematik sınavım olduğu bir zamana kaçtım.

Sayfalar ağır ağır dönüyor, birbirlerine mıknaş gibi yapışıyorlardı. Kitabın derinliklerine indikçe yüzümdeki aptal gülümseme yayılıyor, sayfalarda grup fotoğraflarını ve kulüp etkinliklerini görüyordum.

İşte oradaydı. On kişilik yüzme takımının grup fotoğrafında en arka sırada duruyordu. *Natalie Buchanan.*

Evet, onu kesinlikle hatırlamalıydım. Artık bir kadındı ama sarı saçları aynıydı, gözleri de öyle. Fotoğrafta göze çarpan güzel maviler, annemin yatak odamdaki mini Noel ağacına dizdiği ampuller gibi elektrik rengiydi.

Evdeki her odada, her biri farklı renklerde ışıklar ve süslemelerle donatılmış bir aēaē vardı. Bunları saklamak bir ayını alırdı. Her yıl küfreder ve bir daha asla bu kadar çok süsleme yapmayacaēına söz verirdi ama her yıl şükran Günü'nden sonra bana aēaēları tek tek asarken çekilmiş fotoēraflarını gönderirdi.

Bu gece uyumaya gittiēimde, o aēacın ışıltısı bana Natalie'yi hatırlatacaktı.

Yataktayken düşünmek için kesinlikle yanlış kişi.

Natalie Buchanan.

Kahretsin, ama iyi görünüyordu. Gençken çok tatlıydı. Yetişkin bir kadın olarak ise afet gibiydi. Kulüp fotoērafındaki gülümsemesine uzun uzun bir kez daha baktım, sonra ikinci sınıflar bölümüne geçtim ve onun resmini buldum.

Siyah bir balıkçı yaka giymişti, o zamanlar ıktıēım kızların giydiklerinin tam tersiydi. Hepsi okulun kıyafet ynetmeliēinin sınırlarını zorlamış, müdürün odasına aēırılmadan önce V yakaların ne kadar ařaēıya uzanabileceēini görmüşlerdi.

Natalie'nin saçları bu fotoērafta yüzme takımı fotoērafındakinden farklıydı. Kklleri neredeyse kaşlarını örtüyordu ve sert, düz bir çizgi halinde kesilmişti. Gülümsemesi sallantılı görünüyordu ve gözleri kısılmıştı.

Okul fotoērafılarını kutsa. Her gencin içindeki garipliēi ortaya çıkarma konusunda gerçek bir yetenekleri vardı.

Telefonum çaldı ve beni yıllıktan uzaklaştırdı. Onu bir kenara bıraktım ve iş gnme geri dönmeden önce kulaklıklarımı kulaēıma taktım. Bir telefondan diēerine atlayarak, önümüzdeki birkaç saati ekibime hızlı talimatlar vererek ve yeterince delege edersen bu yolculuk sırasında en az bir gün izin alabileceēimi umarak geçirdim. En azından akşamlarımı e-postalara cevap vererek geirmemeyi umuyordum.

Bir akşam yemeğini kaçırsam annem beni mavi Noel ağacı ışıklarıyla asardı. Sadece Violet dünyanın en seçici yiyicisi olduğu için değil, son yedi yıldır ailemi yeterince görmediğim için. Buraya taşındıktan sonra, kaybettiğimiz zamanı telafi edecektik.

Hepimiz için. Annemi, babamı ve kardeşlerimi özlemiştim. Ve onların kızımınla daha güçlü bir bağ kurmalarını istiyordum.

Ama önce yaşayacak bir yere ihtiyacım vardı.

Dün, şehrin dışında bir arsa için teklif vermiştim. Elli dönümlük bir araziydi, komşularıyla aramda bolca mesafe ve Violet'in dolaşabileceği bir sürü alan vardı. Bir gölet ve تنها bir dağ yürüyüş yoluna doğrudan erişim vardı.

Karla kaplı olsa bile onu gördüğüm an atlamıştım.

Babam ve ben dün gece geç saatlere kadar kat planı olasılıklarını tartıştık. Mülkiyeti alır almaz, bir ekip getirtmek ve temeli atmak için bazı ipleri çekecekti.

"Ne ile karşılık verdiler?" Emlakçıma sordum. Bu bugünkü ikinci konuşmamızdı.

"Tam olarak sormak istiyorlar."

"Tabii ki var," diye homurdandım.

Muhtemelen ismimi duyduklarında gözlerinde dolar işaretleri parlamıştı. Ama insanların beni adil olmayan fiyatlara zorlamasına izin vererek bir milyar dolardan fazla kazanmamıştım. "Teklif et. Emlakçılarına bunun kısa sürede kapanacak nakit bir teklif olduğunu hatırlatın. Eğer herhangi bir konuda tartışılırsa, çeker giderim. Bugünlerde Gallatin Vadisi'nde bir sürü parsel var."

İstediğim bu olmasına rağmen.

"Aynen öyle," dedi. "Bu akıllıca bir hareket Maddox. Gerçekten zekice."

Gözlerimi devirmiştim. Annemin şirketinde çalışıyordu ve tam bir yalakaydı. Ama işi hallediyordu, ben de görmezden geliyordum.

aşırı iltifatları. Aşırı tatlı ve şekerli tonu olmasaydı, iltifatı muhtemelen beni hiç rahatsız etmezdi. Buna alışmışım.

Cece bu sesi yıllar önce mükemmelleştirmişti. Kucağıma bir bomba bırakmadan hemen önce kullanırdı.

"Her ihtimale karşı bana diğer seçeneklerin bir listesini e-posta ile gönderin." "Elbette."

"Teşekkürler." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu bir kenara bıraktım. Midem guruldadı ve bir kurabiye daha beni çağırdı.

Mola zamanı. Kalıcı bir düğüm gibi hissettiren şeyi çözmeye çalışarak ensemi ovuşturdum, sonra yıllığı alıp annemin rafına geri koydum. Ama uzaklaşmadan önce merakım beni ele geçirdi. Heath ve Tobias'ın son sınıf yıllığını çıkarıp sayfalarını çevirdim.

Ve işte yine oradaydı, başka bir yüzme takımı fotoğrafında.

Natalie'nin perçemleri birinci sınıftan son sınıfa geçerken kaybolmuştu. Arka sıradaydı, erkeklerin arasında duruyordu. Diğer kızlardan daha uzundu, bunu daha önce de fark etmişim.

Altı-üç yaşındaydım ve annem dışında tanıdığım çoğu kadın bakışlarımı karşılamak için boyunlarını eğmek zorunda kalırdı. Natalie öyle değildi.

Fotoğrafta tek parça sade bir takım elbise giymişti. Birinci sınıf takım fotoğrafında hepsi aynı eşofmanları ve kapüşonluları giymişti. Ama bu mayo . . .

Her şey yerli yerine oturdu.

"Lanet olsun." Kıkırdadım. Evet, Natalie'yi hatırladım.

Lisemizin havuzunda çok fazla zaman geçirmemiştim ama son sınıfta birkaç hafta boyunca soyunma odalarımızın normal girişi kapatılmıştı. Futbol antrenmanından önce yüzme tarafındaki girişi kullanmak zorunda kalmıştık.

Geçtiğim bir gün Natalie havuzdaydı. Ben yanından geçerken, ittirerek sudan çıkmıştı ve on yedi yaşındaki hiçbir düzgün çocuk onu iki kere düşünmeden geçemezdi.

İnce vücut. Gür göğüsler. Soğuk havadan gerginleşmiş meme uçları. Muhtemelen perçemlerinin yeşile dönmesini engellemek için siyah bir bone takmıştı. O boneyi neden hatırladığımdan emin değildim. Belki de sıcak olmaması gerektiği içindir. Ama sıcaktı. Öyleydi.

Ve şimdi temelde bir çalışandı.

Kitabı kapattım ve rafa geri ittim. Sonra gözlerimi sıkarak yeni dadım Natalie'nin görüntüsünü kafamdan uzaklaştırdım.

Çalışan. Sınır dışı.

Ve bu bir kadın tarafından çarpıtılmanın ne yeri ne de zamanıydı. Cece'yle uğraşmak yeterince migren ağrısı yapıyordu.

"Hey." Heath yine kapıyı çalmadan ofise girdi. "Ne yapıyorsun? Onu araştırdın, değil mi?"

"Evet." Ayağa kalktım ve kitaplıktan uzaklaştım. "Ne yapıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bugün bir şey yok." "Çalışman gerekmiyor mu?"

"Buna tatil deniyor. V-A-C-A-T-I-O-N. Hiç duydun mu?" "Hayal meyal." İçimi çektim ve deri sandalyelerden birine oturdum.

Heath yanımdaki koltuğa oturdu ve getirdiği kahve fincanını dudaklarına götürdü. "Şef Tom ve Jerry'ler yaptı."

"Sonra görüşürüz. Hâlâ yapacak işlerim var." Telefonum cebimde titredi ve emlakçıdan gelen bir mesajı görmek için çıkardım. Satıcılar arsa için teklifimi kabul etmişlerdi. "Görünüşe göre Montana'da bir mülküm var."

"Güzelmiş. Şu göletli yer mi?"

"Evet. Bir servete mal oldu."

"Bunu karşılayabilirsin. Babamla bugün konuştuk. Eğer senin için de uygunsa, yapına öncülük edeceğim."

Başımı salladım. "Emin olabilirsin."

Hem Heath hem de Tobias babamın şirketinde çalışıyordu. Heath gerçek inşaatları görüyordu. Tobias ise mimardı. İkizler babamızın tasarım ve yönetim yeteneğini miras almışlardı ve bir gün Holiday Homes'un sahibi olacaklardı.

"Annem az önce Cece hakkında dedikodu yapıyordu," dedi. "Oh, kahretsin." İnledim. "Şimdi ne olacak?"

Annem eski karımdan nefret ederdi, bunu Violet dışında kimseden saklamaya çalışmazdı.

"Cece Instagram'da plajda çekilmiş bir selfie paylaşmış."

"Cece'ye benziyor." Eski sevgilimi takip etmeyi bırakmak zorunda kalmıştım çünkü Violet'le hafta sonlarını kaçıırken benim paramla dünyayı dolaştığını görmek beni cinnet geçirir hale getirmişti.

Montana'ya taşınmayı bu kadar cazip kılan şeylerden biri de Bozeman'ın şehirden ve Cece'den binlerce kilometre uzakta olmasıydı.

Üç yıl önce boşandıktan sonra Los Angeles'ta kaldım. Kısmen iş için. Kısmen de Cece'nin anne olmaya karar vereceği umuduyla. Belli ki hayal görüyormuşum.

Cece sadece ve sadece Cece'yi önemsiyordu.

Violet'in benden ve dadılardan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Aileye ihtiyacı vardı. Benim aileme. Büyükanne ve büyükbabasından sürekli şefkat görmeye ihtiyacı vardı. Amcalarıyla şakalaşmaya ve oynaşmaya.

Annem ve babam eve taşındığımız için çok mutluydular. Kardeşlerim şu anda Violet'e karşı temkinliydiler ama sonunda ona ısınacaklardı. Violet'i tek başıma büyütüyorsam, bunu Montana'da yapıyordum ve Cece bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Artık yapamazdı.

Boşanma anlaşmasını kızımızdan daha çok önemsiyordu.

İkimiz de genç yaşıta, ben üniversiteden mezun olduktan birkaç ay sonra evlenmiştik. Duyuruyu yaptığımda babam beni bir kenara çekmiş ve evlilik sözleşmesi yapmam için yalvarmıştı. Neyse ki kabul etmiştim.

Keith Maddox tavsiye verdiğinde, dinlemekle akıllılık ettiniz.

Belki de kaderimde başarı olduğunu biliyordu. Belki de Cece'nin gerçek yüzünü görmüştü. Belki de ikisini de. Sebep ne olursa olsun, düğünümüzden önce bir tane hazırlatmıştık. Cece beğenmemişti ama imzalamıştı; avukatım boşanma görüşmeleri sırasında onunkini hatırlatmıştı.

Ben milyarlarca dolar kazanmıştım ama o bir kuruşuna bile dokunamamıştı.

Ama evlilik sözleşmesinin bir önemi yoktu. Elinde bir koz vardı. Violet.

Basit bir boşanma olması gereken olay, kızımızın velayetini yarı zamanlı olarak ona v e r m e y i reddettiğim için uzun ve acı verici bir tartışmaya dönüşmüştü. Cece, biz evliyken Violet'e en iyi ihtimalle yarı zamanlı ebeveynlik yapmıştı. Dadılardan, aşçılardan ve temizlikçilerden de yardım almıştı. Çocuğumuza bakacak ne yeteneği ne de isteği vardı.

Ama sonunda o kazanmıştı.

Bana tam velayet vermeyi kabul ederse ona gülünç bir toplu ödeme yapmayı kabul ettim.

O andan itibaren boşanma süreci tereyağında kızgın bir bıçak gibi ilerledi. Evraklar imzalandıktan sonra karıma veda ettim. Ve Violet annesinin yok oluşunu izledi.

Tuttuğum dadılar bir annenin yerini dolduramazdı. Bunu biliyordum. Bu sadece fişkırان bir yaranın üzerindeki bandajdı ve gazlı bezi çıkarıp akışı durdurmanın zamanı gelmişti.

Annem yardım ederdi. Montana da yardım ederdi. "Violet taşınacağı için heyecanlı mı?"

Heath sordu.

"Pek sayılmaz. Yeni arkadaşlar edinmek zorunda olduğu için kızgın. Yeni bir okula başlamak zorunda olduğu için kızgın. Açıkçası onu suçlamıyorum. Ama Cece onu her hayal kırıklığına uğrattığında daha da zorlaşıyor. Los Angeles'tan gitmeliyiz."

"Alışacaktır. Bu sadece ikinci sınıf."

"Bunu Violet'e anlatmayı dene."

"Hiç sanmıyorum. Alınma Maddox ama senin çocuğun ödümü koparıyor."

Kıkırdadım. "Natalie'yi içeri getirip hızlıca gezdirdiğimde Violet mutfaktaydı. *Yanlışlıkla* bir kase kek hamurunu dökmüş ve kendine bir parça elmalı turta kesebilmek için şefin kasap bıçağını almaya gitmişti."

"Natalie'nin kapıya doğru koşmamasına şaşırdım." "Ben de," diye itiraf ettim.

Bunun yerine, şef kek hamuru hakkında atıp tutarken, o sakince gülümseyerek odayı geçti ve Violet'in elinden bıçağı aldı ve ben şaşkına döndüm.

Heath'e, "Bu benim hatam," dedim. "Bu babalık işinde berbatım." "Başında bir sürü dert var."

"Çok fazla." Los Angeles'taki şirketimi yönetemez ve aynı zamanda Violet'in ihtiyaç duyduğu tam zamanlı baba olamazdım. Bazı sorumlulukları çalışanlarıma devretmenin zamanı gelmişti. Onlar halledebilirdi.

Montana'ya getirmeyi umduğum ekip benim seçkinlerimdi. Her biri hatırı sayılır bir taşınma ikramiyesi ve yıllık maaş artışı alacaktı. Bazı görevleri benim elimden almaları gerekebilirdi - onları bu konuda uyarmıştım - ama son derece yetenekliydi.

Violet'in bana Madcast'ten daha çok ihtiyacı vardı.

Tatilden sonra Los Angeles'a dönmemiz gerekiyordu. Los Angeles'a döner dönmez başlamak üzere yeni bir dadı ayarlamıştım. Umarım benim hayat dolu, güzel kızım onu kapıya doğru koşturmazdı. Ama belki de

Bozeman'a taşındıktan sonra yerime birini bulamazdım. Belki de değişiklik olsun diye sadece ikimiz olabiliriz.

Ayrıca bir şef çünkü mutfakta umutsuzdum.

"Belki bir Tom ve Jerry alırım. İyi midirler?" Kardeşime sordum.

Heath kupasını uzatarak cevap verdi.

Bir yudum aldım, yanık yüzünden öksürdüm. "Vay be. Bu bir tekme."

"Bu gece alt kattaki misafir odasını çoktan ayırttım. Bunlardan birkaç tane içtikten sonra eve dönmemin imkanı yok."

Bir kokteyl ve bir kurabiye daha almak için mutfığa gitmeye hazırlanırken, büyük bir gürültü evin içinde yankılandı.

Heath ayağa kalktı.

Dondum kaldım, kaçınılmaz olanı bekliyordum.

Yüksek sesli bir nefes. Bir çığlık. Bir dizi küfür.

Hiçbir şey gelmedi.

Ev ürkütücü bir sessizliğe büründü, bu da korkumu daha da arttırdı.

"Uh ..." Heath bana baktı.

Ofisten dışarı fırladım, Heath d e hemen arkamda, oturma odasına bakan balkona doğru koşmaya başladı.

Ve işte oradaydı.

Benim güzel kızım.

Violet sehpanın üstünde duruyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Dudaklarını büken bir kaş ç a t m a vardı ve gözlerindeki parıltı, on altı yaşına geldiğinde erkekleri uzak tutmak için kullanacağını umduğum bir parıltıydı.

O anda, öfkeli bakışlar dadıyı hedef alıyordu.

Natalie'nin sarı saçlarından ve mavi kazağından sular damlıyordu. Parçalanmış beyaz bir vazonun parçaları iki düzine kırmızı gülle birlikte ayaklarının dibindeydi.

Dün annem için sipariş ettiğim çiçekler.

Ne olduğunu sormama gerek yoktu. Tahminimce Violet vazoyu *yanlışlıkla* Natalie'nin kafasına düşürmüştü.

"Violet," diye tısladım.

Kızımın gözleri benimkilere dikildi. Kaşları çatılmamıştı. Üzgün bile görünmüyordu.

Heath elini omzuma koyarak, "Gördün mü? Korkunç biri," diye fısıldadı. "Bu gece yatak odamın kapısını kilitleyeceğim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Dokunuşunu fırçaladım ve merdivenlerden hışımla indim, utandığımdan mı yoksa öfkelendiğimden mi emin değildim. Mortification kazandı.

"Baba-"

Kızıma, "Bunu seninle daha sonra konuşacağız," dedim ve Natalie'ye odaklandım. "Çok özür dilerim. Sana bütün haftanın parasını ödeyeceğim. Ajansla temasa geçeceğim ve bu işin yürümemesinin nedeninin hiçbir şekilde senin hatan olmadığını anlamalarını sağlayacağım."

Ben konuşurken gözlerini Violet'e dikmiş olan Natalie sonunda bakışlarını kaydırdı. O mavi gözler benimkilerle buluştu ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yüzünün güzelliğinden değil, ağzını boydan boya kaplayan gülümsemesinden.

Nefes kesici olsa da, bu gülümseme kötülükle doluydu. İntikamla.

Seksi bir dadı bedeninde bir kurt.

"Gitmiyorum," dedi bir kaşını kaldırarak. "Gitmiyor musun?"

"Hayır." Natalie kendi bakışlarını Violet'inkilere kilitledi ve onları ayıran boşlukta savaş hattı çizildi.

Natalie kazağının eteklerine uzanarak sıırıslıklam olmuş üstünü vücudundan çıkardı. Altına, göğüslerini ve düz karnını saran ince beyaz bir atlet giymişti. Neredeyse yıllar önce onu içinde gördüğüm ıslak mayo kadar daracıktı.

"Violet ve ben birbirimizi yeni yeni tanıyorduk. Değil mi, Violet?"
Kızım cevap veremedi Natalie kazağını kıvrıp ip haline getirdi.
Sonra kollarını kaldırdı ve sıktı. Kızımın başının
üzerinden.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATALIE

"DÜN NASIL GEÇTİ?" Cathy, Subaru'nun hoparlörlerinden yükselen sesiyle sordu.

"Harika," diye yalan söyledim. "Çok tatlı biri."

Violet tutu giyen bir teröristti ama yedi yaşındaki bir kızın beni alt etmesine imkân yoktu.

Şu küçük velet.

Violet ve ben dün savaştık.

Çocuğun gücü karşısında hâlâ biraz şaşkındım. İçi su dolu vazoyu kaldırmış ve *kazara* üzerime boşaltmıştı. Gözüme diken batmaması bir mucizeydi.

Dün beni yenmişti. Ona puanı verirdim. Ama bugün, hazırlıklı geliyordum. Tabii onu tekrar izlememe izin verilirse. Maddox beni ailesinin evinden kovabilirdi ve onu bir daha görememekten nefret etsem de kalbim kırılmayacaktı. Magdalena'nın tamirat masraflarını ödemenin başka bir yolunu bulurdum.

Dünkü kırmızı gül olayından sonra bana Geçmiş Noel'in Hayaleti'ni görmüş gibi bakmıştı. Balıkçı yaka kazağını Violet'in kafasına geçirdikten hemen sonra, bir hışımla üst kata fırlamıştı. Maddox'a kibar bir gülümseme göndermeyi başarmıştım.

Beyaz kaşkorsemin hayal gücüne çok az şey bıraktığının farkındaydı, sonra elinde ıslak kazağıyla kızını takip etti.

Saat beş olduğunda ikimizi de Violet'in odasındaki küçük masada bulmuştu. Noel Baba kitabını boyuyor, boya kalemlerini öyle bir tutuyordu ki kırmızılarını tamamını kırmıştı.

Maddox bana kapıya kadar eşlik etmeyi teklif etmişti ama ona çıkış yolunu kendim bulabileceğimi söylemiştim. Sonra Violet'e sakarınli bir veda ederek kendi evimin güvenliğine kaçtım ve ruh halimi düzeltmek için iki kez *Evde Tek Başına*'yı izlemek zorunda kaldım. Eğer o gün kovulursam, *Kutup Ekspresi*'ni ve bir pint dondurmayı çoktan sıraya koymuştum.

"Bay Holiday'den bir haber aldınız mı?" Ben sordum. Kendimi kaybedip kızını gülsuyu ile ıslattığım gibi.

"Uh, hayır. Beklemeli miyim?"

"Hayır," dedim, fazla parlak bir sesle. "Her şey yolunda."

"Bunu yaptığın için tekrar teşekkürler. Yarın ve Cumartesi günü Noel için izinliyim ama bir şeye ihtiyacınız olursa cep telefonum sizde var."

"Yapacağım. Mutlu

Noeller." "Mutlu Noeller."

Telefon görüşmesini sonlandırdım, yola devam ettim ve Holidays'in özel şeridine döndüm. Ev dün olduğu gibi bugün de etkileyiciydi ve ön tarafa park ettiğimde, dün kaçırdığım ayrıntıları takdir etmek için bir dakikamı ayırdım. Bakır bağırsaklar. Oyma kalkanlar. Garaj yolu -kar olmamasına ve siyah yüzeyden yükselen buhar zerreciklerine bakılırsa ısıtılmıştı.

Bu kadar paraya sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Bunu bilebileceğimden şüpheliydim ve bu benim için sorun değildi. Üç yatak odalı, iki banyolu, sevgi ve kahkahalarla dolu normal bir evde büyümüşüm. Bu kendi başına bir para birimiydi ve bu açıdan zengin bir kadındım.

Tatil evi aşkla dolu olmadığından değil. Dün hem Heath hem de Tobias'la karşılaştım. Bozeman'ın giderek büyümesi ve sosyal çevremizin zıt yönler kayması nedeniyle ikisini de yıllardır görmemiştim.

Maddox gibi ikizler de lisede hatırladığım sırık gibi çocuklardan, ağabeyleri kadar olmasa da inanılmaz yakışıklı erkeklere dönüşmüşlerdi.

Babamın arabasından indim, ısıtılmalı koltukları anında özledim. Bar- ney ya da Barley, modern konforuyla gözümde büyüyordu. *Seni hâlâ seviyorum Magdalena. Her zaman.*

Arka kapıyı açıp çantamı yeniden elden geçirirken nefesim bir bulut gibi dalgalanıyordu. Fermuar dikiş yerinden şişmişti. Bu sabah cephaneliğimdeki her numarayı yüklemiştim.

Getir onu, Violet.

Omuzlarımı dikleştirerek verandaya yöneldim, tam zili çalacaktım ki ağır ceviz kapı açıldı ve karşımdaydı.

Merhaba, Maddox Holiday.

Kahretsin, ama çok yakışıklıydı. "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Beni kovacak mısın?"

Güldü ve gamzeli o göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesi belirdi. Yılın bu zamanında zihnimin bir köşesini mesken edinen Noel şarkıcıları sürüsü koro halinde "Hal-le-lu-jah" diyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz şoktayım." Ben içeri girerken kapıyı tuttu.

"Yani kovulmam konusunda jüri hâlâ kararını vermedi mi?" Ceketimi çıkarıp bir kancaya asmak için çantamı yere bıraktım.

"Hayır, geri döndüğünüz için şok oldum. Senden öncekilerin her biri kaçıp giderdi."

"Ben kaçan tiplerden değilim. Bugün de hazırlıklı geldim." Çantamı kaldırdım ve yan tarafına vurdum.

"Ailem bugün burada." Maddox bizi oturma odasına götürdü. "Sanırım kardeşlerim de karınları ne zaman doymak isterse o zaman buralarda olacaklar. Günün büyük bölümünde ofiste olacağım ama bir şeye ihtiyacınız olursa müsaitim."

"İyi olacağımıza eminim. Violet nerede?" *Dışarı çık, dışarı çık, ufaklık. Oyun zamanı.*

Sanki sessiz çağrımı duymuş gibi Violet odaya girdi. Bugün tütüsü yoktu. Onun yerine bir kot pantolon ve tüylü kırmızı bir kazak giymişti.

Kırmızı kesinlikle onun rengiydi ve Lucifer'in dölü olma ihtimali olduğu için değil. Uzun, kahverengi saçlarındaki sütlü çikolata tellerini ortaya çıkarıyordu. Mavi gözleri tıpkı babasınıninki gibi parlıyordu. O destansı çatık kaşları olmasa dünyanın en güzel çocuğu olabilirdi.

Bugün bunu düzeltmeye çalışacağız. "Merhaba Violet."

Gülümsedim.

Ters ters baktı.

Bu çocuğun hakkını vermeliyim. Zorlu bir rakipti ama ben tipik bir dadı değildim. Babamın beni sıradan bir bakıcıdan daha sert yetiştirdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Violet, Natalie selam söyledi," dedi Maddox, ses tonunda bir uyarı vardı. Violet kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir homurtu çıkardı.

Maddox'un pişmanlık dolu bakışları benimkilerle buluştu. "Merak etme." Göz kırptım. "İyi olacağız." "Annemi çağırabilirim."

"Hayır." Violet'in bakışlarında bir umut parıltısı gördüğümde sözünü kestim. Bu tam da onun istediği şeydi. "Burada her şey yolunda. Ben buradayım"- Violet'le gözlerimi kilitledim-"bütün gün boyunca. Bütün gün. Gün boyu. Uzun."

Maddox ikimizin arasına baktı. "Um . . ."

"Odana çıkalım mı Violet? Yanımda bazı şeyler getirdim."

Çantama ters ters baktı. "Ne eşyası?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Sadece döndüm ve çenemi dik tutarak merdivene doğru yürüdüm. Arkamdaki ahşap merdivenlerde ayakkabılarının çıkardığı sesi duyduğumda kazandığımı anladım.

Maddox oturma odasından bize baktı, elleri kalçalarında ve yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Zavallı adam. Çocuğu o parıltılı terliklerle onu ezip geçiyordu.

Dün Violet bana Montana'ya taşınacaklarını haber vermişti. Bu konuda pek mutlu görünmüyordu. Belki de bu tavrının sebebi buydu. Belki Maddox'un çalışma programıydı. Ya da belki de sadece istediğini elde etmeye alışmıştı.

Benimle değil. Bu hafta değil.

Merdivenlerin tepesine vardık ve koridordan Violet'in yatak odasına doğru ilerlerken başka bir odadan bir kadın çıktı. Hannah Holiday'i sadece şehirdeki emlak tabelalarından değil, lise futbol ve basket maçlarında oğullarına tezahürat yaparken hatırladığım kadından da hemen tanıdım.

Bir kez olsun havalı korna getirmeyi unutmamıştı. "Oh, merhaba." Gülümsedi. "Sen Natalie olmalısın."

"Öyleyim." Ben de gülümsedim. "Resmi olarak hiç tanışmadık ama Heath ve Tobias ile birlikte mezun oldum."

"Evet, elbette." Hannah başını salladı. "Bana dün gece söylediler. Yıllıkları çıkarmamız gerekiyordu."

"Ooof. Lütfen bana ikinci yılımda bang-poca- lypse'in kanıtlarını görmediğini söyle." Ve lütfen bana Maddox'un orada olmadığını söyle.

çok.

"Bu herkes için garip bir yaş, canım."

Violet yanımıza gelip biz konuşurken bir ileri bir geri bakarken güldüm.

Hannah torununun omzuna dokundu. "Bebeğim, ben bir dakikalığına Natalie'yi ziyaret ederken sen de gidip oynayacak bir şeyler getirsene."

"Ama, Nana-"

"Gidebilirsin."

Violet kaşlarını çattı ama itaat etti.

Kız yatak odasında gözden kaybolduğunda Hannah uzun bir nefes verdi. "Şu kız."

"Ruhu var."

"Ha!" diye güldü Hannah. "Çok kibarsın."

"Kim bu kibar?" Keith, Hannah'ın arkasından bize doğru geldi. Elindeki kahve fincanıyla beni selamladı. "Günaydın. Sen Natalie olmalısın."

"Suçlu."

"Dün senin için iyi oldu," dedi. "Keşke ben de burada olup görebilseydim. Violet biraz tuhaf olabiliyor."

"Keith." Hannah'nın dirseği kocasının böğrüne saplandı.

"Hey." Karısına kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Söylemek istediğim, Violet'in ona kendi şımarıklığından bir doz verecek birine ihtiyacı olduğuydu."

"Kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim."

Kıkırdadı. "Hayır."

"Tamam." Hannah saatini kontrol etti, sonra Keith'e baktı. "Yola çıksak iyi olur. Toplantımız saat dokuzda ve ben önce ofise uğramak istiyorum."

"Her yıl bunun son Noel partimiz olduğuna yemin ediyorum ve her yıl beni bunu tekrar yapmaya ikna ediyor." Keith iini çekti. "Bugün iyi şanslar, Natalie."

"Sana da." Gülümsedim, sonra Violet'in odasına yöneldim. Hiç şüphesiz, onu kulak misafiri olduğu kapı aralığından koşarak uzaklaşırken yakaladım. "Senin için bir şey getirdim."

"İstemiyorum." Masasına çöktü ve yığından kırmızı bir keçeli kalem aldı. Sonra çizmeye başladı.

Açık. The. Masa.

Bu kalemler yıkanabilirdi ve yüzeyi temizlemek için ıslak bir bezden fazlası gerekmezdi, ama mavi gözleri bana doğru kayınca omuz silktim, yatağa gidip otururken ve çantamın fermuarını açarken kayıtsızmış gibi davrandım.

İçeriği en zor çocuklar için bile dayanılmazdı.

"Bana uyar." antayı karıştırdım, yapbozu, Lego setini ve çay fincanlarını bir kenara ittim. Doğruca en alttaki en sevdiğim hazineye yöneldim.

Violet, ben onu çekiştirirken fark etti. Nefesi kesildi.

Zafer. Tatlı, tatlı zafer.

"MERHABA? HERKES İÇİNDE BURADA MI?" Maddox, parmaklarını Violet'in odasının kapısına vurarak seslendi.

Maddox adırımızın kapağını açıp içeri bakmak için eğildiğinde okuduğumuz kitaptan başımı kaldırdım.

"Hey, baba." Violet gülümsedi. "Bir adır kurduk." "Hey, güzelim. Harika görünüyor."

"Temizlemeye başlasak iyi olur." Kitabı kapattım ve bir kenara koydum. Sonra Violet'i dürttüm. "Hazır mısın?"

Başını salladı ve önce sürünerek çıktı.

Okuduğumuz diğer kitapları topladım ya da Violet'in bana alıştırma için okumasını sağladım, sonra ona ve Maddox'a çadırın dışında katıldım.

"İşin bitti mi?" Violet ona sordu.

Başını salladı, ikimizin arasına bakarken bakışları şüpheciydi. "Uh evet. Bitirdim."

"Eğlenceli bir şeyler yapabilir miyiz?"

"Elbette." Aramıza bakmaya devam etti, kaşlarının arasındaki kırıxıklık derinleştii. Violet'in tavrının bu kadar çabuk değişmesine ben bile biraz şaşırmıştım.

Savaşımızı kitaptaki en eski numarayı kullanarak kazanmıştım. İyi, eski moda rüşvet.

"Önce temizlenelim," dedim Violet'e. "Sonra ben buradan gideceğim." "Tamam." Hemen işe koyuldu, battaniyeleri söktü Dolaptan çıkardık.

Hannah inşaatın ortasında gelip bize fazladan çarşaf vermişti. Bu, şefin yaptığı ızgara peynir ve domates çorbasından oluşan nefis bir öğle yemeğinden sonraydı.

Violet ve ben yemek masasında oturmuş, rahat bir sessizlik içinde yemek yerken, Hannah ve Keith de bize katılmıştı. Çok geçmeden Heath ve Tobias da yemek için geldiler. Holiday'i özleyen tek kişi Maddox'tu.

Violet'in davranışları karşısındaki şaşkınlık dolu bakışlar ruhuma merhem olmuştu.

Bir tatil mucizesi mi yaratmıştım? *Evet, evet. Evet, başarmıştım.*

Violet'i evcilleştirmenin verdiği tatmin neredeyse bu iş için aldığım ücret kadar değerliydi.

Maddox çadırı parçalamaya yardım etmek için bana katıldı ve yanıma bir battaniye katladı. Yakınıma eğilip fısıldadı, "Kayıp uzuv yok. Ve kan da yok. Ben kan bekliyordum."

Sırttım ve çadır zemini olarak kullandığımız yastıklardan birini elime aldım. "Bugün olmaz."

Çadırın montajı bir saat sürmüştü. Sökülmesi ise on dakikadan az sürmüştü.

İşi bittiğinde Maddox eğilip kızının saçlarını öptü. "Günün nasıl geçti?"

"Eğlenceli." Bana baktı ve ben de ona göz kırptım. "Jakuziye girebilir miyiz?"

"Evet, ama yemekten sonraya kadar olmaz." Violet kaşlarını çattı. "Ama-"

Boğazımı temizledim ve kaşları çatıldı. Bana bir bakış attı, sonra "Tamam" diye mırıldandı. Maddox'un ağzı açık kaldı.

"Eğlenceli bir gün için teşekkürler Violet. Noel'den sonra görüşürüz." "Çantanla birlikte."

Başımı salladım. "Çantamla birlikte."

"Tamam, güzel. Baba, biraz ekran süresi alabilir miyim?" "Buyur. iPad'in sinema odasında."

Violet arkasına bile bakmadan hızla uzaklaştı.

"Gerçek kızıma ne yaptınız ve sahtesini bu gece tutabilir miyiz?"

Güldüm ve çantamı almak için yatağa doğru yürüdüm. Omzuma astığım çantamın yan tarafını okşadım. "Rüşvet on kereden dokuzunda işe yarar."

"İçinde ne var?"

"Asla söylemem." Dudaklarımı kapattım, sonra kapıya yöneldim.

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?" Maddox koridorda bana yetişerek sordu.

"Hayır." Sırıttım. "Bu Violet ve benim aramda." "Bugün daha iyi geçti gibi."

"İkinci günler genelde öyle olur. O iyi bir çocuk. Alınan olanlar en eğlenceli olanlardır."

Maddox durdu, çenesi gevşedi. "Ne?"

Yavaşladım.

Sertçe yutkundum. "Bana onun iyi bir çocuk olduğunu söyleyen ilk dedi sensin."

"Ciddi misin?" Kalbim sıkışmıştı. Bu çok korkunçtu. "Ciddiyim."

Bir elini kalbine bastırdı ve gülümsedi beni kör ediyordu.

"Oh." Yanaklarımda bir kızarıklık belirdi. "Evet, öyle. Ama sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim? Hayır diyebilirsiniz."

"Lütfen."

Haddimi aşmak istemedim ama bugün şaşırtıcı derecede kolay geçti. Violet'i yola getirmek beklediğim kadar zor olmamıştı. Evet, bütün sabah ona rüşvet vermiştim ama her ödülle birlikte bazı katı ve sarsılmaz kurallar da gelmişti. O da bu kurallara hiç şaşmadan uydu. Sadece ruhlu değil, aynı zamanda inanılmaz derecede zekiydi.

"Çok büyük bir potansiyeli var. Komik, esprili ve düşünceli. Yaşıtı çoğu çocuktan daha fazla şey fark ediyor. Ve kalbinizi erittiği o tatlı anları var."

Maddox kızının övgüsü karşısında gülümsedi.

"Ama ..."

Işık söndü.

"İlgi istiyor. Sınırlara ihtiyacı var. Ve belki de biraz şımarık."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu benim hatam. Onunla yeterince zaman geçirmiyorum ve geçirdiğimiz zamanlarda da ona hayır diyemiyorum."

"Anlıyorum. Zorlu kariyerleri olan pek çok ebeveyn için çalıştım."

"Ne yaptılar?"

"Beni işe aldı tabii ki," diye takıldım. "Cevabım yok. Yanında çalıştığım annelerden biri her cuma akşamı çocuklarıyla birlikte yemek pişirirdi. Başka bir aile salı günleri oyun gecesi yapıyordu. Bütün gün, her gün olmak zorunda değil. Sadece sadık kalacağınız özel bir şey. Violet ve sizin için neyin işe yaradığını bulun."

"Yapacağım." Başını salladı. "Teşekkürler. Bugün için ve tavsiyeler için."

Koridordan merdivenlere doğru yürüdük. Balkona ulaşır ulaşmaz, Noel ağacından yayılan taze çam kokusu burnuma doldu. Maddox'un baharatlı parfümüyle karışan bu kombinasyon sarhoş ediciydi. Parmaklarım pürüzsüz tırabzanın üzerinde kayıyordu ve bir anlığına onun beni hatırladığını düşünerek kendimi bıraktım.

Maddox bana kapıya kadar eşlik ederken, "Senden bir iyilik isteyecektim," dedi.

"Ne iyiliği?" Paltomu askıdan aldım ve üzerime geçirdim. Aralık ayında şekeri bırakmamı istemediği sürece, istediği her iyilik -cinsel ya da değil- büyük olasılıkla yankılanan bir evetle karşılanacaktı.

"Yarın akşam ailemin kasabadaki geleneksel Noel partisi var. Annem ve babam bir sürü arkadaşını davet ediyor. Normalde Noel'den bir hafta önce düzenliyorlar, ama bir düğün için yer ayırtmışlardı, bu yüzden zamanlama bu yıl Noel arifesine denk geldi. Sanırım yeterince arkadaşları sorun etmedi, bu yüzden devam ettiler ve planladılar. Yıllardır parti için eve gelmedim ama bu onlar için çok şey ifade ediyor. Bir aksilik çıkmadan gerçekleşmesini çok isterim."

"Violet'e bakacak birine ihtiyacın var."

"Lütfen." Tanrım, *bana "Beni kurtar Natalie"* bakışları atıyordu.

Bu bakışa nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Yardım etme zorunluluğunuz olmadığını biliyorum ama başka kimseyi tanımıyorum. Partide benimle ilgilenmek isteyen pek çok insan olacak ve birkaç dakika önce seni duydum. Violet'in de benim ilgime ihtiyacı var. Ama bu parti . . . Etrafım sarılacak. Herkes neden eve taşındığımı ve işimle ilgili ne yapacağımı bilmek isteyecek. Violet'in yanımdan ayrılmamasını, sürekli gözyaşlarına boğulmasını istemiyorum. O da bu partiye hiç gelmedi ve iyi vakit geçirmesini istiyorum. Ve, uh ... bir olay oldu."

"Uh-oh."

"Tam açıklama. Geçen yıl Violet'i Los Angeles'taki bir yılbaşı partisine götürdüm. Aynı durum söz konusuydu. Ben bombardımana tutuldum ve o gizlice mutfağa gitti. Üç yüz krem brüle ile dolu bir rafı çekti."

"Eek."

"Bu yıl tekrar davet edilip edilmediğimizi sor."

Kıkırdadım. "Senin çocuğun tarzı var, hakkını vereyim." "Sadece birkaç saat."

Noel arifesi benim en sevmediğim tatil olmayan bayramdı. Normalde ailemle vakit geçirirdim ama Noel arifesinde genellikle alışveriş merkezine son dakikada gidilir ve eşlerine hediye almayı unutan kocalar tarafından saatlerce sıkıştırılırdım.

Pek çok insan Noel Arifesi ile gelen beklentiyi severdi. Ben mi? O kadar da değil.

Pek çok konuda sabırlıydım, ama iş hediye ve armağanlara gelince, anında tatmin olmayı tercih ederdim.

Babamın meşhur Cheez Whiz şarküteri tabağı her ne kadar cazip olmasa da, şehir merkezinde şık bir suare Noel arifesini katlanılabilir kılabilir.

Yıllardır Holiday'in Noel partisini duymuştum ama hiç davet edilmemiştım. Ve bu yıl, Maddox Holiday bizzat benim katılmamı istiyordu.

Evet, kiralık yardımcıydı ama on dört yaşındaki ben bu ayrıntıyı umursamıyordum.

Onun için bu neredeyse bir balo randevusu olacaktı. "Süslü bir elbise giyebilir miyim?"

"Eğer bu sizi mutlu edecekse, o zaman evet. Eğer bu sizi hayır demeye itiyorsa, o zaman pijama ve terlik giyin."

"Süslü elbiseleri severim." Müşterilerimin benden özel etkinliklere katılmamı istemesi alışılmadık bir durum değildi. Bu nadir durumlar için satın aldığım birkaç elbisem vardı ve her biri dolabımda tozlanıyordu.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Saat yedi. Baxter."

"Orada görüşürüz." Kapı tokmağına uzandım ama Maddox benden önce davranarak parmak uçlarıyla parmak eklemlerimi okşadı. Derimin altında kıvılcımlar uçtu. Aramızdaki hava çatırdadı.

Durdu, gözleri benimkileri buldu. Sonra düştüler, ağzıma konmadan önce burnumun çizgisini izlediler. Adem elması sallanıyordu.

Orada öylece durduk, bir an için çok yakındık, ta ki o boğazını temizleyene kadar ve ben gülümsememi gizlemek için çenemi eğerek elimi çektim.

Maddox Holiday dudaklarıma baktı ve eğer radarım bozulmadıysa - ki bozulabilirdi- o da kıvılcımları hissetti.

Genç Natalie yumruk pompaladı.

Yetişkin Natalie genç Natalie'nin eline vurdu.

Sen onun çalışanısın. Bir çeşit çalışanı. Aşmayacağım sınırlar vardı. Bir daha olmaz.

Kapıyı açtığıında dışarıdan gelen serin hava aşırı ısınmış yanaklarıma iyi geldi. Verandadan el sallamasını bekliyordum ama onun yerine arabama doğru yürürken yanıma geldi. Çantamı koymam için arka kapıyı bile açtı.

"Yarın görüşürüz, Nat. Eskiden herkes sana Nat derdi, değil mi?"

"Yaptılar. Annen eski yıllıkları karıştırdığınızı söyledi.

Dün gece. Bunu sana kardeşlerin mi söyledi?"

"Hayır." Şakağına vurdu ve o seksi gülümsemesini takındı. Gözleri karardı ve kalbim karda bir takla attı. "Yarın."

Yarın.

Tek bir kelimeyle bu Noel arifesini sevmeye başlamıştım bile.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MADDOX

"HANGİ KRAVAT, PRENSES?" Bir siyah bir de kırmızı kravatı tuttum.

Violet hemen kırmızıyı işaret etti, hiç şaşırmadım.

"Kırmızı olsun." Onu yatağımın üzerine, seçtiği takım elbisenin yanına koydum, sonra saate baktım. Duşa girmem gerekiyordu ama önce Violet'in bu gece için hazır olduğundan emin olmak istedim. "Hadi saçını yapalım. Sonra ben de hazırlanacağım."

Onu koridordan yatak odasına doğru yönlendirirken "Bu gece orada başka çocuklar da olacak mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Natalie de bizimle orada olacak. Nana ve Papa. Heath Amca ve Tobias Amca. Genelde çok eğlenceli olur." "Geç saate kadar kalabilir miyim?"

"Kesinlikle. Ve fazladan tatlı alabilirsin."

"Yessss." Alkışladı ve zıplayarak odasına gitti.

Geniş yakasında güller olan kırmızı bir elbise giymişti. Ön etek kısmı arkaya göre daha yüksek kesilmişti ve en sevdiği kırmızı yerine altın rengi simli ayakkabılarını seçmişti.

Güzel görünüyordu.

Büyümüş

görünüyordu.

Ben kışımı yırtarak çalışırken, kızım bu genç insana dönüşmüştü. Bu inanılmaz, akıllı genç insan. Artık bir

Bebek. Artık yürümeye başlayan bir çocuk değil. O sadece benim Violet'imdi.

Bugün günü birlikte geçirmiştik ve çok şey kaçırdığının farkına varmak beni bir yük treni gibi çarpmıştı. Bir değişimin zamanı gelmişti.

Banyoya ulaştığımda onu makyaj masasının yanında durmuş, saçlarını fırçalarken buldum. Artık saç tellerini taramama ihtiyacı yoktu. Aynaya bakabilmesi için onu tezgâha yaslamama da ihtiyacı yoktu. Dişlerini fırçalamasına yardım etmeme de ihtiyacı yoktu.

Boğazımda kahvaltıdan beri var olan yumru beni boğdu. "Bugün seninle çok eğlendim."

"Ben de." Gülümsedi. Son on iki saat içinde, on iki ay içinde gördüğümünden daha fazla gülümseme görmüştüm.

Natalie haklıydı. Violet'in benim ilgime ihtiyacı vardı ve benim de, şey ... Violet'e.

Bugün daha fazla gülümseyen tek kişi kızım değildi.

Main'de bir lokantada kahvaltıya gitmiştik. Noel arifesindeki kalabalığa göğüs gererek son dakika hediyeleri almak için birkaç dükkâna girdik. Sonra günün geri kalanını Violet ne isterse onu yaparak geçirdik.

Bana iPad'de en sevdiği YouTube videolarından bazılarını gösterdi. Bir düzine Noel kurabiyesi yedik; önümüzdeki hafta onları yakmak için günlük egzersizlerime otuz dakika eklemem gerekecek. Dama oynadık. Yapboz yapmaya başladık. Jakuziye girdik ve oyun odasında bilardo oynadık.

"Saçlarınla ne yapacağız?" Fırçayı elinden aldım ve saçlarında gezdirdim.

Violet'in saçını hep Cece yapardı. Kızımızın kıyafetlerini de o seçerdi. Violet'in görünüşü, Cece'nin çocuğumuz söz konusu olduğunda ilgilendiği tek şeydi. Bu, yeniden

Oğlu Violet kırmızıyı çok severdi. Cece, Violet'e hep kırmızı giysiler bulurdu. Şimdi bile gönderdiği nadir hediyeler genellikle kırmızıydı. Gerçi son iki elbisenin bedeni yanılttı.

Ama Violet çok küçük olmalarını umursamamıştı. Eve ne zaman mavi, yeşil ya da pembe bir kıyafet getirsem, kaşlarımı çatar ve bana ters ters bakardı.

Siktiğimin Cece'si.

Geçen hafta bir kez bile aramadı. Yarının Noel olduğunu hatırladığından şüpheliydim. Violet için annesinden ağacın altında bekleyen bir hediye olmayacaktı.

Son birkaç yıldır bir hediye paketlemiş ve Cece'ye göndermişim. Kağıdın ve fiyonkun asistanımın aldığı hediyelere koyduklarından farklı olmasına dikkat etmişim.

Bu yıl . . . Hiç enerjim yoktu.

Cece'nin umurundaymış gibi davranmaya devam etmeyecektim, çünkü sonuçta sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum. Er ya da geç, Violet annesinin onun hayatıyla ilgilenmediğini anlayacaktı. Muhtemelen bunu birkaç yıl daha erteleyebilirdim ama öyle ya da böyle acı çekecekti.

Artık Montana'ya taşındığımıza göre, rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Cece, Violet'in saçını yapmak için burada değildi. Ama ben buradaydım. Ve lanet olsun, yeterli olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Saç maşasını bavullardan çıkarabilirim," dedim.

Violet'in aynadaki gözleri büyüdü.

"Tamam, saç maşası yok." En son denediğimde neredeyse yanıyordum. "Bükmeye ne dersin?"

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, örgü ve burguların nasıl yapıldığına dair sayısız video izlemişim. Saç maşası kullanma becerisinden uzak olsam da saç tokasını bir profesyonel gibi kullanabiliyordum.

"Ninem bana bir ta aldı. Bükerek takabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Koşarak yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra tacın üzerindeki kristaller kadar parlak bir gülümsemeyle geri döndü. İğnelerle işe koyuldum, onun kalın, siyah saçlarından -benim saçlarımdan- tutamlar aldım ve onları başının tepesine doğru büküm. Sonra tüm parçalar sabitlendiğinde tacı yerleştirdim.

"Eee?"

Yüzünü çevirdi, her iki tarafa da baktı, sonra bana onay işareti verdi. "Beğendim."

"Güzel." Eğer bu saç modeli bütün gece sürseydi, şok olurdum.

"Partiye gitmeden önce sana bir sorum var."

"Ne?"

"Benimle bir anlaşma yapar mısın?" "Ne tür bir anlaşma?"

Onu kucağıma aldım ve banyo tezgahının üzerine koydum. "Bu gece sorun yok. Bu büyükanne ve babanın her yıl yaptığı bir şey ve onlar için çok önemli. Lütfen uslu ol ve Natalie'yi dinle."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." Onu alnından öptüm.

"Buraya taşındığımızda Natalie benim yeni dadım mı olacak?"

"Hayır." Gerçi ajansa Natalie'nin yeni dadım olup olmayacağını sormayı düşünmüştüm.

müsaitti. Violet bugün biz oyun oynarken birkaç kez onun adını ağzından kaçırmıştı ki bu başka bir dadıyla hiç olmamıştı. Violet onları kapıdan çıktıkları anda unutmuş gibiydi. "Noel için bizimle takılıyor."

"Ah." Bakışlarını kucağına indirdi.

"Onun yeni dadın olmasını istiyor musun?"

Violet omuz silkti.

Bu omuz silkme beş yıldızlı bir eleştiriye eşdeğerdi. Natalie açıkça bir izlenim bırakmıştı. İkimiz üzerinde de.

Neredeyse bütün gün aklımdaydı. Mavi gözlerindeki yumuşaklık. Tatlı gülümsemesi. Müzikal gülüşü. Aptalca olsa da, bu gece onu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Baba?" Violet kirpiklerinin altından bana baktı. "Violet."

"Annem bizimle buraya mı taşınıyor?"

Cehenneme kadar yolun var. Beni bu soruya cevap vermek zorunda bıraktığı için Cece'den nefret ediyordum. "Hayır, tatlım. Buraya taşınmıyor. Sadece biz olacağız."

"Hmm." Tezgahın üzerindeki fırçaya baktı, dişlerine sıkışmış kendi saçlarına baktı.

"Burayı seviyor musun?" Bunu planladığım onca ay boyunca kızıma Montana'yı sevip sevmediğini sormamıştım. İşte buradaydı, dikkat çekmek için çığlık atıyordu ve ben taşınmayı planlamakla o kadar meşguldüm ki fark etmemiştim.

"Sorun yok."

"Nana ve babama daha yakın olacağız." Başıyla onayladı.

"Jakuzilerini sevdim."

"Ya buraya taşındığımızda bir dadımız olmasaydı? Ya bugünkü gibi günlerimiz daha çok olsaydı?"

Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerindeki umut neredeyse kalbimi kıracaktı. "Gerçekten mi?"

"Eğer çok meşgul olursam bebek bakıcısı tutmak zorunda kalabilirsiniz. Ve bazı günleri ninen ve babanla geçirmen gerekebilir çünkü onlar seni yalnız bırakabilir. Ama çoğu gün sadece sen ve ben olacağız. Ne dersin?"

"Okula gitmek zorunda mıyım?"

Kıkırdadım. "Evet, okula gitmek zorundasın." "Burada hiç arkadaşım yok."

"Biliyorum." Parmak ucumu burnuna dokundurdum. "Ama yeni arkadaşlar edineceksin. Harika arkadaşlar."

"Maddox?" Annemin sesi koridordan geliyordu.

"Buraya anne." Violet'i tezgahdan kaldırdım, sonra annemle buluşmak için dışarı çıktık.

"Oh, şu haline bak." Annem Violet'i görünce ellerini kalbine götürdü. "Çok güzel görünüyorsun, hayatım."

"Teşekkürler, nine." Violet gülümsedi ve tacına dokundu.

"Muhteşem görünüyorsun anne." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Güzel yeşil bir elbise ve aynı renkte pırıltılı bir iplikle işlenmiş uyumlu bir ceket giymişti. Saçları tıpkı Violet'inki gibi arkadan toplanmıştı ve makyajı kusursuzdu.

"Teşekkür ederim." Annem yanağımı okşadı, sonra kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giydiğimi fark etti. "Giyinmemişsin. Neden giyinmedin? Otuz dakika içinde gidiyoruz."

"Merak etme, hazır olacağım." Violet'e göz kırptıktan sonra onu annemle bıraktım ve hızlı bir duş alıp tıraş olmak için banyoya koştum. Siyah takım elbisemi giydim, kravatımı düğümledim ve beş dakika kala merdivenlerden aşağı indim.

Annemle babama "Ayrı ayrı gideceğiz," dedim.

"Orada görüşürüz." Babam başıyla onayladı ve garaja yöneldi. Violet ve ben de onun arkasından, bu yolculuk için kiraladığım Audi SUV'ye gidiyorduk.

"Beni bekleyin." Heath elinde bir birayla kapıda belirdi. Şişeyi çöp tenekesine attı, sonra Audi'nin kaputunu yuvarlayarak yolcu tarafına geçti. "Bu gece benim DD'msin."

"DD nedir?" Violet arkadaki yükseltici koltuğundan sordu.

"Büyüdüğünde sana öğreteceğim bir şey," diye yanıtladım. Heath koltuğunda dönerek Violet'e sıırttı ve yumruğunu sıktı. "Eski-Bu gece için mi?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Peki ya sen, kardeşim?"

"Ben." Yıllar sonra ilk kez gerçekten bir partiye gitmek istiyordum. Ailem bir nedendi. Natalie bir diğerydi.

"Bir gün izin aldığını duydum," dedi Heath. "Nasıl geçti?" "Fena değil. Bunu alışkanlık haline getirmeyi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Vakit geldi. Ve birisi bana bu yeni şeyden bahsetti. Buna tatil diyorlar."

Kıkırdadı. "İyi tavsiye. Bahse girerim o kişi gülünç derecede zekidir. Ve yakışıklı. Ve bir-"

Omzuna bir şaplak attım. "Genç kulaklar."

"Özür dilerim. Ciddiyim. Gerçekten geri adım atacak mısın?"

"Evet. Öyleyim." Kısa kariyerimde milyarlarca dolar kazanmıştım. Ekibim yetenekli ve becerikliydi, ama otobüsün tekerlekleri kopsa, kaza yapsa ve yansa bile bunun pek bir önemi yoktu.

Finansal geleceğim kilitlenmişti. Violet'inki de öyle.

"Bu şekilde çalışmaya devam edemem," diye itiraf ettim dikiz aynasına bakarak. "Bu onun için adil değil."

"Dinle, bence eve dönüyor olman harika. Son yedi yıldır hepimiz seni özledik, özellikle de annem ve babam. Seni Kaliforniya'da tuzığa düşürdüğü için Şeytan'ın metresinin *kim* olduğunu *bildiğini* düşünüyorlar."

"Haksız değiller," diye mırıldandım.

Evli olduğumuz süre boyunca Cece Bozeman'ı ziyaret etmekten pek hoşlanmamıştı. Boşandıktan sonra bile benim Montana'ya seyrek ziyaretlerim yeterli olmamıştı ve annemle babamın yoğun kariyerleri nedeniyle Los Angeles'a yılda iki ya da üç kereden fazla gelmeleri zordu.

"Ama ..." Heath ses tonunun ciddileştiğini söyledi. "Buraya gelmeden önce sana önemli bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldandım.

"*State of Ruin*'in son sezonuna erken erişim sağlayabilir misin?"

Kıkırdadım. "Gerçekten çok iyi. Son bölümü buraya gelirken uçakta izledim."

"Ona ihtiyacım var." Heath inledi. "Lütfen mi? Bir kez olsun kardeş kartını oynamadım. Ama ben onu çağırıyorum."

"Bunu Noel hediyen olarak kabul et. Ama kimseye söyleme."

"Evet." Sırıttı. "İşlevimi yerine getiremeyecek hale gelmediğim sürece yarın tıkınacağım."

Şirketim Madcast, *State of Ruin*'in yapımcılığını ve dağıtımını üstlendi.

Dünyanın en hızlı büyüyen video akış hizmetiydik.

Şansım üniversite son sınıftayken bir barda, köhne bir yerde içerken ve yanımdaki taburede oturan adamla saçmaladığımda dönmüştü. Hollywood'un en ünlü yönetmenlerinden biri olduğu ortaya çıktı.

Bana taslağını hazırladığı bir senaryodan bahsetmişti, ancak senaryoyu kime sunarsa sunsun, büyük medya şirketleri satın almıyordu. Onu yazar olarak değil, yönetmen olarak istiyorlardı ama senaryo yazmak onun tutkusuydu.

UCLA'dan tam burs kazandığımda, annem ve babam üniversite harcımı bana hediye etmişlerdi. Sorumluluk sahibi bir çocuk olduğum için çoğunu biriktirmiştim.

Birkaç yıl önce benimle röportaj yapan bir dergi muhabiri, o parayı harcamamış olmamın ilahi bir müdahale olduğunu yazmıştı. Çünkü o parayı bir arabaya ve bahar tatiline harcamak yerine senaryoyu ve dizinin haklarını satın almak için kullanmıştım. Ayrıca birinci sezonun düşük bütçeli bir versiyonunu yapmak için yönetmenle ortaklık kurmuştum.

Viral olmuştu ve şu anki müşterilerimden biri tarafından alınmıştı. İyi iş çıkarmışlardı. Yönetmen ve ben ikimiz de

satıştan gelen para. Ben o parayı alıp Madcast'in tohumlarını atarken o başka projelere yönelmişti.

Bardaki o konuşmanın üzerinden yedi yıl geçmişti ve tüm ana türlerde -drama, belgesel, komedi, çocuk, romantizm- sayısız başarı elde etmiştik. Dünya çapında bir fenomen olan *State of Ruin*, şimdiye kadarki en büyük şovumuz olmaya hazırlanıyordu. Eğer en iyi film ve televizyon eğlencesini istiyorsanız, Madcast'e ayda on bir doksan dokuzluk bir abonelik ücreti ödüyordunuz.

Üç yıl önce halka açık bir şirket haline gelmiştik ve hisse senedi fiyatımız şimdiye kadarki en yüksek değerindeydi. Ben çoğunluk hissedarı ve CEO'ydum.

Bazı insanlar proje seçme konusunda yetenekli olduğumu söyledi. Çoğunlukla, izleyeceğim bir şeye benzeyenleri seçerdim. Kitapları okur ve film haklarını satın alırdım çünkü televizyonu sevsem de kitaplar neredeyse her zaman daha iyiydi. Bu ve ekran için bekleyen inanılmaz hikayelerin sonsuz bir kaynağı vardı. Ekibim de çok iyi bir zevke sahip oldukları için boşlukları doldurmama yardımcı oldular.

Kaliforniya'dan taşınmak bir riskti. Genel merkezdeki günlük olayları özleyecektim ama Violet'in hayatını özlediğim için daha çok pişman olacaktım. Eğer yönetim kurulu bu yeni uydu ofiste benimle ilgili bir sorun yaşarsa, CEO'luktan istifa eder ve gösteriyi başka birinin yönetmesine izin verirdim.

Benim servetime sahip bir adam için sayısız fırsat vardı. Madcast'ten ayrılmak çok zor olurdu ama mecbur kalırsam Bozeman'da yeni bir şeye başlardım.

"Evet, Violet." Heath omzunun üzerinden konuşmak için koltuğunda iki büküm oldu. "Ninem dün Natalie'nin sana bir çanta dolusu sır getirdiğini söyledi. Çantada ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Hayır." Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Haydi. Anlat bana," diye yalvardı Heath.

Tıpkı Natalie'nin yaptığı gibi dudaklarını kapattı.

"Faydası yok." Heath'in kaşlarını çatmasına güldüm. Natalie, Violet'in sessizliğini ve sadakatini kazanmak için her ne yaptıysa çok sağlam olmuştu. "Güven bana. Bugün ona en az elli kez sordum ama konuşmuyor."

Heath sesini alçaltarak, "Natalie bir sihirbaz," dedi.

"Haksız değilsin."

Ana Cadde'ye yaklaşırken ellerini birbirine sürttü. "Bu partiyi seviyorum."

Sokaklara ışıltılı çelenkler asılmıştı. Ağaçlar beyaz ışık dizileriyle parlıyordu. Dükkânlar Noel için süslenmişti. Bozeman'da Noel gibisi gerçekten yoktu. Şansımız yaver giderse, daha fazlasını kaçırmayacaktık.

Heath, "Bu yıl dramaya kimin neden olacağını merak ediyorum," dedi. "Belki de drama olmayacak."

"Olsa iyi olur." Alay etti. "Partinin en iyi kısmı bu."

Gülümseyerek başımı salladım ve arabayı park yerine çektim. Sonra hepimiz arabadan indik ve Violet'in eli benim elimde, otele doğru yola koyulduk.

"Heyecanlı mısın?" Ona sordum.

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı ve her şeyi merakla izliyordu. Otelin altın ve cam kapılarından geçerken elimi daha sıkı sıktı.

The Baxter'ın lobisi insanlarla dolup taşıyordu, bazıları bitişikteki restoranlara gidiyordu. Diğerleri ise küçük barda durmuş, ellerinde şenlikli bir kokteylle gülüyor ve konuşuyorlardı.

Ceketimi silktim ve Violet'in ceketini çıkarmasına yardım ettim. Onları koluma geçirerek, partinin yapıldığı üst kata çıkmaya hazır bir şekilde dik durdum. Ama yukarı baktığımda beni karşılayan manzara çenemi mermer zemine yapıştırdı.

Natalie ikinci kattaki balo salonuna çıkan büyük merdivenden iniyordu.

Kesinlikle pijama giymemişti. Askılı topuklu ayakkabıları her adımını kaplayan pelş bordo halıya b a t ı y o r d u . Çökmekte olan vücudu, hafif kıvrımlarını saran siyah bir elbiseyle sarılmıştı. Elbisenin yan tarafında uzanan bir yırtmaç, kilometrelerce uzanan pürüzsüz bir tene sahip dolgun bir bacağı gözler önüne seriyordu.

Bu yırtmaç dışında elbise sade, uzun kollu ve yüksek yakalıydı. Başka bir kadının üzerinde olsa ağırbaşlı dururdu.

Natalie'de bu saf gnahtı.

Ağızım kurudu.

Bir kadın gördüğümde nutkumun tutulmasından bu yana çok uzun zaman geçmişti.

"Okuldayken Nat'e daha çok dikkat etmeliydim," diye fısıldadı Heath yanımda, gözleri onun çıplak kalçasına kilitlenmişti. Bir adım attı, saldırmaya hazırды, ama elim fırladı ve dirseğini yakaladı.

"Bunu aklından bile geçirme. O benim." Beynim harekete geemeden ağızımdan bu iddia döküldü.

Yüzüne yavaş bir sırtış yayıldı. "Anladım. Ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir misin diye merak ettim."

"Hiçbir şey yok." *Kahretsin.* "O benim dadım."

"Doğru. Sen ne dersen kardeşim." Sesimdeki sahiplenme duygusunu duymuştu. İddiayı. Geri dönmek anlamsızdı.

"İyi şanslar." Heath omzuma vurdu, sonra koşarak merdivenleri çıktı ve geçerken Natalie'ye gülümseyip başını salladı.

En alt basamağı ulaştı ve bize doğru yürüdü. Vücudunun silüetine ve zarif adımlarının her birinde ortaya çıkan o lanet bacağına bakıp ağızımızın suyunu akıtmamak için ciddi bir çaba sarf etmek gerekiyordu.

Kan aletime hücum etti ve pantolonumun arkasında büyüyen şişkinliği gizlemek için montumu kasıklarımın üzerinde tutarak yer değiştirdim. *Tanrım.*

O dadıydı. Bu sadece bir iş ilişkisiydi ve kızımın iyiliği için berbat etmeyi göze alamayacağım bir ilişkiydi.

Merdivenleri çıkar çıkmaz Violet'i almasına izin verirdim ve sert bir içki içerdim. Sadece bir tane, böylece daha sonra bizi eve bırakabilirdim. Ya da siktir et, belki de kafayı bulurdum ve ailemle birlikte giderdik.

Natalie yaklaşırken gülümsedi, bu sadece uyarılmamı artırdı.

Sarhoş. Kesinlikle sarhoş. Belki bu, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırma isteğimi kontrol etmeme yardımcı olurdu.

"Merhaba." Bana el salladı, sonra tüm dikkatini kızıma verdi. "Çok güzel görünüyorsun, Violet."

"Teşekkürler." Violet yarım bir dönüş yaptı, eteği sallansın diye döndü. Bana baktı ve başıyla köşedeki devasa ağacı ve lobideki diğer çocuklar tarafından çalınan bir kase şekerlemeyi işaret etti. "Gidip ağaca bakabilir miyim?"

"Tabii. Hemen gel."

Violet başını salladı, sonra hızla uzaklaştı.

Natalie ayağa kalktı ve beni içeri aldı. Bakışları boğazımda durdu, sanki kalbimin orada sıkıştığını görebiliyordu.

Kravatımın düğümünü düzeltmek için elini uzattığında irademle yaptığım savaşı kaybettim. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Yanakları kızardı. "Giyinip süslenmek eğlenceli." "Bu elbise için kullanacağım kelime eğlence değil."

Seksi. Çarpıcı.

Onu vücudundan sıyıran adam ben olsaydım belki eğlenceli olabilirdi.

Natalie bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını içeri çekti. "Siz de oldukça şık görünüyorsunuz Bay Holiday."

Bay Holiday. Tatil. Benim son isim vardı asla Sesli
Yani Güzel. "Maddox."
"Maddox."

Tanrım, bu kadın. Nasıl olur da bana adıyla hitap etmezdi? Şimdi bunu tekrar tekrar söylemesini istiyordum, tercihen yatağında çıplak yatarken.

Hayatımı sikeyim. Az önce kendi lanet kuralımı çiğnedim. Hayatımda hiç bir dadyyla flört etmemiştim. Hiç arzum olmamıştı. Ama Natalie tipik kalıplara uymuyordu.

Küstahtı. Zekiydi. Seksi. Ve çocuğumdan hoşlanıyordu. Belki de bu çekim için kendimi suçlu hissetmeliydim. Ama hissetmedim.

Onun yerine Violet'in ağaçtan inmesini bekledim, sonra da Natalie'yi kolumdan çektim. "Gidelim mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

NATALIE

BU ÇOK GERÇEKÜSTÜ BİR ŞEYDİ. Bu bir randevu değildi. *Bu bir randevu değil.* Parti için giyinirken bu cümleyi tekrarlayarak geçirdiğim saatler işe yaramıştı. Baxter'a gittiğimde Violet'la akşam vardiyasına hazırdım.

Ama sonra Maddox o kendinden emin, seksi havasıyla kapıdan içeri girdi. O özel dikim takım elbisenin içinde ona bir bakış attım ve fantezi dünyasına fırladım. Adam o kadar ateşliydi ki tek bir bakışıyla lobideki Noel ağacını çıraya çevirebilirdi.

Bu bir randevu değildi.

Ama ya öyleyse? İkinci kata tırmanmak için kendime rol yapıyordum.

Merdivenlerden çıkarken kolunun sıcaklığı ceketinden yayılıyordu. Hayatımda hiç Maddox'un kolunda bir partiye gireceğimi düşünmemiştim.

Her adımda, bize doğru yönelen gözlerin baskısını hissediyordum. Maddox bir milyarderdi ve Bozeman'da yaşamamasına rağmen başarısı onu küçük memleketinde yerel bir şöhret haline getirmişti.

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda birden fazla bakışın onun yüzünü hedef aldığını gördüm. Dürüst olmak gerekirse, harika bir yüzü vardı. Kapıya vardığımızda

balo salonu ve içindeki konuşma sona erdi. Bir an için tek ses tatil temalı fon müziğiydi.

Maddox dikkatleri üzerine çekti ve tüm gözler ona çevrildi.

Benim yöntemimle.

"Baba, punç var." Violet onun elini bırakarak çeşitli sürahi ve karafların bulunduğu bir masayı işaret etti. İnsanların ona bakmasından hiç etkilenmemişti. Yine de Maddox'un yörüngesinin bir parçasıydı ve muhtemelen spot ışıklarına alışkındı. "Bir içki alabilir miyim?"

"Tabii. Ya bu balo salonunda ya da Natalie'nin yanında kalmalısın. Bütün gece, anladın mı?"

"Anladım." Sonra gitmişti, elbisesi boşlukta kırmızı bir çizgi halindeydi.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler." Kolumu onunkinden kurtardım.

"Benim için zevkti." Maddox aşağı bakarken sırttı. Mavi gözleri parlıyordu. Neredeyse flört eder gibiydiler.

Hayır. Hayatta olmaz. Olabilir mi?

Ciğerlerimi doldurmak bir meydan okumaydı. Hayal gücüm Noel Baba'nın kızağına binmiş ve yeni seviyelere yükseliyordu. Maddox'un beni çekici bulabileceği düşüncesi bile çılgıncaydı.

Kalabalık imdadıma yetişti ve ayaklarımı yere bastırdı. Maddox'un şüphelendiği gibi, insanlar bize doğru gelmeye başladı. Birkaç dakika içinde, sular altında kalacaktı.

"Violet'e yetişsem iyi olacak." "Bana daha sonra bir dans ayırır mısın?"

"Um . . ." Ne. Ne. Noel Şekerlemesi. "Emin misin?"

Sırtışı genişledi, sonra konuklar tarafından yutuldu. Keith elini sıkamak için yanına gelene kadar çoğu kişiden daha uzun durdu.

Gözlerimi ayırdım ve Violet'i gördüm. İki elinde, neredeyse vişneli sıvıyla dolup taşan plastik bir bardak tutuyordu. En azından dökerse elbisesiyle karışırdı.

Dudaklarına götürdü ve ilk sallayışından sonra yüzünde beliren gülümseme o kadar tatlıydı ki kendimi gülümserken buldum.

"Nat!" Gözümün ucuyla bir el salladı ve tanıdık bir yüzün bana doğru geldiğini görünce partideki gerginliğimin bir kısmı kayboldu.

Ben de el salladım ve odayı geçtim. "Hey, Stella."

"Seni görmek çok güzel." Beni kucakladı.

Stella ve ben liseden beri arkadaştık. İlk yılımda yüzme takımında birinci sınıf öğrencisiydi. Daha tatlı bir ruh havuzu süslememişti. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen görüşmeye devam ettik, ara sıra bir şeyler içmek için buluşurduk. Ben ona izlediğim çocuklardan bahsediyordum, o da beni ağabeyinin son maskaralıklarıyla eğlendiriyordu.

"Burada olacağınızı hiç düşünmemiştim," dedi.

"Bu bir son dakika davetiydi. Aslında çalışmak için buradayım."

O anda Violet yanımda belirdi, elindeki punç bardağı boşalmıştı. "Biraz daha alabilir miyim?"

Güldüm. "Hızlanalım. Bütün gece bizim." "Sen nasılsın?" diye sordu Stella. "Çok uzun zaman oldu."

Ben cevap veremedim, Heath Stella'nın kardeşiyle birlikte onun yanında belirdi.

Adam beni fark ettiğinde cümlemin ortasındaydı ve iki kez baktı. "Natalie?"

"Selam. Seni görmek güzel,

Guy." "Uzun zaman oldu."

Birlikte mezun olmuştuk ama birbirimize rastlamayalı uzun zaman olmuştu. Guy her zaman bir eğlence kaynağı olmuştu. Sınıfımızın palyaçosuydu. Ne kadar pervasız olursa olsun, her şeyi deneyebilecek bir çocuk. Heath ve Tobias nereye gitse, Guy

çok yakındı. Dolaplarımız yan yanaydı ve paylaşmak için her zaman fazladan bir parça naneli sakızı olurdu.

Bu gece biraz çiğniyordu, kıkırmı kontrol ederken çenesi çalışıyordu.

"Guy." Yüzüme bakana kadar bekledim, sonra ona kafa salladım.

"Emin misin?"

Kıkırdadım. "Oldukça. Ama yine de teşekkürler." Kıkırdadı. "Burada yalnız mısın?"

"Hayır." Violet'e baktım ve elimi uzatarak onun elini tuttum. "Violet bu akşam benim randevum. Ve güzel şeyler kaybolmadan önce tatlı masasını yağmalayacağız."

Stella ona, "Natalie havalıların en havalısı," dedi. "Bu gece çok eğleneceksin."

"Ama Heath Amca kadar havalı değil, değil mi?" Heath, Violet'ın ona vurması için elini uzattı.

Onu görmezden geldi.

"Ah." Heath kalbinden yaralanmış gibi yaptı.

Stella güldü, ona bakarken yanakları kızardı. Lisedeyken ona küçük bir aşk beslemişti. Belli ki bu hiç geçmemişti.

Heath ona baktı, bakışları elbisesinin dekoltesinden aşağı doğru kaydı. Guy kolunu dürtüp çenesini kapıya doğru çevirdiğinde gözlerini çok çabuk kaçırdı.

Sevimli bir esmer ve minyon bir sarışın balo salonuna girmişti.

"Ekürim ol," dedi Guy. "Sarışına asıl."

"Um . . ." Heath ensesini ovuşturdu ve Stella'ya baktı. Stella topuklarını inceliyordu.

Guy Heath'in omzuna vurarak onu uzaklaştırdı ve Stella'yı düş kırıklığı içinde bıraktı.

"İyi misin?" Stella ile dirseklerimizi tokuşturduk. "Harika!" Kendi sesinden irkildi. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum."

"Holiday Homes'ta çalışmaya yeni başladım." Omuz silkti. "Keith bütün ofisi davet etti. Aslında kaçıp ailemle kiliseye gidecek, sonra da evde takılacaktım ama Guy beni gelmeye ikna etti. Benimle takılacağına söz verdi çünkü kız arkadaşı onu yeni terk etmiş. Kabul etmese de bu konuda biraz üzgün. Onun için üzüldüm, bu yüzden onunla çıkacağımlı söyledim. Ama o beni terk etti."

"Bizimle takılmak ister misin?"

"Sanırım bir içki alacağım." İkimize de gülümsedi, sonra başıyla barı işaret etti.

Heath'in şu anda tek başına durduğu bar. Sarışın olmadan. Sanırım ekürilik görevinden çoktan kaçmıştı.

"İyi eğlenceler." Göz kırptım, sonra Violet'in elini çektim. "Şeker zamanı mı?"

"Yemekten önce kaç tane tatlı yiyebilirim?" "Bir tane."

"Dört," diye karşılık verdi. "Bir."

"Üç."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bir."

Göz devirmesi muhteşemdi. On altı yaşına geldiğinde, tavır konusunda bir ustalık dersi verebilecekti. "Güzel. Bir tane."

"Anlaşabildiğimize sevindim."

İki tane aldı, ben de suçu babasına attım. Tatlı masasındayken, mini kek ve kurabiye çeşitlerine bakarken ve

Maddox'u görmüştüm.

Odanın diğer ucundan onun çekiciliğini hissetmiştim. Cazibesini.

Etrafı, hepsi de takım elbise giymiş, kravatlı ve ellerinde kokteyller olan adamlarla çevriliydi. Her biri Maddox'un her kelimesine kilitlenmişti. O konuştuğunda, o derin, yatıştırıcı sesi dinliyordunuz. Söylediği her neyse duyamayacak kadar uzaktaydım ama yine de ağzının hareket edişine, dudaklarının kelimeleri oluşturuşuna yapışıp kalmıştım.

Ben onun bu gece saçlarını tarayışına ağzımın suyu akarak bakarken Violet ikinci bir kurabiye atıştırmıştı. Koyu renk ve şıktı, sol kaşının üzerindeki bir kısımdan tamamen uzakta toplanmıştı. Bir eli cebindeyken diğer eliyle cin tonik dolu bir bardak tutuyordu. Ne zaman gülümsese, tıraşlı yüzündeki o seksi gamze ortaya çıkıyordu.

Violet izlemediğimi düşünerek bir karamele uzandı ama parmaklarını yakaladım. "Bu masadan uzaklaşalım."

Grubun solisti mikrofonu aldı ve büyüyen kalabalığı selamladı. İkram görevlileri ağır ordövr tepsileriyle salona girerken, çiftleri dans pistine çeken boğucu bir caz parçasının başlangıcını mırıldandı.

Mekan, Main Street'e bakan dış duvarlarında bir sıra pencere bulunan sade bir meydandı. Kokteyl masaları beyaz masa örtüleriyle donatılmıştı. Balo salonunun kristal avizesi konukların üzerine altın rengi bir ışıltı yayıyordu. Köşedeki bar popüler bir yer olacaktı.

"Parti hakkında ne düşünüyorsun?" Odayı gezerken Violet'e sordum.

"Güzelmiş. Babamın beni evde götürdüğü bazı partiler çok daha büyüktü. Ama *çok* sıkıcıydılar."

"Her biri mi? Hadi ama. Eminim bir tanesi eğlenceliydi, değil mi?"

"Bir keresinde bir havuz partisine gitmiştik. Kaydırak, erişte ve oynayacak bir sürü başka çocuk vardı."

"Oooh. İşte şimdi konuşmaya başladın. Havuz partilerine bayılırım ve yüzmek en sevdiğim şeydir."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Noel'den sonra birlikte birkaç günümüz var. Belki babanı seni yüzmeye götürmeme izin vermesi için ikna edebilirim. Ne dersin?"

"Yessss." Gülümsemesi genişledi, sonra bir anda düştü. "Babam şamandıralarımı paketlememiş. Hâlâ evdeler. Ninemle babamın jakuzisinde ayakta durabiliyorum ama şamandıralarım olmadan havuzda yüzmeme izin vermiyor."

"Merak etme. Batmana izin vermeyeceğim. Çocuklara yüzmeye öğretiyorum."

"Öyle mi?" Başını yana eğmiş, sanki bambaşka biriymişim gibi bana bakıyordu.

"Evet." Kıkırdadım. "Sana yüzmeyi öğretmemi ister misin?" "Tamam." O kadar çılgınca başını salladı ki tacı gevşedi.

Tacını düzelttim, sonra balo salonunda dolaştık, dışarıya bakmak için her pencerede durduk. Yemek yedik, gözümüze bir şey çarptığında farklı tepsilerin peşine düştük. Punç bardaklarımızı iki kez doldurduk. Ve yetişkinleri izlemekten sıkıldığında, balo salonundan kaçtık ve manzarayı değiştirmek ve ağacı daha yakından incelemek için alt kata indik.

Violet'in sevdiği bir konu bulduğumda, hareketli, muzip bir hikaye anlatıcısına dönüştü. En sevdiği kitaplardan çizgi filmlere ve oyunlara kadar, tam bir eğlenceydi. Dakikalar geçtikçe gardını düşürüyordu.

İkinci kata döndüğümüzde parti tüm hızıyla devam ediyordu, gürültü iki katına çıkmıştı.

Kapıdan içeri girdiğimizde Keith bizi fark etti ve torununa baktığında tüm yüzü aydınlandı. "Violet, işte buradasın. İlk dansımın sen olacağını umuyordum. Dans etmek ister misin?"

"Boogie mi? Eww." Kıkırdadı ve onun elini tutarak kendisini yere götürmesine izin verdi.

Duvarın dibinde durup onu döndürmesini ve güldürmesini izledim. İçi de dışı da gerçekten çok güzel bir çocuktü. Bazen utangaçtı. Diğer zamanlarda ise inanılmaz derecede tatlıydı, mesela sadece bir tane çikolatalı kurabiye kalmıştı ve ikimiz de ona uzandığımızda benim almam için ısrar etmişti. Konuştukça kişiliği daha da canlanıyordu. Ruhu büyüleyiciydi.

Birkaç gün önce tanıştığım yaramaz kız ortalıkta yoktu, bu da şüphelerimi doğruluyordu. Bu tavrı Maddox'un dikkatini çekmek için yaptığı bir numaraydı. Ya da annesinin. Violet annesinden bir kez bile bahsetmemişti.

"Demek saklandığın yer burasıymış." Maddox'un sert sesi beni transımdan çıkardı. Takım elbisesinin ceketi elbisemin koluna sürtünerek yanıma geldi. "Dans et benimle."

Tanrım, sormaması çok seksiydi. "Beni içeri almak zorunda hissetme. Ben iyiyim."

"Aslında odada konuşmak *istediğim* tek kişi sensin. Bu yüzden belki beni eğlendirebilirsin diye düşündüm." Elini uzattı, belki başka bir kadının karşı koyacak gücü olabilirdi ama avucum onunkine değdiği anda itiraz etme düşüncesi yok oldu.

Uzun parmaklarıyla geniş ve sıcak eli, beni dans pistine götürüp kollarının arasına alırken elimi sardı ve beni profesyonelce olduğundan daha yakın tuttu.

Baharatlı parfümünün kokusu burnuma doldu. Kalçamı saran kolunun gücü. O dudakların cazibesi baş döndürücüydü. Profesyonelliğin canı cehenneme. Bu Maddox Holiday'le dans etmek için tek şansımdı.

Balo hayallerim gerçek oluyordu.

"İyi bir dansçı değilim," diye itiraf etti parmak uçları sırtımın alt kısmına daha da bastırırken.

"İyi gidiyorsun diyebilirim." Onu takip ettim ve vücudunun benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkardım.

"Bu gece eğleniyor
musun?" Başımı
salladım.

"Eğleniyorum."

"Violet nasıl?"

"İyi. Tamamen eğlenceli biri. Ve bunu bir iltifat olarak söylüyorum."

Kıkırdadı ve bizi çevirdi, ikisi de kızını arıyordu. Kız hâlâ Keith'le dans ediyordu. "Onunla takıldığın için teşekkürler."

"Bana ödeme yapıyorsun."

"Bu doğru. Yine de teşekkür edebilirim."

Oğlum, o bir şeydi. Hakiki. Hoştu. Seksi. Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı onun günahkâr kırmızı kravatına indirdim. Windsor düğümünü çözme ve kolalı beyaz gömleğinin düğmelerini çözme hayalleri zihnimi doldurdu ve etrafımızdaki çiftlere baktım, Maddox'tan başka her yere bakıyordum.

"Eğleniyor musun?" Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak sordum. Karnımda yayılan arzunun çiçek açmasını hafifletecek herhangi bir şey.

Maddox buna izin vermedi. Beni daha yakına, sert düzlemlerine doğru çekti. "Artık öyleyim."

Ah, yemlikteki tatlı bebek İsa. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Ediyorum. Sakıncası var mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Akli başında hangi bekâr kadın Maddox Holiday'in kendisiyle flört etmesine itiraz ederdi ki?

"Mükemmel." Yüzündeki gülümseme genişleyerek bizi bir daire şeklinde döndürdü. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, beklediğim gibi oldu. Sanırım babamın iş ortaklarının hepsine, evet, işlerin iyi olduğunu söyledim. Evet, bir noktada buraya taşınacağım. Ve hayır, bir sonraki harika fikirlerine yatırım yapmakla ilgilenmiyorum. Gecenin geri kalanında, Holiday soyadını taşımayan takım elbiseli herkesi görmezden geleceğim."

"İyi ki elbise giymişim."

Kıkırdadı. "Ve çok güzel bir elbise." "İşte yine benimle flört ediyorsun."

"Çok uzun zamandır kimseyle flört etmedim. Ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum."

"Flört ettiğin son kadın kimdi?"

Gülümsemesi biraz soldu. "Eski karım."

"Ah." Whoops. "Özür dilerim."

"Olma."

"Yani . . ." Konuyu değiştirme zamanı. "Violet'e yüzmeyi öğreteceğime söz verdiğimi bilmelisin. Umarım sakıncası yoktur."

"Bana uyar." Diğer yöne doğru ilerlerken elimi sıkıca kavradı. Şarkı değişmişti ama biz dans etmeye devam ediyorduk. "Onu yıllar önce özel derslere yazdırmalıydım. Los Angeles'taki evimizde bir havuzumuz var ve yüzmeyi çok seviyor. Temel bilgileri ve güvenlik tekniklerini biliyor ama sanırım ben paranoyak ve aşırı korumacıyım. Onunla birlikte havuzda olmadığım sürece su kanatları olmadan yüzmesine izin vermiyorum."

"Söz veriyorum kalifiyeyim. Ve eğer suda rahatsa, kendine güvenmesi uzun sürmeyecektir."

"Sana güveniyorum."

Bu sözler kalbimi ısıttı.

"Çantada ne vardı?" diye sordu. "Sihirli çantan." "Violet sana söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Aferin ona." Pek çok çocuk sırrımızı ifşa edebilirdi. "Bir aile boyu M&M's paketi idi. İsveç Balığı. Skittles. Oyuncaklarım ve oyunlarım da vardı ama ben doğrudan şekere gitmeye karar verdim."

"Tahmin etmeliydim." Güldü. "Tatlı dişlerle dolu bir ağzı var. Geçen yılki partideki krem brüle fiyaskosunun bir nedeni de buydu. Ona neden o rafa tırmandığını sorduğumda, bana en büyüğünü istediğini ve muhtemelen büyük olanları en üstte tuttuklarını söyledi."

"Buna inanıyorum." Güldüm. "O M&M'leri çıkarıp yemeye başladığımda tüm tavrı değişti. Sadece onu gevşetmek için bir şeydi. Gardını indirip düşmanı olmadığımı anlayana kadar ona rüşvet olarak verebileceğim bir şeydi."

"Akıllıca."

Omuz silktim. "Çocuklarla çok zaman geçirdim, nene olarak çalıştım ve havuzda çocuklarla çalıştım. O kadar da karmaşık değiller."

"Havuzda çocuklarla ne yapıyorsunuz? Yüzme dersleri mi?"

"Bazen. Çoğunlukla şehirdeki bir fizyoterapistte yardım ediyorum."

O yapıyor

pediatrik su terapisi. Bir gün yapmak istediğim şey bu. Belki de. Okula gitmek için yeterince para biriktirdiğimde ve cesaretimi topladığımda. Okumak fikri ..." Yüzümü buruşturdum.

"Harika yaparsın."

"Eeek. Okul mu? Kabul, okulu hep sevmişimdir ama uzun zamandır ders çalışmam gerekmedi. Ve olduğum yerde rahatım."

"Ama bu senin hayalin değil."

İçimi çektim. "Hayır. Öyle değil. Çocukları seviyorum ama sunacak daha çok şeyim var." "O zaman konfor alanının dışına çıkmanın zamanı geldi."

Kahretsin, ama haklıydı. Ve motive ediciydi. Tek bir konuşmayla Montana State'teki kabul ofisine koşup başvurumu vermeye hazırdım. Fiziksel terapist olmak istiyorsam sonsuza kadar dadılık yapamazdım. Belki de ciddileşmenin zamanı gelmişti.

Maddox beni kolunun altında döndürmek için bıraktı, sonra beni tekrar vücuduna doğru çekip kendine yakın tuttu.

"Bu çok gerçeküstü," diye itiraf ettim. "Nasıl yani?"

"Sen Maddox Holiday'sin." *Duh.* "Bozeman Lisesi'ndeki her kızın sana aşık olduğunu bilmen gerekirdi, ben de dahil."

Oh, lanet olsun. Ağzımın nesi vardı? Neden kelimeleri içeride tutamıyordu?

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana aşık mıydın?" "Belki mi?"

Lanet olsun. Ama artık ortaya çıktığına göre Kendine ait. "Sana, garip genç kızların, var olduklarını asla bilmeyecekleri akıllı, yakışıklı oğlanları sevdikleri gibi aşıktım. İsimlerimizi bir kalbin içine birlikte yazmak. Gelecekteki çocuklarımıza isim koymak. Seni dersten sonra ve okuldan eve kadar takip etmek. Yatak odanın penceresinin dışında pusuya yatıp uyumayı izlemek."

Maddox'un ayakları durdu. Göz

kırıptım. "Şaka yapıyorum."

Başını arkaya attı ve güldü, öyle sıcak ve zengin bir sesteki ki, ergenlik aşkımı itiraf etmekten duyduğum utanca değdi. Başını salladı, gülümserken gözlerindeki ışıltı nefes kesiciydi. "Bir şeyi yanlış anladın. Senin var olduğunu biliyordum."

"Yapmadım."

"Öyle yaptım. Seni bir keresinde havuzda görmüştüm ve sonrasında uzun ve soğuk bir duş almak zorunda kaldığımı hatırlıyorum."

Yüzünü incelemek için arkama yaslandım.

"Ciddi misin?" "Yüzme şapkaları. Her seferinde beni yakalıyorlar."

Bir kahkaha patlattım, birlikte hareket ederken rahatladım ve şarkının sonuna kadar dans ettim.

Beni pistten çıkarırken kolumu tuttu. "Tatlı masasında Violet'e katılalım mı?"

"Yolu göster."

Violet, Keith'in yanında durmuş, her ikisi de ağızlarına kek tıktırıyorlardı. Maddox'un dikkatini dağıtmış olsa da dikkatli gözlerim kızından çok uzaklaşmamıştı.

Onun da nabzını tutmuştu. Diğer her dönüşte onu aramıştı. Ona olan aşkı yüzünden okunuyordu. Ve *benim ökseotum çok çekiciydi.*

"Aldığı bu kadar şekerle bütün gece ayakta kalacak," dedi.

"Muhtemelen." Güldüm. "Sana bir şey söylemem gerek." "Neymiş o?"

Violet tepside bir kurabiye alıp Keith'e uzatırken ona baktım. Kendisi de bir kurabiye almadan önce küçük dudaklarından *şimdiye kadarki en iyi* kelimelerini seçebildim. "Harika bir çocuğun var. Onu sevmemek neredeyse imkânsız."

Maddox yürümeyi bıraktı ve beni de durmaya zorladı. Yüzündeki ifade neredeyse acı çekmiş gibiydi.

"Ne?" Yanlış bir şey mi söyledim? "Beni burada öldürüyorsun."

"Neden?"

Başını salladı ve bir inilti çıkardı. "Benim bir politikam var. Kesin bir politika. Ve sen gelene kadar bunu bir kez bile bozmak istemedim."

"Ne politikası?"

Kulağıma fısıldamak için yakınıma eğildi. Nefesi kulağımın kabuğunu okşarken yanağındaki hafif kirli sakal benimkini gıdıkladı.
"Dadıyı asla öpme."

ALTINCI BÖLÜM

MADDOX

Natalie Buchanan'ın otokontrolümü paramparça etme ihtimali ÇOK yüksekti.

Otuz iki dadı ve otuz üç numara benim mahvoluşum olacaktı.

Saçlarının kokusu beni sarmıştı, odadaki en çökmüş tatlı gibi tatlıydı. Sıcak ve hafif dokunuşu kolumda mükemmel bir okşamaydı. Çok güzeldi. Zarıftı. Büyüleyiciydi.

Ama benim felaketim olacak olan onun zekası ve nükteleriydi. Bu ve kızımı övmesi.

Annem dışında hiçbir kadın Violet'i sevdiğini söylememişti. Başka dadılar da. Arkadaşları da. Cece bile. Violet'e *seni seviyorum* dediğini duyduğum bir zamanı *hatırlamıyorum*.

Ama Natalie bunu söylemişti, ciddiye. Violet'i tanıdıktan birkaç gün sonra.

Onun narin ellerinde macun gibiydim. Bir dans ve başım beladaydı.

"Özür dilerim." Eğilerek uzaklaştım. "Bu uygunsuzdu."

Bu gece onunla yaptığım her şey uygunsuzdu. Dans. Flört etmek. Yine de buradaydım, neredeyse onun yanına yapışmıştım.

"Özür dilemek yok," dedi yanaklarında tatlı bir kızarıklıkla. "İçimdeki genç kız bu yorum yüzünden şu anda havuzda ters taklalar atıyor. Az önce onun hayallerini gerçekleştirdin."

"Yardım edebildiğime sevindim." Kıkırdadım. Nat'in benim eşim olmadığını hatırlamanın zamanı gelmişti, bu yüzden kolumu onunkinden ayırdım ve odaya göz attım. "Sence bu yıl kim olacak?"

"Kim ve ne?"

"Bu parti kötü bir şöhrete sahip oldu. Her zaman içkiyi fazla kaçıran ve geri kalanımıza gelecek yıl boyunca konuşacak bir şeyler veren biri oluyor."

"Gerçekten mi? Buradaki herkes çok ... züppe görünüyor, doğru kelime bu değil.

Klas. Uyumlu."

Güldüm. "Köşedeki ağacın yanındaki gri elbiseli kadını görüyor musun?"

Natalie bakışlarımı takip etti. "Evet."

"Bu partiye en son yıllar önce Los Angeles'tan eve döndüğümde gitmiştim, dans pistinde striptiz yapmaya başlamıştı."

"Büyük anneme benzeyen kadından mı bahsediyorsun? Kısa gri saçlı. İnci küpeler. Muhtemelen altmışlı yaşlarının başında."

"İşte o. Kocasını ne olduğunu anlayıp bardan koşarak gelip onu eve götürmeden önce kızlık zarına kadar inmişti."

Natalie'nin gözleri büyüdü. "Ve buraya geri mi dönüyor? Yılbaşına kadar Bozeman'dan taşınmış olurum."

"Hatırladığını sanmıyorum ve kimsenin de ona söylemeye cesareti yok. Bu partide konuşulmayan kural budur. Burada olan, burada kalır."

"Ahh." Başını salladı. "Bildiğim iyi oldu."

"Ben kaçırdım ama geçen yıl Tobias bana babamın arkadaşlarından birinin etrafta dolaşıp kadınlara kendisiyle ve karısıyla üçlü seks yapmaları için teklifte bulunduğunu söyledi. Babam bir kazanan bulup ikisini tanıştıran kadar karısı bunun farkına varmamış."

Natalie kıkırdadı. "O konuşma nasıl geçti merak ediyorum."

"İşte şuradaki üçü." Kokteyl masasındaki üçlüyü işaret ettim. Başları birbirine eğikti, kadınlar bir sırrı fısıldıyorlardı. Adam ikisine de bakıyor, halinden oldukça memnun görünüyordu.

"Aman Tanrım." Gözleri genişledi. "Birbirlerine tamamen bağlandılar, değil mi?"

"Kesinlikle. Büyüyü canlı tutan her neyse, sanırım. Gerçi başka bir kadınla bile olsa paylaşmayı seven biri değilim."

Natalie yatağında olsaydı, sadece ikimiz olurduk.

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Peki, başka neler oldu?"

Sonraki on dakikayı onu geçmiş partilerden hikâyelerle eğlendirerek geçirdim. Utanç verici anların çoğunu ilk elden kaçırmıştım ama Tobias ve Heath her yıl bana her şeyi anlatmayı ihmal etmiyorlardı. Annemle babamın arkadaşlarını da hikâyeleri yüzlerle ilişkilendirebilecek kadar iyi tanıyordum. Bazı yıllar diğerleri kadar heyecan verici olmamıştı ama Natalie'nin pür dikkat kesilmesi ve yüzündeki gülümsemeyle konuşmaya devam ettim çünkü onun çekip gitmesini istemiyordum.

"Bu kalabalıktan böyle bir şey beklemezdim." Natalie, üç yıl önce sarhoş olup partinin yarısını tekila shot yapmaya ikna eden adamla ilgili son hikâyemden sonra güldü.

"Her yıl. İnsanlar gevşer. Biraz eğlenirler."

"Ama vücut atışları? Üçlü mü? Bunu bir kardeşlik derneğinde beklerdim, anne ve babanızın Noel etkinliğinde değil. Yani ... bu belediye başkanı. Ve Müdür Hammer'ı liseden tanıdım."

"Bence burası oldukça güvenli bir alan. Ailem davetli listesini tanıdıkları ve ağzını açmayan kişilerle sınırlı tutuyor. Çok fazla." Bozeman hızla genişliyordu ama küçük kasaba kökleri derinlere uzanıyordu.

"Gerçekten mi? Bu gerçekten inanılmaz."

"Oh, beni yanlış anlamayın. Hepsi kendi aralarında konuşuyor, tıpkı bizim yaptığımız gibi. Ama genelde bu odadan öteye gitmezler." Kalabalığı taradım, uzun yıllardır uzakta olmama rağmen eve dönmüş gibi hissetmek hoşuma gitti. "Bu partiyi özlemişim. Montana'daki Noel'i özledim."

"Violet bana eve taşınacağınızı söyledi. Heyecanlı mısınız?"

"Evet. Ailemin yanında olmak güzel olacak. Violet ve ben kendi evimizi aldığımızda daha da mutlu olacağım. Daha bu hafta bir mülk satın aldım."

"Ne zaman taşınyorsun?"

"Henüz bir tarih belirlemedim. Önümüzdeki sonbaharda okullar açılmadan önce olmasını umuyorum. Uydu ofisini kurup çalıştırmam lazım. Bir ev inşa etmeliyim. Aslında burada olsaydım tüm bunları yapmak daha kolay olurdu. Los Angeles'tan yapmaya çalışmak her şeyi zorlaştırıyor ve daha uzun sürüyor."

"Bir süreliğine ailenle yaşayamaz mısın?"

Ona hayır demek için ağzımı açtım ama ... neden altı ay boyunca ailemle yaşayamıyordum? Evleri çok büyüktü. Violet ve benim kendimize ait bir alanımız vardı ve bizi çatıları altında görmek hoşlarına giderdi. "Huh."

"Ha, ne?"

"Buraya taşınmayı neden şimdi düşünmediğimi merak ediyorum."

Güldü. "Muhtemelen okul yılının ortasında olduğumuz içindir. Ebeveynler genellikle her şeyi yazın yapmayı düşünürler."

"Doğru." Ama neden bekleyelim ki? Violet'i Bozeman okul bölgesine kaydettirmek için bir telefon görüşmesi ve birkaç evrak işinden fazlası gerekmezdi.

Arkadaşlarından ayrılacağı için heyecanlanmayacaktı ama bu duygu şimdi ve gelecek sonbahar arasında değişmeyecekti.

"Uydu ofisiniz hazır değilse iş için Los Angeles'ta olmanız gerekiyor mu?" Natalie sordu.

"Hayır, Bozeman'dan çalışabilirim. Ofis hazır olana kadar ekibim taşınmayacak ama burada olursam bu süreci hızlandırabilirim. Evin inşaatı sırasında da burada olmak isterim."

"Sanırım baban senin için inşa ediyor."

Başımı salladım. "Planımız bu. Heath bunun üzerinde çalışacak."

"Sen de ayrıntılar konusunda yardımcı olmak için burada olabilirsin. Violet okul değiştirebilir. Sen uzaktan çalışabilirsin. Ve ikiniz de kışın Bozeman'ın tadını çıkarabilirsiniz."

Gözlerimi iki kez kırpıştırarak ona baktım. Çok basitmiş gibi gösterdi. Burada yaşamak istiyordum. Öyleyse burada yaşamalıydım. "O zaman sanırım Sanırım burada yaşıyorum."

"Burada yaşıyorsun." Gülümsedi. "Evine hoş geldin."

Dünyada Natalie'ninki kadar hoş bir gülümseme yoktu.

"Ben burada yaşıyorum," diye tekrarladım. Yüksek sesle söyleyince her şey yerine oturdu. Burada yaşıyordum. Bu, tatillerde ailemizi ziyaret etmek için çıktığımız bir yolculuk değildi. Biz burada yaşıyorduk. Burada yaşama zamanımız gelmişti.

Kafamdaki yapılacaklar listesi patladı.

Önce Violet'i okula kaydettirmem gerekiyordu. Sonra da bazı eşyalarımızın gelecek hafta buraya gönderilmesini ayarlamam gerekiyordu. Giysiler. Oyuncaklar. Kitaplar. Ofiste ayarlamalar yapmak için muhtemelen Los Angeles'a hızlı bir yolculuk yapmam gerekecek. Asistanım asıl taşınmayı ve geri kalan eşyalarımızın toplanmasını organize edebilir. Tatil sonrası için tuttuğum dadının bilgilendirilmesi gerekiyordu. Los Angeles'taki evimizin satışa çıkarılması gerekiyordu.

Bu gece asistanıma bir e-posta gönderme dürtüsüyle savaştım, tatil planları da dahil olmak üzere her şeyi bırakıp konuya dalacağını biliyordum. Sonra

Cece'yi arayıp ona yeni zaman çizelgesinden bahsetmeliyim.

Bir iniltiyi yuttum.

"İyi misin?" Natalie elini koluma koydu. "Gülümsemen kayboldu."

"Eski sevgilim Cece'yi düşünüyordum. Buraya taşınacağımızı biliyor ama ona henüz detayları anlatmadım. Ona bunun olduğunu ve hemen gerçekleşeceğini söylemek hoş bir konuşma olmayacak."

"Ah." Natalie başını salladı. "Bu konuda seninle kavga edecek mi?"

"Tam tersi." Hâlâ babamın yanında duran kızıma baktım. Annem de onlara katılmıştı ve en iyi tatlıları gösteriyorlardı. "Cece'nin umurunda olmaz. Bu Violet için çok zor."

"Oh." Natalie yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sen ve Violet için."

"Buraya gelmek için ayrıldığımızda Cece Hawaii'deydi. Geri dönüp dönmediğini ya da Noel olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum. Haftalardır onunla konuşmadım, Violet da konuşmadı. Son yıllarda tatillerde eve gelmememizin bir nedeni de Los Angeles'ta işlerin daha kolay olmasıydı. Cece'nin peşine düşüp Violet'i kabul etmesini hatırlatmak benim için daha kolaydı. Ama bu yıl . . . Sadece eve gelmem gerekiyordu."

Montana evimdi.

"Bunu anlayabiliyorum."

"Boşanmadan önce biz de buraya pek sık gelmezdik. Cece Montana'yı sevmiyor. Sıkılıyor."

"Sıkıldın mı? Bozeman'da mı?"

"Onu eğlendirecek kadar alışveriş ya da arkadaş yok," diye açıkladım. "Annem ve babamla hiç iyi geçinemedi. Violet doğduktan sonraki ilk birkaç yıl iş yoğunluğu içindeydim ve evde kalmak daha kolaydı. Bir yıl buraya geldik ve Cece'nin tek yaptığı havanın çok soğuk olduğundan şikayet etmektir. Geriye dönüp baktığımda, onsuz gelmeliydim."

Geriye dönüp baktığımda, Cece söz konusu olduğunda farklı şekilde yapmam gereken pek çok şey vardı.

"Bu konuşmaya gölge düşürdü." İçimi çektim. "Özür dilerim. Cece hakkında pek konuşmam. Çoğunlukla konuşmanın sonunda nasıl görüneceğini bildiğim için."

"Şımarık bir sürtük gibi mi?"

"Oldukça fazla." Kıkırdadım. "İnsanların onu ezip geçmesini ve Violet'in duyma riskini göze almasını hiç istemiyorum."

"Dudaklarım mühürlü."

Ve ne güzel dudaklardı onlar.

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle yanımızdan geçti. İki tane kaptım ve birini Natalie'ye uzattım.

"Yapmasam daha iyi." Elinin tersiyle itti. "Şu anda mesaideyim. Bu arada, kızınızın yanına dönsem iyi olacak."

"Ailemle arası iyi."

"Onu izlemem için bana para ödüyorsun."

"Sana ödeme yapmazsam kendini daha iyi hisseder misin?"

"Aslında, evet. Kendimden bu kadar keyif alırken para almak garip hissettiriyor."

Şampanyayı tekrar uzattım. "Tamamdır."

Aldı ve sırtıttı. "Yine de bana ödeme yapacaksın, değil mi?"

"Evet." Flütümü dudaklarıma götürdüm ve gülümsedim. Bir yudum aldıktan sonra -ailem şampanya konusunda cimrilik etmemişti ve pahalı olduğu kadar lezzetliydi- annemle göz göze geldim ve Violet'e işaret ettim.

Annem el salladı, sonra Violet'e başını sallayarak "Onu buldum" dedi. "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, sonra Natalie'nin dirseğini tuttum ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Bunu molan olarak düşün." "Daha yeni mola verdim." Sırttım. "Uzun bir mola."

Onu merdivenlerden aşağı lobiye indirirken şampanyasını yudumladı. Daha önceki kalabalığın bir kısmı dağılmıştı ve o kadar telaş ve gürültü yoktu. Büyük bir pencerenin yanındaki masalardan biri açıktı.

Yanına gidip onun için bir koltuk çektim, sonra kendiminkine oturdum. "Bu binanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Buraya nadiren geliyorum." Mavi gözlerini devasa ağacın üzerindeki yıldıza çevirdi.

Bakışlarımla boğazının uzun sütununu izledim, keşke onun yerine dilimle izleyebilseydim. Keşke ağzımı nabzının üzerine kapatıp emebilseydim.

Tanrım. Aletim fermuarımın arkasında yeniden kabardı ve uzun bir nefes aldım. Yıllardır kanımı kaynatan bir kadın olmamıştı. Kadınlar umurumda bile değildi ve boşandığımdan beri yumruğum bana iyi hizmet etmişti. Ama Natalie ...

Tamamen onun büyüşü altındaydım.

"Bunu benim yaptığımı düşünmeni istemiyorum,"

dedim ona. Bakışları benimkine kaydđ. "Neyi yaptığımı?"

"Chase Violet'in bakıcıları."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yaptığın şey bu mu?"

Beni kovalıyor

musun?"

"İsterdim."

Gülümsemesi genişledi. "Sanırım bu görüşmeyi senin için çalışmam sona erene kadar ertelemeliyiz."

"Bu muhtemelen ihtiyatlı bir karar olacaktır. Bir hafta bekleyebilirim."

Bir omzunu kaldırdı. "Göreceğiz."

"Göreceğiz?" Beklediğim gibi hevesli bir anlaşma değildi bu. Lisedeyken benden hoşlandığını söylemişti. Lisedeyken

bir aşk. Orada mı bitmişti? Benden hoşlandığına yemin edebilirdim ama ... "Bunu yanlış mı okudum?"

"Maddox, buraya taşınmaya otuz dakika önce karar verdin. Bunu yaptığında, Violet'in senin ilgine ihtiyacı olacak. Ve eski eşinle ilgili pek çok kalıcı duygu var gibi görünüyor. Göreceğiz."

Lanet olsun. Bu noktada bir ilişkiye başlamak zor olacaktı. Verecek fazladan bir şeyim yoktu. Ama Natalie için bir yol bulmak cazipti.

"Violet konusunda haklısın. İlgime ihtiyacı var. Ama Cece söz konusu olduğunda, kalıcı duygular yok. Üç yıl önce boşandığımızda ona olan aşkımı kaybettim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan daha uzun bir süre. Violet'e davranış şekli... böyle bir kadını sevemezdim."

"Size görmezden gelme ve bana kendi işime bakmamı söyleme hakkına sahip olduğunuz çok kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Sırıttım, ona söylemeyeceğim çok şey olduğundan şüpheliydim. Bu gece bile, tek bir dansı paylaştıktan sonra, filtrelerim kaybolmuş gibiydi.

"Cece'nin sesi berbat geliyor." Natalie yüzünü ekşitti. "Onunla neden evlendin?"

"Şimdi annem gibi konuştun." "Özür dilerim. Bunu konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, sorun değil." İçimi çektim ve şampanyamdan bir yudum aldım. Cece hakkında konuşmak hiç kolay değildi ama Natalie ayrıntıları hak ediyordu. "Her zaman kötü biri değildi. Ya da ben görmedim. Cece güzel ve hayat dolu biri. Üniversitede tanıştık ve herkesin hayranlık duyduğu bir kızdı. Her zaman bir parti için hazırdır. Gülüşü bulaşıcıdır. Ben de çok şey yaşayan genç bir adamdım ve o benim hayatımı hafifletti."

Natalie dirseklerini masaya dayayarak yerinden kaydı. Dikkatle dinledi. Parti sırasında. Dans pistinde. İnsanlarla dolu bir odada bile dinledi. Natalie'nin odağında olmak bağımlılık yapıyordu.

Cece her zaman bir kulağını etkinliklerden ayırmaz, kendisiyle ilgili olmadığı sürece en ufak bir konuşma bile yapmazdı. Ve onu partiden uzaklaştırmama asla izin vermezdi.

"Bir araya geldiğimizde Madcast'e yeni başlamıştım," dedim. "Mezun olmak ve şirketi ayağa kaldırmak için canımı dişime takmış çalışıyordum. Cece beni evimden alıp bir bara götürürdü ve birkaç saat boyunca eğlenirdik. O zamanlar buna ihtiyacım vardı. Mezun olmadan önce ona evlenme teklif ettim. Çok geçmeden evlendik. Ve her şey yolundaydı. Ta ki . . ."

"Violet," diye fısıldadı ve kızım için hissettiğim kalp acısının bir kısmı Natalie'nin yüzüne yansıdı.

"Evet." Başımı salladım. "Cece doğum kontrol hapı kullanıyordu. Aşılar arasında biraz fazla zaman geçmesine izin verdi ve hamile kaldı. Ondan sonra her şey değişti. Hayatıma biraz neşe katan o eğlenceli kadın gitmişti. Bu kadar çok çalışmamdan nefret ediyordu. Geriye dönüp baktığımda haklı olduğunu görüyorum. Madcast başladığında sürekli çalışıyordum. Sadece bir doktor randevusuna gittim ve doğum kontrolüne başladığında bir toplantıdaydım ve telefonlarına cevap veremedim, bu yüzden hastaneye yalnız gitti."

Natalie yüzünü buruşturdu. "Ooof."

"En gurur duyduğum an değil."

"Babam her zaman bir ilişkinin yürümesi için iki kişinin olması gerektiğini söylerdi.

Ya da çalışmamak."

"Bu konuda haklı. Cece'yi hayal kırıklığına uğrattım. Evliliğimizin sona ermesinin suçunu tamamen ona yüklemeyeceğim. Ama Violet'e davranışlarından onu sorumlu tutacağım. Kızımız masum. O sadece küçük bir

Kızım. Cece anne olmak istememiş olabilir ama o bir anne."

"Bu adil."

"Bir gün Cece artık istediği şeyin biz olmadığımıza karar verdi. Yuva kurmak istemiyordu. Bir ilişkisi vardı ve spor salonunda tanıştığı bir adama aşık olmuştu. Bir modele. Bu onun sonuydu. Üzülüşümü bile söyleyemem. Ondan önce de uzun bir süre ayrılmıştık. Boşanma bunu resmileştirdi."

"Ve sen Violet için savaştın."

"Hep öyle yapacağım." Başımı salladım. "Cece'nin aniden değişeceğini umarak Los Angeles'ta kaldım ama sadece kendimi kandırıyorum ve Violet'in işini zorlaştırıyorum. Cece seyahat ediyor. Aynı adamla birlikte. Violet'in velayetini bana vererek kazandığı parayla ödediği ihtişamlı hayatının fotoğraflarını paylaşarak dünyanın dört bir yanında zıplıyorlar."

Natalie'nin gözleri yumuşadı. "Sen Violet'in fotoğraflarını paylaşırken, çünkü o senin hayatının cazibesi."

"Evet. Dün baloncukları üflerken çekilmiş bir fotoğrafını paylaştım." "Jakuzide. Ben de gördüm. Çok tatlıydı."

"Beni araştırdın mı?"

"Kesinlikle. Bugün erken saatlerde Instagram'ını takip ettim. Bugünlerde yetişkin kadınlar yakışıklı erkekleri böyle araştırıyor. Hesabını gerçekten gizli tutmalısın."

Kıkırdadım. "Not edildi."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence doğru şeyi yapıyorsun. Buraya taşınmakla. Violet için yeni bir hayat yaratıyorsun."

"Teşekkür ederim." Şampanyamla onu selamladım, sonra bardağımın geri kalanını boşalttım.

Natalie de aynısını yaptı ve flütünü yere bıraktığında bana o tehlikeli gülümsemelerinden birini daha verdi.

"Seni öpmemek için tüm irademi kullanıyorum, sadece nasıl bir his olduğunu görmek için." İtiraf, herhangi bir kısıtlama veya pişmanlık olmadan ortaya çıktı.

"Oh, bu harika olurdu." Alay ederken biraz daha yaklaştı. "Öpüşme konusunda gerçekten iyiyimdir."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Ama ..." Başını iki yana salladı. "Ben hâlâ senin çalışanım." "Seni kovmayı düşünüyorum."

Güldü, tatlı sesi lobide çınlıyordu.

En son ne zaman biriyle bu kadar açık konuşmuştum? Cece'ye ne olduğunu gerçekten bilen tek kişiler annem, babam ve kardeşlerimdi. Bunu Natalie'yle paylaşmak nefes almak kadar doğal geldi. Çekici, gerçek ve dürüsttü. Onunlayken her şey kolay görünüyordu.

Hayatımda biraz kolaylığa ihtiyacım var.

Bir tutam saç yanağına düştü. Uzanıp kulağının arkasına sıkıştırdım ve parmak uçlarım tenine değdiğinde küçük bir nefes aldım.

Şimdi dikkatimi çektiği için, gözümün köşesinde bir kırmızı parıltı belirlediğinde bile başka tarafa bakmaya çabaladım.

Natalie hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Yolumuzda yürüyen çok güzel ve çok kızgın küçük kız hariç.

YEDİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"MERHABA. DANS NASILDI?" Violet'e bir gülümseme verdim ve karşılığında bir gülümseme bekledim. Onun yerine ölümcül bir bakışla karşılaştım. Birlikte geçirdiğimiz ilk gün ıslak kazağımı kafasına geçirdiğimde bana attığının aynısını.

"Sorun nedir?" Maddox oturduğu yerden kaydı ve onu korumak için bir adım attı.

Violet ona ters ters baktıktan sonra altın terliklerinin üzerinde dönerek kaçtı.

Ne oluyor be? Ayağa kalktım, ağzım açık kaldı.

"Violet!" Maddox seslendi ama o çoktan gitmişti. "Kahretsın."

Kızın gittiği yöne, restoranlardan birine doğru koştu ve kalabalık daha önce azalmış olsa da, hala onu yutacak kadar çok insan vardı.

Restorandan çıkan bir aile tarafından engellenen ve yavaşlatılan Maddox'u yakalamak için topuklarımla koşuşturdum.

"Neler oluyor?" Yanına ulaştığımda sordum. Koluna yaklaştım, o insanların arasından sıyrılıp ilerlemeye devam ederken ben de ona ayak uydurdum.

"Bilmiyorum. Eğlendiğini sanıyordum." Başını ileri geri sallayarak kızını aradı. "Violet!"

Gördüğüm her kırmızı parçayı inceledim, elbisesi olduğunu umuyordum ama nereye gitmiş olursa olsun, bunu ortadan kaybolma niyetiyle yapmıştı. Neden? Sorun neydi?

Maddox bir çıkış kapısına açılan koridorda yürümeye devam etti. Kolu test etti. Kilitlendi. "Lanet olsun."

"Restorana girmiş olmalı ve biz de onu geçtik." Döndüm ve aceleyle o yöne doğru koştum, masaların arasını ararken hostesi atladım. Aralarında dolanırken, bir sonraki sıradaki Maddox'un da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Ana Cadde'ye bakan pencere duvarına ulaştığımızda Maddox'un çoktan geri döndüğünü gördüm.

Nereye gitmiş olabilir? Neden bizden kaçsın ki? Partide kötü bir şey mi olmuştu? Babasıyla oturduğum için miydi?

Restorandan çıkıp lobinin diğer ucuna doğru koşarken beni beklemedi. Hostes bölümünü bir kez daha gözden geçirdim, tezgahın altını kontrol ettim, sonra dışarı fırladım ve Maddox'la merdivenin dibinde buluştum.

"Bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır. Neler oluyor?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu yapıyor."

"Ne yapıyor? Kaçıyor mu?"

İçini çekti ve başını salladı. "Bana kızıyor ya da duyguları inciniyor ve kaçıp saklanıyor. Ama bu hep evde olur. Bunu daha önce hiç toplum içinde yapmadı."

"Neden? Birlikte oturduğumuz için mi?"

"Öyle olmalı." Yüzündeki endişe kalbimi parçaladı. "Lanet olsun." "Onu bulacağız. Normalde evde nerede saklanır?"

"Bilmiyorum. Onu hiç bulamadım. Saklanıyor ve hazır olduğunda ortaya çıkıyor. Bir gece, altı saat boyunca saklandı."

"Kahretsin," diye mırıldandım ve lobide etrafıma bakındım. Violet'in altı saat boyunca burada saklanması ihtiyacımız yoktu.

Eğer geri dönüp bizden kaçsaydı, muhtemelen üst kata çıkardı. Kızgın olabilirdi ama muhtemelen yabancıların arasına karışmış tanıdık yüzlerin olduğu partiye yakın dururdu.

"Onu bulacağız." Partiyi yarıda kesip konuklardan yardım istemek zorunda kalırsak, öyle olsun. "Bölüşüp fethetsek iyi olur."

Maddox başıyla onayladı. "Sen yukarı çık ve aramaya oradan başla. Ben de restoranların yöneticileriyle konuşup mutfaklara girmeme izin verip vermeyeceklerine bakacağım. Garsonlarla birlikte içeri sızmış olması beni şaşırtmaz."

"İyi fikir." Döndüm ve aceleyle partiye doğru merdivenlerden yukarı çıktım.

Balo salonunda o kadar çok insan vardı ki, içeri girip girmediğini görmek neredeyse imkânsızdı, ama bacakların arasına ve masaların altına bakarak alanın dış kenarında bir tur attım. Ondan ya da kırmızı elbisesinden bir iz göremeyince tatlı masasına gittim ve bulabildiğim en büyük çikolatalı kek parçasını bir tabağa doldurdum.

Şimdiye kadar şeker ve rüşvet Violet'in işine yaramıştı. Şimdi taktik değiştirmenin bir anlamı yoktu.

Balo salonundan çıkıp merdivenlerden aşağı bakarken midem bulandı. Maddox son basamağın yanında durmuş, pantolonlu bir kadınla konuşuyordu. Yüzünde o kadar çok korku ve endişe vardı ki konuşurken ona bakmak canımı acıtıyordu.

"Violet, neredesin?" Balo salonunun karşısındaki koridora yöneldim. Neyse ki Baxter çok büyük bir otel değildi. En üst katlara sadece asansör kartıyla çıkılabiliyordu, yani çok uzağa gitmiş olamazdı.

Tabii kartı olan biriyle gizlice girmediyse.

"O bunu yapmaz." *Yapar mıydı?*

Violet ve ben çok iyi gidiyorduk. Sonra Maddox'la flört ederek her şeyi berbat ettim. Ve daha iyisini biliyordum, lanet olsun.

Ben daha iyi biliyordum.

Cathy yıllar boyunca kaç kadını bu yüzden kovmuştu? Üç ya da dört mü? Adam kim olursa olsun, asla geçmemem gereken profesyonel bir çizgi vardı.

Koridorun sonundaki ilk kapı bir oturma odasına açılıyordu. Violet ve ben daha önce keşfe çıktığımızda, o içeriye göz atmıştı. Belki de kanepelerden birinin altına girmişti. Kapıyı iterek açtım, içeriye baktım, ama Violet yerine Stella'yı gördüm.

Ve çıplak göğüsleri.

"Aman Tanrım." Gözlerimi ayırdım. "Özür dilerim."

Stella nefesini tuttu ve ağzı bir meme ucuna kilitlenmiş olan geniş omuzlu adamı itti. Sonra adam omzunun üzerinden bakarken elbisesini düzeltmek için çabaladı.

"Natalie?"

"Heath?"

İkisinin arasına baktım, ağzım açık kalmıştı. "Ben burada değildim. Hiçbir şey görmedim. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Kapıyı kapatırken yüzüm alev alev yanıyordu. Violet yerine benim içeri girmem daha iyiydi.

Bir sonraki odaya, erkekler tuvaletine geçtim. Kapıyı hafifçe araladım ve dikkatlice içeri baktım. Pisuarlar boştu ama tuvalet kabinlerini de kontrol ettim.

Son kabini kontrol ederken banyonun kapısı açıldı ve neredeyse elimdeki keki dökecekken arkamı döndüm.

"Uh . . ." İçeri giren adam çoktan fermuarını açmıştı. Beni gördüğünde tüm vücudu dondu.

"Özür dilerim." Yanından geçerken her türlü göz temasından kaçındım, bakışlarımı yeşil ipek boxer'ımdan görünen organıma değil yere diktim. "Yanlış banyo."

Bir sonraki durağım kadınlar tuvaletiydi. Lavaboda hiç kadın yoktu ve ilk üç kabin boştu, ancak sonuncusunun kapısı kapalıydı.

Çömeliip bir çift ayakkabı aradım. Tuvaletten ayak sesi gelmiyordu, bu yüzden yer değiştirdim ve kapının kilidinin yanındaki küçük boşluktan baktım.

Ve işte oradaydı.

Kırmızı.

Tanrı'ya şükür.

İçimi çektim ve tezgâha doğru yürüyüp kenarında zıpladım. Violet'i dışarı çıkarmak iki dakikadan fazla sürerse, gerekirse onu buradan sürükleyerek çıkaracaktım. Otelde bir yerlerde Maddox endişeleniyordu. Ama bir olay çıkmasını ve bu küçük kızın tamamen yabancılaşmasını engellemeyi tercih ederdim.

Ben de pastamın bulunduğu tabağa koyduğum çatalı aldım ve umumi bir tuvalette yemek yemeyi düşünmeyi reddederek içine daldım. En azından bu temizdi.

"Yuuuuuum," diye inledim ve çiğnedim. "Bu hayatımda yediğim en güzel pasta. Yeni geldi. Tatlı masasına yeni koydular. Buraya gelip bir ısırık almak ister misin?"

Sessizlik.

"Sen bilirsin. Ben yiyeceğim. O kadar güzel ki, partiye döndüğümüzde hiç kalmayacağını sanmıyorum. Üzerinde şekerleme var."

Sessizlik.

Vay canına, bu kız inatçıymış.

Kocaman bir ısırık daha aldım ve bir inilti daha çıkardım. "Yani. Yani.

Güzel."

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce bir etek hışırtısı ve yer karolarına vuran ayakkabı tıkırtısı duyuldu.

"İğrençsin." Kükredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İğrenç mi? Neden iğrençmişim?"

Tacı kaçışı sırasında bir yerlerde gevşemişti ve topuzunun üzerinde yamuk duruyordu. Hiç bu kadar sevimli görünmemişti. Ve üzgün. Kalbim üzgün olduğu için acıyordu. "Sen de tıpkı diğer dadılar gibisin. Tek yapmak istediğin babamı öpmek. Bu *iğrenç*."

Maddox'la konuştuğum için hışımla çekip gitmişti. Ve çünkü onun beni öpmesini istiyordum. *Kahretsin*.

Tabağı bir kenara bıraktım ve tezgahdan atladım. "Babana aşık olan çok nine var mı?"

"Hepsi," diye mırıldandı.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Cevap vermedi ama yüz ifadesinde bir ilgi titreşimi vardı.

Ona el salladım, sonra da barış teklifi olarak pastayı verdim.

Aldı ve tezgâha gitti, benim gibi oturmak için lavaboların arasına tırmanmaya çalıştı. Ama yüksekliği ve elbisesi yüzünden kendini yukarı kaldıramadı.

"Bırak yardım edeyim." Onu kaldırdım ve kucağında kek, ağzında bir ısırıkla oturttuğumda, kendi tüneğime geri döndüm, ayak bileklerimi birbirine bağladım ve ayaklarımın sallanmasına izin verdim.

Oda öyle tasarlanmıştı ki kapı açıldığında koridordan geçenler içeriye bakıp fayanslı bir bölmeden başka bir şey göremiyordu. Konuşmak için çok şık bir yer değildi ama içeride sadece ikimiz olduğumuz için en azından özeldi ve onu balo salonuna götürmekten daha sessizdi.

"Sırrın ne?" diye sordu, yanakları şişmiş ve dudağında bir çikolata kırıntısı vardı.

"Baban daha çocukken ona çok aşkıttım. Bütün kızlar öyleydi."

"Babamı ocukken tanıyor muydun?"

"Lisedeyken. Biz gençken. Onunla ve amcalarınla aynı okula gittim. Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Baban iyi bir çocuktu. Şimdi de iyi bir adam. Kızlar genelde iyi olanlara aşık olurlar."

"Erkekler tuhaftır."

"Evet, tuhaf olabiliyorlar." Güldüm. "Ama bir gün iyi biriyle tanışacaksın ve belki de ona aşık olacaksın."

Yüzü buruştu ve bana kırılmışım gibi baktı.

"Babandan hoşlanıyorum, Violet. Bu kötü bir şey olmak zorunda değil. Ve bir şey ifade etmek zorunda da değil. Ben hâlâ senin ninen ve arkadaşınım."

"Annemi seviyor." Bu sözleri söylerken sesinde güven yoktu, sadece anne babasının ayrılığını tam olarak kabullenememiş bir kızın kalp ağrısı vardı.

Göğsüm ağrıyordu çünkü bir zamanlar ben de o küçük kızdım. "Babanın annen hakkında ne hissettiğini bilmiyorum tatlım. Ona sordun mu?"

Başını iki yana salladı ve çatalıyla pastayı dürttü. "Bana Noel hediyesi göndermedi. Ağacın altına baktım ve tüm hediyelerim babamdan, ninemden ve babamdan."

Ahh. Evet, Cece tam bir sürtüktü. Maddox'un ona bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. "Onu özlüyor musun?"

Violet omuz silkti. "Geçen yıl Noel'de de gelip beni görmedi. Beni buz patenine götüreceğine söz vermişti ama yalan söyledi."

Tutulmayan bir sözün yalanla eşdeğer olduğunu bilecek kadar çok yedi yaşında çocukla birlikte olmuştum. Ve en büyük acıyı onlar verirdi. "Çok yalan söyler mi?"

"Her zaman." Çenesi titremeye başladı. "Şimdi buraya taşınıyoruz ve beni asla göremeyecek."

İlk gözyaşı düşmeden önce tezgâhtan kalkmış ve onun önüne gelmişim. Tabağı alıp bir kenara koyduktan sonra kollarımı ona doladım ve ağlarken onu kendime çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ara sıra hıçkırması dışında nefes alış verişini düzleştirdiğinde. "Sana başka bir sır verebilir miyim?"

"Evet." Uzaklara doğru eğildi ve yüzündeki hüznün ailevi bir ıstırap olduğunu. Bu kız kalbimi kırıyordu.

"Sadece senin yaşındayken bir babam vardı." "Annene ne oldu?"

Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Sanırım o da annen gibiydi."

"Ah." Çenesi düştü.

Annem ben beş yaşındayken Bozeman'ı terk etmiş, babamdan gizli yattığı adamla birlikte Kuzey Carolina'ya taşınmıştı. Tabii o zamanlar bunu fark etmemiştim. Ta ki babam on beşinci yaş günümde bana gerçeği söyleyene kadar.

Annem Montana'dan ayrılırken, küçük bir kız dışında önemli olan her şeyi yanında götürmüştü.

Ve 1969 model nane yeşili eski bir Volkswagen otobüs. Magdalena.

O otobüs annemden bana kalan tek şeydi. Belki ona bu kadar değer vermem aptalcaydı ama artık onun olduğundan daha çok benim olmuştu.

"Dünyada bizimki gibi anneler var," dedim Violet'e. "Onlardan birine sahip olduğun için üzgünüm. Ama bizim gibi kızlar da şanslı."

"Nasıl?"

"Çünkü en iyi annelere sahip olmasak da, en iyi babaların en iyisine sahibiz. Sizce de öyle değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldandı.

Hayatının ilerleyen dönemlerinde görecekti. Maddox'un ona taptığını ve acısını biraz olsun hafifletmek için her şeyi yapacağını anlayacaktı.

"Başka havalı bir şey bilmek ister misin?" Başımı sallayarak sordum. "Artık bir annem var. Ve o en iyinin de en iyisi. Adı Judy. Ben yirmi yaşındayken annem oldu."

"Yirmi mi?" Küçük bir kıza antik.

"Evet. Yirmi yaşındaydım. Babamla şehirdeki bir restoranda tanışmışlar. Babam ve Judy konuşmaya başladılar ve sonra çıkmaya başladılar. Ve öpüşmeye."

"Öpüşmek iğrençtir."

Kıkırdadım. "Judy ve babam *her* zaman öpüşürler." "Eww."

Alnındaki bir tutam saçı ittim. "Öpüşme konusunda bir sorunum yok çünkü babamla evlendi ve annem olup olamayacağını sordu. Onu çok seviyorum. Onu neden bu kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Neden?"

"En harika çikolatalı keki o yapar. Bundan daha iyi." Tabağına dokundum. "Noel hediyelerini her zaman hatırlar. Çünkü babamı *tüm* kalbiyle seviyor."

Judy babamla tanışmadan önce hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamıştı. Bana bir keresinde *evde kalmış* bir kız olarak hayatını kabul ettiğini söylemişti.

-Judy Regency romantizmini severdi. Ama onun zamanı gelmemişti. Babamın onu bulmasını bekliyordu. Babamdan on yaş küçüktü ama aşkları yüzünden ruh eşlerine inanıyordum.

"Judy babamı mutlu ediyor ve tek istediği benim mutlu olmam olduğu için ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. Bir çember gibi. Birbirimiz için iyi olanı istiyoruz. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Violet başını salladı.

"Sanırım babanın senin için tek istediği bu. Sadece mutlu olduğundan emin olmak. Belki bir gün kendi Judy'sini bulursa sen de iyi olursun."

Uzun bir süre düşündü, alnı çatılmıştı. "Sen bir Judy misin?"

"Hayır, ben bir Natalie'yim. Her ne kadar baban iyi biri olsa da ve ona karşı hâlâ minicik bir aşk beslesem de, şu anda Judys'i boş verip onu bulmamız gerektiğini düşünüyorum. Sen kaçtığında çok korkmuştun."

"Çok korktum." Kapı aralığından derin, yumuşak bir ses geldi. Maddox içeri girdi ve muhtemelen bir süredir kapıyı dinlediği için lobide hissettiği korku neredeyse yok olmuştu.

"Üzgünüm, baba." Violet banyoya doğru uçtu, kıpkırmızı bir çizgi halinde babasının kollarına atıldı.

Onu kucağına aldı ve sıkıca tuttu, uzun bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Bir daha asla, Violet. Bir daha asla benden kaçma. Beni korkuttun. Eğer sana bir şey olursa . . . bir daha asla. Söz ver."

"Söz veriyorum." Başını salladı ve yüzünü onun omzuna gömdü. "Özür dilerim."

Onu sıkıca tuttu, sonra bıraktı ve piste bıraktı. "Benimle dans etmek ister misin? Bu gece benimle dans etmedin."

Başını salladı ve adamın elini tutarak banyodan çıkarken ona eşlik etmesine izin verdi.

Parçalanmış kek tabağını aldım ve Maddox'a omzunun üzerinden göz kırparak onu takip ettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bir şey değil," diye karşılık verdim.

Parti misafirlerinin bizim dramımızdan haberi yoktu. Müzik bangır bangır alıyor ve insanlar Noel arifesinin tadını çıkararak gülüyorlardı.

Maddox Violet'i doğruca dans pistine götürdü, onu kucağına alıp burnunu onunkine değdirmeden önce iki kez döndürdü. Sonra onunla birlikte çiftler arasında dans etti ve bir kez bile ayaklarının yere değmesine izin vermedi.

O iyi bir babaydı. En iyinin de en iyisiydi. Ve ona benim onu istediğimden daha çok ihtiyaı vardı.

Uzak durma kararı doğru bir karardı. Zamanlama bizim tarafımızda değildi. Bu kararı aklımda tutarak mutlu yerime gittim.

Tatlı masası.

Son bir parça çikolatalı pasta yemek, bu geceyi yılın en şeker dolu gecesi yapmak - dağıttığım her yirmi şekere karşılık bir parça şeker yediğim Cadılar Bayramı bile bunu geçemezdi. Judy şu sıralar, hatta Noel günlerinde bile, sağlığına dikkat ediyordu ve beni yarınki Noel yemeğimizden sonra çikolatalı pasta olmayacağı konusunda uyarmıştı.

Bu yüzden bu gece tatlılara ve Maddox'a kendimi kaptırdım, duvara karşı oturduğum yerden onun dans edişini izledim kızıyla birlikte.

Saatler sonra, koridordaki büyükbabanın saatinde gece yarısı çanları çaldı ve insanlar yavaş yavaş balo salonundan çıkmaya başladı.

Maddox gecenin geri kalanında Violet'i bırakmadı. Daha önce yaşadığım korku beni işe yaramaz hale getirmişti. Yerine geçmeyi teklif ettiğimde, bana Violet'in elinde olduğunu söylemişti. Ona gideceğimi söylediğimde, yakınımda kalmamı istedi.

Violet beni affetmiş gibi görünüyordu. Hatta insanlar babasıyla konuşmaya gelirken elimi tutmuştu. Belki de bu hareketiyle kendini biraz korkutmuştu.

Saat bir civarında esnemeye başladı. Maddox onu kucağına aldı ve ziyaretine devam ederken hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tuttu.

Ve onun sesinin derin mırıltısıyla, omzuna yaslanarak uykuya daldı.

"Dışarıda," dedim ona, ben de esneyerek. "Onu suçlamıyorum. Ben erkenciyim, gece kuşu değilim. Kalmamı istemiyorsan ben gideyim."

"Hayır, biz de buradan çıkacağız."

Onları balo salonundan çıkarken takip ettim, kapıların önünde nöbet tutarak arkadaşlarına veda eden Hannah ve Keith'e gülümsedim.

Maddox annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Evde görüşürüz."

Kontrol odasından daha önce bıraktığım paltomu aldım ve cebimden arabamın anahtarlarını çıkararak üzerime geçirdim.

Dışarı çıktığımızda ceketini Violet'e sararak "Brr," dedi.

Karanlık gökyüzünden taze kar taneleri düştü. Sokağı sakınleştirdiler ve kaldırımını örttüler.

Büyüleyiciydi. Bir veda için mükemmel bir sahne. "Bu gece beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Seni eve bırakabilir miyiz?" diye sordu.

Anahtarlarımı şingırdattım. "Ben iyiyim."

Beyaz kar taneleri siyah saçlarına yapışmıştı. Sokağın soluk ışıkları yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Daha yakışıklı. Mavi gözleri safir gibiydi, yaklaştıkça parlıyordu.

Aptalca olsa da, bir öpücük umuyordum. Gitmeden önce sadece bir tane.

Nefesi buz gibi havada beyaz damlalar halinde benimkine karıştı. Eğildi ve kalbim yerinden fırladı. Sonra dudakları oradaydı, gitmeden önce dudaklarıma hafifçe dokundu. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller."

Ona gülümsedim, sonra da babasının kollarında mutlu bir şekilde uyuyan Violet'e baktım.

Bir müşteriye aşık olmazdım. Bir daha
olmaz. Ve onun için, çekip giderdim.

Ben de önce bir adım, sonra bir adım daha a t t ı m ve "Hoşça kal
Maddox" diye fısıldadım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MADDOX

Telefonumdaki saati yüzüncü kez kontrol ettim. Natalie neredeydi? Şimdiye kadar burada olmalıydı. Dün onu görmediğimiz için belki erken gelir diye ummuştum. Partiden beri sürekli aklımdaydı, Noel telaşına rağmen -Violet'in oyuncakları, hediyeleri ve yemekleri- Nat'in gülümsemesini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Neye bakıyorsun sen?" Annem yanıma gelip pencerenin önünde durarak sordu.

"Kar," diye yalan söyledim.

Güldü. "Elbette evlat. Eğer Natalie hakkında düşündüğün şey kar ise." "Madem biliyordun, neden sordun?"

"Çünkü ben senin annenim ve seni kıvranmaya zorlamak benim iş tanımlarımdan biri."

Kıkırdadım ve kolumu omuzlarına doladım. "Bugün çalışıyor musun?"

"Ofiste halletmem gereken birkaç iş var ama hayır. Günün büyük bir kısmını dinlenerek geçirmeye çalışacağım. Kardeşin *State of Ruin*'in son sezonunu izlemekle ilgili bir şeyler söyledi bile."

"Bunu bir sır olarak saklaması gerekiyordu."

"Heath'le tanıştın, değil mi? O ne düşünürse düşünsün, hiçbir zaman sır saklamayı becerememiştir."

"Size bağlantıyı ve giriş bilgilerini e-posta ile göndereceğim."

Gülümsedi. "Seni evde görmek çok güzel."

Evine. "Burada olmak çok güzel."

"Burada kalmamızın senin için sorun olmadığına emin misin?" "Başka türlüünü istemezdim."

Dün kahvaltıdan sonra annemle babamı bir kenara çekip taşınma tarihimi hızlandırmamın sorun olup olmayacağını sorduğumda ikisi de çok sevinmişti. Şehirde bir apartman dairesine taşınmayı teklif ettiğimde, ikisi de alay etmiş ve Violet ile benim olduğumuz yerde kalmamızda ısrar etmişlerdi. Dadı olmadan yaşamayı deneyeceğim için annem Violet'e yardım edeceğine söz vermişti.

Ama önce Natalie ile birkaç günümüz kalmıştı. Eğer buraya hazır bir şekilde gelirse. Yıllardır bir kadını göreceğim için bu kadar heyecanlanmamıştım. Beni zahmetsizce gülümsetti. Her sözüne kilitlenmemi sağlıyordu. Ve kızımın mucizeler yaratıyordu.

Parti sırasında otelin tuvaletinde konuşmalarına kulak misafiri olduğumda, Natalie konuşurken nefes almakta zorlanmıştım. Annesiyle ilgili anlattığı hikâyeye yüzünden değil, daha önce hiçbir kadın Violet'le bu şekilde konuşmadığı için.

Bir anne gibi.

Cece değil. Her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ama her zaman *evet* demeye eğilimli bir büyükanne olacak olan annem değil.

Dışarıda tekerleklerin karda çıkardığı çıtırtılar duyuluyordu ve annemi bırakıp pencereye yaklaştım.

"Oh, Maddox." Annem güldü. "Bardağı yalama."

Ona kaşlarımı çattım, sonra gözlerimi daraltarak yoldan gelen yabancı arabaya baktım.

Bu Natalie'nin Subaru'su değildi. Ve direksiyondaki de Natalie değildi.

"Birini mi bekliyorsun?" Anneme sordum.

"Hayır." Başını salladı ve kapıyı açmaya gitti.

Birlikte durduk ve yaşlı bir kadının gri bir sedandan inip bize doğru yürümesini izledik.

"Günaydın." Parlak bir şekilde gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "Ben Cathy Caron."

Natalie'nin çalıştığı ajansın sahibi.

"Merhaba. Cathy." Elini sıktım ve onu soğuktan korumak için içeri buyur ettim. Sonra birbirimize baktık, annem boğazını temizleyip izin isteyene kadar o garip sessizlik başımızın üzerinde asılı kaldı.

"Violet'i tanıtarak başlayalım mı?" Cathy sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve çenemi ovuşturdum. "Özür dilerim Cathy. Karışıklık için beni affet. Burada ne işin var?"

"Ah, üzgünüm." Gülümsemesi düştü. "E-postamı almamış olmalısınız."

"Hayır." Bu sabah giriş yapmamıştım ve kahvaltıda, normalde e-postalarımı kontrol ederken, onun yerine Violet ile taş, kağıt, makas turnuvası oynamıştım. "Özür dilerim."

"Bu benim hatam." Omuzları çökerken ve yüzündeki saçları düzeltirken maskesi düştü. "Çok telaşlı bir sabahtı."

"Natalie nerede?"

"O gelmiyor. Noel'de başka müsait kimsem olmadığı için onun yerine ben geldim."

Natalie'nin gelmeyeceği dışında pek bir açıklama duymadım. "Natalie hasta mı?"

"Hayır, o ... müsait değil."

Oh, kahretsin. Kovulmuş muydu? Benim yüzümden mi?

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ne demiştim ben? Cathy Natalie'ye olan hislerimi biliyor muydu? Nasıl biliyordu? Tam olarak ne hissettiğimden bile emin değildim. "Ben, şey ..."

En son Violet Los Angeles'taki dadılarından birinden kaçıp kendini yatağıma kilitlediğinde ve ayakkabılarımın bağcıklarını çıkarıp uzun bir iple birbirine bağladığında bu kadar suskun kalmıştım.

Ona nedenini sorduğumda, bir ucunu yatağın direğine bağlamayı ve diğer ucunu da tırmanmak için kullanmayı planladığını söylemişti. Kabul ediyorum, bağcıkların toplam uzunluğu sadece bir metre kadardı ve yatak odam birinci kattaydı, ama planı oldukça iyi düşünülmüş olsa da çılgıncaydı.

"Evet mi?" Cathy sordu.

"Hiçbir şey." Hayal kırıklığımı yuttum ve ona evin derinliklerine doğru el salladım. "Hoş geldiniz. Geldiğiniz için teşekkürler. Violet az önce odasındaydı. Lütfen kendinizi evinizde hissedin, ben onu getiririm."

Cathy başıyla onayladı ve ceketinin fermuarını açtı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve koridordan Violet'in odasına doğru yürüdüm, onu yatakta Nintendo ile buldum. Ona Noel için yeni bir oyun almıştım ve ilk kırk sekiz saat içinde oyuna hükmetme görevini üstlenmişti.

Belki bugün dikkatini dağıtırdı, böylece yeni dadıyla bir enkaz yaşamamış olurduk.

"Hey, prenses. Oturma odasına gelebilir misin? Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Kim?" Nintendo'sundan başını kaldırmadı.

"Bugün ben çalışırken seninle oynayacak yeni bir dadı var."

Parmaklarını oynatmayı bıraktı. Gözlerini benimkilere dikti. "Natalie nerede?"

"Bugün gelmeyecek." "Neden?"

Çünkü sıçıp batırdım. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Özür dilerim."

Violet uzun bir süre bana baktı, sonra oflayıp pufladı ve oyununu bir kenara bıraktı.

Cathy'yle tanışma faslı beklendiği gibi iyi geçti. Violet isteksizce onu takip ederken ben ona evi gezdirdim. Ama o hiç kızmadı. Belki de Cathy ellili yaşlarında olduğu içindi.

Violet'in partideki patlaması gözümü açmıştı. Nasıl oluyordu da milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetebiliyorken, kendi çocuğumu nasıl okuyacağıma dair en ufak bir fikrim bile olmuyordu?

Yıllar boyunca sahip olduğumuz dadılar hep genç kadınlardı. Bunun tipik bir durum olduğunu düşünmüştüm - Kaliforniya'daki meslektaşlarımın da aynı yaşlarda bakıcıları vardı. Elbette, eski bir dadının çok yakın durduğu zamanlar olmuştu. Güldüğü ya da çok fazla kızardığı zamanlar. Bu konuda fazla düşünmemiştim çünkü hiçbirini çekici bulmamıştım. Birine aşık olmuşlarsa kimin umurundaydı? Hiçbiri hakkında bu şekilde iki kez düşünmemiştim.

Natalie'ye kadar.

Ama Violet bunu başından beri görmüştü, ben ise onun ne kadar fark ettiğinden habersizdim. Ve bu onu ne kadar rahatsız etmişti.

"Özel bir talimatınız var mı?" Cathy biz ev turunu bitirirken sordu.

"Hayır. Ailemin bu hafta için bir aşçısı var, öğle yemeği ve atıştırmalıklar hazırlayacak. Bu sabah evin dışında bir toplantım var ama herhangi bir sorunuz olursa lütfen arayın. Annem ve babam buralarda bir yerlerdedir. Gerekirse Violet onları bulabilir." Kızıma gülümseyerek dudak bükmesini sağladım.

Bu surat asma beni gerçekten mutlu etti. Bu surat asma Natalie'nin burada olmasını benim kadar istediği anlamına geliyordu.

O zaman neden burada değildi? Partide sert çıkmıştım ama o aldırmamıştı. O da kendi sınırlarını koymuştu, saygı duyduğum bir sınır.

Lanet olsun.

Diz çöktüm ve Violet'in elini tuttum. "Bugün iyi eğlenceler. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Teşekkürler Cathy."

Gülümsedi ve başını salladı. "Benim için zevkti."

Onu Violet'le bırakarak Los Angeles'taki ofisle yapacağım ilk görüşme için ofise çekildim. Önce asistanıma eski taşınmamla ilgili haberi verdim. Beklediğim gibi, hemen işe koyuldu ve sorunsuz bir geçiş için ne gerekiyorsa yapacağına söz verdi.

Bu görüşmeden sonra, genel danışmanım ve insan kaynakları müdürümle görüştüm ve çalışanlarımızdan birinin Rus korsan sitelerine içerik sızdırdığını öğrendim.

Daha sonra CFO'mla konuştum ve yılsonuna yaklaşırken gerçek gelir rakamlarımızın öngörülerimizden daha yüksek olacağını bildirdi. Ancak bu iyi habere rağmen Natalie'nin yokluğuna takılıp kalmıştım.

Neredeydi? Bir kadınla flört etmeyeli uzun zaman olmuştu ama o da bana karşılık vermişti, değil mi? Neden burada değildi? Neden aramadı?

Sabahki konferans görüşmelerim bittiğinde, Tobias ile toplantım için evden çıkmakta geç kalmıştım.

Holiday Homes Noel ve Yeni Yıl arasındaki hafta kapalıydı, bu yüzden otoparka on dakika geç girdiğimde, benim Audi'm ve Tobias'ın GMC'si etraftaki tek araçlardı.

Ben kapıdan içeri girdiğimde Tobias boş resepsiyon masasına yaslanmış, boşluğa bakıyordu.

"Hey." Sert kahve ve talaş kokusu havaya sinmişti. "Burası babamın eski ofisi gibi kokuyor."

Tobias başıyla onayladı. "Yepyeni bir bina ve eskisi gibi kokuyor. Ama bu hoşuma gitti."

"Ben de." Elini sıktım. "Bugün buluştuğumuz için teşekkürler."

Haftanın geri kalanı çok yoğundu ve inşaat planlarını konuşmak için tek boş zamanım burasıydı. Mülk resmen benim olduğu anda izinlerin onaylanmasını ve ekibin temel atmaya hazır olmasını istiyordum.

Tobias evimi tasarlayacaktı çünkü şehirdeki en iyi mimarı istiyordum.

"Kahve ister misin?" diye sordu ve beni dinlenme odasına doğru yönlendirdi.

"Elbette." Ofise bakarak takip ettim. Babam burayı üç yıl önce inşa etmişti ve bugün sadece ikinci ziyaretimdi. "Çok güzelmiş."

"Annemle babamı tanıyorsun."

Birkaç yıl önce biraz para harcayacaklarını ilan etmişlerdi. Tüm hayatları boyunca kıçlarını yırtarak çalışmışlar ve biz çocuklara da aynısını yapmayı öğretmişlerdi. Ve şimdi bunun meyvelerini topluyorlardı.

Özel bir ev. Yeni ofis binaları. Seyahat. Babam Noel için anneme üç karatlık bir Tiffany elmas yüzük almıştı çünkü orijinal alyansındaki mücevher matlaşmaya başlamıştı. Annem babama beş bin dolarlık bir Bremont saat almıştı çünkü babam sürekli telefonunun şarjının bitmesine izin veriyor ve saatin kaç olduğunu asla bilemiyordu.

Saat, Cece'nin bana birlikte geçirdiğimiz son yıl aldığı saatin neredeyse aynısıydı. Tatillerde hep savurganlık yapardı.

Benim için. Violet için. Kendisi için.

Ağacımızın dibinde bir yığın hediye olurdu. Boşandıktan sonra, yıllar boyunca bana aldığı gösterişli saatlerden ve kol düğmelerinden kurtulmuştum çünkü hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Benim istediğim, sadece fiyat etiketi beş haneli olduğu için değil, onu ne kadar seveceğimi bildiği için bana hediye alan bir kadındı. Beni gülümsetecek hediyeler istiyordum. Beni güldürmesini.

Hayatımda daha fazla kahkahaya ihtiyacım var.

Ve Tobias'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da yapabiliirdi.

"İyi misin?" Ofisine girip masasının arkasına oturduğunda sordum. Dün Noel kutlamaları boyunca sessiz kalmıştı. Çok fazla aktivite olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yalnız olduğumuzda bile aynı şekilde mesafeli görünüyordu.

"Evet." Sakallı çenesini ovuşturdu. "Harika."

Harika değil. "Baxter'daki partide seni özledim."

"Evet. Bir işim çıktı." Masasına bakarken gözleri odaklanmamıştı.

"Tobias."

Sertçe yutkundu. "Ne

oldu?" "Hiçbir şey."

"Konuş benimle."

Tobias ve Heath arasında en çok görüşemediğim kişi Tobias'tı. Üniversitede ve sonrasında çalışmakla meşguldü. Ben de kardeşlerimle iletişim kurmaya zaman ayıramamıştım.

Heath için bunun bir önemi yoktu. Yıllar boyunca benim eksikliklerimi telafi etmişti. Montana'dan taşındığımdan beri bana en az bir kez mesaj atmadığı bir hafta bile olmamıştı.

Ama Tobias ve ben birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık. Artık evde olduğum için bunu telafi etmeyi umuyordum.

"Son zamanlarda berbat bir ağabey oldum. Bunu telafi etmem için bana bir şans verin."

Boş gözlerle duvara bakarken yüzünün rengi soldu. "Eva'yı hatırlıyor musun?"

"Onunla hiç tanışmadım ama evet." Eva üniversite boyunca Tobias'ın kız arkadaşıydı. Neden ayrıldıklarından tam olarak emin değildim ama Heath'e göre bu olay onu bir süreliğine yıkmıştı.

Annem Eva'yı her zaman sevmişti ve düzenli olarak yaptığı telefon görüşmelerinden birinde -ağabeylerim hakkında dedikodu yaptığı görüşmeler- bana tekrar bir araya gelmelerini ne kadar çok istediğini söylemişti.

"Geçen sabah geldi," dedi Tobias. "Noel arifesi."

"Tamam," diye mırıldandım. "Tekrar bir araya falan mı geliyorsunuz?"

"Hayır." Ellerini yüzünde ovuşturdu, sonra bombayı patlattı. "O hamile."

"Oh." *Kahretsin.*

"Bir süre önce takıldık. Prezervatif kırıldı. Hamile kaldı. Ve Londra'ya taşınıyor."

Dört cümle, hiç vurgu yapmadan söylenmiş. Sanki tek bir tanesiyle nasıl başa çıkacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibiydi. Ben söyleyecek bir şey bulamadan Tobias başını salladı ve masasından bir kalem aldı. "Eviniz için ne istediğinizi gözden geçirelim."

"Bunu başka bir gün yapabiliriz."

"Hayır, bugün iyi." Bir defteri grafit ucunun altına kaydırды ve bekledi.

"Tob-"

"Beş yatak odası mı? Yoksa altı mı istersiniz?"

İçimi çektim, zorlamak istemedim. "Altı. Bir tane de misafirhanede." "Banyolar mı?"

Sonraki bir saati evi tartışarak geçirdik. Tobias sorular sordu, ben de cevapladım. İşi bittiğinde, ben Eva konusunu tekrar açamadan masasından kalktı. Toplantı sona erdi. "Bir ön taslak hazırlayıp yakında getireceğim."

"Teşekkür ederim." Gitme vaktinin geldiğini anlayarak başımı salladım.

Tobias'a hamilelik haberine alışması için biraz zaman tanıyacak, sonra onunla tekrar konuşacaktım. Bu sefer hiçbir yere gitmiyordum.

Audi'ye bindiğim anda, Natalie'den cevapsız bir arama görmeyi umarak telefonumu çıkardım. Ekran boştu. Neredeydi? Bugün neden gelmemişti? Merakım beni çıldırtıyordu.

Siktir et. Asistanıma bir işim çıktığını ve sonraki iki toplantımı yeniden planlamasını istediğimi belirten hızlı bir e-posta gönderdim. Sonra Heath'in numarasını aradım.

"Alo?" diye cevap verdi, sesi boğuktu.

"Hâlâ yatakta mısın?" Saat on biri geçiyordu. "Belki."

"Bir iyiliğē ihtiyacım var." "Ne?" diye esnedi.

"Natalie'nin telefon numarasını biliyor musun? Ya da adresini?"

"Ona neden ihtiyacın var? Bugün senin için çalışmıyor mu?"

"Heath," diye homurdandım. "Sende numarası var mı?"

"Bekle." Bir hışırtı sesi duyuldu, sonra sesim kapatıldı. "Tanrım, ne yapıyorum ben?" Natalie beni görmek istiyorsa bu sabah eve gelmiş olurdu. Yapılacak en doğru şey mahremiyetine saygı duymak ve onu yalnız bırakmak olurdu. Ama telefonu kapattım mı? Hayır. Çünkü lanet olsun, onda farklı bir şeyler vardı.

Belki farklı değildi ama tanıdıktı. Eğlence dünyasındaki -benim dünyamdaki- pek çok kadın gibi sahte değildi. Statüyle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Ayakları yere basan ve gerçek biriydi. Onun yanında olmak geçmişe, Madcast öncesine gitmek gibiydi. Paradan öncesine.

Montana'dan ayrılmadan önce.

Dudaklarının tadına bakmak istedim. Avuçlarımın altında kıvrımlarını hissetmek istedim. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirip onu bütünüyle hissetmek istiyordum.

Onu daha önce hiçbir kadını arzulamadığım kadar çok arzuluyordum.

Telefonun diğer ucundaki sessizlik aniden sona erdi. "Maddox?"

"Hâlâ buradayım."

"Sanırım Natalie büyüdüğü evde yaşıyor." "Babasıyla mı?"

"Hayır, sanırım ondan satın aldı. Ya da başka bir şey. Emin değilim. Ama nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz, ama kesin bir adres iyi olurdu."

"Benim yok. Eski mahallemizde. İki blok ötede koyu yeşil bir ev."

"Hangi yöne?" Dişlerimi sıktım. "Uh ...

ilkokula doğru mu?" "Beni

öldürüyorsun."

"Koyu yeşil o kadar popüler bir renk değil. Bulursunuz. Kaç tane olabilir ki?"

İki tane. Çocukluğumun geçtiği evden iki blok ötedeki sokakta iki koyu yeşil ev vardı.

İki koyu yeşil evden ilkinde *sevimli* bir kadın oturuyordu.

yaşlı kadın-Christine- Pomeranian cinsi köpeğini

-Eğer kıcımlı onun verandasından çekmezsem, bana kızacak.

Görünüşe göre solmuş kot pantolonum ve siyah kazağımla kapı kapı dolaşan bir satıcıya benziyordum.

İkinci koyu yeşil eve geldiğimde, hoş geldiniz yazısını okuyunca doğru yerde olduğumu anladım.

Komşuların daha iyi eşyaları var.

Davetsiz olarak Natalie'nin evinin önünde dururken kıkırdadım. Kapıyı çalamadan ya da zili çalamadan kapı hızla açıldı ve bir kolunun kıvrımına sıkıştırılmış bir ev bitkisiyle karşımdaydı.

"Merhaba."

O güzel mavi gözlerini kırptırdı. İki kez. "H-hi."

"Bugün gelmedin."

Omuzları düştü ve bitkiyi uzattı. "Özür dilerim. Bu benim özür aloe'm. Onu getirip veda etmek için gidiyordum."

"Özür dilerim aloe." Tencereyi elinden aldım. "Hiç duymadım o."

"Noel hediyesi ve yeni eve taşınma hediyesi olarak ikiye katlanıyor. Kazaya eğilimli çocuklarınız varsa çok kullanışlıdır. Ya da bir kaynak makinesiyle Barbie'lerini eritip zombiye dönüştürmeye çalışabilecek çocuklar."

Bana bir hediye almıştı. Bir aloe bitkisi. Barbie'lerini kaynak makinesiyle eritip zombiye dönüştürebilecek kızım için.

Başımı arkaya attım ve kahkaha attım, ses sokağın aşağısına kadar taşındı. Tanrım, gülmek iyi hissettirdi. Yolda olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Evet, veda etmek için gelmişti ama bu kelimeyle daha sonra ilgilenecektik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Öne çıkıp onu içeri girmeye zorlayarak cevap verdim. Aloe bitkisini yere koyarak kapıyı arkamdan kapattım ve onun alanına girdim. Elimden kurtulup geri çekilmeden önce avuçlarımla yüzünü çerçeveledim. "Cathy'yle tanıştım."

Omuzları çöktü. "Evet." "Artık benim
dadım değilsin."

"Hayır, artık değil." Ağzı aşağı doğru döndü.

"Üzgünüm." "Değilim."

Sonra yüzündeki üzgün ifadeyi öptüm.

DOKUZUNCU BÖLÜM

NATALIE

EN İYİSİ. Öpücük. Of. Hayatımın. Hayatımın.

Tabii ki Maddox Holiday öpüşebilirdi. Partiden sonra beni zar zor öpmüştü ve dün bütün gün bunu düşünmüştüm. Bu bir dokunuştan başka bir şey değildi. Dilini alt dudagımda gezdirmesiyle tüm beklentilerim yerle bir olmuştu.

Maddox'un elleri yüzümde sıkıca durdu ve ben bir su birikintisi içinde erirken beni ağzına doğru tuttu.

Dizlerimin bağı çözüldü. Boğazımdan bir inilti kaçtı.

Avantajı kullandı ve içeri kayd, tadı dilimde patladı. Ağzının sıcaklığı baş döndürücüydü. Ağzı benimkinin üzerine eğildiğinde başım dönmeye başladı. Onu hissederken kendimi kaybetmişim, öylece duruyordum. Hareketsiz. Sersemlemişim. Kendinden geçmenin eşiğinde bir kadın.

Bu bir rüya mıydı? Belki de rüya görüyordum. *Onu geriöp.* Neden ben de onu öpmüyordum?

Dilimi onunkine karıştırmaya fırsat bulamadan, alnını benimkine yaklaştırarak geri çekildi.

Hayır, ben de onu öpmeye hazırlanıyordum.

"Natalie, ben-"

"Beni tekrar öp," diye geveledim, sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kollarımı omuzlarına atıp sıkıca tutundum.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. Ağzını benimkine yapıştırdı ve o ilk öpücükteki tatlılık günahkâr, lezzetli bir şehvete dönüştü. Maddox beni yuttu, dili benimkiyle düello yapıyordu.

Parmaklarım saçlarının kalın tellerine daldı, ben her şeyimi bu öpücüğe dökerken çekiştirip oynadı.

Maddox Holiday'e dair sahip olduğum tek şey buysa, lanet olsun, bir izlenim bırakacaktım. İkimiz için de.

Maddox'un kolları sırtıma dolandı ve beni ayaklarımdan kaldırarak en yakın duvara taşıdı.

Omurgamı yüzeye bastırırken bacaklarım onun dar kalçalarına dolandı. Ona yapıştım, ağzım onunkinden hiç ayrılmadı. Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüştük, ta ki içim zonklayana ve daha fazlası için can atana kadar.

Kalçalarını kaldırdı, ağzını çekmeden önce keyifli bir saniye boyunca uyarılmışlığını merkezime gömdü. "Siktir."

"Evet, lütfen."

Maddox başını salladı. "Cumartesi günü seni öpmek istedim. Ama bu ... lanet olsun, öpebilirsin Nat."

Oh, Tanrı'ya şükür. Bu hayatta başardığım tek şey Maddox'un iyi öpüştüğümü düşünmesi olsaydı, mutlu bir kadın olarak ölürdüm. "Gençken kolum üzerinde pratik yapardım."

Sırıttı ve beni dengesiz bacaklarımın üzerine oturttu. "Gençken başka neler yapıyordun?"

"Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin. Yine de bir muz içerdiğini söyleyelim."

"Natalie," diye inledi. "Beni burada öldürüyorsun."

"Ne? Ben mükemmel muzlu ekmek yaparım. Bir keresinde biri bana erkeklerin muzlu ekmeğe bayıldığını söylemişti."

Başını arkaya attı ve güldü.

Güldüğünde ne kadar güzel görünüyordu. Yüzünü o soğukkanlı iş adamından, göz kamaştırıcı güzellikteki bu adama dönüştürdü.

Bana tekrar baktığında hâlâ gülüyordu ve gamzesi tüm açıklığıyla ortadaydı. Başka bir şansım olmayabileceği için uzandım ve parmak ucumla dokundum.

Maddox'un parmakları şakaklarımdaki saçların arasından geçti. "Bugün neden gelmedin?"

"Çünkü Cumartesi günü beni öpmek istediğin kadar ben de bunu on kat daha fazla istedim. Bunu Violet'e yapamazdım. Onun sana ihtiyacı var. Ve ..."

Gerçek çok utanç vericiydi. Maddox'a geçmişi anlatmayı gerçekten istemiyordum ama başka birinden öğrenmesini de istemiyordum.

"Ve ne?"

"Bu hatayı daha önce de yaptım," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak. "Bunu tekrar yapamam."

"Yine mi?" Alnı çatıldı. "Bir babayla mı?"

İçimi çektim ve yanından geçerek oturma odasındaki kanepeye doğru yürüdüm.

O da peşimden geldi, yanıma oturdu.

"On sekiz yaşındayken bekâr bir babanın yanında çalışmaya başladım. Dea- con," dedim gözlerimi sehpaye dikerek. Bu hikâyeyi pek kimse bilmiyordu çünkü aşağılayıcıydı. "Yedi yaşında ikiz oğulları vardı. Boşanması yeniydi ya da ben öyle sanıyordum. Dea- con'un eski karısı pek ortalıkta yoktu ama çocuklar sürekli ondan bahsediyordu. Onu evde hiç görmediğim için bu konuda bir şey düşünmedim. Sadece kasabada yaşadığını sanıyordum."

İkizler söz konusu olduğunda, sadece Deacon'la muhatap olmuşum. Her sabah işe gitmeden önce beni karşılamak için evde olurdu,

Akşam yemeğinden önce eve gidebilmem için her akşam saat beş buçukta evde olurdu.

"Sadece yaz içindi. Daha çok bebek bakıcılığı gibiydi ve Cathy için çalışmaya başlamadan önceki ilk tam zamanlı işimdi. Okul tatildayken ikizlere bakıyordum."

"Boşanmamıştı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, değildi. Karısı gazeteciydi ve yaz için İtalya'da bir görev almıştı. Bilmiyordum."

Maddox elini omzuma koydu. "Nat, bu senin suçun değil."

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Deacon'ın avı olduğumu anlamam yıllarımı almıştı. Beni yatağına çekmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilen yakışıklı, yaşlı bir adamdı. Karısının şehir dışında olduğunu ama hâlâ onun karısı olduğunu öğrenmeden önce o adamla üç kez yatmışım.

İlişkimi birkaç yıl boyunca sır olarak saklamış, sonunda babamla evlendikten sonra Judy'ye itiraf etmişim. Cathy de biliyordu çünkü ajansına çalışmak için başvurduğumda ona karşı tamamen açık olmak istemişim.

Yoksa kimse bilmiyordu ve Deacon'ın dedikodu yapmadığından emindim. Son duyduğumda hâlâ evliydi.

"Karısını öğrendiğimde hemen işi bıraktım. En kötüsü de o çocuklara ihanet ettiğimi bilmektir. Bana güvenmişlerdi ve ben de babalarına bağlanmışım. Bana yalan söylediği için alçağın tekiydi ama bunu bilmem gerekirdi. Ve bu benim suçum. Oraya bir daha gidemem. Özellikle de seninle."

"Benimle mi?"

"Senden hoşlanıyorum Maddox. Senden hep hoşlandım. Bunu keşfetmek isteyip istemediğini bilmiyorum-"

"İstiyorum."

Damarlarımdan rahatlama aktı. "O zaman ben dadı olamam. Violet'in sadece onu düşünen birine ihtiyacı var. O bunu hak ediyor."

"Anlaştık." Ellerimden birini tuttu. "Kovuldun."

Güldüm. "Ben çoktan bıraktım. Ve bunu kanıtlayacak bir özür aloe'm var.

o."

"Benimle bir randevuya çık."

"Peki ya Violet?"

"Kendi randevusunu bulabilir."

Koluna vurdum. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum." Maddox kıpırdandı, yaklaştı. "Ama beni bir dinle."

"Tamam."

"Violet benim önceliğimdir ve her zaman öyle kalacaktır. Az önce söylediğin her şey

Sadece onu düşünen birine ihtiyacı olduğu konusunda söylediklerin doğru. Ve kızımı bırakıp gidecek kadar önemsemen çok seksi. Ama . . ."

Doğruldu, daha uzun oturdu. Bakışları benimkilerle kilitlendi ve yüzünde katıksız bir kararlılık okunuyordu. Bu, milyar dolarlık bir şirketi yöneten Maddox'tu. Bu, davasını savunmaya hazır, yetkili bir adamdı.

Cehennem kadar seksi.

"Violet'in çok fazla olumlu kadın ilişkisi yok. Bazı harika öğretmenleri oldu. Benim annem. Ama Cece ve diğer dadıları sayesinde hayatından pek çok kadının çıkıp gittiğini gördü."

Elimi kalbime bastırdım, onun kızı için acı çekiyordum. "Onun için bundan nefret ediyorum."

"Ben de onun için bundan nefret ediyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu dünyada nazik, şefkatli kadınlar olduğunu bilmesini istiyorum. Sen de onlardan birisin. O yüzden benimle bir randevuya çık ve Violet ile vakit geçir. İkisinden biri olmak zorunda değil."

"Son derece ikna edicisin." Ağzımı bir gülümseme kapladı. "Her zaman istediğin gibi mi yapıyorsun?"

"Genellikle." Kıkırdadı. "Bu bir evet mi?"

"Evet." Maddox'la bir randevu. Kalbim yerinden fırladı. "Ne zaman?" "Bu gece çok mu erken?"

"Pek sayılmaz."

"Güzel. Seni altıda alırım."

"Aslında, ben de gelsem nasıl olur? Bugün Violet'i ektiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ve ona da bir hediyem var." Şeker ve boyama kitabıydı.

"Sen ne istersen." Maddox elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. Sonra ayağa kalktı. "Geri dönsem iyi olacak. Violet'in Cathy'yi evden kovmadığından emin ol. Akşam görüşür müyüz?"

"Evet." Yanaklarımı çimdikleyecek kadar geniş bir gülümsemeyle ona kapıya kadar eşlik ettim.

"Bir tane daha." Beni kollarına çekti, tekrar öptü ve eve gitmeden önce bana bir kez daha tattırdı.

Bekledim, Audi'si gözden kaybolana kadar eşikten izledim. Sonra kapıyı kapattım ve çığlık attım. "Ahh!"

Maddox beni öpmüştü.

Maddox Holiday, tanıdığım en ateşli adam, beni öpmüştü.

Ellerimi başımın üzerinde sallayarak çığlık çığlığa evin içinde koşturdum. Ön kapı açıldığında kanepede mutlu bir dansın ortasındaydım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken kalbim ayaklarıma düştü, Maddox'un bir şey bulup geri dönmeye karar vermediğini umuyordum.

Hayır, sadece babamdı. Kapı çalmaya inanmazdı.

"Ne yapıyorsun?" Babam bana yan yan baktı. Kollarında dün onun evinde bıraktığım saksıdaki ev bitkisi vardı.

"Beni öptü." Koltuktan zıplayarak indim. "Kutlamam gerekiyordu."

"Judy!" Babam omzunun üzerinden bağırdı.

"Buradayım, Garrett." Onu iterek geçip içeri girerken kaşlarını çatı. "Her zaman bağırarak zorunda mısın?"

Babamın iki ses seviyesi vardı. Yüksek ve çok yüksek. Ama o derin, gür sesi beni hep gülümsetirdi.

"Öpüşmekten bahsediyor," dedi. "Bu benim alanım değil."

Gözlerimi devirdim. "On iki yaşındayken bana seks konuşması yapmamış gibi davranıyorsun."

"Ve bu konuda hâlâ kâbuslar görüyorum, bu yüzden eğer senin biriyle öpüşmeni kutlayacaksak ben yokum." Babam başka bir şey söylemeden bitkiyi girişteki fayansa, saksıdaki aloe'nin yanına koydu, sonra da kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

"Bir öpücüğü mü kutluyoruz?" Judy ceketini çıkararak sordu.

"Evet." Tekrar kanepeye zıpladım ve bir kez daha kıvrıldım. "Maddox beni öptü."

Sonraki otuz dakikayı Judy'ye lisedeki aşkımdan Violet'in dadısı olarak işe alınmama, partiye ve öpücüğe kadar her şeyi anlatarak geçirdim. Bitirdiğimde babama mesaj attı ve içeri gelmesinin güvenli olduğunu söyledi - babam arabada takılıyordu ve gerçek bir suç podcast'i dinliyordu.

"Yani dünkü kötü ruh halinin sebebi o muydu?" Judy sordu.

"Kötü bir ruh halinde değildim."

"Tamam, tam olarak kötü sayılmaz. Ama kendinde değildin."

Geleneğimize göre dün Noel'i birlikte geçirdik, yemek yedik ve film izledik. Bütün gün Judy ve

Babamın kanepesinde. Belki Maddox ve Cathy'yi bırakması için aramak zorunda kaldığım telefon yüzünden de biraz somurtmuş olabilirim.

Nihayet gece yarısı kanepelerinden kalktığımda, hediyelerimi - babamın getirdiği yılan bitkisini ve Judy'nin en sevdiği yemek tarifleriyle doldurduğu kişiselleştirilmiş yemek tarifi klasörünü- arkamda bırakarak eve doğru yürüdüm. Hâlâ bir gün benim de kendisi gibi harika bir aşçı olacağıma dair umut besliyordu. Bir keresinde mikrodalgada soslisli sandviç pişirdiğimi unutmamıştı.

"Randevunda ne giyiyorsun?" Judy sordu. "Henüz bilmiyorum."

"Bu adamı tanıyor muyum?" Babam sordu. "Maddox Holiday."

Kaşlarını kaldırdı. "Madcast, Maddox Holiday gibi mi?" "Biricik ve tek." Bu bir fanteziydi. Bu bir rüyaydı.

"Nasıl biri?" Judy sordu. "Hoş. Zeki. Yumuşak ve ateşli."

"Tekrar gitmem gerekiyor mu?" Babam başparmağını omzunun üzerinden kapıya doğru uzatarak sordu.

Gülümsedim. "Maddox'un yedi yaşında bir kızı var ve tam bir ateş parçası. Onun bir melek olmamasını seviyorum."

Judy elini babamın bacağına koydu ve gülümseyerek ona baktı. "Kızının da bir melek olmaması hoşuma gidiyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben bir meleğim."

Babam kot pantolonundaki bir lekeyi incelerken o alay etti. "Ben her zaman iyi bir kız oldum."

"Tatlım, nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Akşam yemeğinde tanışmıştık. Bu evde."

"Teknik olarak evet. Akşam yemeği yedik. Ama seni ilk kez komşunun bahçesine tuvalet kağıdı döşerken gördüm."

"Whoa. Whoa. Whoa. Whoa." Bir elimi kaldırdım. "Onun ben olduğumu kanıtlayamazsın."

Babam gülümsemesini gizlemek için dudaklarını içeri çekti.

Judy'nin babamın hayatının bir parçası olmasından bu yana geçen onca yıl boyunca, o geceyle ilgili suçumu asla kabul etmedim ve etmeyeceğim. Ayrıca, Bayan Henderson'ın bahçesini gerçekten tuvalet kağıdıyla kaplamış da değildim. Sadece yavru köpeğini sürekli babamın ön bahçesine kaka yapmaya gönderdiği için yeterli miktarda tuvalet kağıdına sahip olduğundan emin olmuştum.

O zamanlar evde yaşıyordum ve dadılığı bırakıp Montana State'e kaydolmaya karar verdiğim zaman için para biriktiriyordum. Babam ilk buluşmalarından birinin ardından Judy'yi eve getirmiş, ikimizi tanıştırmak istemişti. Onlar gelmeden bir saat önce eve gelmiş, mesajlaşarak ve dikkatimi vermeyerek ön kapıya doğru yürümüştüm. Hava karanlıktı ve en sevdiğim tenis ayakkabılarımı giymiştim. Ayağım kocaman bir köpek pisliği yığınının içine sıçramıştı.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ben de içeri girdim ve tepeden tırnağa siyahlara büründüm. Sonra da saldırımı sahnelemeden önce Henderson'ların ışığının sönmesini bekledim. Sıradan bir tuvalet kağıdı temizliği değildi. Hayır, her köpek kakası yığınını toplayıp Bayan Henderson'ın bahçesinde küçük bir dağ yapmışım. Sonra da tuvalet kâğıtlarından bir piramit inşa ettim.

Çünkü ben bir melektim.

Aslında tuvalet kağıdı sadece bir çalıya yapılmıştı. Bahçesindeki en küçük çalıya çünkü ben böyle iyiydim. Babam ve Judy garaj yoluna girdiklerinde o tek ruloyu bitirmek ü z e r e y d i m .

Babam günlerdir durmadan Judy'den bahsediyordu ve Judy arabadan inip babamın söylediği bir şeye güldüğünde paniğe kapılıp sokağın aşağısına koşmuşum. İki saatimi

ilkokul bahçesinde eve gittiğinden emin olmak için bekliyordu.

İki gün sonra, babam yeniden bir tanışma ayarladığında, Judy bir paket Charmin Ultra-Soft ile gelmişti.

Ertesi gün, bu kez elinde ev yapımı çikolatalı kekle geri geldi ve ben de babama hemen onay verdim.

Dört gün sonra onunla evlendi ve Judy'nin evine taşındılar. Bu evi bir yabancıya satmak yerine, taşınmak zorunda kalmayayım diye bana kiralamıştı.

Bayan Henderson hala yan dairede oturuyordu. Bildiğim kadarıyla tuvalet kağıdını bırakanın ben olduğumu bilmiyordu. Ertesi gün temizlemiştim çünkü kendimi kötü hissetmişim. Köpeğİ hala benim baheme kaka yapıyordu. Ben de hala onunkine yapıyordum.

"Magdalena'dan haber var mı?" Babam sordu. Otobüsü sevmiyordu, çünkü annemindi ama satmamıştı da çünkü annem beni terk ettikten sonra Magdalena'yı çocukluk kalem olarak kullanmışım. Araba kullanacak yaşa geldiğimde de onu alıştırmıştık.

"Hayır." İçimi çektim ve onun yanındaki kanepeye çöktüm. "Endişeliyim baba. Ya onu hayata döndüremezlerse?"

"O bir araba, evlat."

Nefesim kesildi ve ona ters ters baktım. "Magdalena hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"*Magdalena* için paraya ihtiyacın var mı?"

Evet. "Hayır."

Violet'e bakarak kazandığım parayı tamirci için kullanmayı planlamışım. Ama şimdi bunun beklemesi gerekiyordu. Okul birikimlerime el atabilirdim ama yıllar önce birikim yapmaya başladığımda asla üniversite zulasını yağmalamayacağıma dair kendime bir söz vermişim.

"Okul hakkında düşünüyordum."

Judy daha dik oturdu ve babamın yanından geçip yüzüme baktı. "Ve?"

"Bence zamanı geldi. Çocuklara bakmayı ne kadar sevsem de uzun vadeli hedefim bu değil." Ve belki de hayallerimi çılgınca başarılı bir adam olan Maddox'a anlatmak, sonunda onların peşinden gitmeye başlamamı sağladı.

Tüm bunları karşılayabilmek için Magdalena'yı satmam gerekebilir. Babamınki gibi eski model bir Subaru'nun bakımı daha az masraflı olur ve kışın daha rahat kullanılabilir.

Güvenilir. *Blech*.

"Senin için buradayız." Babam gülümsedi. "Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkürler." Başımı omzuna yasladım.

"Randevun ne zaman?" Judy sordu.

"Altı."

"Costco'ya gidiyoruz," dedi babam. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Hayır, kalıp hazırlansam iyi olur."

Saatini kontrol etti. "Saatleriniz var."

"İlk buluşmadan önce yapılması gereken çok şey var. Bir duş daha alıp saçımı yıkamam gerekecek. Peeling yap. Her ihtimale karşı bacaklarımı tıraş et-"

"Hadi, Judy." Babam koltuktan fırladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Ona işkence ediyorsun." Judy güldü ve takip etmek için ayağa kalktı. Ben de kıkırdadım. "İşi çok kolaylaştırıyor."

Sarılıp vedalaştık ve sonra evin etrafında bir zafer turu daha attım, dans ettim ve tezahürat yaptım, günün geri kalanını dizüstü bilgisayarımda okul başvurularını inceleyerek geçirdim.

Bir saatim kaldığında, saçımı yıkamak ve bacaklarımı tıraş etmek için günün ikinci duşunu aldım. Sonra aloe bitkisini, Violet'in jelibon torbasını ve Maddox'la buluşmak üzere şehrin öbür ucuna giderken yanıma almak üzere kitabını topladım.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde midemdeki bal arıları uçuşmaya başladı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Bu oluyordu.

Maddox ile bir randevuya çıkacaktım.

Verandaya doğru yürürken gülümsedim, zile uzandım ama düğmeye dokunamadan kapı çekilerek açıldı.

"Selam." Maddox, siyah saçları parmakla taranmış bir görüntüydü. Daha önce olduğu gibi bir kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti. Koyu renk, gözlerinin delici mavisini ortaya çıkarıyordu.

"Merhaba." Bitkiyi uzattım ve montumu çıkararak içeri girdim. Ben de kot pantolon ve yüksek topuklu botlar ile karamel bir kazak tercih etmiştim.

"Çok güzel görünüyorsun." Yanağımı öptü, dudakları kulağımın yanında bir süre kaldı.

"Teşekkürler." Ona doğru eğildim ve kolonyasının baharatlı kokusunu içime çektim.

"Selam, Nat."

Heath girişten içeri doğru adım atarken Maddox'tan uzaklaştım. "Merhaba."

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Yüzünü inceledim, onu partide Stella'nın meme uçlarını emerken yakaladığımı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

Yaptıysa da bu konuda konuşmayacaktık, ki benim için sorun yoktu. "Oyun gecesi için mi buradasın?"

"Uh . . ."

"Planda küçük bir değişiklik oldu." Maddox bana acı dolu bir bakış attı. "Annem ve babam bu geceyi aile oyun gecesi ilan etti."

"*Zorunlu* aile oyun gecesi," dedi Heath, yarısı dolu bardağını kaldırarak. "Ama alkol var."

"Kalmak zorunda değilsin." Maddox'un eli kolumun arkasında gezindi. Tüy kadar hafif dokunuşu ardında bir karıncalanma izi bıraktı. "Ama eğer istersen ..."

"Çok rekabetçiyimdir. Ve hiç merhamet göstermem." Sırıttı. "Hadi bakalım, Buchanan."

Bir saat sonra, Tatil oyun gecesini resmen domine ediyordum.

"Seni kim davet etmişti?" Heath kartları karıştırırken sordu. "Ben," diye homurdandı Maddox, elindeki kısa fiş destesini yeniden düzenlerken. Bu

Onun da benim kadar rekabetçi olduğu açıktı ve az önce büyük bir poker eli kazanmış olmam onu rahatsız ediyordu.

Devasa masa oyunları koleksiyonunu inceledikten sonra hepimiz aynı oyunu oynayabilmek için Texas Hold'em turnuvasında karar kıldık. Hannah ve Keith. Maddox. Heath. Violet. Tobias ortalıkta yoktu ama neden devam zorunluluğundan kaçtığını sormak istememiştim.

"Nasıl gidiyoruz?" Violet'e sordum. Oyunun başlarında kendini takım arkadaşım ilan etmişti. Maddox'a göre Cathy'yle güzel bir gün geçirmişti. Gerçi o bana benim *daha eğlenceli* olduğumu söylemişti.

"On yedi, on sekiz"- kil parçalarını üst üste dizerken birbirleriyle şingırdadılar- "on dokuz mavi."

Mavi fişler yüz sahte dolar değerindeydi ve oyunda sadece otuz tane vardı.

"Mükemmel." Maddox'a kötü niyetli bir sırtıış gönderdim. Heath bir sonraki eli dağıtırken yüzünü buruşturdu.

Hannah erken kaybetmişti ve Violet ile bana amigoluk yapmaktan gayet memnundu. Çip yığınlarına bakılırsa Keith ikinci sıradaydı. Heath'in de babasınıninkine benzer bir yığını vardı. Ve bir de Maddox vardı, sonuncu.

"Poker oynamayı nerede öğrendin Natalie?" Hannah sordu.

"Babam ve ben kart oyunları oynamayı çok severiz. Çocukken nasıl oynanacağını bana o öğretmişti."

"İyi iş çıkardı." Keith kartlarını topladı, sonra masaya geri attı. "Pas geçiyorum."

Kartlarımı gösterdim - iki ve yedi - Violet'e. Başını salladı ve ben de onları yere attım. "Biz de pas geçiyoruz."

"Neden oynuyoruz ki?" Heath sordu. "Clare Natalie'yi kazanan ilan etmeli ve başka bir konuya geçmeliyiz."

"Anlaştık." Maddox elindeki kartları yere attı. "Ben poker dışında başka bir oyuna oy veriyorum."

"Ben seçebilir miyim, nine?" Violet sordu.

"Elbette." Hannah onun elini tuttu ve ikisi birlikte dolaba giderek devasa masa oyunları koleksiyonuna göz attılar.

Maddox sandalyesinden kalktı ve onu mutfığa kadar takip etmem için başıyla işaret etti.

Arkasından koştum, omzumun üzerinden yalnız olup olmadığımı kontrol ettim.

Hiç tereddüt etmeden kilere doğru yürüdü. Hannah oyunlar sırasında atıştırmamız için muazzam bir sofrayı hazırlamıştı, o kadar şeyden sonra nasıl aç olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onu takip ettim.

"Sen ne-"

Elimi tuttu ve beni küçük odaya çekti, bir eliyle enseme kavrarken diğer eliyle kapıyı kapattı. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, dudakları açgözlüydü. Elleri saçlarımda dolaşırken benimkiler göğsünde geziniyor, avuçlarım vücudunun sert hatlarına sürtünüyordu.

Dudaklarından bir inilti kaçtı. Benimkinden bir miyavlama geldi.

Beni kilerin raflarına doğru bastırdı, uyarılmışlığı kalçama batıyordu. "Kahretsin, bütün gece bunu yapmak istedim."

"Güzel, o zaman tekrar yap."

İtaat etti, dili benimkiyle karışıp bükülürken beni kollarıyla sardı. Kapı hızla açıldığında ağzını ayırdığında neredeyse ona tırmanıyordum.

Lütfen Violet olma.

"Orada biri Burada için Sen," Heath dedi
Çabuk, sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Lanet olsun." Maddox iç çekti. "İlk randevumuzun böyle geçmesini istemezdim. Ailemin evinde gizlice dolaşmak. Üzgünüm."

Güldüm ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Üzülme. Çok eğleniyorum."

"Burada olmana sevindim. Ama yarın, bunu tekrar deneyelim.
Akşam yemeği.

Sadece ikimiz."

"Bu bir randevu." Kilerden çıkmadan önce başparmağını ağzımda gezdirirken gülümsedim.

Arkasından gittim, neredeyse mutfağa girmek üzereydim ki evin içinden bir kahkaha yükseldi. Maddox'un adımlarının ortasında donup kalmasına neden olan bir kahkaha.

"Ne?" diye sordum. Neredeyse sırtına çarparak
sordum. Gözlerini kapattı ve çenesi sıkıştı.

"Maddox."

Vücutundaki kaygısız, akıcı zarafet kayboldu. Oturma odasına doğru yola çıktığında omuzları çökmüş, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Takip ettim, kalbimi durduran bir kelime duyana kadar sorunun ne olduğundan emin değildim.

"Anne!"

Hayır. Midem bulandı.

Oturma odasına girdiğimizde Hannah ve Keith'in yeni misafirlerine ters ters baktıklarını gördük - öfkelerini zorlukla kontrol altına alıyorlardı - Violet

kollarını güzel bir esmere dolamış.

Kadın Maddox'u görünce doğruldu ve bir elini Violet'in omzunda tuttu. "Hey, Mad."

Deli.

Evet. Evet, öyleydi.

"Cece," diye kırıptı.

"Mutlu Noeller."

"Noel dündü."

Odadaki gerginlikten habersiz ya da bilerek habersiz gülümsedi. Ama bakışları Maddox'un yanından geçip bana yöneldiğinde gülümsemesi kayboldu. "Sen de kimsin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Violet benden önce davrandı. "Bu Natalie. Benim dadım."

Cece ofladı. "Dadıları hep sevdin, değil mi Maddox?"

Ouch. İyi oynadın, Cece.

Oyun gecesi için çok fazla.

ONUNCU BÖLÜM

MADDOX

"BURADA NE YAPIYORSUN, CECE?" Ofis kapısını arkamızdan kapattım. Violet'in bizi dinlemeye eğilimi vardı ve kavga edersek duymasını istemiyordum.

Cece masaya doğru yürüdü ve kenarına tünedi. "Noel'deyiz. Violet'i görmek istedim."

"Ve önce sen arayamaz mıydın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yapsaydım dadıyı saklar mıydın? Cidden, Mad. Başka bir dadı mı? Bundan daha klişe bir şey olabilir mi?"

"Hayır." Bir parmağımı kaldırdım. "Natalie'yi tartışmıyoruz."

Kiminle çıktığım Cece'yi ilgilendirmezdi. Kızımızı terk ettiğinde açıklama yapma hakkını kaybetmişti. Ayrıca, yıllardır kafasında bir şeyler vardı. Beni dadıyla yatmakla ilk kez suçlamıyordu.

Natalie'nin ailemizi yıllardır tanıyor olması onun için önemli değildi. Heath ve Tobias'la birlikte mezun olmuş olması. Ya da Violet'in bakıcısı olarak geçirdiği on yılın toplamının iki gün ve bir partiden ibaret olması. Cece Natalie'yi asla kabul etmeyecekti.

"Soruma cevap ver," diye emrettim. "Burada ne işin var?"

"Violet'i görmek istedim."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey." Ağzını sert bir çizgi halinde büzdü.

Ellerimi kalçalarımın yumruk yaparak bekledim. Bu ziyaretin arkasında Violet'i görmek istemesinden daha fazlası vardı. Eğer durum böyle olsaydı, Noel için zamanında buraya gelirdi.

Ben beklerken Cece'nin ela gözleri benimkilere kaydı. Evliliğimiz sırasında ve sonrasında bu çekişmeyi birçok kez yaşamıştık. Ofisin pencereleri kadar şeffaftı.

Ben de bekledim, duvardaki saat saniyeler geçtikçe tık tak ediyordu. Gerekirse bunu bütün gece yapardım. Gerçi Cece'nin bakışmalarımızdan birinde en fazla kaldığı süre üç dakikaydı.

Öfkelendi ve bileğini savurdu. "Tanrım, bana öylece bakmandan nefret ediyorum. İyi, tamam. Tatilimi kısa kesmek zorunda kaldım, tamam mı? Rip'le ayrıldık ve o Instagram'da yeni kız arkadaşıyla hava atarken olmak istediğim son yer Kaliforniya'ydı."

Rip. Model. Moron.

Şimdi bu ziyaretin bir anlamı vardı. Cece her zaman Violet'e daha iyi bir yol arkadaşı bulamadığında koşarak gelirdi.

Burnumun kenarını sıktım. "Uygun olduğunu düşündüğün her an gelemezsin. Bir misafir gibi önce aramak zorundasın."

"Misafir mi?"

"Evet, siz aslında bir misafirsiniz." "Ben onun annesiyim."

"O zaman öyleymiş gibi davran," diye bağırdım. İrkildi.

Kahretsin. Kızımızın kapının arkasından bizi dinlemediğini umarak irkildim.

Cece'ye beni ofise kadar takip etmesini söylediğimde annem Violet'i kenara çekmişti. Şansımız varsa, hâlâ oturma odasındaydılar. Natalie

muhtemelen şimdiye kadar evdeydi. Cece'nin birkaç küçümseyici yorumu üzerine kapıya doğru koşmaya başladı.

Natalie'nin bu gece gitmesine izin vermek beni fiziksel olarak incitmişti ama onu felaket olacağı belli olan bir şeye katlanmaya zorlamayacaktım. Cece'nin pençeleri vardı ve Natalie'nin de kendi pençeleri olduğundan şüphelensem de, bu dramayı başka bir randevuya saklayacaktım. Tabii başka bir randevu varsa.

Lanet olsun, umarım bana başka bir randevu verir.

"Bunu yapmayacağız." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bir daha olmaz. Davetsiz gelmeye hakkın yok. Ailemin evine zorla girmeye hakkın yok. Bu gece burada kalabilirsin çünkü geç oldu ama yarın bir otelde kalacaksın."

"Bir otel mi?" Çenesi düştü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorum. Bunu Violet'e yapmayacağım." "Buna hakkın yok-"

"Her türlü hakka sahibim!" Kükredim. "Her hakka sahibim. Yargıç onları bana verdi ve eğer duruşmaya gelme zahmetine katlansaydın, sen de duyardın. Ama para çocuğumuzdan daha önemliydi."

Cece gözlerini kocaman açarak bana baktı. Violet, Cece'nin burnunu ve yüzünün şeklini miras almıştı. Ama bunun dışında Violet mavi gözleri ve siyah saçlarıyla benimdi. O benimdi. Ve yeni sınırlar koymanın zamanı gelmişti.

"Buraya taşınıyoruz."

"Okullar kapandıktan sonra bunun bir olasılık olduğunu söylemiştin." "Gerçekleşiyor. Şimdi. Okulun bitmesini beklemiyoruz. I

Violet'i mümkün olan en kısa sürede Bozeman okul sistemine dahil etmek istiyor. Taşınma işlemi hemen yürürlüğe girecek. Kendi evim hazır olana kadar burada annem ve babamla kalacağız."

"Hareket edemezsin-"

"Yapabilirim. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Söyleyebilirim. Yirmi beş milyon dolara gitmesine izin verdin."

Yüzü soldu. "Maddox."

Cece'ye karşı daha önce hiç bu kadar açık sözlü ve sert olmamıştım. Acımasız bir dürüstlük yerine, eğer ortalığı karıştırmazsam Violet için ortaya çıkacağını umarak ona boyun eğmiştim. Yumurta kabuklarının üzerinde yürürsem, en azından bir sözünü tutacağını umuyordum.

Daha fazla değil. Natalie son günlerde Violet'e Cece'nin yıllardır göstermediği kadar gerçek bir şefkat ve ilgi göstermişti.

"Ona Noel hediyesi getirdin mi?" Ben sordum.

Yüzündeki suçluluk duygusu yeterli bir cevaptı ama tipik Cece tarzı bir bahaneye girişti. "Uçuşuma yetişmek için acelem vardı. Hawaii'den eve geldim, birkaç kıyafet değiştirdim ve doğruca havaalanına gittim. Alışveriş yapacak zamanım yoktu."

Uçuşa yetişmek için acele ediyordu. Alay ettim. Güvenlik kuyruğundan zamanında geçmesi gerekmiyordu ki. Özel bir uçağı ve onun bir mağazaya girip son dakika hediyesi almasını bekleyen bir pilotu vardı.

"Lütfen kızmayın." Masadan kalktı ve odayı geçti. Yıllardır bende işe yaramayan o meşhur dudak büküşü yüzünde sabitlenmişti. "Hediye alamadığım için üzgünüm. Yarın Violet'i istediği şey için alışverişe götüreceğim. Umarım dolar dükkanından başka bir şey bulabilirim. Bana en azından bir alışveriş merkezi falan olduğunu söyle."

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

"Montana'ya burun kıvrırım. Bozeman harika bir şehirdir. Buraya daha önce de geldiniz ve şehir merkezinde lüks mağazalar olduğunu biliyorsunuz. Ve bir alışveriş merkezi. Züppelik yaparak burayı Violet için kirletmene izin vermeyeceğim. Burası onun evi olacak."

Hırladı. "Neden bu gece böyle bir pislik gibi davranıyorsun?" "Bu soruyu cevaplamama gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Hadi, Mad." Cece ellerini göğsüme koyarak iç çekti. "Kavga etmek istemiyorum."

Ellerim bileklerine kenetlendi ve onu uzaklaştırdım. "Hayır."

Boşandığımızdan beri bana ilk kez asılmıyordu. Seks onun beladan kurtulma yoluydu ve evliliğimiz boyunca işe yaramıştı. Ama ayrıldıktan sonra asla.

"Bu o kadınla, dadıyla ilgili, değil mi?" diye alay etti ve uzaklaştı.

"Natalie. Onun adı Natalie. Ve onun etrafta olmasına alışabilirsin." Çünkü bana kalsa Natalie, Cece de dahil olmak üzere herkesin hayatında tanıdık bir yüz olacaktı.

"*Natalie*'yle ne zamandır sikişiyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ve bu konuşmayla işim bitti. Bu gece burada kalabilirsin ve yarın senden bir otel bulmanı bekleyeceğim. Buradayken Violet'i ziyaret edebilirsin ama önce beni aramalısın. Eğer onu bir yere götüreceksen, nereye gittiğini ve ne kadar kalacağını bana söylemelisin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sanki ben bir suçluymuşum gibi davranıyorsun." "Hayır, bir ebeveyn gibi davranıyorum. Violet'i alıp Sen gittikten sonra. O ağlarken ve annesinin onun hayatını umursamadığı gerçeğiyle uğraşırken ona sarılan tek kişi benim. Yani işler değişecek. Benim kızım, benim kurallarım. Ya uyarsın ya da defolup gidersin. Anladın mı?"

Ağzı açık kaldı. "Yap.

Sen. Anladın mı?"

Gözlerini kırptırdı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve o dışarı çıkarken kapıyı tuttum.

Kızımızı bulmak için ofise ve koridora çıktık.

Neyse ki bana olan kızgınlığı Violet ile geçirdiği zamana yansımadı. Cece hayal kırıklığını saklamayı başardı ve Violet'i kucaklayıp öpücüklere boğmaktan son derece mutlu görünüyordu.

Gecenin geri kalanını Violet'in annesine aldığı tüm Noel hediyelerini göstermesini izleyerek geçirdim. Violet duş alırken ben de Cece'nin üç bavulunu Violet'in odasına taşıdım çünkü aynı yatakta yatmaya karar vermişlerdi. Violet pijamalarını giydikten ve saçlarını taradıktan sonra onu yatağına yatırdım.

"İyi geceler prenses." Violet'in alnından öpmek ve ona sarılmak için eğildim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, babacığım." Yastığına sarıldı.

Ayağa kalktım ve kızımızın yanında bir grup yastığa yaslanmış olan Cece'ye baktım.

"İyi geceler, Mad."

"İyi geceler." Başımı salladım, kızımın yüzündeki gülümsemeye kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Cece iyi bir anne olabilirdi. Denediğinde, kendi bencilliğini bir kenara bıraktığında, iyi bir anne olabilirdi. Violet ona tapıyor ve ilgisini arzuluyordu.

Ama Cece yeterince orada değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Odadan çıktım, kapıyı küçük bir çatlak dışında hafifçe kapattım. Sonra dinlemek için eğildim.

"Buraya taşınacağımızı biliyor muydun?" Violet Cece'ye sordu. "Babam öyle söyledi. Burayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Oldukça eğlenceli."

Dün, hediyelerden ve Noel yemeğinden sonra Violet'i oturtmuş ve ona Montana'ya bir an önce taşınmasının sorun olup olmayacağını sormuştum. Arkadaşlarından ayrılacağı için üzgün olsa da

yenilerini yapacağına söz vermişti. Ben de her cumartesi günü kızakla kaymaya gideceğimize söz vermiştim.

Natalie özel bir aktivite bulmamızı önermişti. Kızakla kaymak, jakuzide yüzmek ve cumartesilerimize sığdırabileceğimiz başka her şey bizim özel aktivitelerimiz olacaktı.

"Sen de buraya taşınabilir misin anne?" Nefesimi tuttum, daha yakına eğildim. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Üzgünüm."

"Oh," diye mırıldandı Violet.

Gözlerimi devirmiştım. Cece'yi Kaliforniya'da tutacak bir iş yoktu.

"Yarın alışverişe gidelim mi?" Cece sordu.

"Elbette." Violet yer değiştirirken yorgan hışırdadı. Sonra bir esneme sesi duyuldu; Violet'ın normal yatma saatini üç saat geçmişti.

Kapıdan uzaklaştım ve annemin oturma odasında elinde bir kadeh şarapla beklediği yere doğru yürüdüm.

"Babam nerede?" Ben sordum.

"Jakuziye gitti."

Başımı salladım ve yanındaki kanepeye oturup uzun bir nefes verdim. "Sadece denediyse ... neden her seferinde böyle olamıyor?"

"Bilmiyorum evlat."

"Bu kalbimi kırıyor. Çünkü anne olmak istediğinde Violet ona tapıyor." Violet'i haftalardır bu kadar mutlu görmemiştım. Gülümsemesi. Gülüşünü. Buna tanık olmak neredeyse acı vericiydi çünkü Cece doğduğunda tüm bunların yok olacağını biliyordum. "Ne yapmalıyım?"

"Ne yapıyorsun?" Annem elini dizime koydu. "Violet gittiğinde yanında ol."

"Tanrım, bu çok zor." Elimi çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdim. "Babam ne kadar kızgın?"

"Oh, oldukça kızgın. Bu gece kardeşinin yaptığı gibi sabah ilk iş ortadan kaybolmasını bekliyorum. Cece'nin yanında olursa ağzını kapalı tutamayacağından endişeleniyor."

Babam evin düzeniydi. Annem sinirlendiğinde, patlamasına izin verirdi. Ama babam değil. Ailem Cece'den nefret ederdi ve haklıydı da. Annem kendini kaybedebilirdi ama babam sadece uzak durur ve bunu kendine saklardı. Sinirlendiği nadir durumlarda, en iyisi şehir dışında olmaktı.

"Aslında babamın kaybettiğini görmek oldukça eğlenceli olurdu."

Annem güldü. "Nadiren yapar, ama onun yerinde olmak istemezdim."

Yaparsa Jimmy Choos."

"Çok güzel bir gece geçiriyorduk."

"Evet, geçiriyorduk."

"Natalie konusunda çuvalladım. Gitmesine izin vermemeliydim." Belki de bunun yerine Cece'yi kovmalı ve seçimimi açıkça belirtmeliydim.

"Hayır, Cece ile yalnız konuşmak doğrudu."

Belki de. Ama Natalie'yi bütün gece böyle bırakamazdım. Onun da önemli olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Anne, biraz hava almam lazım." Koltuktan kalktım. "Violet'in bir şeye ihtiyacı olursa diye burada kalabilir misin?"

"Onu aldım. Sen git. Natalie'ye de selam söyle."

Sırıttım. "Natalie'yi göreceğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü çok akıllı üç oğlum var. Holiday karışımına uyum sağlamak kolay değil ama Natalie bunu başarıyor. Sanki her zaman aitmiş gibi."

Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

Belki de yeni bir ilişkiye balıklama dalmak beni tedirgin etmeliydi. Cece'yle yaşadığım felaketten sonra, biriyle çıkma konusunda tereddüt etmişim. Ama Natalie ile değil. Vücudumdaki her kemik, biriyle birlikte olma ihtiyacıyla titriyordu.

onun etrafında olmak için. Onu yakınında tutmak ve bunun nereye varacağını görmek için.

Eğildim ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler." "Sabah görüşürüz."

Garaja doğru aceleyle ilerledim ve kapının yanındaki kancadan babamın paltolarından birini aldım. Sonra ayakkabılarımı giydim ve arabaya atladım, koyu yeşil eve ve kalbimi hızla çalan kadına doğru hızla kasabayı geçtim.

Ön pencereden televizyondan gelen mavi ve beyaz ışıkların titremesi dışında ışıklar kapalıydı. Kapıyı çaldım, nefesim etrafımda dalgalanırken soğukta bekledim. Sonra kilit açıldı ve Noel Baba desenli bir çift pijama giymiş halde karşımda durdu. Saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmıştı. Daha önce yaptığı makyaj gitmişti.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Maddox?"

"Özür dilerim."

"Özür dilemek için şehrin öbür ucundan mı geldin?" Bana içeri girmem için el salladı. "Sadece arayabilirdin."

"Hayır, bunu şahsen yapmak istedim. Randevumuzu alamadığımız için üzgünüm. Randevumuz yarıda kesildiği için üzgünüm."

Bakışları yumuşadı. "Çok eğlendim."

"Yine de istediğim bu değildi. Ama ya rol yaparsak?" "Neyi?"

"Ya her şey planladığım gibi gitmiş gibi yaparsak? Akşam yemeğine gittik. Seni cazibemle pohpohladım ve bu kapıda sana iyi geceler öpücüğü verdim."

"Hmm." Mırıldandı, ağzının kenarında bir gülümseme vardı. "Biliyorsun, rol yapma konusunda pek iyi değilim. Belki bana ne demek istediğini gösterirsin."

"Bunun gibi." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, tatlı kokusunu içime çektim ve dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkardım.

Kollarıma yattı ve dilimi duymak için ağzını açtı.

Sadece bir tadımlık, sonra onu bıraktım. "Cece'nin söyledikleri hakkında. Nan- ny yorumu. Bu doğru değil. Violet'in ninelerinden biriyle hiç birlikte olmadım. Sana kadar."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Sana güveniyorum Maddox. *Sana* inanıyorum."

Hayatımda şanslıydım. Ailem konusunda. Kızımla. Karımla. Bazı günler diğerlerinden farklıydı. Geçen hafta Natalie'ye kapıyı açtığım gün gibi.

"Seni tekrar öpeceğim."

"Bu düşünceni unutma." Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni evin içine doğru çekti, oturma odasında durup televizyonu kapattı. Sonra beni koridordan geçirerek yatak odasına götürdü.

"Natalie." Kapı aralığında durdum. "Beni öpeceğini sanıyordum."

Oh, öyleydim. Her yerde. "Bunu yapmadan önce, bunu istediğimi bilmeni istiyorum. Sen ve ben. Ağırdan almak istemiyorum. Seninle birlikte olmak için beklemek istemiyorum. Ama zamana ihtiyacın olursa-"

"Bilmiyorum." Yanıma geldi ve ellerini ceketimden omuzlarıma doğru kaydırды. Sonra iterek çıkardı, ceket ayaklarımın dibine bir gümbürtüyle düştü.

O bana doğru gelirken ben de ona doğru atıldım, dudaklarımız birbirine çarptı. Bu öpücükte hiç tereddüt yoktu, hiç çekince yoktu. Onu ilk seferinden beri öpmek istediğim gibi öptüm. Bu öpücük, olacaklar için sadece bir başlangıçtı.

Kazağımın eteğiyle oynayarak onu karnıma doğru itti. Sonra elleri karın kaslarıma geldi ve dudaklarını çekti.

"Ne?" Ellerinin tenimde donup kaldığı yere baktım.

Kızardı ve yanımdan geçip ışık düğmesine uzanarak odayı renklendirdi. "Bunu karanlıkta yapmamızın imkanı yok."

Kıkırdadım ve kazağımı ve altındaki tişörtü avuçlayarak başımın üzerine çektim.

Natalie'nin gözleri göğsümden aşağıya, kot pantolonumun kalçalarımın oturduğu yere doğru kayarken irileşti. "Merhaba Maddox Holiday."

Los Angeles'taki kişisel antrenörümle geçirdiğim her saat, bana işkence etmesine izin vererek gözlerindeki parıltıyla karşılığını verdi.

"Sıra sende." Pijama gömleğinin düğmelerini teker teker açtım, açarken de acele etmedim. Sonuncusuna ulaştığımda, nefesi kısa pantolonlarla geliyordu. Parmaklarım karnının kremi tenini ve bel düğmesini süsleyen küçük mücevheri sıyırdı. Sonra onun ceketime yaptığı gibi ben de üstünü o güzel omuzlarından ittim.

Kollarım ona dolandı ve onu göğsüme çekti. Pantolonunun bel bandını iterken o pembe, çakıllı meme uçları tenimi sıyırdı.

Parmakları kotumun fermuarını açmaya çalışıyordu ama sikim onun dar ve lezzetli vücuduna girmek için can atsa da kotumu çıkarmadım. Eğer ışıklar açıkken orgazm olmak istiyorsa, ben buna hazırdım. Onun uzun, biçimli bacaklarına ve seksi kıvrımlarına günlerce bakabilir ve doyamayabilirdim.

Dudaklarımı boynuna indirdim, kulağının altını emdim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Ben onun çıplak tepesine bakarken parmakları saçlarımın arasından geçti.

"Nat." Göbeğinin altına bir öpücük kondurdum.

"Maddox." Onun dudaklarındaki ismim yıllardır aldığım en güzel hediye idi.

Eğildim ve dilimi kıvrımlarında gezdirdim, tatlılığı ağızda patlıyordu.

Natalie'nin elleri saçlarımda sıkılaştı, kafa derimdeki acı tekrar yapmak için ihtiyacım olan tüm cesareti verdi.

Bir elimi bacağına iç kısmına doğru kaydırarak ıslak merkezini buldum ve bir parmağımı içine soktum. Emerken, yalarken ve dilimle onu becerirken titredi, ta ki adımı haykırana ve ilk orgazm onu yıkarken neredeyse yere yığılana kadar.

Onu kucağıma alıp yatağa götürdüğümde, örtüleri geri çekip serin çarşafın üzerine yatırdığımda, serbest kalmasının artçı şoklarıyla kol ve bacakları titriyordu. Sonra ışık düğmesine geri döndüm ve odayı karanlığa gömdüm.

Buradan çıkıp gitmek beni öldürecekti.

Yanına gittim ve alnından öptüm. "İyi geceler." "Ni-bekle. Ne?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Neredesin?"

Gidiyor musun?"

"Prezervatifim yok." Ben de eve gidip soğuk bir duş alacaktım. Belki de bir kar setine atlardım.

"Ah." Yüzündeki hayal kırıklığı, mavi topların acısını biraz daha azalttı. "Bir yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Benim için daha uzun oldu."

Yorganı kenara itti ve gülümsedi, elleri düz karnından yukarı, parmaklarının arasında sıkıştırdığı meme uçlarına doğru kaydı.

İnledim ve kot pantolonumu çıkardım, ağrıyan ve sertleşen sikim serbest kaldı. Bir elimi şaftın etrafına sardım ve yatağına tırmanıp kalçalarının beşiğine yerleşmeden önce okşadım.

Tadının hâlâ dudaklarımda olduğunu umursamadan beni öptü.

Ve içeri girdiğimde, gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde, bunun her şeyi değiştirecek Noel olduğunu biliyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"BU ..." Nefesimi yeniden kazanmaya çalışarak soluk soluğa kaldım. İki orgazm ve ben harap olmuşum.

Maddox yanıma yığılmıştı, kalbim gümbür gümbür atarken göğsü inip kalkıyordu. "Kahretsin, bu yataktan asla çıkmayacağım."

"İyi plan." Beni yanına çekip sıkıca sarıldığında gülümsedim. İkimiz de nefesimizi toparlarken bir kolumu karın kaslarının üzerine koydum ve göğsündeki tüylerin arasında daireler çizdim. "Eski sevgilinle ne oldu?"

Yer değiştirdi, bir koluyla başını yukarı kaldırırken diğer koluyla beni yanına sabitledi. "Muhtemelen yıllar önce olması gereken bir şeydi. Kibar değildim."

"Eeek."

"Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Cece öne çıkabilir ya da çıkmayabilir. Ama ona yalakalık yapmaktan bıktım."

"İyi. Peki Violet nasıl?"

"Kızımı sormana bayılıyorum." Saçlarımı öptü. "O iyi biri. Her şeye rağmen Cece'yi seviyor."

"Ve öyle de olacak. Büyüyene kadar."

"Annenle bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Eğildim ve yüzünü görebilmek için çenemi göğsüne koydum. "Eskiden beni rahatsız ederdi. Özellikle gençken çok sinirlenirdim ama her geçen yıl onu daha az düşünüyorum. Öfke kayboluyor. Kızgınlık. Ve Judy'ye sahibim. Onu dünyada hiçbir şeye değişmem."

Judy benim gerçek annemden on kat daha iyi bir anneydi. Hayatımın büyük bir bölümünde bir anneye sahip olmamak zaman zaman zor olsa da, babam bana yetmişti.

İkimiz sadece Judy'yi bekliyorduk.

Maddox öne doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Konuşmamız gerek."

"Uh-oh."

"İyi bir konuşma." Hızla dönerek beni sırtüstü yatmaya zorladı. Sonra elleri saçlarıma dolanarak üzerimde gezindi. "Bunun üzerine eğilmeye ne dersin? Sertçe."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyor olmamız çılgınca geliyor. Sanki daha uzunmuş gibi geliyor."

"Bu gece oyun oynarken ben de bunu düşünüyordum." Sanki hep oradaymışım gibi. Belki de Holiday ekibi sadece iyi geliyordu, ama hepimiz o kadar zahmetsizce kaynaşmıştık ki tek bir garip an bile olmamıştı.

"Güzel. Çünkü bir fikrim var ve beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Başka bir dadı tutmak istemiyorum. Violet'in bana ihtiyacı var ve bir dadım varken başkasının yardımına çok fazla güvendiğimi itiraf etmeye hazırım. Bununla birlikte, çalışmak zorundayım. Onun mirasını inşa ediyorum. Şirketim sayesinde dünyadaki tüm fırsatlara sahip olacak ve bencilce, Madcast'ten vazgeçmek istemiyorum. Bu benim hayalim. Büyümek için önümüzde uzun bir yol var ve ben de orada olmak istiyorum."

"Vazgeçmemelisin." Burayı o inşa etmişti ve geliştiğini görme şansına sahip olmalıydı.

"Benim işim dokuzdan beşe çalışmak değil," dedi. "Violet konusunda biraz yardıma ihtiyacım var ve ailemi ne kadar sevsem de onlar zaten çocuklarını büyüttüler. Bunu onlara da yüklemeyeceğim. Umarım kızmazsın ama bu akşam Cathy gitmeden önce ona ne yapacağını sordum."

"Yaptın mı?"

Başını salladı. "Ocak ayından itibaren başka bir aile için çalışacağını söyledi."

"Planımız buydu. Bugüne kadar."

"Ne demek istiyorsun? Bugün ne oldu?"

Uzun bir nefes verdim. "Ben de bazı değişiklikler yapmayı düşünüyordum. Oyalanmayı bırakmanın zamanı geldi. Hayatım boyunca dadı olmak istemiyorum. Diplomamı almak ve terapist olmak istiyorum. Bu yirmi yılımı alabilir çünkü muhtemelen yarı zamanlı çalışmam da gerekecek. Ama artık zamanı geldi."

"O zaman bu işe yarayabilir." Yüzündeki heyecan etkileyiciydi ve daha o bu fikri ortaya atmadan gülümsedim. "Bizim ol. Ya da arkadaş. Ya da kız arkadaş. Bize ne demek istersen. Sadece bizim ol. Benim ol. Violet'ın. Her şeyi okul programına göre ayarlarız. Ama seni her gün görmek istiyorum. Ben de Violet'ın seni her gün görmesini istiyorum."

Belki de çok iyi tanımadığım bir adamla bu kadar ileri gidip bağlanmak delilikti. Ya da belki onu uzaklaştırmak delilik olurdu.

Babam Judy ile tanışmış ve sadece iki hafta içinde onunla evlenmişti. Ona neden onunla daha uzun süre çıkmadığını sorduğumda, bana bunun zaten bildiği için olduğunu söylemişti. İkisi de hemen anlamıştı. Ve ikisi de birlikte yaşamaya başlamalarını geciktirmek istememişti.

Maddox ve benim aramda işler farklıydı. Violet işi olan yirmi yaşında bir kadın değildi. Çok daha gençti ve onun için işleri ağırdan almamız gerekiyordu.

Ama bu fikir . . .

"Kız arkadaşım," dedim. "Dadı olmak istemiyorum. Para almak istemiyorum. Seni her gün görmekten başka bir şey istemiyorum. Violet'i de."

Maddox o kadar hızlı hareket etti ki, ağzı ağzımı ezdiğinde cümlemi ancak bitirebilmiştim.

Avuçlarım kışının kıvrımına sıkışana kadar ellerimi omurgasında gezdirdim. Bilenmiş kaslar taştan oyulmuş gibi görünüyordu.

Yan tarafıma bastırdı, baharatlı, baş döndürücü kokusu etrafımı sararken siki aramızda sertleşti. "Seni istiyorum. Sadece bu gece için değil."

"Ben de seni istiyorum." Her şey çok hızlı geliyordu ama ben yavaşlamak istemiyordum. Maddox'un içine dalıyor, kulaç üstüne kulaç atıyor, okyanusun derin ucuna doğru yüzüyordum.

"Natalie," diye fısıldadı kulağıma, yer değiştirirken, ereksiyonunu içimde sallanmadan önce merkezime doğru sürükledi.

Kollarımı güçlü sırtına doladım, ellerimin altındaki kasların kasıldığını hissettim. Bacaklarımı daha geniş açtım, vücudum onun etrafında gerilirken kalçalarının etrafında döndüm. Tanrım, bağımlılık yapıyordu. Bu kadar çabuk bu kadar iyi olmamalıydı. Sanki bir saat değil de yıllardır, on yıllardır sevgiliymişiz gibi hissediyordum.

"Çok iyi hissediyorsun, Nat." Tekrar içeri girmek için çekildi. Maddox'un elleri kaburgalarımın altına kayıyor, dokunuşu tenimde kıvılcımlar çıkarıyordu. Kalçalarımı ve uyluklarımı sıyırdı. Dizlerimin arkasını kavradı ve dizlerinin üzerine çıkıp bana bakarken beni ayırdı.

İleriye doğru hamle yaparken bakışlarımız kilitlendi, içeride ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o yere çarptı. Hamle üstüne hamle yaparak bizi birlikte çalıştırdı, kalçaları piston gibiydi, bacaklarım titreyene ve ben onun altında kıvrana kadar, onun dayanıklılığının kölesi oldum.

"Maddox, ben-" Orgazm vücudumda hızla ilerleyip her santimetrekaresi tüketirken kelimeler dilimde kayboldu. Gözlerimde yıldızlar belirdi ve hayatımı alt üst eden adama teslim olarak haykırdım.

"Siktir," diye tısladı Maddox, ben onun uzunluğunun etrafında titreşirken.

Orgazmım o kadar gevşemişti ki Maddox'un gözlerini kapattığını ve bir iniltiyle kendi salınımına teslim olduğunu görmek için gözlerimi zamanında açmayı başardım.

Bunu her gün ve Pazar günü iki kez izleyebilirdim. İçime boşalırken kasları terden parlıyordu. Yakışıklı yüzü pencerenin kısık ışığından zar zor aydınlanıyordu.

Ama o benimdi.

Bu gece Maddox Holiday benimdi.

Belki bu hızlıydı. Belki pervasızca ve biraz da çılgıncaydı. Ama burada bir şey vardı. Güçlü ve tutunmaya değer bir şey.

Kovalanacak bir şey.

Maddox yatağa yığıldı ve beni kollarıyla sardı. Kalp atışları benimkilere çarpıyor, nefesleri boynumun derisine kısa kesik kesik vuruyordu.

Ve ona sarıldım, bırakmasını istemiyordum. Henüz değil.

"Maddox." Onun adını söylerken sesim titriyordu. Orgazm. İkimizin de üzerine çöken duygu dalgasından.

Geriye yaslandı, bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı ve bakışlarımla buluştu. Parmak uçlarıyla yüzümdeki saçları taradı. "Ne?"

"Bunu hissediyor musun?"

"Evet, Nat. Hissediyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutarak gülümsedim. Eğilip onu öperken sevinç gözyaşlarımı bir kenara ittim.

Maddox Holiday.

Aşık olduğum çocuk. Aşkımı
kazanacak olan adam.

"SONRA GÖRÜŞÜRÜZ." Maddox dudaklarıma bir öpücük kondurdu.
"Bana dokuza kadar zaman ver."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Cece ile uğraşmak kaçınılmazdı ama bir süre daha bundan kaçınmayı umuyordum.

"Gitmiş olacak." Beni tekrar öptü.

"Tamam. Hoşça kal." Kapının eşiğinde durdum, soğuk pijamalarımın arasından sızıyordu ama onun uzaklaşmasını izlemek istiyordum. Bu yüzden kahve fincanımı sıkıca tuttum, titriyordum ve o cipinin sürücü koltuğundan el sallayıp kaldırımından uzaklaşana kadar bekledim.

Sabahın dördünde dışarısı hâlâ karanlıktı ama Maddox erken çıkmak istemişti, böylece Violet onu eve dönerken yakalayıp dün gece nerede uyduğunu merak etmeyecekti.

Stop lambaları bloğun etrafında kaybolduğu anda, evimin sıcaklığına yeniden kavuştum. Koltuğuma yerleştim ve televizyonu açtım. *State of Ruin*'in son sezonunu yeniden izlemek için doğrudan Madcast uygulamasına gittim.

Bölümümün beşinci dakikasında telefonumu aramaya başladım. Henüz evde olduğundan şüpheliydim ama yine de Maddox'a mesaj attım.

State of Ruin'in son sezonuna erken erişim sağlama şansım nedir?

Cevap yazmadı ama bir saniye sonra telefonum elimde titredi.

"Bu yüzden mi benimle yatıyorsun?" diye sordu.

"Kim uyudu?" Beni seks için iki kez uyandırmıştı ve bu sabah yataktan kalkıp dünkü kıyafetlerini giymeden önce yine yapmıştık.

"İyi noktaya değindin." Kıkırdadı. "Eğer sır olarak saklarsan sana giriş bilgilerini gönderirim."

"Evet." Yumruk attım. "Evde misin?"

"Hemen hemen."

"Tamam. Birazdan görüşürüz." "Güle güle, bebeğim."

Gülümsedim, telefonu kapattım ve bir sonraki telefon görüşmemi yapabilmek için güneşin doğmasını beklerken bir battaniyenin altına kıvrıldım.

Aslında, iki telefon görüşmesi.

Midem düğümlenmişti, korkudan midem bulanıyordu ama saat tam sekizde Cathy'nin numarasını çevirdim.

"Bana fikrinizi değiştirdiğinizi ve bugün Violet Holiday'i izlemeye gideceğinizi söyleyin."

"Bugün Violet Holiday'i izlemeye gideceğim."

"Phew." Uzun bir nefes verdi. "Tatlı bir kız ama yedi yaşında bir çocuğu eğlendirmeyeli uzun zaman olmuştu. Çok yorucuydu."

Violet'in dün Cathy'ye karşı ağırdan alması hoşuma gittiği için gülümsedim. "Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?" "Hayır. Oh, Natalie. Hayır."

"Violet ile haftamı tamamlayacağım ama lütfen bunu istifam olarak kabul edin. Ben okula gidiyorum."

Hattın diğer ucu uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra içini çekti. "Bu çağrının geleceğini biliyordum. Bu işi sonsuza kadar yapamayacak kadar zeki ve sabırlısın. Ama seni kaybetmekten nefret ediyorum."

Gözlerim doldu. Sonlarda hep ağlarım. "Kısa süre için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Aileler arasında gidip geliyorsun ve bu bana Ocak ayında yeni ailenle başlamadan önce işleri halletmem için zaman kazandırıyor."

"Teşekkür ederim Cathy. Her şey için."

"Sana da Natalie. Yakında kahve içmek için buluşalım." "Çok isterim."

Daha hafif hissetmeyi dileyerek telefonu kapattım. Ama okula başlamak için yıllardır çalıştığım işi bırakmak başlı başına bir korkuydu. Ya nefret edersem? Ya başarısız olursam?

Ya yapmazsam?

Şehirde birlikte çalıştığım fizyoterapist beni her zaman okulu düşünmeye teşvik etmişti. Havuzda olmayı sevdiğimi biliyordu. Çocukken yüzmek bir hobi haline gelmişti, babam yazları ne zaman boş vakti olsa beni havuza götürürdü. Sonra lisede cankurtaran oldum ve yüzme takımının kaptanlığını yaptım.

Lisans diplomamı almam yıllarımı alacaktı ve bu sadece başlangıçtı.

Ama bugün doğru ilk adım gibi geldi.

Dadılığa veda etme zamanı gelmişti. Bir hayalin peşinden gitme zamanı. Geçmiş geride bırakma zamanı.

Bu da beni bir sonraki telefon görüşmeme getirdi.

Magdalena'nın tamir edildiği garajdaki resepsiyon görevlisine "Merhaba, ben Natalie Buchanan," dedim. "Onu tamir ettirmek için çok hevesli olduğumdan bu biraz garip görünecek ama . Otobüsümü satmam gerekiyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

MADDOX

VIOLET saçları dağınık ve göz kapakları ağırlaşmış bir halde BANYOMA GİRDİ.

"Günaydın, tatlım."

Onu kucağıma alıp lavabonun yanına koyduğumda esnedi. Sonra tıraş olmaya geri döndüm, yüzümün yarısı hala tıraş kremiyle kaplıydı.

Omzumda Natalie'nin tırnaklarından kaynaklanan iki çizik vardı. Duştan yeni çıktığım için belimde sadece bir havlu vardı, bu yüzden Violet'in izleri nasıl aldığımı sormasını istemediğim için döndüm.

"Neden ıslık çalıyordun?" diye sordu.

"Oh." Islık çaldığımı fark etmemiştim. "Bilmiyorum. Sanırım keyfim yerinde."

Çok iyi bir ruh hali.

Natalie'yle dün gece, yıllardır geçirdiğim en güzel geceydi. Seks, olağanüstü seks, bunun bir parçasıydı. Ama iyi ruh halimin diğer kısmı sadece Natalie'ydi. O beni mutlu ediyordu.

"Islık çalman hoşuma gidiyor." Violet tekrar esnedi ve bana uykulu bir gülümseme verdi.

"Ben de." Tıraşımı bitirdim, yüzümü duruladım ve kuruladım. Sonra Violet'i tezgahın üzerinde memnun bir şekilde bıraktım ve dolaba gidip

Giyin.

Bir kot pantolon ve sade gri bir kazakla kızımı aldım ve onu yatağın hala dünden kalma olduğu yatak odasına götürdüm.

Natalie'den eve döndükten sonra ofiste bir saat geçirmiş, onun kokusunu henüz vücudumdan temizlemek istememiştim. Sonra Violet'in yakında uyanacağından şüphelendiğimde aceleyle duşa girdim.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedim yanına oturarak. Omuzları sertleşti. "Ne hakkında?"

"Natalie hakkında. Bugün geri gelip seninle takılacak."

"Tamam." Rahatladı. "Peki ya annem? Alışverişe gidebileceğimizi söyledi."

"Ve yapabilirsin." Eğer Cece dediğini yaparsa, Natalie'yle biraz yalnız kalabilirdim. "Ama Natalie etrafta daha çok olacak."

"Dadım olarak mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Kız arkadaşım olarak."

Violet gözlerini kucağına indirdi, parmakları karyoladaki pijamalarını çekiştiriyordu.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Peki ya annem?"

"Annen her zaman annen olarak kalacak." Burada Violet'in gözden kaçırmadığı, dile getirilmemiş bir mesaj vardı. Cece değişmeyecekti, Violet bunu anlamaya başlamıştı.

Kızım bazen kendi iyiliği için fazla zekiydi. "Annem sana ıslık çaldırmıyor."

"Hayır, öyle değil." Violet'in ellerinden birini tuttum ve kendi ellerimin arasına sıkıştırdım.

"Natalie'den hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de. Onu bu gece bir randevuya götürmek ister misin?" "Ben de gelebilir miyim?"

Başımı salladım. "Sadece üçümüz." "Ya annem hâlâ buradaysa?"

"Bugün bir süre seninle takılabilir. Ama bu gece bir otelde kalacak. Ben çalışırken Natalie de burada o l a c a k . Sonra yemeğe gideriz."

Eğer Cece beni şaşırtıp Violet'i bütün gün eğlendirseydi, şok olurum. Bu yüzden Natalie geliyordu çünkü desteğe ihtiyacımız olacağına bahse girmiştim.

"Tamam. Kahvaltı yapabilir miyim?"

"Elbette." Saçlarını öptüm ve onu salona götürdüm. Odasının önünden geçtik ve içeriye baktım, Cece'yi göremedim. Bavulu yerde açık duruyordu ve yatak toplanmamıştı. "Annen nerede?"

"Kahve alıyordu."

Cece'nin Violet'i gözünün önünden ayırmasına şaşırmıştım. Onu özlediği için değil, Cece düşman bölgesinde olduğu için. Violet'i ailemin etrafında bir kalkan olarak kullanacağını düşünmüştüm.

Mutfığa doğru ilerlerken ev sessizdi. Annemin ofisinin kapısı kapalıydı. Daha önce garaj kapısının açılıp kapandığını duymuştum. Muhtemelen babam Holiday Homes'a gitmek için ortadan kaybolmuştu.

Cece gittikten sonra ikisine de temiz mesajı gönderecektim.

Violet ve ben Cece'yi mutfakta, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle adada otururken bulduk. Üzerinde bir kot pantolon ve balıkçı yaka vardı. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve makyajı ustaca yapılmıştı.

"Günaydın," dedim.

"Merhaba." Bana zar zor baktı ama Violet'e gülümsedi.

"Kahvaltı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Sen bilirsin." Dün gece Natalie'yi burada öptüğüm için sırtıarak kilere gittim.

Violet mısır gevreğini seçti ve ben de onu adada Cece'nin yanına oturttum. Violet'in çıtırtıları dışında mutfağı sessizlik kaplamıştı, garip ve gergindi. Cece göz teması kurmayı reddetti. Kendi kahvemi doldurdum ve ara sıra çenesinden aşağı süt damlayan kızımın yemeğini yemesini izledim.

İşini bitirdiğinde kâsesini alıp bulaşık makinesine koydum. "Gidip giyinebilir misin? Annenle birkaç dakika konuşmam gerek. Sadece yetişkinler."

Violet kaşlarını çattı ama itaat ederek odadan çıktı. Adımları ilk duvarı geçince durakladı.

"Violet," diye uyardım.

"Peki." Ofladı ve bu sefer gerçekten itaat etti.

"Gecen nasıl geçti?" Sonunda bana baktığında Cece'nin dişleri birbirine çarptı.

"Güzel."

"Gecenin bir yarısı Violet'i bırakıp dadınızı ziyaret etmeniz gerçekten uygun mu?"

"Natalie," diye düzelttim, sesimi eşit tutarak. "Ve neyin uygun olup olmadığı konusunda benimle konuşabileceğini sanmıyorum, eskiden Rip'i yatağımda becerdiğini düşünürsek."

Gözleri kısıldı.

"Dışarıda bir araba fark etmedim. Sizi otele götürmesi için bir Uber çağırmamı ister misiniz?"

"Eğer her gece ortadan kaybolacaksan, o zaman belki de Violet benimle orada kalmalı."

"Kesinlikle olmaz. İstersen onu bugün alışverişe götürebilirsin ama saat beşte dönmesini bekliyorum. Bu akşam için planlarımız var."

"Plan yaptınız mı? Onu nadiren görebiliyorum. Onu Kaliforniya'dan götürüyorsun. Ben buraya kadar uçuyorum ve sen plan mı yapıyorsun?"

İfadesinde ele alabileceğim çok şey vardı. Yüzüne vurabileceğim çok şey. Ama hepsini daha önce söylemiştim ve bir önemi olmamıştı. Şimdi de olmayacaktı. "Evet, planlarımız var."

"İnanılmaz. Öğle yemeğinden önce Violet'i almaya geleceğim." Ofladı ve koltuğundan kayarak mutfaktan çıktı, ama o gözden kaybolmadan önce ben ona seslendim.

"Cece."

"Ne?" Etrafında döndü ve kollarını kavuşturdu.

"Natalie bugün burada olacak. O benim için önemli. Violet için de önemli. Senden de erkek arkadaşına gösterdiğim saygıyı ona göstermeni bekliyorum, yani çeneni kapalı tutman gerekiyor."

"Ciddi misin?"

"Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Saçını savurup gözlerini devirerek ortadan kayboldu ve beni boş odada bıraktı.

Başımı salladım ve şakağımın arkasında oluşan ağrıyı ovuşturdum.

Onunla olmak hiç kolay değildi. Ama Cece'ye bir gün veriyordum ve sonra gideceğini tahmin ediyordum. Öfke nöbeti geçirir ve eve uçardı.

Telefonum bütün sabah olduğu gibi cebimde titredi ve Masama geldiğimde bir dizi e-posta ve sesli mesajın beni karşılayacağından emindim. Ama bunların hepsi Cece gidene ve Natalie burada olana kadar beklemek zorundaydı. Ait olduğu yerde.

Dün gece dönüm noktası oldu. Onu uyardığım gibi, beklemeyecektim. Bu işi ağırdan almayacaktım.

Cece'yle olan geçmişimi düşününce belki aptalcaydı ama iimden bir ses Natalie'nin aradığım kişi olduğunu söylüyordu. Madcast'e başladığımda hissettiğim duygunun aynısıydı. Biri bana hit bir program önerdiğinde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Biliyordum.

Derin ruh.

Telefonumu çıkardım ve onun adını ekrana getirdim. "Merhaba," diye cevap verdi burnunu çekerek, bu da benim daha dik durmamı sağladı. "Neyin var?"

"Yok bir şey," dedi fazla parlak bir sesle. "Hâlâ gelip Violet'le takılmamı istiyor musun?"

"Eğer istersen."

"Tabii ki." Bir burun çekme daha. "Nat, sorun ne?"

Uzun bir nefes verdi. "İşimi bıraktım. Ve Magdalena'dan vazgeçtim."

"Magdalena?"

"1969 model nane yeşili Volkswagen otobsm. Tamircideydi ve bu sabah fark ettim ki eğer okul masraflarımı karşılayacaksam, bozulduğunda özel parçalar gerektirmeyen bir araca ihtiyacım var."

"Arabanızın adını Magdalena koymuşsunuz."

"Um . . . evet. Arabalarınıza isim vermiyor musunuz?"

"Hayır." Ama bunu yapması beni hiç şaşırtmadı. "Bugün evde kalmak ister misin?"

"İyi olacağım. Çok şey değişiyor." "Daha iyisi için mi?"

"En iyisi bu," diye fısıldadı. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Yakında görüşürüz."

"Güle güle." Kahvemi yeniden doldurdum, sonra Cece bavullarını toplarken Violet'in odasının dışında oyalandım. Bavullarını ön kapıya kadar taşıdım ve Uber'inin gelmesini bekledim. On bire kadar döneceğine söz vermişti, bu da öğlen demekti.

Cece gittikten on dakika sonra Natalie Subaru'suyla yanaştı. "Peki bu kim?" İçeri girerken arabayı işaret ederek sordum. Fuaye.

"Babamın. Bana ödünç verdi. O da arabalarına isim koymaz ama ben ona Barney demeyi düşünüyorum."

Kıkırdadım ve onu kollarıma çektim. "Merhaba."

"Merhaba." Dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde ayak parmaklarının üzerinde yükselerek içimde eridi. Öpücük yeterince uzun değildi ve eğer Cece söz verdiği gibi gelirse, takvimimdeki her şeyi görmezden gelip Natalie'yi yatak odama götürebilirdim.

Birbirimizden ayrıldık, ikimiz de bizi bekleyen mavi gözlere donakalmak için döndük.

Violet kesinlikle Natalie'yi öperken beni izliyordu.

Kızım bizi inceledi, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu, sonra Natalie'ye gülümsedi. "Noel hediyelerimle oynayabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Natalie ceketini çıkardı, bana göz kırptı ve kızımın onu çalmasına izin verdi.

Yüzümde bir gülümsemeyle ofisime gittim.

Bu sadece sabah boyunca sürdü.

Çünkü Cece'nin Violet için dönmesi gereken öğle saatlerinde, planlarının değiştiğine ve çoktan Kaliforniya'ya giden bir uçağa atladığına dair bir mesaj aldım.

"Lanet olsun." Küfrüm ofisimde yankılandı.

Şaşırmamalıyım. Çünkü ve bugünkü tavrımla onu kızdırmıştım. Natalie'yi de ekleyince, bu bir şok değildi.

Cece, çocuğuyla vakit geçirmek için koşullarla bir yetişkin gibi başa çıkmak yerine ayrılmayı tercih etmişti.

Ama bu hiçbir zaman Violet'le ilgili olmamıştı. Cece rahatsızdı ve bu yüzden gitmişti.

Ve haberi kızıma ben vereceğim.

Natalie ve Violet'i mutfakta buzdolabını karıştırırken buldum. şef kulaklıklarını takmış, Violet'ten olabildiğince uzakta, karşı tarafta otları doğruyordu. Bir gözü kızda, diğer gözü bıağındaydı. "Merhaba baba." Ben odaya girerken Violet yanımdan geçip gitti, Muhtemelen Cece'nin burada olup olmadığını merak ediyordu.

"ğle yemeği için sandviç yapacaktık, basit olsun." Natalie'nin yüzündeki gülümseme ifadelerimi fark ettiğinde soldu. "Ne oldu?"

Violet'e başımı salladım, kalbim kırılmıştı. Natalie'nin omuzları düştü.

"Violet, seninle konuşmam gerek prenses."

"Neden?" Uzun bir süre yüzümü inceledi. Sonra enesi titremeye başladı. "Annem gitti, değil mi?"

Siktiğimin Cece'si. Bunun için onu affetmezdim. Hiçbiri için. Violet'e bakıp sadece sevilme­ isteyen harika küçük bir kızı nasıl göremez?

"Evet. O gitti."

İlk gözyaşı Violet'in yanağına düştü ve ben kollarımı açtım.

Ama bana dönmedi. Natalie'ye döndü.

"zr dilerim Violet." Natalie buzdolabını kapattı ve kızımın yanına diz çöktü.

Violet'in ağzından ilk hıçkırık kaçtı ve sonra Natalie'nin kollarına utı, ağlarken ona sarıldı. "Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum! Bana bir Noel hediyesi bile getirmedi."

Natalie onu sıkıca sardı ve gözlerini kapatarak Violet'in saçlarını okşadı. "Özür dilerim."

Violet'in ağladığını duymak çok fazlaydı, bu yüzden yanına gittim, yere çöktüm ve ikisini de tuttum.

Violet'in durması biraz zaman aldı ama durduğunda onu bıraktık ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, küçük ağzı aşağıya dönüktü.

"Hadi biraz yemek yiyelim. Sonra da günün geri kalanında eğleniriz." Asistanımı arar ve haftanın geri kalanındaki toplantılarımı iptal etmesini söyledim. Kızımla vakit geçirmem gerekiyordu. Natalie'nin de bizimle olmasını istiyordum.

"Ne tür bir eğlence?" Violet sordu.

"Düşündüm ki arabayla gidip evimizi inşa edeceğimiz yere bakabiliriz. Sonra belki kızak kaymaya gideriz. Ya da sinemaya."

"Kızak," dedi Natalie ve Violet hep bir ağızdan.

Biz de kızakla kaymaya gittik. Daha sonra yeni evimizin önünden geçtik ve Violet göleti görünce ciyak ciyak bağırdı. Sonra sinemaya gittik, sadece üçümüz.

Bir bakıma yeni hayatımızın ilk günü gibiydi.

"Kim acıktı?" Sinemadan çıkarken sordum.

"Ben." Violet ve Natalie ellerini kaldırdı. Bir küvet patlamış mısır ve bir paket M&M yemişlerdi.

"Tamam, bir yere daha uğramamız gerekiyor, sonra yemeğe gidebiliriz."

"Nereye gidiyoruz?" Violet sordu.

"Göreceksin." Elini tutarak göz kırptım.

Violet diğer eliyle Natalie'yi yakaladı ve Natalie o güzel mavi gözleri ve nefes kesen gülümsemesiyle bize bakarken onu aramızda salladık.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

O olmasaydı Violet'in Cece'nin bugün yaşadığı hayal kırıklığını bu kadar çabuk atlatabileceğini sanmıyorum. Kasabada dolaşırken, etkinlikler arasında gidip gelirken Violet Natalie'ye kendi annesiyle ilgili sorular sormuştu. Annesi gittiğinde kaç yaşındaydı. Natalie'nin annesinin ona kaç tane Noel hediyesi vermeyi unuttuğunu.

Violet için, bu konuda yalnız olmadığını bilmek başa çıkmasına yardımcı olmuş gibi görünüyordu.

Natalie gün boyunca birkaç kez Judy'den bahsetmişti ve Violet her seferinde bana bakıp gülümsüyordu.

Annem dün gece Natalie'nin uygun olduğunu söylemişti. Bunu biliyordum.

Kızım da öyle.

Natalie, Violet'in Judy'siydi.

Arabaya doluştuk ve sinemadan çıkıp şehrin diğer ucuna doğru yola koyulduk.

"Nereye gidiyoruz?" Natalie sordu.

"İlk randevumuz için sana çiçek alacaktım." "Aww."

Gülümsedi. "Çok tatlısın."

Sırıttım ve sürmeye devam ettim.

Film sırasında patlamış mısırı doldurma ve tuvalete gitme bahanesiyle kendimi dışarı atmıştım. Aslında Natalie'nin telefonunu araklamıştım, böylece babasını arayabilecektim.

Kısa bir tanışma faslından sonra ona Magdalena'yı tanıyıp tanımadığını sordum.

Garrett bana her şeyi anlatmıştı, otobüsün Natalie'nin annesine ait olduğunu ve Nat'in o araçtan nefret etmesine rağmen onu çok sevdiğini söylemişti. Sesi o kadar yüksek ve derindi ki telefonu kulağıma bir santim yaklaştırarak dinlemek zorunda kalmıştım.

Bana tamircinin adını ve numarasını verdi, ben de Garrett'a yakında buluşacağımızı söyledim. Sonra bir telefon daha ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Natalie koltuğunda daha dik oturdu ve döndüğüm sokağı hatırladı. Bozeman'ın bu kısmı endüstriyel binalar ve bir kereste deposundan oluşuyordu.

Görünürde bir çiçekçi dükkanı yok.

"Dediğim gibi, sana çiçek alacaktım ama aklıma daha iyi bir fikir geldi." Yavaşladım ve garajın küçük otoparkına girip ilk bölmenin kapısının önüne park ettim. Garajın sahibiyle konuştuğumda, biz gelene kadar burada kalacağına söz vermişti. "Magdalena'yı kurtarmaya gidiyoruz."

"Maddox." Natalie ellerini yanaklarına bastırdı. "Bu çok fazla."

Başımı salladım. "Bunu yapmama izin ver." "Maddox-"

"Bunu Noel hediyen olarak kabul et. Violet ve benden."

"Hayır. Bu çok fazla. Çok fazla."

"Magdalena'yı seviyor musun?"

"Magdalena kim?" Violet arka koltuktan sordu. "Benim arabam," diye yanıtladı Natalie.

"Arabanızın adı Magdalena mı? Baba, neden bizim arabamızın bir adı yok?"

"Bu kiralık bir araba. Kiralık arabalara isim verip vermediğinizi bilmiyorum." "Edebilirsin," dedi Natalie.

"Tamam, o zaman bir tane bulmamız gerekecek. Sen seçebilirsin." Violet başını sallayarak "James," dedi.

"Bunu sevdim." Natalie yumruk tokuşturmak için arkasına uzandı. "Peki ya göbek adı?"

Violet cevap vermeden önce elimi kaldırdım. "Bizi Magdalena'yla tanıştırmaya ne dersin, ihtiyacı olan her türlü onarımı ben karşılayacağım,

Sonra da akşam yemeğinde James'in göbek adını tartışırsınız?"

Natalie içini çekti. "Magdalena'yı tedavi ettirmek için para ödeyemezsin."

"Oluyor, bebeğim." Sonunda cömert hediyelere alışacaktı çünkü geleceğinde pek çok hediye vardı. "Gel hadi."

Kapısını açtı ve Violet'e yardım etmek için arka tarafa geçti ve sonra dükkan sahibiyle buluştuk. Ve Magdalena ile tanıştık.

Otobüs Natalie diye bağıırıyordu. Onu gördüğüm anda, o otobüsü istediği kadar kullanabilmesi için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Tamirciye teşekkür ettim, o da bana yeni parçaları yakında takacağını ve Magdalena'nın birkaç hafta içinde yeni gibi olacağını söyledi.

Bu işi hallettikten sonra Violet ve Natalie'yi *James*'e bindirdim ve bizi akşam yemeğine götürdü. Büyük bir pizzanın üzerinde her şeyi konuştuk. Natalie'nin en sevdiği yemekler. Violet'ın en sevdiği filmler. Günün en sevdiğim kısmı.

Bu.

İlk randevumuz.

Hayatımın en iyi ilk randevusu.

Şansım yaver giderse, son ilk buluşma olacak.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi garson kız hesabımızı kabine teslim ederken.

Arkasından, dondurma dolu bir tava taşıyan başka bir garson geçti.

Natalie ve Violet bakışlarını

paylaştılar. Akraba tatlı dişler.

Garson hesabı ödmeden önce elimi kaldırdım, sonra da tatlıyı işaret ettim. "Bunlardan birine ihtiyacımız olacak."

Natalie boğazını temizledi.

"Şunu iki yapalım."

EPILOG

NATALIE

BİR YIL SONRA . . .

"Dans et benimle." Maddox elimi tuttu, beni etrafımı sarmış olan bir grup kadından kurtardı ve suda doğumla ilgili bir tartışmanın içine sürükledi.

"Evet, lütfen." Kalabalığın içinde onu takip ettim, parti müdavimlerinin arasından geçtim.

Bu yılki Noel partisi tıklım tıklımdı. Eğer geçen yılki partinin yoğun olduğunu düşünseydim, balo salonu neredeyse ağzına kadar doluydu. Muhtemelen Noel arifesinde olmadığı içindir.

Kalabalıktaki yüzlerin çoğu tanıdık değildi, her ne kadar burada çok sayıda arkadaş ve aile üyesi olsa da.

Babam ve Judy bardaydı. Judy'nin yanakları kırmızı ve gülümsemesi parlaktı. Babam bu gecenin şoförüydü ve Judy de şampanya içiyordu.

Violet onlara doğru koşup babamın elini tutarak onu dans pistine doğru çekerken beni fark etti ve el salladı.

Maddox beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Seni kim aradı?" diye sordum. Birkaç dakika önce telefonuna cevap vermek için uzaklaşmıştı.

"Cece," diye mırıldandı.

Sertleştim. "Ne istiyordu?"

"Pazartesi günü Violet'i görmeye gelmek istiyor. Gerçekten gelip gelmeyeceğini göreceğiz."

"Bence Violet'e söylememeliyiz."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum. Eğer Cece gelirse, bu bir sürpriz olur.

Eğer yapmazsa, Violet asla ğrenemeyecek."

En son Cece arayıp Montana'ya ziyarete geleceğini haber verdiğinde dersimizi almıştık.

Güzel kızımız pencerenin önünde oturmuş, saatlerce yolu izlemiş ve annesinin gelmesini beklemişti. Sonunda bir şey olduğundan endişelenen Maddox, Cece'yi aramış ve onun planlarını son anda değiştirdiğini öğrenmişti. Cece ona hava ve uçuş koşullarıyla ilgili bir bahane sunmuştu.

Uçuşundan nce Cece'nin Violet'i arayıp ona hamile olduğumu söylemesinden şüpheleniyordum.

Belki de Violet'i terk etmek onun bizi cezalandırma yöntemiydi. Sebepleri ne olursa olsun, Cece değişmemişti ve değişeceğinden de şüpheliydim. İşine geldiğı zaman gelip gidiyordu, ki bu pek sık olmuyordu. Violet'ın kalbini kırduğında, Maddox ve ben parçaları toplamak için oradaydık.

Geniş göğsüne yaslandım, eli sırtımın alt kısmına doğru kayarken gülümsedim. şarkı hızlıydı ama ikimiz de kendi ritmimizde dans ediyorduk.

Zaten hareket edecek neredeyse hiç alan yoktu. Gece yarısına bu kadar yakinken, zemin mutlu, sarhoş yetişkinlerle doluydu.

"Violet eğleniyor," dedim onu ve babamı kalabalığın içinde bulunduğumda. "Ve bu gece çok güzel görünüyor."

Elbise seçmek için şehir merkezindeki küçük bir mağazaya gittiğimizde, seçimi ona bırakmıştım. Standart kırmızıyı seçeceğini düşünmüştüm ama

rafları inceledik, dizlerinde salınan kadife yeşil bir elbise seçmişti.

Geçen yıl olduğu gibi, Hannah ona bir taç almıştı.

"Öyle." Maddox kızına baktı, sonra eğilip boynumu öptü. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu gece de bana aynı şeyi sayısız kez söylemişti. Üstüme oturan gri elbisem bebeğimin karnını sarıyordu. Bana erken bir Noel hediyesi olarak aldığı elmas küpeler, alyanslarım dışında tek süsümdü.

Tıpkı geçen yıl karar verdiğimiz gibi, Maddox ve ben beklememiştik.

Bu hayata hiç gecikmeden birlikte başlamıştık ve bir gün bile pişmanlık duyduğum bir an olmamıştı.

Geçen yıl Noel'den sonra Montana State'e kaydoldum ve ders programımı Violet'i her gün okuldan alabilecek şekilde ayarladım. Maddox, babası ve kardeşlerine evini inşa etmeleri için yeşil ışık yakmıştı ve bittiği gün hep birlikte taşınmıştık.

O sırada altı aydır çıkıyorduk. Taşındıktan bir hafta sonra Maddox ve ben evlendik. Tören basitti. Ben beyaz bir gelinlik giymiştim. O ise siyah bir takım elbise tercih etmişti. Violet'in çiçekçi kızımız olduğu törende, bahçemizdeki göletin yanında durmuş, ailemiz ve yakın arkadaşlarımız bizi izlerken yeminlerimizi etmiştik.

Bir hafta sonra, midemin sürekli bir kasırğa halinde olmasının nedeninin düğün stresi olmadığını fark ettim. Hamile olduğum içindi.

Ona pozitif testi gösterdiğimde Maddox öyle bir çığlık atmıştı ki göletteki ördekler uçup gitmişti. Bebek hakkında konuşmuştuk, sadece planladığımızdan daha erken olacaktı.

Ama ikimiz de Violet'in bir kardeşi olsun istiyorduk. Onun üvey annesi olmayı seviyordum ve bir bebek eğitimimi bir süre geciktirebilirdi,

Aldırmadım. Bir gün terapist olacaktım. Bu arada ailemle vakit geçirmenin tadını çıkaracaktım.

"Eğleniyor musun?" Dans ederken kocama sordum. "Evet. Sen?"

Mırıldanarak onayladım, tam o sırada biri kıcıma çarptı. "Evet, ama ailenin daha büyük bir yer bulması gerekecek."

Maddox kıkırdadı. "Annem de daha önce aynı şeyi söylemişti."

"Seni seviyorum," dedim esneyerek ve Maddox'un omzuna yaslanarak. "Ben de seni seviyorum."

Beni sıkıca tutarak dans pistinde dolaştırdı. Evdeyken de aynısını yapardı. Arkamdan yaklaşıp beni kollarının arasına alır, kıyafetlerimi çıkarırken yatak odasında dans ederdi.

Maddox yaramazlık ve iyiliği dengelemenin bir yolunu bulmuştu ve ben her gün onun dadısı olmak için çağrıldığım için evrene şükreliyordum.

ÜÇ ÇAN, İKİ YAY VE BİR KARDEŞİN EN İYİ ARKADAŞI

BİRİNCİ BÖLÜM

STELLA

Kazağımın kumaşını düzeltirken parmak uçlarımda JITTERS DANS ETTİ. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok şirin." En iyi arkadaşım Wendy beni tepeden tırnağa inceledi. "Ama o pantolonu giyemezsin."

"Neden olmasın?" Aynada popomu kontrol ederek yana doğru döndüm.

Wendy yatağımdan kalktı ve getirdiği yeşil smoothie'yi bana uzattı. "Bunu iç."

Pipetten bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. "İğrenç. Buna her gün nasıl dayanabiliyorsun?"

"Bu sizin için iyi. İçinde lahana var. İç," diye emretti, gömme dolabımın içinde belirerek.

"Eww." Smoothie'yi mutfaktaki çöp kutusuna götürdüm ve içine attım. Dün getirdiği smoothie'nin yanına düştü. Sonra tezgahın üzerindeki açık poşetten kırmızı bir meyan kökü çubuğu aldım.

"Şeker mi yiyorsun?" Wendy'nin gözleri yatak odamdan çıktığında yuvalarından fırlamıştı, elinde sıkıntılı bir skinny jean vardı.

"Evet. Bu sabah sağlığım için yumurta akından omlet yedim." Meyan kökünü havada salladım. "Bu da mutluluğum için."

Kaşlarını çattı ve kot pantolonu yüzüme doğru itti. "Bunları giy." "İlk günümde kot pantolon giymeyeceğim. Pantolonum gayet iyi."

"Çok bollar." "Geniş paça."

"Kıçımı göstermiyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Beynimi sergilemeye çalışıyorum. Kıçımı değil." "Ama Heath de orada olacak."

Heath. Sadece adı bile kalbimin çarpmasına neden oldu. "Fark etmez." "Elbette," diye kestirip attı.

"Öyle değil. Artık değil. O benim iş arkadaşım olmak üzere, başka bir şey değil." Bu o kadar inandırıcı geldi ki neredeyse kendime inanacaktım. "Ben bunu aştım. Beni gerçekten fark eden bir adamla tanışmaya hazırım."

"Gerçekten mi?" Wendy sordu.

"Evet. Sadece aptalca bir aşktı." Aptalca, on beş yıl süren bir aşk.

Erkeklerin bitli olduğuna inanmayı bıraktığım on ikinci yaş günümünden beri Heath Holiday'e aşıktım. Kardeşimin en iyi arkadaşı.

Tüm çocukluk fantezilerim arasında Heath'i kazanmak yirmili yaşlarıma kadar süren tek fantezimdi; sağır olduğum için Grammy kazanmaktan ve atletik yeteneğim olmadığı için Olimpiyat madalyası kazanmaktan umudumu kesmiştim.

Heath'e olan aşkım inişli çıkışlı bir seyir izledi. Zaman zaman erkek arkadaşlarım Heath'in şimşeklerini üzerime çekiyordu. Ama aşk devam etti.

Şimdiye kadar.

İki hafta önce babası Keith beni inşaat şirketinde proje yöneticisi olarak işe almıştı. Heath ve ben Holiday Homes'ta iş arkadaşı olmak üzereydik ve aşkımı sonsuza dek bastırmanın zamanı gelmişti.

On beş yıl yeterince uzun bir süreydi.

Bir zamanlar, kıçımı takdir edeceği ve belki, sadece belki, beni bir erkek olarak göreceği umuduyla dar pantolonlar giyerdim.

Guy'ın küçük kız kardeşinden daha fazla. O günler geride kalmıştı.

"Yani bu Jake'le çıkacağın anlamına mı geliyor?" Wendy sordu. "Hayır."

"Hadi ama. O çok seksi."

"O zaman sen çık onunla."

"Birlikte çalışıyoruz," dedi. "Bu garip olurdu."

Jake de Wendy gibi şehrin en büyük spor salonunda kişisel antrenörlük yapıyordu. Adam ateşliydi, Wendy haksız sayılmazdı. Ama Jake ne kadar seksi olduğunu çok iyi biliyordu ve benim günde üç saatten fazla aynaya bakarak vakit geçiren bir adamla çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Meyan kökü parçamı bitirdim ve yüzündeki çatık kaşlara rağmen bir tane daha aldım.

"Tamam, spor salonuna gitsem iyi olacak. Saat sekizde bir müşterim var." Kanepeye doğru yürüdü ve parkasını çekiştirerek üzerine geçirdi. "İlk gününde iyi şanslar. Tam bir rapor bekliyorum."

"Baş üstüne, Şerif."

"Bu yakın bile değil." Kıkırdadı. "Kaptan. Hay hay, Kaptan."

"Kaptan olmaksansa şerif olmayı tercih ederim. Beni deniz tutuyor."

Tekrar güldü ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Vücudunuzu gerçekten düzleştiren pantolonları düşünün."

"Yapmayacağım." Onu ön kapıya kadar geçirdim, apartmanımın kalabalık otoparkında aceleyle ilerlerken el sallayarak vedalaştım. Sonra makyajımı ve saçımı son bir kez kontrol etmek için aceleyle banyoma gittim.

Sarı buklelerim zevkli, sıkıcı ve profesyonel bir topuzla yüzümden uzaklaştırılmıştı. Dudaklarım açık pembeye boyanmıştı, klasik ama sevimli bir ton. Gri kazağım yumuşak ve tüylüydü. Parlak, cesur renkleri tercih etmeme rağmen, bugün sadeliğin timsaliydim. Bu

Kıyafetimle ilgili tek çılgınca şey uygunluğuydu. Pantolon ve hepsi.

Tamam, belki Wendy haklıydı. Pantolon birazcık ..
. hımbıl.

Aynanın önünde durdum, omzumun üzerinden popoma bakmak için yan döndüm. Kocaman görünüyordu.

"İşte bu yüzden bu pantolonları giymiyorum." Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak aynada arkamı oynattım. Görünüşü ne olursa olsun, gerçek genişliğinin iki katı ve gözleme gibi dümdüz görünüyordu.

Ne olmuş yani? İş arkadaşlarım kıcıma bakmayacaktı. Burada amaç Heath'i etkilemek değildi, o fark etmezdi.

Bir yıl önce kardeşim Big Sky'da bir kayak partisi düzenlemişti. Heath ve ben de oradaydık ve jakuziye girmeden önce en dar bikinimle o apartman dairesinde dolaşmıştım. Neredeyse çıplak olduğumu fark etmiş miydi? *Hayır*. Daha dar bir pantolon fark yaratmazdı.

Ayrıca, bugün işte beni fark edip etmemesi umurumda değildi, değil mi? *Doğru* ya.

Kemerin kopçasını çözüp pantolonu yere itmemin nedeni Heath için değildi. Kendim içindi. Çünkü işe başladığınız ilk gün, kıyafetinizi sevmelisiniz. Bu yüzden üstümü değiştiriyordum. Heath için değil. Hem de hiç. Birazcık bile.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek evin içinde çamaşır odasına doğru koştum. En sevdiğim siyah pantolonum kurutucuda duruyordu, ben de doğru pantolonu bulmak için yığını karıştırdım. Bacaklarımı içine soktum ve yatak odasına doğru koşarken fermuarını çektim. Topuklu ayakkabılarımı giyerek aynada son bir kez kontrol ettim. Bu pantolonun içinde bir kırım vardı. Harika bir kırım.

"Çok daha iyi."

Elimde palto, dışarı çıktım. Bozeman, Montana'daki otopark ve caddeler karla kaplıydı. Parlayan güneş şehrin öbür ucundaki Holiday Homes'a giden yolu bembeyaz yapıyordu.

Memleketim tatil için süslenmişti ve Şükran Günü'nden beri öyleydi. Yaprak dökmeyen ağaçlar renkli ışıklarla süslenmişti. Ana cadde boyunca uzanan eski moda elektrik direkleri çelenkler ve fiyonklarla süslenmişti. Vitrinler sahte kar yığınları ve baston şekerlerle doluydu. Bu benim yılın en sevdiğim zamanıydı, yeni bir maceraya başlamak için mükemmel bir gündü.

Bozeman benim yirmi yedi yılım boyunca değişmişti. Bir zamanlar şehrin eteklerinde yayılan çiftlik alanları şimdi evler ve işyerleriyle doluydu. Marketteki yüzlerin çoğu yabancıydı, ancak gülümsemeler devam ediyordu. Küçük kasaba köklerimiz derinleşti. Bozeman'ın dostane kültürünün kısmen benimki gibi nesiller boyu burada yaşamış ailelerden kaynaklandığına inanmak hoşuma gidiyordu. Ve tatiller.

Topluluğun büyüdüğünü görmek ve bu patlamanın bir parçası olmak heyecan vericiydi. Üniversiteden işletme diplomasıyla mezun olduğumdan beri yerel bir inşaat şirketinde proje yöneticisi olarak çalışıyordum. İnşa ettikleri evler tahmin edilebilir olsa da güzeldi. Spesifik evler ve aşçı-kesici blokları çok çekici değildi, bu nedenle vadinin önde gelen özel ev üreticisi Holiday Homes'un ekibine katılacak birini aradığını duyduğumda adımları şapkaya attım.

Yılların tecrübesine sahiptim ve işimde çok iyiydim. Ama diğer adaylar arasından beni seçmelerinin nedeni Guy ve Heath'in en iyi arkadaşları olmasıydı, bu benim kendimi kanıtlamam için bir fırsattı.

Bugünden itibaren.

Cipimi Holi Günü Evleri'nin otoparkına sürerken midem takla attı. Park edip motoru kapatırken ellerim titriyordu. Ama kendimi dışarı atmaya zorlayamadım. Orada oturdum ve baktım

mavi gökyüzünün altında parıldayan devasa pencereleri olan ahşap cepheli güzel binaya baktı.

Maaş, daha önce kazandığının neredeyse iki katıydı. Bu maaşla önümüzdeki yıl bir ev alabilecek duruma gelebilirdim, böylece dairemi kiralamayı bırakabilirdim.

"İşte başlıyoruz." Derin bir nefes aldım, sonra omuzlarımı düzelttim, çantamı aldım ve içeri girdim.

Kahve ve talaş gibi kokuyordu, tıpkı mülakatımın yapıldığı gün olduğu gibi.

"Günaydın," diye selamladı resepsiyon görevlisi. Uzun, gri saçları beyazlarla kaplıydı. "Seni tekrar görmek güzel, Stella."

"Merhaba." Sesim titriyordu. "Ben de seni gördüğüme sevindim." "İlk günün için heyecanlı mısın?"

"Ve biraz da gergin."

"Özgeçmişini gördüm. Harika iş çıkaracaksın. Aslında ben de tam senin yeni çalışan evraklarını inceliyordum." Ayağa kalktı ve lobideki masasının köşesinden dönerek elini uzattı. "Gretchen."

"Elbette. Sizi röportajdan hatırlıyorum." Elini sıktım, heyecanım parmaklarıma yayılıyordu.

Gretchen saçma sapan bir insan gibi görünüyordu çünkü tanışma faslını atladık ve beni doğrudan ofisime götürdü. Beni telefon, dizüstü bilgisayar ve şirket e-postalarına alıştırarak için yirmi dakika harcadı. Sonra bana imzalarımı gerektiren bir yığın evrak verdi.

"Hadi bir ofis turu yapalım," dedi. "Sonra da şu evrak işlerini halletmene izin vereceğim. Keith bu sabah bir müşteri toplantısında ama saat on gibi ofiste olur."

"Kulağa hoş geliyor." Ben de çılgınca başımı salladım. Sesim hâlâ sinirden titriyordu. Ve lanet olsun, ellerimin titremesi ne zaman duracaktı?

"Keith harika bir patron. On beş yıldır burada çalışıyorum. Daha iyi bir aile bulamazsınız."

Bayramları neredeyse tüm hayatım boyunca bildiğimi söylemek için ağzımı açtım ama kapattım ve ona aşırı coşkulu bir baş selamı daha verdim.

Belki Gretchen Tatil'in beni saç örgülü günlerimden beri tanıdığını biliyordu. Çocukluğumu Heath ve ikiz kardeşi Tobias'ı oyun parkında kovalayarak geçirdiğimi. Belki de onların lisesine ve üniversitesine gittiğimi ve muhtemelen bu masada oturmamın nedeninin aramızdaki kişisel bağ olduğunu biliyordu.

Ama bunu kimseye duyurmama gerek yoktu. Bu şirkete, bu ekibe bir değer olduğumu göstermek için buradaydım. Favoritizmin beni kapıdan içeri sokmuş olma ihtimali vardı. Ama her çalışana bu işi yapabileceğimi gösterecektim.

Gretchen'in ofis turu bir isim ve unvan kasırgasıydı. Holi-day Homes, otuz yıl önce Keith'in garajında başladıktan sonra yirmi kişilik bir ofis personeline ve bunun üç katı kadar da işçi ekibine ulaşmıştı.

Ofis binası iki katlıydı, üst katta benimki de dahil olmak üzere ofislerin çoğu vardı. Birinci katta büyük, ahşap camlı pencereleri olan üç toplantı odası vardı. Bunların yanında paslanmaz çelikten bir buzdolabı, bir espresso makinesi ve iki kahve cezvesi bulunan bir dinlenme odası vardı.

Keith'in köşedeki ofisi karanlık ve boştu. Yanındaki oda da boştu ama ışıkları yanıyordu. Kimin ofisi olduğunu sormama gerek kalmadı. Heath'in odunsu kolonyasının kokusunu aldım.

O inanılmaz kokuyu içime çekmeme izin vermedim. Bugün değil. Çünkü şu andan itibaren Heath benim iş arkadaşımdı. Patronum gibi biriydi. Aile dostumdu. Daha fazlası değil.

"Heath biz yukarıdayken gizlice girmiş olmalı," dedi Gretchen. "Onu bulacağımıza eminim."

Hayatımın çoğunu Heath'i bulmakla geçirdim. "Tamam."

"Büyük inşaatlarımızda liderliği o üstleniyor ve tüm inşaat personeli ona rapor veriyor. Her projede ustabaşlarını ve ekipleri tanırırsınız. Çoğunlukla atölyeden gelip gidiyorlar. Ayda bir kez orada tüm personel toplantısı yaparız. Ve çalışanları proje sahalarında görürsünüz."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Tekrar.

Dükkân şehrin öbür ucundaydı, Bozeman'ın endüstriyel bir bölgesinde yer alıyordu ve önde gelen bir kereste deposundan çok uzakta değildi. İş ya da ev gibi herhangi bir yerden tamamen uzaktaydı ama lisede, ben Bozeman Lisesi'ndeyken ve Heath Montana State'te üniversiteye devam ederken, onu bir an görebilme umuduyla neredeyse her gün dükkânın önünden geçirdim.

Üniversitenin yaz tatillerinde dükkânda römorklara malzeme yükleyen adam olurdu. Ara sıra onu görürdüm, terlemiş ve göz kamaştırıcı bir şekilde tahtaları açık kasa bir kamyonu yüklüyordu.

"Tobias?" Gretchen kafasını yandaki ofise doğru uzattı.

"İçeri gel, Gretchen." Tanıdık bir yüz beni geniş, beyaz bir gülümsemeyle karşıladı. Tobias masasından kalktı ve köşeyi dönerek masanın kenarına oturdu. "Merhaba Stella. Aramıza hoş geldin."

"Teşekkürler." Tobias'a gülümsedim, sinirlerim bambaşka bir hal almıştı.

Evet, bu garip.

Bu Tobias'tı, çocukluk arkadaşım. Elim sende oynarken Guy'la beni oturma odamda kovalayan çocuk. Bir keresinde ben tuvalette işerken yanlışlıkla üzerime yürüyen çocuk.

Artık benim amirim sayılırdı. Holiday Homes'un mimarı olarak bana emirler veriyor ve bunları uyguladığımdan emin oluyordu.

Eğer o da aynı garipliği hissettiyse bile belli etmedi. "Şimdiye kadar nasıl gitti?"

"Harika. Gretchen bana etrafı gezdiriyor. Eminim gün bitmeden sorularıma cevap vermekten bıkacaktır."

"Pfft." Elinin tersiyle itti. "Yardım etmek için buradayım. Neye ihtiyacın olursa." "Gretchen, arkadaşımız Guy Marten'i hatırlıyorsun, değil mi?" Tobias ona sordu. "Stella onun kız kardeşi."

Gretchen, "Ah, bunu bir araya getirmemiştim," dedi. "Ama şimdi sen söyleyince benzerliği görebiliyorum."

Guy'la ikimizin de saçları sarıydı ama onunki benimkinden biraz daha koyuydu. Aynı ela gözlere ve dar burunlara sahiptik. Ama o her zaman dalga geçerken, sadece kahkahalar kazandığında ve ilginin merkezinde durduğunda mutlu olurken, ben sessiz anları en çok seven kızdım. Yüzen, yürüyüş yapan ya da bir kitapta kendini kaybeden kız. Cuma gecelerim genellikle pazen pijamalarımınla bir kase patlamış mısır ve en son çıkan diziyi geçirdi.

"Heath'i tanıdığına göre, sanırım onu bulmamıza gerek yok," dedi Gretchen, sonra saatine baktı. "Tamam, Keith gelmeden önce biraz zamanımız var. Sohbet etmenize izin vereceğim ve sonra ofisinize yerleşeceksiniz. Kahve ister misiniz?"

"Bulabilirim. Teşekkürler, Gretchen."

"Tobias'ın da dediği gibi, aramıza hoş geldiniz. Holi-day'de biz bir aileyiz ve burada olmanızdan dolayı çok heyecanlıyız. Keith röportajınızdan çok etkilendi. Muhtemelen bugün sana bir sürü şey anlatacak."

"O halledebilir." Kapı aralığından derin, sert bir ses geldi.

Şöyle bir baktım ve aptal kalbim yerinden fırladı.

Heath eşiğe yaslanmış, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Hey, Stell."

"Hey, Heath." *Yüzün kızarmasın. Yüzün kızarmasın. Lütfen, kızarma.*

Sessiz komutlarıma rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim. Sanki tüm hayatım boyunca bu lanet kızarıklıkla savaşmışım.

Neden Heath'i Tobias'ı gördüğüm gibi göremedim? Bir arkadaş, daha fazlası değil. Aynı siyah saçlara sahiptiler. Aynı delici mavi gözlere. Aynı yumuşak dudaklar ve düz burun. Tobias sakal bile bırakmıştı ve ben sakalın her zaman seksi olduğunu düşünmüştüm.

Ama *o* Holiday kardeş için yüzüm alev aldı mı? Hayır. Asla. Bir kere bile.

Heath'te farklı bir şeyler vardı.

Belki de ne zaman düğmeli bir gömlek giyse, kollarını yontulmuş ön kollarına kadar kıvrmasıydı. Belki de gülümsemesinin sağ tarafının biraz çarpık olmasıydı. Belki de sık sık gülmesi ve kurabiyelerin önemli bir besin grubu olduğuna inanmasıydı.

Heath . . . Heath'ti. Büyüdüğünde gülünç derecede yakışıklı bir adam olan sevimli bir çocuk. O bir rüyaydı.

Kovmam gereken rüya. Hemen yürürlüğe girecek.

Kapının çerçevesini iterek Tobias'ın ofisine girdi, yakın durdu ama çok yakın değil. Parfümü sıcak bir kucaklaşma gibi etrafımı sardı. Bir metre iki santimlik boyu benim bir buçuk santimlik boyumu gölgede bırakıyordu ve mavi gözleri beni içine çekerken çenemi yukarı eğmek zorunda kaldım. "İlk gün nasıl gidiyor?"

"Güzel." Sesim nefes nefese çıkıyordu. Gerçi o aynı odadayken de nefes nefese olduğumu düşünürsek, muhtemelen bunun normal olduğunu düşünmüştür. Gretchen ve Tobias düşünmezdi. Boğazımı temizledim ve biraz düşürdüm. "Nasılsın?"

Çok alçak. Lanet olsun. Şimdi sesim erkek taklidi yapıyormuşum gibi çıkıyordu.

Gretchen bakıyordu.

Sadece gülümsedim. *Burada garip bir şey yok, Gretch. Her şey normal. Tamamen normal.*

Heath, "Meşgulüm," diye cevap verdi. Doğru ya, bir soru sormuştum. "Perşembeleri hep yoğun olur."

Perşembe günü yeni bir işe başlamak için garip bir gündü, ancak eski işverenime iki haftalık ihbarımı verdiğimde, üzerinde çalıştığım projeyi tamamlamak için birkaç gün daha istemişti.

"Bir ofis buldun mu?" diye sordu.

"Evet. Gretchen beni yerleştirdi."

"İyi anlaşma." Dirseğimi kendi dirseğiyle dürttü. Ve yine yanaklarım gitti. *Kahretsin.* "Ben kahve alacağım. Sonra gelip ziyaret ederim. Adam bana tıkanmış bir tuvaletten bahsetti. Nasıl sonuçlandığını bana anlatman gerekecek."

Ağzım açık kaldı.

Guy ve Heath'in tartışabileceği onca şey varken neden tuvaletimi tıkanmış olmam konuşulmaya değer bir şeydi?

Kardeşimden nefret ederdim. Gerçekten kardeşimden *nefret* ediyordum.

Ben banyo zeminini havlularla silerken gelmeseydi adamın tuvalet olayından haberi bile olmayacaktı.

"Önemli bir şey değildi." Tobias ve Gretchen'a baktım, evimle ya da bağırsaklarımla ilgili tesisat sorunlarım olduğunu düşünmelerine gerek olmayan yeni iş arkadaşlarıma. "Temizlik yapıyordum ve tuvalet çubuğumun üst kısmı, tek kullanımlık olanlar, olması gerektiği gibi aşağı inmedi. Babam geldi ve benim için temizledi. Şimdi her şey düzeldi. Ve bundan sonra sadece bir ve iki numaralı sifonları çekeceğim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Neden, Stella? Neden mi?

Oda bir süre sessiz kaldı, sonra Gretchen gülümsedi ve kendini affettirdi. Tobias kıkırdadı ve sandalyesine geri döndü. Ve ben kaydım

Heath'in yanından geçip dinlenme odasına gitti.

Bir inilti yuttum. Yani başlamak için en iyi yol bu değildi. En kötüsü değil, ama en iyisi de değil. Ama Heath'le yaşadığım utanç verici anları düşününce, garip bir tuvalet tartişmasına da razıyım.

On dört yaşımdayken parkta regl o l d u ğ u m zamandan daha iyiydi. Heath ve Guy dışarıda top oynuyorlardı ve ben de Heath'in benimle konuşacağını umarak bir kitap ve battaniyeyle oraya gitmeye karar vermiştim. En güzel beyaz şortumu giymiştim.

İlk fark eden Guy oldu. Heath'in önünde, eve gidip bir tampon almam gerektiğini söylemişti.

Muhtemelen utanç verici anlarımın en ktsyd.

İkinci sırada Heath'in yedinci sınıfta Guy'la video oyunu oynamaya geldiği zaman vardı. Ben de izlemek için oturma odasına uğramıştım. Annem o sabah yumurta yapmıştı ve yumurta her zaman midemi guruldatırdı. Orada oturmuş, Heath'in her sözünü bekliyordum. Komik bir şey söylemişti. Glmştm. Ve osurdum. Gürültü ve koku onları odadan kovmuştu.

Tuvalet tıkalı mı? Sorun değil. Çok, çok daha kötülerini atlatmıştım. Gnmn geri kalanı normalden başka bir şey olmayacaktı. Biraz kahve içip Keith'le buluşmadan önce yeni ofisimdeki evrak işlerini halledecektim.

"Kupalar . . ." Dinlenme odasındaki kahve cezvelerinin üzerindeki dolapları açtım ve hepsini boş buldum. "Tamam, belki de kahveye ihtiyacım yoktur."

"Kupalar burada." Heath içeri girdi, buzdolabının yanındaki dolaba yöneldi. "Babama onları saklamak için mantıklı yerin burası olmadığını söyledim ama bulaşık makinesinin yanında olmalarını seviyor."

"Ah. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sana katılıyorum."

"Teşekkürler." Sırıttı ve bana beyaz, seramik bir kupa uzattı. "Burada olmana sevindim. Çok yoğunluk ve tecrübeli birinin gelmesi harika olacak."

"Ben de burada olduğum için heyecanlıyım." Kupamı doldurdum ve gülümsedim. "Diğer işimi seviyordum ama sanırım bu iş ilgi alanlarıma daha çok uyacak. Yaptığınız evleri gerçekten çok seviyorum."

Holiday Homes detaylara gösterdiği titizlikle tanınıyordu. Son beş yıldır, yıllık Evler Geçidi'ndeki vitrinlerinin her biri benim favorim olmuştu.

Heath, "Bizim de bazı eğlenceli projelerimiz var," dedi. "Güzel." Kupamı selamlamak için kaldırdım. "En iyisi ben kendi yeni çalışan evrakları. Sonra görüşürüz."

Başını salladı. "İyi günler."

Yanaklarım kızarmadan ve saçmalamadan bu alışverişi tamamladığım için kendimden çok etkilenmiş bir şekilde oradan uzaklaştım.

Açıkçası, Heath ile birçok kez konuşmuştum. Ama genellikle Guy bana takılmak ya da dalga geçmek için oradaydı. Artık birlikte çalıştığımıza göre, kardeşimden uzakta biraz zaman geçirirsek belki Heath beni bir yetişkin olarak görebilirdi.

Heath adımı söylediğinde kapıdan bir adım uzaklaşmıştım. "Stella."

"Öyle mi?" Döndüm.

Doğruca benim alanıma girerek yürüdü.

Göğsünün sıcaklığı vücuduma yayılacak kadar yakınımda durduğunda nefesim kesildi.

Eğildi, iri ve güçlü bedeni çömeldi. Parmakları baldırıma dokundu.

Ayağa kalkıp küçük bir siyah dantel parçasını uzatmasını şaşkınlıkla ve nutkum tutulmuş bir halde izledim.

Bir tanga.

Tangam.

Pantolonuma yapışmış olan tangam. Lanet olsun. Sabah. Gretchen ile geçirdiğim zaman boyunca. Yeni iş arkadaşlarımla tanışma turu sırasında. Heath ile mola odasındaki konuşmam sırasında.

Bu utanç seviyesini karşılayacak bir kelime yoktu.

"Um . . ." Tangamı uzattı.

Tamamen afallamış bir halde elinden aldım. Pantolonumu değiştirmemiş olsaydım, sadece pantolonu giyseydim, statik yapışkanlık sorun olmayacaktı. Oysa burada, dar bir pantolon giymiştim ve avucumda bir külot vardı.

Regl ve osuruk olayları bunların yanında sönük kalıyordu.

Heath bana küçük bir gülümseme verdi, sonra yanımdan geçip koridordan ofisine doğru yürüdü.

"Aman Tanrım." Kahvemi bir kenara bıraktım ve alev alev yanan yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Konu Heath Holiday'e geldiğinde, lanetlenmişim.

İKİNCİ BÖLÜM

HEATH

"Winthrop teklifini yarına kadar bana ulaştırma şansın var mı?" Babam sordu.

"Ha." Kıkırdadım.

"Hayır." Kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Çünkü listemde üçüncü sırada." Kalemimi önümdeki not defterine vurdum. "Bana Grant ve Freeman tekliflerinin öncelikli olduğunu söylemiştiniz."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Çok fazla önceliğimiz var." "Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Umarım Stella çabucak hızlanırsa, bu projelerin bazılarını sizin tabağınızdan onunkine kaydırabiliriz."

"Bu harika olur." Bu noktada, her yapıyı takip etmek bir yana, tahminlere bile yetişemiyordum, çünkü yedi farklı yöne çekiliyordum.

İşlerin ortalamadan daha yavaş olması gereken Aralık ayında bile ekiplerimiz işlere yetişmek için mücadele ediyordu. Yeni inşaatların temellerini atmak için hava çok soğuktu, ancak her inşaat ekibinin bir şantiyede görevlendirildiği yeterince ev vardı. Birçoğu çerçeveleme ya da inşaat işlerinde fazla mesai yapıyordu.

döşeme veya fharfiyle başlamayan diğer birçok görevden biri ama beynim o kadar kızarmıştı ki o anda onları unutmuştum.

"Yemeğe geç kaldım ve annen çok kızacak. Eve gitsem iyi olacak." Babam masamın karşısındaki sandalyesinden kalktı. "Yarın görüşürüz."

"Evet. Hoşça kal baba."

El salladı ve dışarı çıktı, ışıklar sönmeden önce dizüstü bilgisayarını ve ceketini almak için köşedeki ofisine uğradı.

"Hoşça kal baba," dedi Tobias ofisinden. Beş dakika sonra, evrakların karıştırılması ve çekmecelerin kapatılmasından sonra, koridorda "Ben de gidiyorum" diye bağırdı.

"Görüşürüz," diye karşılık verdim.

"Kapıyı kilitlememi ister misin?" "Ben yaparım."

"Çok geç kalma." Lobiden geçip ön kapıdan çıkarken ayak sesleri ceviz zeminlerde yankılanıyordu.

Noel ve Yeni Yıl arasındaki hafta izin alma şansım olsaydı, kesinlikle geç saatlere kadar kalırdım.

Binaya bir sessizlik çöktü ve ben de sandalyeme iyice gömülüp masamdaki dağ gibi işlerle yüzleştim. Göz korkutucuydu. İyi ki meydan okumalara aldırış etmiyordum.

Babam Winthrop işini tahminen istiyordu, ben de Winthrop dosyasına uzandım. Son görüşmemizde aldığım notları çıkardım ve Tobias'ın ilk danışmanlığından sonra hazırladığı kaba taslağı buldum.

Şu anda tek mimarımız oydu. Selefi bu bahar emekli olmuştu ve Tobias onun yerini doldurmak için devreye girmişti. Yılbaşından sonra kardeşim de en az benim kadar meşguldü. Ekibe katılacak başka bir mimar bulma konusunu konuşmuştuk.

Tobias planlamayı, ölçümleri ve küçük ayrıntıları severken, ben sadece işleri bitirmeyi seviyordum. Çıplak bir toprak parçasının bir eve dönüşmesini izlemeyi seviyordum. İnşaat kaliteli olduğu ve müşterilerimiz mutlu olduğu sürece, çatı stilinin beşik, kalça veya mansard olması umurumda değildi.

Babamın halefiyet planı için, farklı ilgi alanlarımız mükemmel bir şekilde işledi. Yönetimi devralacak bir oğul seçmek zorunda değildi çünkü Tobias'ın onun yerine genel müdür olarak geçmek gibi bir niyeti yoktu. Bu pozisyon bana düşecek, kardeşim ise günlerini mutlu bir şekilde çizim masasında geçirecekti.

Babam emekli olmaya hazır değildi, ben de yirmi dokuz yaşında görevi devralmaya hazır değildim. Babamdan öğrenecek çok şeyim vardı. Onun yerine geçemeyecek kadar ona saygı duyuyordum.

Şimdilik, en büyük ve en iddialı işlerimiz için tahminleri bir araya getirirken ustabaşları ve çalışanlarını yönettim. Babam, müşterilerin mutlu olduğundan, programların ve bütçelerin yolunda gittiğinden emin olmak için ustabaşlarla irtibat kuran proje müdürlerini yönetiyordu. Geçen yıl üç yeni proje müdürü işe almıştık ama yine de yetişemiyorduk.

Holiday Homes büyüyordu. Ve bununla birlikte benim çalışma saatlerim de artıyordu.

Masamdan uzaklaştım ve bir bardak su içmek için dinlenme odasına gittim. Sonra ofisime döndüm ve çalışmaya başladım. Winthrop projesiyle ilgili notlarımı yarılamıştım ki tavandan bir ses yankılandı. Parmaklarım klavyenin üzerinde dondu kaldı. "Ne oluyor be?"

Bir başka gürültü beni ayağa kaldırdı ve merdivenlere doğru koşturdu. Herkes çoktan evine gitmiş olmalıydı. Koridordaki ışıklar kapalıydı. Bütün ofisler karanlıktı.

Biri hariç.

Stella'nınki.

Hâlâ burada ne işi vardı? Bu onun ilk günüydü. Şimdiye kadar eve gitmesi gereken biri varsa, o da oydu.

Stella'nın ayakları çıplaktı, topuklu ayakkabıları pencerenin önüne atılmıştı. Yerdeki buz küplerini toplamak için çabalarken kazağının kolları dirseklerinden bükülmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

"Ah!" diye bağırdı, yüzü kapıya doğru savruldu. "Aman Tanrım, beni korkuttun."

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırıp ofise girdim. "Bir tek ben kaldım sanıyordum, sonra bir ses duydum."

"Bardağımı çarptım. Buz dışında boştu." Üç küp daha aldı ve ayağa kalkmadan önce bardağın içine bıraktı.

Saçları düğümünden çıkmıştı, birkaç uzun sarı dal yüzünü çerçeveliyordu.

Stella Marten gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Ve en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi.

Onun güzel olduğunu düşünemem. Yıllardır kendime bunu hatırlatıyordum.

O ela gözlerinde boğulamadım ya da yumuşak dudaklarını öpmeyi düşünemedim. Kalçalarıma dolanan dolgun bacaklarını ya da bu sabah külotunun elimde olduğu gerçeğini hayal edemedim.

Yasak bölge. Stella her zaman yasak bölgedeydi.

"İlk günün nasıldı?" Odaya girip masada onunkinin karşısındaki tek boş sandalyeye oturarak sordum.

"Güzel." Sandalyesine oturdu, ileri geri sallıyordu. Masanın üzerinde görmeyi beklediğimden daha fazla evrak vardı. "Baban yangın hortumundan su içmeye inanıyor, değil mi?"

"İki yangın hortumu." Güldüm. "Sana ne verdi?"

"Jensen tadilatı."

Ürperdim.

"O kadar kötü mü?"

"Bütçenin üzerinde ve programın gerisinde."

Bir inilti bekliyordum. Belki de bir dizi küfür. Ama Stella daha dik oturdu ve başını salladı. "Ben hallederim."

"Yapabileceğine inanıyorum."

Stella da benim gibi pek çok zorluk karşısında geri adım atmazdı. İki yaş küçük olmasına rağmen, çocukken Guy, Tobias ve bana hep ayak uydururdu. Bisikletlerimizde, ne kadar çok pedal çevirmek zorunda kalırsa kalsın, bize ayak uydururdu. Yüzme havuzunda, yüksek dalışı denemesi için onu cesaretlendirdiğimizde, burnunu tıkar ve atlardı. Ve kayak tepesinde, hepimiz ilk siyah elmasımızı denediğimizde, bizi dağdan aşağı takip etmişti.

"Teşekkürler." Yanakları renklendi.

Yüzünün kızarması da gözleri kadar güzeldi. Hayatım boyunca sayısız kez görmüştüm ve hiç eskimemişti.

"Peki Jensen projesi hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu. "Şey ... başından beri bir felaketti, çünkü kısmen bunu üstlenecek zamanı yoktu ve geri çevirmeliydi. Ama babam Joe Jensen ile arkadaş ve hayır demek istemedi. Sonra, geri çevirmediğimiz ve kimsenin zamanı olmadığı için, gerçekten birincil bir kaynağa sahip olmadı. Hepimiz şuraya buraya katkıda bulunduk ama asıl ihtiyacı olan şey bu işi yürütecek bir şoför."

"Bunu yapabilirim." Masasının üzerindeki kâğıt yığınının başıyla işaret etti. "Bunu anlamlandırır anlamlandırmaz."

"İlk tahmini ben yapmıştım. Sanırım o zamandan bu yana birkaç değişiklik oldu ama isterseniz ayrıntıları sizinle birlikte gözden geçirebilirim."

"Gerçekten mi? Bu harika olur." "Peki ya şimdi?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç de değil." Yapacak başka işlerim vardı, ama geçen yıl Stella'dan uzak durmanın giderek zorlaştığını fark ettim.

Guy'ın geçen yıl Big Sky'da düzenlediği o lanet partiyi suçladım. Stella kayak yapmaya gelmiş, sonra da evde parti yapmıştı. Her gece jakuziye girmişti ve o or- ange bikinili görüntüsü beynime kazınmıştı.

Sanki bir ampul yanmış gibiydi. Stella, arkadaşımın küçük kız kardeşi Stella değildi. Stella, *Stella*'ydı.

Güzel. Akıllı. Büyüleyici. Seksi.

Stella'yı sevdim.

Yapmamam gereken şeylere rağmen.

O bir dosya klasörü uzatırken ben de sandalyemi masanın onun tarafına taşıdım. Sonra işe daldık ve bir saat boyunca çizimleri, programı ve ilerleme güncelleme notlarını gözden geçirdik.

"Yarın bir saat bulalım ve seni şantiyeye götüreyim."

"Teşekkürler,

Heath." "Bir şey

değil."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için neredeyse ona doğru eğildim. Bir yıl boyunca çizgiyi aşmak istemiştim. Aylardır tatmak istediğim dudakları tatmak için. Ama Guy'ın sesi kafamın içinde çınladı.

Yasak bölge.

"Bu proje bir el ve bir ayağa mal olacak gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu.

"Ha?" Gözlerimi kırptım. "Bir el ve ... oh. Bir kol ve bir bacağa mal olur demek istiyorsun. Öyle derler."

"Bir el ve bir ayak, bir kol ve bir bacadan daha az aşırı görünüyor." Elinin tersiyle itti. "Ne derler bilirsin. Patates, domates."

"Ayrıca bir söz değil."

"Po-tah-toe, toe-mah-toe."

Gülümsemeye karşı koydum. "Hâlâ doğru değil."

"Bana mantıklı geliyor." Omuz silkti. "Aynı fikirde değilim."

"Bu ..." Savaşı kaybettim ve güldüm. Tanrım, çok komikti. Hiç komik olmaya çalışmadığı bir şekilde.

O sadece . . . Stella'ydı.

"Geç oldu." Sandalyemde rahatladım. "Akşam yemeği sipariş etmeyi planlıyordum. Burada kalıp yemek yemek ister misin? Yoksa buradan gitmeye hazır mısın?"

"Yemek yiyebilirim."

"Nasıl hissediyorsun?" "Ne istersen.

Şaşırt beni."

Cebimden telefonumu çıkardım ve Door Dash uygulamasını açtım. Stella'nın biberli pizzayı sevdiğini bilecek kadar Marten'lerin evinde yemek yemiştım. Siparişı verdikten sonra masasının üzerindeki kâğıtlara başımla işaret ettim. "Jensen projesi dışında babam sana başka ne verdi?"

"Şimdilik tek proje bu ama bazı genel organizasyon işlerinden bahsetti. Mülakatım sırasında ona eski şirketim için bu yeni proje yönetim yazılımını nasıl araştırdığımı anlattım. Nasıl çalıştığını, verimliliği ve müşteri iletişimini nasıl geliştirebileceğini anlattım ama patronum bunu şirket sahibine göstermek istemedi. Süreçlerimizin iyi işlediğini söyledi, o halde neden değiştirelim ki?"

"Ah. Bu yüzden mi gittin?"

"Kısmen. Ayrıca inşa ettiğiniz evleri de çok seviyorum." "Onlar en iyisi." Gurur sesime sinmişti.

Babam Holiday Homes'u iki eliyle, kanıyla, teriyle ve yorucu çalışma saatleriyle kurmuştu. Onun standartları ustalarımıza aktarıldı ve o hiçbir zaman istisnadan daha azına razı olmadı-

al. Bugünlerde çekiç kullanmıyor olabilir, ama ustalığını paylaştan adamları işe aldı. Hepsinin içinde yaşamaktan gurur duyacağı evler inşa ettiler.

"Yazılım nedir?" Ben sordum.

"Bu sadece bir müşteri arayüzü. Müşteriler programlarını ve faturalarını görmek için giriş yapabilirler. Değişiklik emirlerini burada işleyebiliyorsunuz. Ekip her gün ilerleme durumlarının fotoğraflarını çekiyor, biz de fotoğrafları bir kontrol paneline yükleyebiliyoruz. Tüm süreci daha şeffaf hale getiriyor. Muhtemelen eski patronum da bu yüzden bunu yapmak istemedi. Kaçırılan tarihleri saklamak daha zor olacaktı."

"Babam program konusunda açık sözlü olmanın büyük bir savunucusudur. Eminim bu konuda ağzı sulanmaya başlamıştır."

Gülümsedi. "Oldukça heyecanlıydı."

"Babamın bugünlerde tek derdi organizasyon. Sağlam bir ekibimiz olduğunu düşünüyor, ama işlerin iş tarafında personel eksiklerimiz var." Stella ve benim hava karardıktan sonra burada olduğumuzu düşünürsek, haksız sayılmazdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Uzun zamandır ilk kez biri bana bu soruyu soruyordu. "Sanırım bazen babam bu işi mükemmel hale getirmek istiyor ki emekli olduğunda ben ve Tobias için işler yolunda gitsin. Ama ikimizin de biraz dalgalı sulara aldırmayacağımızı unutuyor."

"Mükemmel olsaydı sıkılırdın."

"Evet, yapardım." Göğsüme tanıdık bir his yerleşti. Genellikle Stella'nın yanında hissettiğim bir duygu. Onunla konuşmak eski bir arkadaşımınla konuşmak gibiydi. Beni tanıyor, anlıyor, belki de kardeşi de dahil olmak üzere herkesten daha iyi anlıyordu.

Stella daha anlayışlıydı. Belki de sadece kadınlara özgü bir şeydi, ama erkeklerin pek sormadığı soruları soruyordu.

Onunla olan rahatlığım, bir yıldır beni baştan çıkarmasının bir başka nedeniydi. Bikini olayı gözlerimi açmıştı, ama

Kendime karşı dürüst olursam, Stella'ya çok daha uzun süredir ilgi duyuyordum. Bu yüzden bakışlarımı onun güzel yüzünden ayırdım ve ayağa kalkarak sandalyeyi masanın diğer tarafına geri getirdim.

"Seni işinden alıkoyuyorum," dedi. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Ben aşağıya iniyorum." Aptalca bir şey yapmadan önce aramıza bir merdiven koymam gerekiyordu. "Yemek geldiğinde seslenirim."

"Tamam. Tekrar teşekkürler."

"Her zaman." Gülümsedim ve ortadan kayboldum.

Ofisim onunkine kıyasla soğuktu ve onun tatlı parfümü olmadan yarısı kadar bile güzel kokmuyordu, ama Stella ile küçük etkileşimler gerekliydi. Aksi takdirde, bedenim onunkine bir şeyler yapma fikrine kapılırdı. Kirli, lezzetli şeyler.

Teslimatçı çabuk davrandı ve ben Stella ile sınırları yeniden belirlemeden önce binaya girdi. Pepperoni pizza için ona yedi dolarlık bir bahşış verdim, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce dinlenme odasına yerleştirdim.

Ofisine vardığımda Stella Jensen dosyasına odaklanmıştı, elinde bir kalem ve dudaklarının arasında bir kurşun kalem vardı.

O kalem olmak için.

Sertçe yutkundum. "Akşam yemeği geldi."

Gözleri kapıya kaydı ve ağzı açık kaldı, kalem düştü. "Hemen geliyorum."

Kahretsin, ama saçları dökülmüş ve gardını indirmişken çok güzeldi.

Bir elimi yüzümde gezdirerek kendimi uzaklaştırdım. Bu gece benim neyim vardı böyle? Bugün itibariyle iş arkadaşıydık. İlişkimizi platonik tutmak için bir neden daha.

Babam onu işe aldığımda, ona bunun harika bir karar olduğunu söylemiştim. Stella takımımız için bir değer olurdu. Belki atımı itmek dışında-

Kenara çekilmek sandığımdan daha zor olabilirdi. Birlikte vakit geçirecektik. Onu her gün göreceğim.

Yasak bölge.

Bana her ne oluyorsa, bir an önce kendimi toparlamam gerekiyordu çünkü Stella hiçbir yere gitmiyordu. Artık birlikte çalışıyorduk ve Guy kız kardeşine dokunmaya cüret edersem taşaklarımı keserdi.

Bugün onun külotunu elime aldığımı bilseydi ne derdi?

Zavallı Stella. Mola odasında tabakları, çatalları ve peçeteleri çıkarırken kendi kendime kıkırdadım. Başka birinin onun tangasını gördüğünden şüpheliydim. Gretchen fark etseydi ona söylerdi. Bunu fark etmemin tek nedeni Stella'yı süzmem, uzun bacaklarını ve mükemmel oturan siyah pantolonunu seyretmemdi. Çok bol değil. Çok dar da değildi. Sadece çok seksi.

Tanga eteklerine yapışmış, neredeyse topuklarına kadar iniyordu. Sadece o stiletto'ları ve o tangayı giydiği görüntüsü aklıma geldi ve sikim kotumun fermuarının arkasında sarsıldı.

Stella'yı çıplak düşünme. Stella'yı çıplak düşünme.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandım. "Ne?"

Stella'yı arkamda görmek için döndüm. "Yok bir şey. Sadece bir iş düşünüyordum."

Oral seks.

Lanet olsun, Holiday. Köşedeki sandalyeye oturarak masayı işaret ettim.

Stella karşıma oturdu ve pizza kutusunu çevirerek açtı, sarımsak ve peynir kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. "Biberli pizzaya bayılırım."

"Biliyorum."

Gözlerini açtı ve bir dilim aldı, ilk ısırıkta inledi. "Açlıktan ölüyordum."

Çiğnemesini, dudaklarının hareketini ve gözlerini tekrar kapatıp tüm dikkatini yemeğinin tadına verirken yüzünde beliren memnuniyeti izledim. Stella çoğu şeyi böyle yapardı. Niyetle. Hepimizin kanıksadığı tatların, kokuların ve seslerin tadını çıkarma gibi bir tarzı vardı.

Sonsuz dikkat dağınıklığıyla dolu dünyamda Stella durup düşünmemi sağladı.

Dilimden bir damla sos sızdı ve kazağının üzerine, sol göğsünün üst kabarıklığına düştü.

Gözlerimi diktim, ağzım yalamak için sulanıyordu.

"Ciddi misin?" Pizzasını yere bıraktı ve peçetelere daldı. "Yemin ederim lanetlisin."

"Sen lanetli değilsin, bekle. Lanetli *olduğumu* mu söyledin?"

"Şey, evet." Sosu kuruladı ama tek yaptığı turuncu lekeyi daha da büyötmek oldu. Sonunda pes etti ve peçeteleri toparlayıp bir kenara attı. "Lanet olsun. Bu yeni bir kazaktı."

"Eminim ortaya çıkacaktır. Ama soruma cevap vermedin. Neden lanetlendim?"

"Çünkü en utanç verici anlarım hep sen etrafımdayken oluyor." Kazağını işaret etti. "Örnek bir. Örnek iki, çantamdaki tanga."

Sırıttım. "Yani bu beni lanetli yapıyor."

"Kesinlikle. Liste uzayıp gidiyor. Guy'ın ikinci yılımda Slip 'N Slide aldığı zamanı hatırlıyor musun? Sen ve Tobias denemek için gelmişsiniz ve bana da yapmam için meydan okumuştunuz. Ben de yaptım."

"Ve üstünüz çıktı." Eve girerken çıplak göğüslerinin görüntüsü yıllar sonra bile çok netti.

O güzel pembe kızarıklık yanaklarına süzüldü. "Gördün mü? Sen lanetlisin.

Bu korkunçtu."

"Aldırmadım," diye takıldım. "O Slip 'N Slide olayı lisedeki en sevdiğim anılarımdan biriydi."

"Lanetli." Pizzasına uzandı ve bir ısırık aldı.

Stella'nın göğüslerini daha fazla düşünmemek için dikkatimi yemeğe vererek kendi parçamı aldım. Ama o turuncu leke göğsüne işaret eden bir fener gibiydi ve onuncu bakışımdan sonra, bu günü sonlandırmanın zamanının geldiğini biliyordum. Bir hata yapmadan önce.

"Biraz daha ister misin?" diye sordum ve o başını sallayınca kutunun kapağını kapatıp buzdolabına götürdüm. "Bu gece işin bitti mi?"

"Evet. Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim." Kapıya doğru başımı salladım. "Hava karardı. Eşyalarını topla, seni geçireyim."

"Tamam." Çöpü topladı ve çöp kutusuna koydu, ardından odadan çıktı.

"Cehennem." Elimi yüzüme sürdüm.

Buna bir son vermeliydim. Temelli olarak.

Yıllar önce bir söz vermiştim ve şimdi bozamayacak kadar uzun süre tutmuştum.

Guy her zaman Stella'ya karşı kendi tarzında korumacı olmuştu. Onunla acımasızca alay ederdi. Ama onun arkasından, liseden beri bir pitbull gibi davranıyor, ona doğru bakan her erkeğe havlıyordu.

Bozeman Lisesi'ne birinci sınıf öğrencisi olarak girdiği gün, utangaç ve güzel bir kız olan Stella pek çok kişinin dikkatini çekmişti. Guy, kız kardeşine asılan olursa, kışlarına tekneyi basacağıma dair bana söz verdirmişti. Bu sözü yaymıştı ve hiç kimse onu kızdıracak ve meşhur öfkesini ateşleyecek kadar aptal değildi.

Adam Stella'ya dikkat etmekte haklıydı. Tatlı, tatlı Stella.

Ofisime gidip ceketimi ve anahtarlarımı aldım, sonra lobiye yürüdüm ve onu bekledim. Merdivenlerde topuklarının sesi duyulduğunda başımı kaldırdım ve ağzım kurudu.

Saçlarını çıkarmıştı. Sarı saç telleri yüzünün etrafına dökülüyor ve neredeyse beline kadar sarkıyordu. Bu saçlar birçok yetişkin fantezisinin bir parçası olmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hadi gidelim buradan." Çabuk. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı onun için açık tuttum. Sonra ofisi kilitledim ve otoparkı geçip cipine doğru ilerlerken onun yanında yerimi aldım.

"Yarın görüşürüz, Heath."

"Hoşça kal, Stell." Kamyonetime doğru yürüdüm, içine tırmandım ve o yerinden geri geri çıkıp caddeye çıkana kadar bekledim. Sonra sinirli bir inilti çıkardım.

O yasak bölgedeydi.

Neden bu onu daha çok istememe neden oldu?

Dünyadaki onca kadın varken, neden beni baştan çıkaran Stella'ydı? Belki de haklıydı.

Lanetlenmişim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

STELLA

"BU FANTASTİK," dedi Keith.

Övgüsü karşısında gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ben satın alalım diyorum." Parmak eklemlerini konferans odasındaki masaya vurdu. "Herkes bununla iyi mi?"

Heath, Tobias ve sunumumu izleyen diğer iki proje yöneticisi de aynı fikirdeydi.

"Bu yazılımı deneyeceğim için heyecanlıyım," dedi Tobias, telefonuna bir göz attıktan sonra sandalyesini masadan uzaklaştırarak. "Harika bir öneri, Stella. Bir telefon görüşmesi için dışarı çıkmam gerekiyor."

Keith, "Sevgili eşimle bir randevum var, o yüzden ben de gidiyorum," dedi. "Önümüzdeki haftanın çoğunda dışarıda olacağım. Maddox eve geliyor, bu yüzden eve yakın olacağım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım."

Keith ayağa kalktı ve proje görevlilerinin arkasından kapıya doğru ilerledi.

Heath ve beni yalnız bırakarak.

Bir saat sonra ilk kez nefes aldığımı hissettim. "İyi iş, Stell."

"İyi miydin? Dürüst ol."

"Harikaydın." Gülümsemesi bulaşıcıydı.

Bugünkü konuşmamı yaparken sık sık Heath'in bakışlarını üzerimde buluyordum. Sadece mavi gözleri odadaki en çekici gözler olduğu için değil, son iki hafta içinde aramızda bir şeyler değiştiği için. Normalde onu gördüğümde hissettiğim gerginlik azalmıştı. Belki de birbirimizi her gün dinlenme odasında ya da koridorlarda karşılaştığımızda gördüğümüz içindir. Belki de ona olan aşkıyı unutmaya çalışıyordum -*muhtemelen hayır*. Nedeni ne olursa olsun, Heath'in gülümsemesine eşlik eden midemdeki sarı böcek sürüsü yoluna devam etmiş ve yeni bir kovan bulmuştu.

Onların yerini kelebekler almıştı. İlk gün ona bahsettiğim yazılımı tanıtırken bana her başını sallayışında kanat çırpın narin ve sevimli kelebekler.

"Daha uzun süreceğini düşünmüştüm." Duvardaki saate baktım. "Çok fazla soru olmaması kötü bir şey mi?"

"Sunumunuz sağlamdı." Dirseklerini masaya dayadı. "Sorularım vardı ama hepsini yanıtladınız."

"Tamam, güzel." Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım. "O zaman ben buna galibiyet diyorum."

"Büyük bir zafer." Sandalyesinden iterek kalktı. "Bunu kutlamalıyız. Bir şeyler içmek için şehir merkezine gitmek ister misin?"

Kötü fikir. Son iki hafta içinde Heath'le başka utanç verici anlar yaşamaktan kaçınmayı başarmıştım ama lanetin geri dönmesi an meselesiydi. Karışıma alkol eklemek kaçınılmaz olanı kesinlikle hızlandıracaktı.

Hayır de. "Tabii."

"Eşyalarını topla. Beş dakika içinde lobide buluşalım." Konferans odasından dışarı çıktı ve ben elimi alnıma götürdüm.

Zayıf. Çok zayıf. Ama geri almak için çok geçti -ve geri almak istemiyordum çünkü bu Heath'ti- bu yüzden sunumumdaki materyalleri toplamak için çabaladım ve üst kata çıktım.

Her şeyi kaldırdığım ofisime. Deve tüyü yün paltomu üzerime geçirip gri battaniye atkımı omuzlarıma doladıktan sonra çantamı kaptım ve bir omzuma attım.

Ofisimin ışıklarını kapatarak merdivenlere doğru ilerledim ve lobiden yankılanan tanıdık bir ses duydum.

"Guy, benimle flört etmeyi bıraksan iyi olur," diye uyardı Gretchen. "Ben senin annen olacak yaştayım."

"Buraya her geldiğimde bunu söylüyorsun." "Ve hiç dinlemiyorsun."

"Hayır." Kardeşim kıkırdadı ve onun gülüşüyle birlikte benim de moralim bozuldu. Heath'le kutlama içkisi içmek buraya kadarmış. Adam geceyi kaçırarak ve en iyi arkadaşını çalacaktı.

Lanet olsun.

Merdivenlerden inerken topuklarımın çıkardığı gümbürtü onun dikkatini çekti ve beni fark ettiğinde gülümsedi. "Hey, Stella Bells."

"Selam. Ne yapıyorsun?"

"Heath şehir merkezine gitmek ister mi diye bakayım dedim. Bir şeyler içeriz."

"Oh. Harika," diye yalan söyledim.

"Selam." Heath siyah paltosunu silkerek ofisinin koridorundan aşağı indi. Koyu renk saçları ve sert sesiyle birleşince, bu palto olması gerekenden daha seksiydi. Onu o geniş omuzlarından itmek için neler yapmazdım.

Evet, aşkım tamamen ölmemişti. "Bir şeyler içmek ister misin?" Guy ona sordu.

"Aslında biz de tam şehir merkezine gidiyorduk. Stella'nın bugünkü başarılı sunumunu kutluyoruz."

"Gerek yok." Elimi salladım. "Siz bensiz gidin."

"H a y d i , Stell." Heath d i r s e ğ i m i dürttü. "Bir içki."

"Ya da üç," diye alay etti Guy. "Benim için. Sen benim şoförüm olabilirsin."

Çocukken üçüncü ya da dördüncü tekerlek olmak beni rahatsız etmezdi. Ama şimdi acınası hissediyordum. Ve Guy'ın şoförü olmak gibi bir arzum yoktu.

"Ya da ..." Heath ona düz bir bakış fırlattı. "Bir taksi çağırabilirsin."

"Sadece şaka yapıyorum." Adam omuz silkti. "Çoğunlukla Stella'nın araba kullanmasını seviyorum çünkü Gallatin County'deki en güvenli sürücü o."

Evet, genellikle hız sınırının saatte beş mil altında sürüyordum ama hiç ceza yememiş ya da kaza yapmamıştım.

"Bizimle gel, Stella," diye yalvardı Guy. "Sıkıcı olma."

"Peki," diye mırıldandım. Kardeşimi seviyordum. Heath'e tapardım. Ama ikisiyle birlikte olmak her zaman kolay değildi. Heath yüzünden değil, Guy yüzünden.

Filtresi yoktu ve alay etmeyi severdi. Çoğu zaman benim erkeklerden biri olmadığımı unutturdu. En son dışarı çıktığımızda, üniversitedeki kardeşlik derneğinden bir grup arkadaşı mezuniyet futbol maçı için şehre gelmişti. Beni onlarla çıkmaya zorlamıştı ve grup saatlerce düzüştükleri kadınlarla ilgili hikayeler anlatmıştı.

İçkiler aktıkça, hikayeler giderek daha da uydurma hale geldi ve nihayet üç saat sonra Guy'a eve başka bir araç bulabileceğini söyledim. O gecenin tek iyi yanı Heath'in orada olmamasıydı. Onun başka kadınlarla yaptığı cinsel kaçamakları anlatmasını duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yine de paylaşacağından şüpheliydim. Heath hiçbir zaman o tür bir adam olmamıştı.

En azından benim etrafımda değil.

Ama Guy'ın kabalığı ortaya çıkarma gibi bir huyu vardı ve ne zaman Heath'le birlikte içseler, uzak durmaya özen gösterirdim.

Bir kadeh şarap içtikten sonra eve gidip kot pantolonumu bir pijamayla değiştirdim.

Ayrı ayrı şehir merkezine gittik. Park etmek tam bir kâbustu çünkü Main tatillerde iş toplantıları ve partiler için popüler bir yerdi ama buluşacağımız bardan iki blok ötede bir yer bulmayı başardım. Arabamı karla kaplı otoparka bıraktıktan sonra bara doğru yola çıktım.

Kaldırımın köşesini henüz dönmüştüm ki gürleyen bir ses adımı seslendi.

"Stella."

Omzumun üzerinden baktığımda Heath'in bana yetişmek için acele ettiğini gördüm.

Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. Soluk sokak lambalarının altında inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Çenesi yontulmuştu. Saçları alnında parmakla taranmıştı. Dudakları yumuşak ve esnekti.

Yanıma ulaşması için geçen dakikaları kalbimin takla atmasını engellemek için kullandım. Akrobasi olmayacaktı. Biz iş arkadaşydık. Arkadaş, belki? Daha fazlası değil.

"Hey." Lanet olsun. Ofisteki iki haftalık aradan sonra nefesli sesim geri gelmişti. Özlememiştim.

"Hazır mısın?"

"Guy ile içmeye gitmeye gerçekten hazır olan var mı?"

"Doğru." Güldü. "Hazır olduğunu düşünebilirsin. Ama asla değilsin."

Gülümsedim ve onun yanına geçip yüzümü cadde boyunca dizili olan süslemelere çevirdim. "Ben küçükken yaptıkları çelenkleri hâlâ asmalarına bayılıyorum."

"Burası da aynı. Annem ve babam bizi her yıl Noel Gezintisi için buraya getirirdi. Bozeman'da çok şey değişti ama buranın aynı olmasını seviyorum."

Yeşil, altın ve yakut rengi çelenkler kalın, ışıltılı teller halinde Main'in üzerine dökülmüştü. Çoğu işyerinin kapısına çelenkler asılmıştı. Altın pırıltılı ışıklar ağaçları aydınlatıyor, siyah kış gökyüzünün arka planında ışıldamalarını sağlıyordu.

Sıcaklık sıfıra doğru ilerliyordu ama şehir merkezi, havaya sinen elma tarçını ve çam kokusuyla daha sıcak hissediliyordu.

Etrafa bakmakla o kadar meşguldüm ki, kaldırımdaki buz parçasını gözden kaçırdım ve topuğum ona çarparak neredeyse dizlerimin üstüne düşmeme neden oluyordu. Ancak güçlü bir kol belimi sararak beni aynı derecede güçlü bir bedene sabitledi.

"Whoa." Heath durdu, bacaklarım sabitlenene kadar beni tuttu.

"Gördün mü? Sen lanetlisin. Yıllardır buzda kaymamıştım."

Kıkırdadı ve elini gevşetti. "Evet. Dikkatini vermemen benim hatamdı."

"Aynen öyle."

"Güvende olmak için." Ön kolumu tuttu ve kaburgalarının yanına sıkıştırdı, kaldırımdan tekrar inmeye başlarken kolumu tuttu.

Bir vitrinde yansımamızı yakaladım ve nefesim kesildi. Bir çifte benziyorduk. Ateşli bir çift. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım ve yürümeye devam ettim. Bir blok boyunca rol yapmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Yolculuğumuz çok erken bitti ve bara vardığımızda Heath kapıyı açmak için kolumu bıraktı.

Adam masada bekliyordu ve üç shot çoktan sıraya girmişti. Kardeşimi tanıyorsam, hepsi kendisi içindi. "Bu ilginç olacak," diye mırıldandım.

"Kardeşin hiç de eğlenceli biri değil." Heath dirseğime dokundu. "Masaya kendi başına mı gidebileceğini sanıyorsun yoksa

"Bileğini burkacağımdan mı şüpheleniyorsun?"

"Har har," diye kestirip attım, sonra kardeşime katıldım. Paltolarımızı çıkardıktan sonra, Heath ve bana bir shot atarak beni şaşırttı.

"Şerefe." Kadehini kaldırdı ve tekilayı geri atmadan önce bizimkinin de onunkini tokuşturmasını bekledi. "Mel ve ben bugün ayrıldık."

"Ah, Guy." Elimi kalbime bastırdım. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Yalancı. Büyük bir olaydı. Mel'le lisede ara sıra çıkmışlar ama üniversiteye gitmeden önce son kez ayrılmışlardı. Yıllar boyunca görüşmeye devam etmişler ve birkaç ay önce Bozeman'a geri taşındığında tekrar çıkmaya başlamışlardı.

Adam sürekli Mel'den bahsediyordu. Hatta bana bu sefer gerçek olabileceğini bile söylemişti.

"Ne oldu?" Heath sordu.

"Bitirmek istedi, o yüzden şimdi bitirdik." Taburesinden kaydı. "Bir tek daha ister misiniz? Çünkü ben istiyorum."

Cevap vermemizi beklemeden bara doğru yürüdü ve barmeni işaret etti. Bu sefer üç shot sadece kendisi içindi. Onları hızlı bir şekilde boğazından aşağı attı, sonra alkışladı ve çok geniş bir gülümsemeye zorladı.

"Şuna bir bak." Kardeşim çenesini omzumun üzerinden salladı.

Bakışlarını barda duran, dar sarı bir elbise ve diz üstü çizmeler giyen esmer bir kadına doğru kaydardım. Tam olarak kış kıyafeti sayılmazdı ama yine de kendini belli ediyordu. Benzer bir elbise giymiş olan kızıl saçlı, bu seferki pembe, arkadaşına katıldı ve ikisi de barı taradı.

Avlanıyorlardı. Avlanıyorlardı.

Guy da memnuniyetle onların avı olacaktı. Teknik olarak, içimi içmiştim. Artık gidebilir miyim?

Guy Rocking R Bar'ı önerdiğinde bunun olacağını tahmin etmeliydim. Burası onun en sevdiği bardı ve kadınlarının çoğunu oradan aldığından şüpheleniyordum. Genelde üniversitelilerin takıldığı bir yerdi ama Noel'e bu kadar yakinken öğrencilerin çoğu finallere girmişti ve barda çoğunlukla bizim yaşlarımızda, yirmili ve otuzlu yaşlarda yetişkinler vardı.

"O esmer seni gözleriyle beceriyor, Holiday." Adam sıırttı. "Geç şuraya."

Ve gitme vaktim gelmişti.

"Hayır." Heath kadınlara doğru bakmadı bile. "Stella'nın işteki başarılı ilk iki haftasını kutlamak için buradayız."

"Ezik olma," dedi Guy.

Heath'in çenesi sıkıştı. "Götlük yapma." "Her neyse.

İşler iyi gidiyor mu?" Guy bana sordu. "Evet, hoşuma gitti."

"Çok iyi iş çıkarıyor." Heath bana küçük bir gülümseme verdi.

"Tabii ki öyle." Guy elini omzuma vurdu. "Onu çaldığınız için şanslısınız. Stella bir rock yıldızı."

"Teşekkürler." Evet, Guy kocaman, açık sözlü bir aptal olabilirdi. Ama aynı zamanda bana o kadar çok güvenirdi ki, bu da bana kendime güvenmemi sağlardı. Ne zaman kendimden emin olmasam, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi söylerdi.

"Hoş geldiniz." Kardeşim başını salladı, sonra bara göz gezdirdi. "Hey, bakın. Şu aşık olduğun çocuk, Stella."

"Ne?"

Aşık olduğum tek erkek Heath'ti. Ama Guy'ın beni buraya çağırmasına imkan yoktu, değil mi? Asla. Guy bazen pisliğin tekiydi ama bu çok acımasızca olurdu.

"Joel mi? Bu onun adı değil mi?" Adam barın diğer tarafını işaret etti.

Kimden bahsettiğini anladım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet, adı Joel. Ama hayır, ona hiç aşık olmadım."

"Evet, yaptın."

"Yapmadığıma eminim." Joel ve ben üniversiteye birlikte gitmiştik ve Guy'ın düşündüğü bu aşk tam tersi bir durumdu. "O benden hoşlanıyordu. Ben ilgilenmiyordum."

"Bu doğru. Çünkü Heath'e salyalarını akıtmakla meşguldün." Guy az önce ne söylediğinin farkında olmadan güldü.

Bu arada kalbim masaya sıçradı. *Ahh*. Bu gece, aşığılama kardeşimin izniyle oldu.

"Tanrım, Guy," diye kırıptı Heath. "Ne oluyor be?"

Kardeşim alay etti. "Sanki hepimiz onun on yıldır senden hoşlandığını bilmiyor değiliz. Kimin umurunda?"

Heath'in çenesi sıkıştı. "Kapa çenenin, Guy."

"Bu gece ikinizin nesi var?" Kardeşim alay etti. "Buraya biraz eğlenmeye geldiğimizi sanıyordum."

"Sanırım tamamen *bittim*." Taburemden kalktım, montumu, atkımı ve çantamı aldım, sonra kapıya yöneldim, soğuğa karşı giyinme zahmetine bile girmedim.

Kapıdan dışarı fırlarken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Bir blok öksürerek indim, yürürken paltomu çekiştirdim ve ikinci bloğa geldiğimde burnumdaki sızı ve boğazımdaki yanma nefes almamı zorlaştırdı.

Bunu neden söylesin ki? Şimdi, her zaman. Heath ve ben artık sadece tanıdık değil, iş arkadaşıydık. Kardeşim neden bu kadar sık kafalıydı? Guy benimle hep dalga geçerdi ama Heath'e olan aşkımla hiç dalga geçmemişti. Asla, bir kere bile. Neden bu gece? Mel'den ayrıldığı için mi? Acı çekiyordu, ne olmuş yani, acısını mı yayacaktı? Ben onun kız kardeşiydim, Tanrı aşkına.

"Pislik herif," diye mırıldandım, ağlamayı reddederek.

Heath asla benden hoşlanmayacaktı. Heath'in asla benden hoşlanmayacağını *biliyordum*. On beş yıldır biliyordum. Guy'ın bunu yüzüme vurmasına gerek yoktu.

Normalde utanç verici bir olaydan sonra Heath'ten haftalarca kaçabilirdim. Aylarca. Bu sefer öyle olmadı. Pazartesi sabahı onu görmek zorundaydım. Bundan kaçış yoktu ve şimdi Guy'ın olmayan çadır filtresi sayesinde ofiste garip olacaktı.

Heath ışıltılı bakışlarıyla bana bakar ve aptalca bir aşk yüzünden bana acırdı. Heath'in acımasını istemiyordum.

"Lanet olsun." Bir damla gözyaşı serbest kalarak yanağımdan aşağı süzüldü. Onu fırçalayarak uzaklaştırdım ve beni otoparka götürecek olan köşeye doğru daha hızlı yürüdüm.

"Stella."

Heath'in sesi şehir merkezindeki binalardan yankılansa da gözlerimi yere indirip kaldırıma odaklandım.

"Stella, bekle."

Bacaklarım daha hızlı hareket etti.

"Stella." Şu uzun bacaklarına lanet olsun. Heath arabamın kapısını açmadan beni yakaladı, dirseğimi kavradı ve beni durmaya zorladı.

"Ne?" Çenemi düşürürken sesim çatallaştı. "Özür dilerim."

"Neden?" Omuz silktim. "Sorun değil. Sadece Guy, Guy gibi davranıyor." "İyi değil."

Hayır, değildi. "Unutalım gitsin, tamam mı?"

"Stella." O ses. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü sesinde acıma vardı. "Bana bak."

Başımı salladım.

Dirseğimi bıraktı ama ben daha kaçamadan parmağını çenemin altına soktu ve yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde eğdi. "Bana gerçekten aşık mıydın?"

"Yaptığımı biliyorsun," diye fısıldadım.

Bunu biliyor olmalıydı. Kurnazlık hiçbir zaman yeteneklerimden biri olmamıştı, özellikle de gençken.

"Biliyordum. Ama bana söylemeni istiyorum."

"Neden? Aşağılanmayı uzatmak için mi? Bunun hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Lütfen."

"Evet." Gitmeme izin verdi ve ben dönerek arabaya doğru uzandım, ama sonra bir elini pencerenin yanına koyarak beni tekrar durdurdu, beni kapı ile yüksek bedeni arasına hapsetti. "Stella."

"Adımı söyleyip duruyorsun."

"Adını seviyorum."

"Ben-ne?" Tekila benimle dalga geçiyor olmalıydı çünkü bunu doğru duymamın imkânı yoktu. Ona bakmak için döndüm ve yüzündeki ifade nefesimi kesti.

O mavi gözlerde zerre kadar acıma duygusu yoktu.

"Bence Guy hıyarın teki çünkü bu şekilde bildiğini söylüyor." "Neyi bildiğini?"

Gözleri benimkileri aradı. "Benim de sana aşık olduğumu."

Ağzım açık kaldı.

Bu da Heath'in hoşuna gitmiş gibiydi. Çünkü bir an orada durmuş, açık ağzıma bakıyordu. Sonra dudakları ağzımı kapladı ve dili dişlerimin arasına girdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HEATH

STELLA'YI ÖPMEK verdiğim en akıllıca karar değildi. Yani ... harika bir hamleydi çünkü dudakları şimdiye kadar tattığım en tatlı dudaklardı.

Ama bu Stella'ydı.

Hafta sonunu sevinçle pişmanlık arasında gidip gelerek geçirmiştim ve hâlâ ne yapacağıma karar verememişim. Hiç olmamış gibi mi davranacaktım? Ona bir hata olduğunu mu söyleyecektim? Ona çıkma mı teklif edecektim?

Bugün onunla yüzleşmeyeyim diye hasta olduğumu mu söyleyeyim?

"Allah kahretsın." Bir elimi çeneme götürdüm ve kamyonetimin ön camından ofis binasına baktım.

Stella çoktan içeri girmişti. Arabası benimkinden beş aşağıya park etmişti. Muhtemelen dinlenme odasında garip bir karşılaşmadan kaçınmak için erkenden gelmişti. Ya da belki eşyalarını topluyordu.

Stella'yı kovarsam babam kıcıma tekmeyi basacaktı. Her gün onu eski şirketinden çalmakla övünürdü. Yeni süperstarımız olacaktı. Haksız da sayılmazdı.

Ve onu rahatsız edici bir duruma sokmuştum.

Bir şekilde bunu düzeltmeliydim. Ona bir özür borçluydum ama üzgün değildim. Azıcık bile.

Başka bir kamyon benimkinin yanındaki boşluğa girdi ve kardeşimin park edip indiğini görmek için baktım. Zaman dolmuştu. Daha fazla oyalanmak yoktu. Ben de karla kaplı kaldırımında ona katıldım. "Günaydın."

"Günaydın. Hafta sonun nasıl geçti?"

"Olaysız." Teknik olarak yalan sayılmazdı çünkü Stella'yı Cuma günü öpmüştüm. Cumartesi ve Pazar günlerim çoğunlukla oturma odamın duvarına bakarak, bir kadın için acı çekerek geçti. Öpücüğü sorgulayarak. Bunu tekrar yapmayı ne kadar istediğimi düşünerek. "Sen mi?"

"Çoğunu burada gömü açarak geçirdim. Bütün hafta çalışmak istemiyorum, özellikle de Maddox yarın buraya geldiğinde."

"Ben de biraz tatil yapmayı umuyorum. Kayak yapmak için bir gün ayırabilir mi diye bakmalıyız. Üçümüz birlikte bir şeyler yapmayalı uzun zaman oldu." Aslında yıllar.

Maddox üniversite için Kaliforniya'ya taşınmış ve mega-başarılı yayın ağını kurduktan sonra da burada kalmaya devam etmişti. Madcast adlı şirketi ve eski karısı onu son yıllarda Los Angeles'a yakın tutuyordu. Ama tatil için kızıyla birlikte eve geliyordu ve en son konuştuğumuzda eve taşınacağını **d u y u r m u ş t u**. Nihayet.

Boşandıktan sonra kızı Violet'in velayetini tek başına almıştı ve Maddox onu ailesine yakın bir yerde, büyüdüğümüz kasabada büyütmek istiyordu. Zaman çizelgesinden henüz emin değildi ama onu evde görmek iyi olacaktı.

"Kayak yapabilirim," dedi Tobias, ayakkabılarını kapının içindeki paspasa vurarak. "Günaydın, Gretchen."

"Günaydın çocuklar."

Gretchen'la hep *erkektik*. Küçükken bizi kovaladığını düşünürsek hep erkek olurduk. Gretchen bir sta-

Babam hariç diğer tüm personelden daha uzun süre burada çalışmış olması Holiday Homes'un memnuniyeti.

"Günaydın Gretchen," dedim, koridorda ilerlerken gözlerimi ileriye dikerek. Stella'nın ofisine doğru bakmama izin vermedim.

Tobias ofisinde kayboldu ve ben de kapımı kapattım.

Bugün kapalı tutacaktım. Sandalyemde oturacak, Maddox evdeyken çalışmak zorunda kalmamak için bir sürü iş çıkaracaktım. Ve bunu yaparken, Stella kendi katında çalışırken ben de kendi katımda kalacaktım.

Paltomu çıkarıp kapının yanındaki kancaya astıktan sonra gözlerimi tavana diktim.

Onu öptüğümde Stella'nın nefesi kesilmişti. Ama o da beni öpmemişti. Orada öylece durmuş, ya şoktan ya da Aralık ayının soğuk havasından donup kalmıştı. Onun lezzetli ağzından uzaklaştığımda, gözleri irileşmiş ve yanakları kızarmıştı. Sonra ben bir şey söyleyemeden beni hafifçe itti, arabasına doğru döndü ve gözden kayboldu.

Neden o da beni öpmemişti?

Bu soru aklımı kurcalayıp duruyordu. Beni en çok rahatsız eden şey buydu. Gençken bana aşık olmuştu, ama belki de bunu unutmuştu. Belki de çok geç kalmıştım.

Masama oturdum. Bilgisayarımı açtım. Tavana baktım. "Stella."

Onun ismini gerçekten sevmiştim - bu planladığım bir şey değildi. Cuma günü yaptığım gibi itiraf ediyorum.

Kafası neredeydi? Öpücük hoşuna gitmiş miydi? Nefret mi etmişti?

"Cehennem." Bugün iş olmayacaktı. Havayı temizleyene kadar olmaz. Uzun bir nefes aldım ve ikinci kata doğru yürüdüm.

Masasındaydı, bir dirseğini masasına dayamıştı ve çenesi elindeydi. Diğer faresinin üzerinde kıpırdamadan duruyordu. Gözlerini

gözlerini kırpmadan bilgisayar ekranına bakıyordu. O kadar dalmıştı ki koridorda yürüdüğümü duymamıştı.

"Tak, tak."

Sesimi duyunca sıçradı, fare elinden fırlayıp masasının üzerine düştü. "H-hi."

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki." Sertçe yutkundu, ayağa kalktı ve avuçlarını kot pantolonuna sildi. Uzun sarı saçları bugün aşağıdaydı, bukleler gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı. İnce bedenini gölgede bırakan kalın bir kazak giymişti. "Ne var ne yok?"

Kapıyı arkamdan kapattım, sonra bir sandalyeye doğru yürüdüm.

"Oturabilir miyim?" "Lütfen." O da oturdu, o kadar dik oturuyordu ki

sandalyesinin kenarından

düştü. "Cuma günü

hakkında."

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Sana bir özür borçluyum." Kelimelerin tadı acıydı.

"Tamam." Bakışları masasına kayarken alt dudağını ısırды ve dişlerinin arasında sıkıldı.

"Çizgiyi aştım. Birlikte çalışıyoruz ve senden faydalandığımı düşünmeni istemiyorum."

Başını iki yana salladı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

"B i l m i y o r u m ."

"Bir daha olmayacak." Varlığımın her hücresiyle onu tekrar öpmek istesem bile.

"Evet, işleri profesyonelce yürütmek daha iyi olur."

"Doğru." Siktiğimin profesyonelliği. "Hafta sonun nasıldı?"

Küçük bir konuşma mı? Gerçekten mi, Holiday? Havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğim kadar havadan sudan konuşmaktan da nefret ederdim.

"Güzel." Omuz silkti. "Sıkıcı. Sen?"

"Aynı."

Sessizlik çöktü, ağır ve yoğun. Benden başka her yere baktı. Duvara. Klavyesine. Sapında gökkuşağı olan bir kahve fincanı.

Özrüm dışarıdaydı. Yapmam gerekeni yapmıştım. Peki neden hâlâ bu sandalyedeydim? "Bugün hava çok soğuk."

Lanet olsun.

"Öyle." Stella'nın bakışları benimkilere kaydı, sonra titreyerek uzaklaştı. "Çok soğuk."

Git buradan. Ayağa kalk. Bu odadan defol git. "Partiye gidiyor musun?"

"Bunu planlamamıştım. Ailemle Noel Arifesi kilise ayinine gidecektim ama sonra Guy dün geldi ve benimle çıkmak için yalvardı."

"Ah." Guy'la cumadan beri konuşmamıştım.

Cumartesi günü bir kez aramıştı ama onu görmezden gelmişim. Çoğunlukla Stella'yı utandırdığı için kızgındım. Kısmen de çizgiyi aştığımı bildiğim için onunla yüzleşip yüzleşemeyeceğimden emin değildim.

En iyi arkadaşımı seviyordum ama piçin teki olabiliyordu. Stell'e bunları söylerken aklından ne geçiyordu?

İnanılmaz biriydi ve evet, aşık olmuştu. Önemli bir şey. Lisede bir sürü kız bana vurulmuştu.

Guy'la sonra ilgilenirdim. Cumartesi günü ailemin yıllık Noel partisinde olacaktı.

Bu bana bunu çözmem için bir hafta verdi.

"Cuma günü bir pislik gibi davrandığı için onu affettin mi?" diye sordum. "Hayır. Sayılır." Stella bir omzunu kaldırdı. "Bunun böyle olacağını düşünmemişti. beni rahatsız ediyor."

Bu saçmalıktı. Guy bunu söylemişti çünkü hiçbir filtresi yoktu. Her zamanki gibi doğrudan açıklamaları bir k a h k a h a kazandırır, ama bu sefer

çok ileri gitti.

"Mel ile ayrıldığı için oldukça üzgün," dedi. "Bu ona hıyarlık yapmak için bir bahane vermiyor."

"Biliyorum." İç çekti. "Onu savunmamalıyım ama o benim kardeşim. Neredeyse Noel geldi ve ben savaşlarımı seçiyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum ve ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun."

Evet, öyle yaptım. Guy yaptığının yanlış olduğunu görmezse, kin tutar ve öfke nöbeti geçirirdi. Bu çok yorucuydu. Ben de savaşlarımı seçmeyi öğrenmiştim.

"Noel arifesinde olduğu için partiye katılımın iyi olacağını düşünüyor musun?" Stella sordu.

"Annemin son LCV sayımına göre, çoğu insan geliyor." Annem ve babamın yıllık suaresi her zaman arkadaşlarının gözdesi olmuştur.

"Neden Noel arifesinde?" Stella sordu.

"Baxter'lar bir düğün için normal hafta sonlarında odayı rezerve etmişlerdi. Gelin iki yıl önce rezervasyon yaptırmıştı ama yine de annem çok öfkeliydi. Geri kalan zaman için mekanı değiştirmekle tehdit etti, bu yüzden otel Noel arifesinde olması için ona oldukça tatlı bir anlaşma yaptı."

"İşe yaradığına sevindim." "Ben de."

Sessizlik geri geldi ve konuşmayı kesmek için dilimi ısırđım. Sonra kendimi sandalyeden kalkmaya zorladım. "Bırakayım da işine dön."

"İyi günler."

"Sen de." El sallamak için elimi kaldırdım, sonra da ofisinden çıktım.

Koridora bir adım attım ve onun parfümünün kokusunu özledim. Ama yoluma devam ettim, masama döndüm ve Stella'nın aklımdan çıkmasını istedim. Ama çalıştım mı? Hayır. Sandalyemde oturdum ve ikinci kattaki güzelliğı düşündüm.

Bunu profesyonelce sürdürmek istiyordu. Bu öpücükten pişman olduğu anlamına mı geliyordu? İşi yüzünden beni öpmediği anlamına mı geliyordu? Ya da artık beni çekici bulmadığı için mi?

Kahretsin, cevaplar istiyordum. Ama burası bunu konuşabileceğim bir yer değildi. *Profesyonellik* adına, bir daha merdivenlerden yukarı çıkmama izin vermeyecektim.

Konsantrasyonum bozulmuştu. Belki de dizüstü bilgisayarımı toplayıp gitmeliydim. Bir hafta boyunca evden çalışabilirim. Ya da anne ve babamın evinde çalışabilirdim. Ya da ... tatile çıkabilirdim. Yapacak çok iş vardı ama babam gerektiğinde ara vermemiz için bizi hep teşvik etmişti.

Bugün, bir mola gerekli görünüyordu.

"Tatil," diye ilan ettim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Stella'dan uzakta biraz zaman geçirecektim. Kafamı toparlayacaktım.

Kararımı verdim, ihtiyacım olanları topladım ve ceketimi aldım.

"Sen ne yaptığını biliyor musun?" Ben daha ofisimden çıkmadan koridorda bir adamın sesi duyuldu.

Eşyalarımı bir kenara bıraktım ve Gretchen'in birine haddini bildirdiğini göreceğimi düşünerek dışarı fırladım. Ama soru Gretchen'a yöneltilmemiştir. Stella'ya yöneltilmiştir.

"Bay Jensen, özür dilerim." Stella'nın sesi sakın ve soğukkanlıydı. "Bunun sinir bozucu olduğunu anlıyorum, ancak zeminler için zebrawood istiyorsanız, projenizi bitirmekte önemli gecikmeler yaşayacağız."

"Sadece sipariş edin. Ekspres gönder. Umurumda değil. Daha uzun sürmesi için bir neden göremiyorum. Henüz beyaz meşe sipariş etmediniz, değil mi? O yüzden değiştir gitsin."

Lobiye ulaştım ve Gretchen'la göz göze geldim. Stella ve Bay Jensen'in alanın karşı tarafında durdukları yere doğru başıyla işaret etti.

Stella'nın elinde bir kahve fincanı vardı. Joe Jensen hâlâ paltosunu giyyordu. Tahminimce Stella kahvesini tazelemek için aşağı inmişti ve Joe

onu koridorda yakalamıştı.

"Ne yazık ki, bunu kolayca değiştiremem, Bay Jensen," dedi Stella. "Zebrawood egzotik bir tür ve gereken miktarı elde etmek ak meşeden daha uzun sürecektir. Yerel bahçede ak meşe stoku var. Ellerinde hiç zebrawood yok."

"Emin misin? Onlara sordun mu?" Öne doğru eğildi, yüzüne doğru konuşmak için eğildi.

Bu hareket beni çok kızdırdı. Evet, o bir müşteriydi ama onu korkutmaya çalışması için hiçbir neden yoktu.

Denemesi işe yaramadı.

Stella daha uzun boylu durdu ve sahte bir gülümseme takındı. "Hayır, haklısın. Onlara sormadım. Ama şimdi bir telefon görüşmesi yapacağım. Eğer istediğinizin bu olduğundan eminseniz, bu öğleden sonra size bir değişiklik emri ve yeni bir proje programı gönderirim."

"Evet, ben de bunu istiyorum." Dudaklarını büzerek geri çekildi. Sonra Joe beni fark etti ve Stella'nın yanından geçip gitti, neredeyse omzunu onunkine çarpıyordu. Lobiyi geçerken gülümsüyordu, elini uzatmıştı. "Heath. Nasıl gidiyor? Bir dakikan var mı?"

"Selam, Joe. Mutlu tatiller. Sana da tabii." En yakın konferans odasına doğru başımı salladım. "Oturun. Seninle orada buluşuruz."

"Harika." Yanımdan geçerken ceketinin fermuarını açtı.

Joe benden projesini üstlenmemi isteyecekti. Bu konuşmanın tam olarak neleri içereceğini bilmek için konferans odasına adım atmama gerek yoktu. Ama Joe hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

Stella dönüp merdivenlere doğru yürürken omuzları düştü, bakışları yere yapışmıştı. Joe'nun bana ne sormak üzere olduğunu o da biliyordu.

Bir saat sonra Joe'ya konferans odasından çıkarken eşlik ettim. Yapıyı tek başıma üstlenmeyi reddettiğim için pek mutlu değildi, ancak uzun bir tartışmadan sonra, projenin doğru yapılmasını istiyorsa Stella'ya ihtiyacı olduğunu anladı.

"Teşekkürler, Heath."

"Elbette." Başımı salladım ve ona lobiye kadar eşlik ettim.
"Cumartesi par- ti'de görüşür müyüz?"

"Bunu kaçırmazdım." Gretchen'a el salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Gretchen onun gidişini izledi, Cadillac'ına binene kadar adımlarını takip etti, sonra başını salladı. "Joe'dan hiç hoşlanmadım. Bugün bu fikrimi pekiştirdi. Buraya gelişi ve Stella'nın üzerine pratik bir şekilde atlayışı. Ona bir merhaba bile demedi."

"O ... zor biri."

"Az bile," diye mırıldandı Gretchen.

Stella'dan kaçma planım suya düşmüştü, bu yüzden merdivenlere yöneldim.

Masasının arkasına oturmuş, monitörüne bakarken parmakları öfkeyle klavyenin üzerinde hareket ediyordu. *Klik, klik, klik* sesi o kadar yüksekti ki kapıyı çalmaya zahmet etmedim.

"Hey."

"Merhaba." Gözleri benimkilere kaydı ama parmakları hiç durmadı. "Zebrawood'un gelmesi altı ay daha sürecek. Aylardır sipariş ediliyor. Bu büyüklükte bir sipariş için ve kerestecinin özel ahşap stoklama ücretiyle birlikte, umarım Joe çek defterini hazırlamıştır çünkü bu ona pahalıya mal olacak."

Masasının köşesini döndüm, parmakları tuşlara saldırmaya devam ederken kenara yaslandım. "Hey."

Birkaç kelime daha yazdıktan sonra durakladı ve yukarı baktı. "Projesini yürütmesi için başka birini mi istedi?"

"Evet."

Elleri kucağına, çenesi göğsüne düştü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Babanın verdiği ilk görev de buydu."

"Ona hayır dedim."

Yüzü bana doğru döndü. "Öyle mi?"

"Kaba ve kibirli biri."

"Küçümsemeyi unutma."

"O bunların hepsi, Stell. Ama aynı zamanda mantıklı biri. Bu işin yapılmasını istiyor ve bunun gerçekleşmesi için bazı kararlar alması gerektiğinin farkında. Sen ona *hayır* dedin, ki bu onun bu projede henüz duymadığı bir şey. Ama kendini savundun. Buna saygı duyuyor. Ayrılmadan hemen önce bana da aynısını söyledi."

"Baban beni bununla sınıyor, değil mi?"

Kıkırdadım. "Evet."

"Beni bu işten çekmediğin için teşekkür ederim. Joe ve ben bu işi arkadaş olarak bitiremeyebiliriz ama iyi bir iş çıkaracağım."

"Yapacağını biliyorum."

"Sadece tekmelerle devam et, tamam mı?"

"Um . . . ne?" Bu cümleyi kafamda tekrar ettim. Tekmelerle yuvarlanmak mı? "Yumruklarla yuvarlan demek istiyorsun. Öyle derler."

"Belki ama bu aptalca bir söz. Biri bana tekme atarsa, yere düşeceğimi garanti ederim. Ve sonra beni tekmelemeye devam ederlerse, yuvarlanıp giderim."

Gözlerimi kırptım. "Yumruklarla birlikte yuvarlanmak boks sporunda kullanılan bir deyimdir. Yumruğun etkisini azaltmak için yumrukla birlikte yuvarlanırsınız."

"Ama ben boksör değilim. O yüzden tekmelerle yuvarlanmak daha mantıklı."

"Öyle mi?"

"Evet."

Onun güzel yüzünü inceledim. "Hayır."

"Şey ..." Omuz silkti. "Aynı fikirde değilim."

Bu kadın. Her nasılsa, saçmalıkları mantıklıydı.

Ela gözleri benimkilere kilitlendiğinde ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Neredeyse Cuma günü onu öpmeden önce olduğumuz kadar yakındık.

Tek yapmam gereken eğilmekt i . Onun da tek yapması gereken 15 santim kaymaktı.

Stella Marten, Noel ağacının altındaki paketlenmiş bir hediye kadar c a z i p t i .

Ama o da beni öpmemişti.

Ben de hareket ettim, masasından kalktım ve masayı a r a m ı z a aldım. "Özür dilerim. Joe için. Ve Cuma günü için."

Başını salladı, omuzları kendi içine döndü. "Sorun değil."

İyi değildi. Çünkü tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmaktı. "Ben, um . . . Gitsem iyi olacak."

Başlamak için bir tatilim vardı. Çok gerekli bir tatil. "Hoşça kal, Stell."

Ayaklarım kapıya doğru yönelmiş, tam koridorun güvenliğine varmak üzereydim ki adımı seslendi.

"Heath?"

Döndüm ve bir elimi kapının çerçevesine koydum. Belki yeterince sıkı tutarsam beni odanın bu tarafında tutabilirdi. "Evet?"

"Beni neden öptün?"

Onun sorusuna kendi sorumla cevap verdim. "Bana hala aşık mısın?"

Çünkü eğer bittiyse, ergenlik dönemiyle birlikte unuttuğu bir şeyse, o zaman buna bir son verirdim. Bir şekilde onu düşünmeyi bıraktırdım.

"Birlikte çalışıyoruz." Cevabı kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Sen Guy'ın en iyi arkadaşısın."

"Doğru." Hayal kırıklığımı yuttum. "Bunu profesyonelce halletmeliyiz."

"Yapmalıyız." Başını salladı. "Bu iyi ve zekice bir fikir."

Berbat bir fikirdi. Ama onun isteklerine saygı duyacaktım. "Partide görüşürüz."

"Oh, bu hafta çalışmıyor musun?"

"Maddox eve geliyor. Ben tatile çıkıyorum." Stella tatili.

Belki cumartesiye kadar dilimde bıraktığı tadı unutmuş olurdum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

STELLA

"SEKSI GÖRÜNÜYORSUN." Wendy ıslık çaldı. "Çok seksi."

"Çok fazla göz farı var." Karıştırma fırçasını elime aldım ama Wendy onu elimden kaptı.

"Başyapıtımı mahvetmeyi aklından bile geçirme."

Aynada kendime bakarken omuzlarım çöktü. "Gitmek istemiyorum."

"Neden? Heyecanlı olduğunu sanıyordum." "Baş ağrısı," diye yalan söyledim.

Gerçek sadece ve sadece benimdi. Wendy benim en iyi arkadaşımı ama Heath'in öpücüğünü mezara götürüyordum. Şey ... belki mezara değil. Sır saklamak benim uzmanlık alanım değildi ve şimdiye kadar bunu başarabilmemin tek nedeni Wendy'nin de benim de meşgul olmamızdı.

Bu gece onu bütün hafta boyunca ilk kez görüyordum ve kapıdan içeri girdiği andan itibaren sadece beni bu parti için hazırlamaya odaklanmıştık.

Katılmak istemediğim bir parti. Kardeşimle değil. Ve Heath ile değil.

O öpücük hakkında ne düşünmem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Çoğunlukla düşünmemeye çalışıyordum çünkü o anıyla birlikte gelen utanç

El üstünde tutmam gereken bir anı, önümüzdeki yirmi yıl boyunca yatağımın altında kıvrılıp saklanma isteği uyandırdı.

Beni kurtaran tek şey Heath'in ofiste olmamasıydı. Hayatımda hiçbir zaman Heath'i görmemeyi dört gözle beklememiştim, ama onun tatili benim için bir erteleme olmuştu.

Bu gece sona eren bir erteleme.

"Birkaç kadeh içtikten sonra eminim kendini daha iyi hissedeceksin." Wendy aynada bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Evet." Ben de gülümsedim. "Hazırlanmama yardım ettiğin için teşekkürler."

"En iyi arkadaşlar ne içindir? Senin üzerinden vekaleten yaşamak zorundayım. En son ne zaman süslenip seksi bir elbise giymek için bahanem olduğunu hatırlamıyorum."

"Ama sen her gün tayt giyiyorsun. Taytı seksi bir elbiseyle her zaman takas ederim."

"Bu doğru." Güldü. "Tamam, hangi ayakkabılar?"

"Çıplak topuklular mı?"

"Anlaştık. Onları ben alırım."

O hızla banyodan çıkarken, elbisemin eteğini döndürdüm ve kumaşın bacaklarımın üzerinde salınışını hissettim.

Üstte seksi olacak kadar aşağıya inen ama skandal yaratacak kadar da aşağıya inmeyen bir dekolte vardı. Bu teknik olarak bir iş davetiydi. Uçuşan etek baldırımın ortasına geliyordu ve bir ucunda kalçama kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Elbise siyahtı ve üzerinde pırıltılarla süslenmiş derin bir mürdüm vardı. Saçlarım kıvrılmıştı. Ela gözlerim siyahla kaplanmış ve gri ile gölgelendirilmişti.

Wendy haklıydı. Seksi görünüyordum. Bir yıl önce, Heath'in dikkatini çekebilmek için bütün bunları ve daha fazlasını yapardım. Bu gece, sadece kalabalığa karışmak için hepsini yıkamak istedim.

Beni öpmüştü. Heath Holiday beni öpmüştü.

Ve pişman olmuştu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve Pazartesi günü yüzünde beliren acı dolu ifadenin aklımdan çıkmasını istedim.

Heath'in dudakları çok yumuşaktı. Çok lezzetliydi. Dilini dudaklarımın üzerinde bir kez gezdirdi ve ben neredeyse bayılacaktım. Ne zamandır bir öpücük istiyordum? Heath'inkini ne zamandır umuyordum?

Tek şansım vardı ve onu da kaçırmıştım.

Beni öpmüştü ve ben de orada şaşkın bir aptal gibi durmuştum. Ağız açık kalmış. Salya akıyor.

O öpücük tam bir felaketti. Bir Noel ağacının alev almasına eşdeğerdi. İşleri profesyonel tutmamızı önermek, yüzümü kurtarmak için yaptığım son girişimdi.

En kötü kısmı mı? İyi öpüşüyordum. Gerçekten iyi öpüşüyordum. Bana aynı şeyi söyleyen erkek arkadaşlarım olmuştu. Öyleyse neden Heath Holiday'i öpmek için tek ve biricik fırsatım varken bu kadar başarısız olmuşum?

"Lanet olsun sana, sahne korkusu."

"Ne?" Wendy askılı çıplak topuklu ayakkabılarımla banyoya girdi.

"Yok bir şey." Ayakkabıları aldım, giymek için eğildim ve ayak bileklerimdeki kayışları tuttum. Aralık gecesi için pek pratik sayılmazlardı ama moda fedakârlık gerektiriyordu. Ve donma riski. "Teşekkürler."

"Bana bir iyilik yap. Bu gece eğlenmeye çalış. Biliyorum, kardeşinin etrafta olması her zaman ilgi çekicidir ama onu bir kenara bırak ve partinin tadını çıkar. Bu senin de Noel arifen."

"Tamam." Onu kucakladım. "Mutlu Noeller." "Mutlu Noeller."

Kapı zili çaldı ve bizi telaş içinde yatak odasından dışarı gönderdi. Wendy getirdiği makyaj malzemelerini toplamak için acele ederken ben de

ceketimi ve el çantamı aldım.

"Merhaba Guy," dedi ve kapıyı açıp Guy'ın yanından geçti. "Hoşça kal, Guy."

Dudağı kıvrıldı. "Wendy."

Kardeşim ve en iyi arkadaşım hiç anlaşılamazlardı. Guy Wendy'nin züppe olduğunu düşünürdü çünkü Wendy onun şakalarına hiç gülmezdi. Wendy ise Guy'ın bencil ve huysuz olduğunu düşünürdü, bu yüzden Guy'la gülmezdi.

Yıllar önce arabuluculuk yapmayı bırakmıştım.

"Çok güzel görünüyorsun, Stella Bells." Paltomu aldı ve bana uzattı. "Partideki en güzel kız sen olacaksın."

"Teşekkürler." Kollarımı içeri kaydardım. "Sen de güzel görünüyorsun. Yeni takım mı?"

"Evet, öyle. Bir üst modele geçmenin zamanı geldi diye düşündüm." Bana kolunu uzattı. "Buna hazır mısın?"

Hayır. Uzun bir nefes aldım. "Hazır."

"Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Omzumu onun omzuna çarptım. "Mel için üzgünüm."

"Ben de." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Ondan hoşlanmıştım." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu gece olmaz. Sadece eğlenelim. Sen ve ben. Bütün danslarını ben alırım."

Başımı salladım. "Anlaştık."

Kamyonetine doğru aceleyle giderken gecenin soğuk havası baldırlarımın çıplak derisini kırılganlaştırıyordu. Ama motoru çalışır durumda ve koltuk ısıtıcılarını açık bırakmıştı.

"Bu hafta iş nasıldı?" diye sordu otoparktan çıkarken.

"Güzel. Aslında harika. Yerleştiğimi hissediyorum ve şu ana kadar hoşuma gitti."

"Sana sahip oldukları için şanslılar." "Teşekkürler."

"Peki ne üzerinde çalışıyordun?"

Şehir merkezine giderken ona projelerimi anlattım. Adam yıllarca beni dinlememişti - küçük kız kardeşler zaman zaman sinir bozucu olabiliyordu. Ben de yıllarca ağabeyimi görmezden gelmişim. Ama arabayı sürerken beni dinledi ve birkaç soru sordu, anlattıklarım ile ilgilendi.

Sadece Heath yüzünden değil, Guy'ın beni ekme alışkanlığı yüzünden de bu geceden korkuyordum. Arkadaşlarının yanına giderdi ve ben ikinci planda kalırdım. Ama belki bu gece farklı olacaktı. Belki benimle kalırdı ve iyi vakit geçirirdik.

Guy benim kurtarıcım olabilir. Heath ve benim aramdaki tampon.

Kardeşim etraftayken Heath'in o öpücükten bahsetmesine imkan yoktu. Ve ben gerçekten, gerçekten başka bir özür duymak istemiyordum. "Seni kapıya bırakmamı ister misin?" Guy kapıya vardığımızda sordu.

Baxter.

"Hayır, sorun değil. Yürüyebilirim."

"Ama sandalet giyiyorsun. Ayak parmakların üşüyecek."

"Sorun değil." Birkaç kokteyli fazla kaçırırsa ve bizi eve bırakması gerekirse diye arabanın nerede olduğunu bilmek istedim.

"Sen bilirsin." Omuz silkti ve en yakın yeri bulmak için bloğun etrafında döndü.

Kaldırım da aceleyle ilerlerken Guy bana kolunu uzattı, otele ulaştığımızda Main caddesinin ışıkları daha da parlıyordu.

Baxter, şehir merkezindeki diğer binalar gibi, tatil günlerinde büyüdü. Altın rengi ve cam kapıların ardındaki lobi, tatil şenliklerinin resmiydi. Noel arifesinde bile mekân insanlarla dolup taşıyordu. Bazıları şehir merkezindeki bir restoranda yemek yemek için buradaydı.

Ana kat. Bazıları içki içmek için buradaydı. Bir grup köşedeki barın etrafında kümelenmiş, her birinin elinde şık bir kokteyl vardı.

Bir çift bir ökse otu dalının altında durmuş öpüşüyordu. Köşede, fiyonkları ışıklar ve süslerle bezenmiş devasa bir ağaç vardı. Birkaç çocuk bir kase dolusu şekerin üzerinde geziniyordu.

Guy bizi doğruca ikinci kattaki balo salonuna çıkan büyük, geniş merdivenlere götürdü. "Anahtarları çantana koyabilir miyim?"

"Elbette." Merdivenleri çıkarken çantayı onun için açtım ve ceket kontrolü. Ardından, ceketim ve el çantam etiketlenip yerleştirildikten sonra balo salonuna girdik.

Konuşmalar fon müziğinin üzerinde süzülüyordu. İkram görevlileri, ellerinde ordövr tepsileriyle bir kişiden diğerine geçerek odanın içinde dolaşıyordu. Her biri beyaz gömlek ve siyah saten yelek giyen iki barmen barda içkileri karıştırıyordu.

Keith, karısı Hannah'nın yanında durmuş, odaya girdiğimizde ikisi de bizi karşılamıştı. Elimden geleni yaptım ama gözlerim Heath'i aramak için kalabalığı taradı. Eski alışkanlıklar.

Henüz gelmemişti.

"İçki?" Guy sordu.

"Lütfen." Başımı salladım, bara doğru yürürken birkaç tanıdık yüze gülümsedim.

Gretchen kokteyl masasındaki yerinden el salladı. Ofisten birkaç kişi daha eşleriyle birlikte toplanmıştı.

Joe Jensen başka bir masada durmuş, bakışlarıyla karşılaştığımda başını sallıyordu. O pisliğe kocaman gülümsedim. Geçen hafta ofisteki karşılaşmamızdan sonra ona güncellenmiş döşeme tahminlerini e-posta ile göndermiştim.

Henüz cevap vermemişti.

Balo salonu parti için süslenmişti. Boş bir sahne hazırlanmış ve canlı bir müzik grubu için hazır bekliyordu. Uzun masalar preslenmiş beyaz örtülerle kaplıydı ve her birinde küçük bir buket kırmızı gül vardı

ortasında. Odanın kristal avizesi boş dans pistinin üzerinde parıldayan bir ışık saçıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Barda sıra beklerken Guy sordu. "Şampanya."
Yarın başım ağrıyacaktı.

Noel Günü, ama bu parti ve bu oda köpüklü bir içki talep ediyordu.

Elimde flütümle Guy ve ben bir masaya yöneldik.

"Şerefe." Votka tonağını benim bardağımla
tokuşturdu.

"Şerefe." Bir yudum aldım ve odayı tekrar taradım, Heath içeri
girdiğinde bakışlarım kapı aralığına takıldı.

Kalbim yerinden fırladı. Vay canına, iyi görünüyordu.

Siyah takım elbisesi geniş omuzlarını vurguluyordu. Koyu renk
saçları bir yandan ayrılmış ve kaşının üzerinde bir kıvrımla
şekillendirilmişti. Taktığı kravat neredeyse gözlerinin rengi kadar
parlak bir maviydi.

Hiçbir erkek Heath kadar yakışıklı değildi. Film yıldızları.
Profesyonel sporcular. Mankenler. Diğer kadınların ağzının suyunu
akıtmasına izin verirdim çünkü Heath hepsinden üstündü, hem içten
hem dıştan.

Belki de bu yüzden bu aşkı bırakmak bu kadar zordu. Çünkü
adamin kendisi unutulmazdı. İyi, nazik ve çekiciydi. Kalabalıktaki
diğer yüzlerden ayrı durur, dikkat çekerek. O yontulmuş çene. Düz
burun. Dolgun dudaklar. Ağzım kurudu, ben de bir içki daha aldım.

Heath bizi gördü ve gülümsedi. Öyle göz kamaştırıcı bir
gülümsemeydi ki, tılandım.

Öksürerek ve burnumu çekerek, bir şekilde yutkunmayı ve masanın
üzerine şampanya kusmamayı başardım.

"Tanrım." Adam sırtımı sıvazladı. "İyi misin?"

Ona el salladım. "İyiyim. Yanlış boru."

Bana yan gözle baktı ama en yakın arkadaşının bize doğru
yürdüğünü görünce ölümle burun buruna geldiğim olayı unuttu.

"Nihayet. Heath geliyor. Artık parti başlayabilir."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."
"Anlıyor muyum?"

Adam omuz silkti ve bir parça naneli sakız almak için ceketinin cebine uzandı. Neredeyse her zaman sakız çiğnerdi çünkü *etrafta -kendi deyimiyle- sakso çekmek isteyen ateşli* bir hatun varsa ağzının kokmasını asla istemezdi.

Bir şair, kardeşim.

"Tam zamanında geldin." Guy bize katılan Heath'in omzuna vurdu.

"Selam." Heath kardeşimin elini sıktı. "Merhaba, Stell."

"Merhaba." Şampanya kadehimi dudaklarıma götürdüm, bu kez daha dikkatli içtim ve bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Masanın üzerindeki çiçekler gerçekten çok güzeldi.

"Peki, saldırı planımız nedir?" Guy Heath'e sordu. "Belki birkaç içki içeriz. Dans ederiz. Sonra da eğlendirecek bir kadın bulurum. Yatak odamın zemininde seksi bir elbise görmeye bayılırım."

Burnumu kıvırdım. "Lütfen konuşmayı kes."

"Şaka yapıyorum." Guy güldü ama şaka yapmadığını hepimiz biliyorduk. Ne Guy'ın ne de Heath'in bu partiden yalnız ayrıldıklarından hiç kuşku yoktu. Heath'in başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Heath bana gergin bir gülümsemeyle, "Partinin tadını çıkaralım," dedi.

Garip. Bir inilti yuttum.

Bu benim hatam bile değildi. Birçok utanç verici anın katalizörü ben olmuştum ama bu seferki tamamen Heath'e aitti. *Beni* öpmüştü. Evet, onu öperken çok daha iyi bir iş çıkarabilirdim ama bu benim hatam değildi. Öpüşmeyi ben başlatmadım.

Neden bir erkek bir kadını öpüp tamamen unutulabilirken, bir kadın her saniyesini analiz ederdi? Ya da belki de sadece ben böyleydim? Muhtemelen Heath'in öpücüğünü hayatımın sonuna kadar analiz edecektim. O gerçekten, gerçekten, korkunç derecede muhteşem öpücüğü.

"Bizi burada yenmediğinize şaşırdım," dedi Guy ona.

"Maddox ve Violet'le birlikte geldim." Heath başparmağını omzunun üzerinden geçirerek ağabeyinin yanında sevimli bir kız çocuğu ve arkalarında göz alıcı bir kadınla odaya girdiği yere doğru uzattı.

İki kez baktım. Maddox'a değil, kadına ve onun arkadaş canlısı yüzüne.

"Affedersiniz." Flütümü yere bıraktım ve arkadaşşıma doğru ilerledim. "Nat!"

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Hey, Stella."

"Seni görmek çok güzel." Ona sarıldım, birbirimizi daha çok görmeyi diledim.

Natalie benden iki yaş büyüktü, Guy ve Heath ile aynı yaşıydı. Ben lise yüzme takımına birinci sınıf öğrencisi olarak katıldığımnda o üçüncü sınıftaydı. Daha genç olmama ve onun havuzdaki yeteneğinin sadece bir kısmına sahip olmama rağmen, her zaman benim için tezahürat yapmıştı. Bana asla ondan aşağıdaymışım gibi davranmadı.

Guy ve Heath'in aksine Natalie, Bozeman Lisesi'ndeki popüler kalabalığın içinde yer almamıştı ve iyi kalbi nedeniyle ona her zaman saygı duymuştum.

İkimiz de mezun olduktan sonra Bozeman'dan ayrılmadığımız için yıllar boyunca iletişim halinde kaldık. O dadı olarak çalışmaya başlamıştı, ben ise lisans eğitimim için Montana State'e gitmişim.

"Burada olacağınızı hiç düşünmemiştim," dedim. Ama onun varlığı bazı sinirleri yatıştırdı. Bir dakika. Maddox'la birlikte miydi? Çıkıyorlar mıydı?

"Bu bir son dakika davetiydi. Aslında çalışmak için buradayım."

Birlikte geldiği genç kız yanında belirdi. Bu Maddox'un kızı olmalıydı. Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Bana doğru bir bakış bile atmadan boş bir punç bardağını Natalie'ye uzattı. "Biraz daha alabilir miyim?"

"Hızlanalım. Bütün gece bizim." Natalie bana dönüp bakarak güldü.

"Nasılsın?" diye sordum. "Uzun zaman oldu."

Cevap vermek için ağzını açtı ama Guy, Heath ile birlikte yanımda belirdi.

Guy konuşuyordu ama Natalie'yi görür görmez bir an duraksadı. "Natalie mi?"

"Selam. Seni gördüğüme sevindim Guy."

"Uzun zaman oldu." Ağabeyimin çenesi sakız çiğnerken çalıştı. Ve onun kıcını kontrol etti.

Gözlerimi devirdim. Cidden, daha yeni ayrılmıştı.

Erkekler.

"Guy." Adam başını kaldırıp bakışlarıyla buluştuğunda Natalie başını salladı.

"Emin misin?"

Kıkırdadı. "Oldukça. Ama yine de teşekkürler." Kıkırdadı. "Burada yalnız mısın?"

"Hayır." Kıza el salladı. "Violet bu gece benim randevum. Ve güzel şeyler kaybolmadan önce tatlı masasını yağmalayacağız."

"Natalie havalıların en havalısı," dedim Violet'e. "Bu gece çok eğleneceksin."

"Ama Heath Amca kadar havalı değil, değil mi?" Heath, Violet'ın ona vurması için elini uzattı.

Gözlerini kırıştırdı ve onu görmezden geldi.

"Ah." Heath kalbinden yaralanmış gibi yaptı.

Kıkırdadım. Onu görmezden gelmeliydim ama elimde değildi. Heath ne zaman bir şaka yapsa yıllarca gülmüştüm. Göz teması kurduğunda yanaklarımda beliren kızarıklıkla birlikte ölmeyi reddeden bir başka eski alışkanlık.

Bakışları elbisemin dekoltesine kaydı ve bir an için kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Ama sonra gözlerini kaçırıp, yüz ifadesine suçluluk duygusu sinmişti.

Ugh. Gerçekten evde eşofmanlarımla kalmalıydim.

"Ekürim ol." Guy Heath'in kolunu dürterek çenesini kapıya doğru salladı. Kardeşimin bakışlarını minyon bir sarışınla güzel bir esmerin odaya girdiği yere kadar takip ettim. "Sarışına asıl."

Oh, Tanrım. Yüzümü çıplak topuklarıma gömdüm. Heath başka bir kadını tavlarken burada kalıp izlemek zorunda kalacaktım. Öpüşmeden önce bana aşık olduğunu söylemişti. Ama sanırım öpüşmemem bunu bastırmıştı.

Şampanya. Şu anda ihtiyacım olan şey daha fazla şampanyaydı.

"Um" Guy onu çekip götürürken Heath sözünü kesti.

Benim aksime, bahse girerim o sarışın şans verilse onu geri öperdi.

Acıtmamalıydı. Aşkımı unutmuştum, değil mi? Peki neden bu kadar acıtıyordu? Bundan vazgeçmek için daha ne kadar acı çekmem gerekecekti?

"İyi misin?" Natalie dirseğini benimkine çarptı.

"Harika!" *Çok yüksek sesle.* Sesimin yüksekliğinden irkildim. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum," dedi.

"Holiday Homes'ta çalışmaya yeni başladım. Keith tüm ofisi davet etti. Aslında kaçıp ailemle kiliseye gidecek, sonra da evde takılacaktım ama Guy beni gelmeye ikna etti."

Daha iyi bilmeliydim. Dakikalardır buradaydık ve ben şimdiden geride kalmaya başlamıştım.

"Kız arkadaşı onu terk ettiği için benimle takılacağına söz verdi," dedim. "Her ne kadar kabul etmese de bu konuda biraz üzgün. Onun için üzüldüm ve onunla çıkacağımı söyledim. Ama o beni terk etti."

"Bizimle takılmak ister misin?"

"Sanırım bir içki alacağım." İçki, daha doğrusu. Çoklu içkiler. Birden fazla içki içtikten sonra da beni eve bırakması için bir Uber ya da Wendy çağırırdım.

Natalie el sallayarak Violet'i tatlı masasına götürürken ben de bara doğru yöneldim. Onu başka bir kadınla konuşurken ve gülerken görmek istemiyordum, bu yüzden çenemi aşağıda tuttum, gözlerim yerdeydi.

Heath'e bakmamaya o kadar odaklanmışım ki, bakışlarımı kaldırdığımda neredeyse tökezliyordum ve işte oradaydı. Adımlarım kekeledi. "H-hi."

"Merhaba. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu, başıyla barı işaret ederek.

"Oh, um için bir tane almıyorsun, uh" Parmaklarım omzumun üzerinden kapıya doğru hareket etti.

"Hayır. Adam bu gece tek başına."

Arkamdan ağabeyimin esmer kızla konuştuğu yere baktım. Sarışın görünürde yoktu.

"Ne dersin, Stell? Bir içkiye ne dersin?" Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Belki ofiste sadece ikimiz olsaydık, o kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giyseydi, hayır diyecek gücü kendimde bulabilirdim. Ama lanet olsun, o takım elbisenin içinde çok seksi görünüyordu. Yeniden çözümümün parçalanması onun suçuydu.

"Elbette," diye nefes aldım.

Barda sıraya girdiğimizde hipnotize edici gözleri parlıyordu.

"Natalie'yle hâlâ görüşüyor musun?" diye sordu.

Yanımdaki bir adam çok yaklaştı ve yanlışlıkla omzuma çarptı.

Heath'in eli beni sabitlemek için sırtımın alt kısmına doğru kaydı. Adam özür dileyip uzaklaştığında Heath'in eli öylece kaldı. Bu da neydi böyle? Neler oluyordu?

Sorduğu soruyu hatırlamaya çalışarak sertçe yutkundum. Yok. Hiçbir şey yok. Zihnim bomboştu. "Ha?"

"Natalie." Kıkırdadı. "Onunla görüşmeye devam ediyor musun?"

"Oh. Evet." Başımı salladım. "Yılda iki ya da üç kez bir şeyler içmek için buluşuruz. Liseden tanıdığımız insanlar hakkında dedikodu yaparız ve o da bana izlediği çocuklardan bahseder."

"O zaman bir sonraki buluşmanız eğlenceli olmalı, çünkü o Violet'e nanik yapıyor." Güldü. "O çocuk ele avuca sığmıyor. Bu hafta başında Maddox onu mutfakta elinde bir kasap bıçağıyla buldu. Kendine bir parça elmalı turta kesmeye gidiyordu."

"Ciddi misin?" Kıkırdadım.

"Daha iyi olacak." İlerledikçe bana Violet'in maskaralıklarıyla ilgili hikâye üstüne hikâye anlattı; bazıları bu haftadan, bazıları da annesinden ikinci ağızdan duyduklarıydı.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bence Violet ve Guy'ı bir araya getirmeliyiz. Bir şovu garantilemiş oluruz."

"Muhtemelen bu gece olmaz," dedim. "Bu odada çok fazla kırılacak eşya var."

"İyi karar." Sonunda bara ulaştığımızda göz kırptı. Onun elinde bir viski bardağı ve benim elimde bir başka şampanya kadehi ile ayrılmak için döndük.

Heath'in eli yine sırtımın alt kısmına gitti, ama sıranın dışına çıktığımızda Gretchen göründü. Eli düştü ve uzaklaştı. "Gretchen."

"Merhaba yakışıklı." Ona sarıldı. "Birkaç kişiye ihtiyacım var. Hızlıca sohbet etmek isteyen bir müşterim var."

"Bu gece mi?" İnledi.

"İzin günü diye bir şey yoktur," dedi. "Doğru."

Heath içini çekti. "Sonra görüşürüz, Stella."

"Hoşça kal." Flütümü kaldırdım.

Gretchen, Heath'le birlikte kalabalığın arasından geçerken ona bakakaldım. Sonra etrafıma bakındım ve yalnız olduğumu fark ettim.

Kardeşim ortadan kaybolmuştu. Her zamanki gibi. Natalie, Violet'le birlikte tatlı masasının yanındaydı ve bu gece onunla takılmamın umurunda olmayacağından emin olsam da, çalıştığı için rahatsız etmek istemedim.

Ben de duvar kağıdına karışabilmeyi dileyerek duvara yaklaştım.

Canlı grubun solisti mikrofonu alarak konukları selamladı.

Ardından grubuyla birlikte, çiftleri dans pistine çeken boğucu bir caz parçasıyla gösterilerine başladılar.

Şampanyamı içerken onları dinledim. Şampanya çok yumuşak bir şekilde indi ve grubun ilk seti bitmeden önce üç flüt içmiştim. Kafam güzelce vızıldıyordu. Çürük kalbim lezzetli baloncuklarla kaplanmıştı. Bir kadeh daha içtikten sonra kapıdan çıkmadan önce hızlıca bir şeyler atıştıracaktım.

Elimde boş flütümle, barda sıraya girmek için duvarın güvenliğinden ayrıldım. Tam kuyruğa girmiştik ki yanımda bir adam belirdi.

Kirli sarı saçları kısaydı ve düzgünce taranmıştı. Kömür rengi takım elbisesi şıktı ve zayıf bedenine göre dikilmişti. Çok da sevimliydi. Gerçekten sevimliydi. Heath yakışıklısı değildi ama kimse Heath yakışıklısı değildi, Tobias bile.

"Merhaba." Elini uzattı.

"Merhaba."

"Ben Seth."

"Stella," dedim, avucumu onununkine doğru kaydırarak.

"Güzel isim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Çok ileri gittiysem beni bağışlayın." Başıyla dans pistini işaret etti.
"Ama dans etmek ister misiniz?"

"Um . . ." Neden olmasın ki? "Çok isterim."

Bana kolunu uzattı ve birlikte kalabalığın arasından geçerek dans pistinin kenarına yerleştik. Beni kollarının arasında döndürürken parfümü burnuma geldi, bir eli benimkini tutarken diğeri kalçamın kıvrımına yerleşti.

Seth bizi bir araya getirdi, ne çok yakın ne de çok uzak. Sonra kendi küçük meydanımızda adım atarak ve dönerek dans ettik.
"Dünyadaki en iyi dansçı ben değilim."

"Harika gidiyorsun." Bakışlarındaki enteresanlık karşısında yüzümde yeni bir kızarıklık oluştu.

Koyu kahverengi gözleri vardı. Heath'in büyüleyici rengi olmasa da çekiciydi. Seth'in omuzları o kadar geniş değildi ve boyu da o kadar uzun değildi.

Benim neyim vardı böyle? Burada beni gerçekten isteyen yakışıklı bir adamla dans ediyordum ve onu Heath ile kıyaslayıp duruyordum. Buna bir son vermeliydim. Hemen şimdi. *Kes şunu, Stella.*

"Tatilleri nereden biliyorsun?" Seth sordu. "Tatil

Evleri'nde çalışıyorum. Ya sen?"

"Hannah'nın şirketinde emlakçiyim."

"Ah." Başımı salladım.

"Belki bir gün bir projede birlikte çalışırız."

"Belki."

Keith vadinin önde gelen inşaatçısı olduğundan ve Hannah da en büyük aracı kurumlardan birine sahip olduğundan, emlakçıları genellikle piyasada ev bulamayan alıcılarla buluşurdu,

inşa etmeye karar verirlerdi. Müşteriye hayalindeki evi sunmak için mülk ve devir konusunda işbirliği yapardık.

Ya da bana öyle söylendi. Henüz o projelerden birini yapma şansım olmamıştı.

"Bozeman'dan mısın?" diye sordu.

"Öyleyim. Doğma büyüme

Bozemanlıyım. Ya sen?"

Seth cevap veremedi yanımızda yüksek bir figür belirdi. Başımı kaldırdığımda bir çift mavi ve öfkeli gözün Seth'in belimdeki eline kilitlenmiş olduğunu gördüm.

"Stella." Heath'in çenesi sıkıştı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim? İşle ilgili. Anlarsın ya."

"Uh" Seth bu cümleyi tamamlama fırsatı bulamadı.

Heath'in eli dirseğime dolandı ve beni dans pistinin dışına sürükledi.

Birkaç kişi bize yan gözle bakınca, "Heath," diye tısladım. O yavaşlamadı.

"Heath." Kolumu çekerek onu durmaya zorladım.

Döndü, bana uyarıcı bir bakış attı, sonra eli geri geldi, bu sefer beni balo salonuna götürürken elimi sardı. Kapılardan çıkıp koridorda ilerledi ve ulaştığımız ilk kapıyı iterek geçti.

Bir oturma odasına girdik. Kanepeler uzak duvarı kucaklıyordu. Pelüş bir sandalye köşeye açılı bir şekilde oturuyordu.

Heath beni bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirerek alanın ortasına doğru yürüdü.

"Neler oluyor?"

Döndü ve bir parmağını burnuma doğru kaldırdı.

"Sen." "Peki ya ben? Neyim var?"

"Sen . . ." Başını tavana doğru eğdi ve uzun bir nefes verdi. Ciğerleri boşaldıkça yüzündeki gerginlik de azaldı. "Sen

güzel görünüyorsun."

"I-oh." Tamam, beklediğim bu değildi. "Teşekkürler mi?"

"Hayır." Bakışlarını üzerime dikti. "Teşekkür etme. Sadece dur."

"Neyi durdurayım?"

Yaklaştı, çok yaklaştı. O gece arabamın yanında olduğu kadar yakındı. "Güzel olmayı bırak. Başka erkeklerle dans etmeyi bırak. Sadece bu gece için. O adamla dans etme. İsteklerine saygı göstermeye çalışıyorum, Stella. Ama bu gece, bu bir mücadele."

"Dileklerim mi? Ne dilekleri?"

"Bunu profesyonel tutmak için." Son kelimeyi söylerken alay etti.

"Bu senin fikrindi. Benim değil."

"Öyle miydi?" Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü senin önerin olduğunu çok net hatırlıyorum."

Evet, öyleydi. Bunu sadece gururumun küçük bir parçasını kurtarmak için önermişim. "Ofisime geldin ve beni öptüğün için özür diledin."

"Özür diledim çünkü sen de beni öpmedin."

"I-" *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Onu istemediğimi sanmış. "Sadece şaşırdım."

Yüzümü inceledi. "Ne istiyorsun? Bana ne istediğini söyle."

Her zaman istediğim şeyi istiyordum. "Sen. Ben istiyorum-" Ağzını benimkinin üzerine kapatarak sözümü kesti.

Bir kalp atışı sürdü. Belki de Heath'in dudaklarının şokunu asla atlatamayacaktım. Ama toparlandım.

Ve bu sefer, ben de onu öptüm.

ALTINCI BÖLÜM

HEATH

SADECE BİR ÖPÜCÜK DAHA. Sonra duracaktım. Planım buydu.

Ama Stella'nın dili benimkine kaydığı anda, kendimi tutma umudumu kaybettim. Gerçek şu ki, onu başka bir erkekle dans ederken gördüğüm anda kendimi kaybetmişim.

"Stella," diye inledim, yüzünü ellerimin arasına alarak.

Bana sarıldı, dili benimkine karıştı ve lanet olsun, öpebiliyordu.

Stella öpüşebilirdi.

İsteksizlik yok. Şok ya da kısıtlama yok. Bu, geçen hafta sonu arabasının yanında öptüğüm kadın değildi.

Ben onu yuttum, o da beni yendi.

Ellerim omurgasının kıvrımlarını takip ederek omuzlarında dolaşırken dudakları çılgınca benimkilerin üzerinde gezindi. Yüzünü avuçladığım gibi, avuçlarımı kıcının üzerine yerleştirdim. Sonra sıktım. Ama oyalanmadım. Kalçalarını, sonra kaburgalarını izledim, bu kadının her santimini hissetmek istiyordum. Onun ince kıvrımlarında ve tatlı tadında kendimi kaybetmek istedim.

Kollarımla onu sarıp göğsüme doğru çekerken dilim onunla düello ediyordu. Artan uyarılmam

Kalçasına girdiğimde nefesi kesildi ve nefesindeki o sevimli küçük aksama onu daha çok istememe neden oldu.

Ağzımı onunkinden ayırdım, tenini tatmak istiyordum. Dudaklarım boğazının uzun sütununda gezinirken, Stella'nın parmakları saçlarıma daldı ve tellerin arasından geçti. Bir kez çektiğinde kaya gibi sertleşmişim.

Sırtını dikleştirdi ve ben de aşağıya indim, elbisesinin kumaşını kenara çekerek mükemmel bir göğsü ortaya çıkardım. Sütyen yoktu. *Şükürler olsun.*

Pembe bir meme ucu serbest kaldı ve onu ağzıma almakta tereddüt etmedim.

"Heath," diye inledi.

Stella adımı tekrar inletene kadar tomurcuğu ısırđım ve yaladım. Teni çok pürüzsüzdü. Göğüsleri elime sığmak için mükemmel bir kabarıklıktaıdı. Tam diğerk tarafa geçmek üzereydim ki oturma odasının kapısı açıldı.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı bir kadın. "Özür dilerim." Stella nefes nefese omuzlarımı itti.

Stella elbisesini düzeltmek için çabalarken omzumun üzerinden baktım. "Natalie?"

"Heath?"

Natalie gözlerini kocaman açarak ikimizin arasına baktı. "Ben burada değildim. Hiçbir şey görmedim. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Nat odadan çıkıp Stella ve beni yalnız bırakırken dudaklarında bir sırıtma vardı.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Stella'nın yüzü güzelce kızarmış ve pembe ağzı şişmişti. Tanrım, eğer bu renk sadece ve sadece benim olacaksa onu yıllarca öpebilirdim.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kapıyı inceledim. Kilit yoktu. Lanet olsun. Kontrolün sınırlarında geziniyordum ama

başka bir kişinin bize doğru gelmesine ihtiyacım vardı - kardeşi gibi - bu yüzden bir adım uzaklaştım.

Stella boğazını temizledi ve elbisesinin eteğini düzeltti.

Bu yanılttı. Çok, çok yanıltıcı. Stella'yı takip etmeme nedenlerim geçen hafta değişmemiştir. Hiçbir şey değişmemiştir. Yine de her şey değişmişti.

Onu dans pistinde o adamla görmek kalbimi delen bir ılık çubuğu gibi hissettirmişti. Hiçbir kadın beni bu kadar kıskanç hissettirmemiştir. Bu gece dans edeceği tek erkek bendim.

"Heath, ben ..." Ellerini yanaklarına koydu. "Ne yapıyoruz biz?"

Ellerini çekerek yaklaştım. "Benden saklanma."

Bana baktı ve o anlamlı gözleri o kadar kesinlikten uzaktı ki göğsümü sızlattı. "Ne istediğini bilmiyorum. Bu benim için oldukça korkutucu çünkü her zaman istediğim tek şey sendin."

Stella sanki bu kelimeler bir haftadır, bir yıldır özgür kalmayı bekliyormuş gibi konuştu. Sesindeki kırılmalılık alçakgönüllüydü.

"Geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Stell, seni uzun zamandır istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"İtiraf etmeme izin verdiğimden daha uzun süre."

Utangaç bir gülümsemeyi gizlemek için alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Başparmağını dudaklarının üzerine koyarak onu serbest bıraktım. "Durmaliyoruz." "Hayır." Başını iki yana salladı.

"Gitmeliyiz."

"Birlikte mi?"

Başını salladı ve hızlı bir nefes verdi. "Ama bilmelisin ki onu kullandım."

"Neyi kullandın?"

"Benim şampanya cesaretim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Az önce seni her zaman istediğimi söyledim. Bu tüm cesaretimi tüketti. Yani şimdi sorumluluğu sen almak zorundasın çünkü az önce beni öptüğün, meme uçlarımdan birini emdiğin ve beni de istediğini söylediğin için aklımı kaçırmakla çok meşgulüm ve aman Tanrım, sen de beni istiyor musun? Bu nasıl olabilir-"

"Nefes al, bebeğim."

İtaat etti, biraz hava çekerken başını salladı. "Daha iyi misin?"

"Evet."

"Güzel." Öne doğru eğildim ve alnından öptüm, sonra elini elime aldım ve onu oturma odasından dışarı sürükledim.

İlk durağımız vestiyerdi. Ceketini ve el çantasını aldıktan sonra, ben bir Uber çağırırken o da Guy'ın anahtarlarını onun adına kontrol etti. Eşyalarını alır almaz onu aceleyle merdivenlerden aşağı indirdim ve kış gecesinin içine attım.

Siyah bir sedanın arka koltuğuna kayarken kar hafifçe yağıyordu. Buzlu taneler arabanın ön camında anında eridi. Oda spreyi ve deri kokusunun üzerinde bile Stella'nın tatlı kokusu burnumu dolduruyordu.

Şoför adresimi teyit etti ve bu hak ettiği son ilgi kırıntısıydı. Tamamen Stella'ya odaklandım, dumanını içime çektim, bir kalp atışı kadar tuttum, sonra daha derin bir nefes almak için yaklaştım.

Burnumu kıvrılmış saçlarına gömdüğümde Baxter'dan sadece birkaç blok uzaktaydık, saçlarını omzundan çekerek boğazını öpmek için eğildim.

Dudaklarım nabzına değdiği anda nefesi kesildi. Utangaç. Seksi. Ses doğruca sikime vurdu. Verecek olsa bu gece onlardan yüz tane kazanabilirdim.

"Stella," diye fısıldadım tenine karşı.

Eli yukarı kalktı, başımın arkasını kavradı ve beni yerimde tuttu.

Sırttım ve parmakları kafa derime girene kadar kulağının altındaki hassas noktaya ağzımı açarak öpücükler kondurdum.

Ağzım dışında ona dokunmaya cesaret edemedim. Onu bu arabanın arkasına götürmemek için kendime güvenmiyordum, dikiz aynasından izleyen sürücüye lanet olsun.

Trafik hafifti ve evimin önünde durduğumuzda aletim ağrıyordu. Stella önce emniyet kemerini çözdü, pratik olarak beni arabadan dışarı itti. Sonra kaldırımdan ön kapıma doğru koştuk.

Anahtarı kilide soktuğum anda, Stella takım elbisemin eteğinin altına uzandı ve ellerini sırtımın düzlemine doğru kaydırды. Bir an için dışarıda olduğumuzu unutarak, dokunuşuna doğru eğildim. Kar yağıyor ve saçaklara astığım İsa ışıklarının beyaz parıltısını yakalıyordu.

"İçeri giriyor muyuz?" diye sordu.

Kilidi çevirerek ve Stella topuklarımın ü z e r i n d e y k e n içeri adım atarak cevap verdim. Sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, kollarımı ona dolayıp göğsüme doğru çekerken dilini benimkine doladı. Girişin en yakın duvarına doğru sürünüp onu yukarı kaldırdığımda, bacaklarını belime doladı ve merkezini ereksiyonuma bastırdı.

Stella bana kontrolü ele almamı söylemiş olabilirdi, ama ben onu izliyordum. O ısırды ve ben emdim, ağzının her köşesinin tadına baktım. Ellerinden biri aramıza girdi, parmakları kemerimin tokasını arıyordu.

Dişlerimi sıkarak ağzımı ayırdım. Onun için acı çekiyordum, ama bu çizgiyi geçtikten sonra geri dönüş yoktu. "Stella, emin ol." Elini serbest bıraktı ve alnıma götürerek saçlarımı itti. "Eminim." "Bu her şeyi değiştirir." "Bence biz zaten her şeyi değiştirdik, öyle değil mi?" "Evet," diye fısıldadım, bakışlarında boğuluyordum. "Sanırım öyle." Eğildi, dudaklarını ağzımın köşesine bastırdı ve kalçalarını öne doğru eğerek beni teşvik etti.

Belki de tüm cesaretini kullanmamıştı. Ya da belki de şampanya olsun olmasın, inandığından daha fazla cesareti vardı. Çekingen ya da cesur, onu her şekilde kabul ederdim.

Parmakları kemerimin tokasını buldu ve çekiştirmeye başladı.

"Bekle." Nefes nefese geri çekildim. "Bunu duvara karşı yapmayacağız."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Bacaklarını indirmek için hamle yaptı ama ben onu süpürdüm ve girişten dışarı taşırken küçük bir kahkaha attım. Her oda karanlıktı, tek ışık köşedeki Noel ağacından geliyordu. Çok renkli ampulleri kırmızı, mavi, yeşil ve sarı ışıklarını oturma odasına yayıyordu.

Stella evimi merak ettiyse de belli etmedi. Uzun koridordan yatak odama doğru ilerlerken yüzüme bakmadı ya da omuzlarımdaki tutuşunu gevşetmedi.

Oturma odası gibi, bir köşeye küçük bir ağaç koyardım. Belki diğer erkekler, evimde planlanan bir aile toplantısı olmadığı için süslemelerle uğraşmazlardı ama ben Noel'i ve ışıklı ağacın parıltısıyla uykuya dalmayı severdim.

Onu yatağın ayak ucuna yatırdığımda Stella bacaklarını açtı. Bana doğru uzandı ama başımı salladım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim titriyordu.

En son ne zaman bir kadınla endişeli olmuşum? Belki ilk seferimde? Lisedeydim, balodan sonra. O zaman bile, ikimiz de sinirlerimizi bozacak kadar ucuz içki içmiştik.

Bu Stella'ydı.

Parmaklarım ayakkabılarının kayışlarını karıştırdı. Kalbimin durmasını diledim. Elleri tekrar saçlarıma geldiğinde, dokunuşuna doğru eğildim ve gözlerimi kapattım.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." İtirafı zar zor kabul edilebilirdi. Sesindeki dürüstlük, o ışıltılı gözlerinde parlayan yürek, benim felaketim oldu. Stella Marten kadar güzel bir kadın yoktu.

Ve çok uzun zamandır korkaktım. Daha önce harekete geçmediğim için bir aptal. Artık benim kızımdı.

Topuklarına geri döndüğümde parmaklarımdaki titreme geçmişti. Bu gece tek yaptığım bunu onun için iyi hale getirmekse, buna bir kazanç diyebilirdim. Ayakkabılarını ayağından çıkarıp bir kenara attım, sonra parmaklarımı ayak bileğindeki pürüzsüz deride gezdirdim ve dizinin iç kısmına doğru ilerledim.

Parmak uçlarım yavaşça, işkence edercesine girdaplar çizerek hareket ediyor, bacakları boyunca ilerlerken teninden hiç ayrılmıyordu. Elbisesinin eteğini kalçalarına sürttüğümde bir ürperti omuzlarını titretti, daha da yukarı itti. Kalçalarını ve külotunun dantelini sıyırdığımda nefesi tekrar kesildi, o seksi nefesi.

Bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri kapalıydı, alt dudağı yine dişlerinin arasındaydı.

Elbisesini yumruklarımla arasına alıp gövdesinden yukarı doğru çekerken ona sııttım. Kollarını kaldırdı, ben de onu serbest bıraktım.

"Sen ..." Onu yatağında, külotu dışında çıplak bir halde hayal edince ağzım kurudu. "Mükemmel. Benim Stella'm. Çok mükemmel."

Sönük ışıktaki bile yanaklarının pembe allığını görebiliyordum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp ağzıma doğru çektim. Sonra ayağa kalktım, onu yatağın üzerine yatırırken elimi gevşetmedim.

Ellerimle yaptığım bakımları şimdi ağzımla yapıyordum, boynunda ve göğsünde ağzı açık öpücükler izliyor, meme uçlarına daha fazla dikkat etmek için duruyordum. Sonra daha aşağılara inerek dilimi göbeğinin etrafında gezdirdim.

İnledi, bu sesi de en az o nefesi kadar sevmeye başlamıştım.

Külotunun eteğinin üzerinde oyalandım, parmaklarımı dantelin içine sokup çıplak tümseğinden uzaklaştırırken tatlı kokusunu içime çektim.

"Heath." Stella kumaş serbest kaldığı anda yutkundu, elbisesi ve topuklu ayakkabılarının yanında yerde birikti. "Ben, şey, hiç kimse Yani, bakire değilim ama, bilirsin işte."

Oh. Lanet olsun. Ben.

Onun tadına ilk bakan ben olurdum. Tek. Ağzım sulandı. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı.

"Güzel." Dizlerine bastırarak onları birbirinden ayırdım.

Kıvrımları parlıyordu, amı dudakları kadar güzel bir pembeydi. Kasları gerildi, bacakları gerginleşti. Bugünlerde onu kızdırmak eğlenceli olacaktı. İhtiyacı olan yer dışında her yerini öpmek. Ama ilk seferimiz için gecikmedim.

Dilimi yarığında gezdirdim, tadına bakarak inledim. Stella küçük bir çığlık atarak elini ağzına götürdü.

Kıkırdadım, onu tekrar yaladım.

"Aman Tanrım." Elinin altından boğuk bir ses çıkıyordu ama ben bunu yutmak için bir onay olarak kabul ediyordum.

Onu yaladım, klitorisini ağzıma aldım, onu tekrar tekrar uçurumun kenarına götürdüm. Bacakları titreyip, vücudu kıvranmaya başladığında geri çekiliyordum.

Beşinci seferde, ağzındaki el gitmiş ve elleri kömürlü yorganı yumruklamıştı. Onuncusunda, hayal kırıklığı içinde hırılıyordu.

"Gelmek ister misin, bebeğim?"

diye sordum. "Evet."

"Senin dileğin, Stell." Bu sefer geri çekilmedim. Sırtını yataktan kaldırına kadar ona devam ettim, bir dizi inilti çıkarırken tüm vücudu spazm geçirdi. Ancak ayak parmakları çözöldüğünde durdum.

Göğsü pembeleşmiş, vücudu gevşemişti.

Dudaklarımı yaladım ve ayağa kalktım, yatağımdaki çıplak Stella'nın görüntüsünü aklıma getirirken takım elbisemin önlüğünü silktim. Aletim acı verecek kadar sertleşmişti, şişkinliği pantolonumun fermuarını zorluyordu. Kısa sürede soyundum ve giysilerim onunkilerin yanına saçıldığında, sikimi kavradım ve sert bir vuruş yaptım.

"Bir süredir kimseyle birlikte olmadım," dedim. "Ve geçen ay bir sağlık kontrolünden geçtim."

Stella telaşla başını salladı. "Benim de yok. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bu gece daha da güzelleşmeye devam etti. Yatağa bir dizimi koydum, onu kaldırdım ve yastıkların içine çektim. Bacaklarını benim için ayırdı, kalçalarının beşiğinde yer açtı.

Onu öptüm, dilimde kendi tadını almasına izin verdim. Tekrar kıvranıp daha fazlası için yalvarana kadar onu öptüm.

Uzun bir vuruşla, onun sıkı vücudunun içine girdim. Uzun bir vuruş, duvarları uzunluğumun etrafında çırpınıyordu ve neredeyse çözölüyordum.

"Siktir, Stell." Etrafımda gerilirken sıcaklığını hissederek boşalmamak için tüm gücümü harcadım. Onu kollarımla sardım, yüzümü saçlarına gömdüm. "Çok iyi hissediyorsun."

Kollarını bana doladı, beni kendine yakın tuttu. "Çekil."

Nabzını öptüm, sonra eğildim ve içine girmek için çekildim.

"Heath," diye bağırdı, gözlerini sıkarak kapattı.

Tekrar boşalmadan önce dudaklarından adımı üç kez daha duydum, beni öyle bir güçle sıkıyordu ki onun orgazmı benimkini tetikledi. Bir kükremeyle boşaldım, gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar kırılırken onun içinde titreşiyordum.

Kemiksiz ve doygun bir halde kollarına yığıldım, göğsümün üzerinde yuvarlandım. Sonra ona sıkıca sarıldım, kalbinin benimkine zıt bir ritimde attığını hissettim.

Onsuz nasıl bu kadar zaman geçirebildim? Neden bunu başından beri yapmamıştık? Beni diğer kadınlar için mahvetmişti.

Bir gece ve ben mahvoldum.

Bu pervasızcaydı. O bir çalışandı. Guy'ın kız kardeşiydi. Ama o Stella'ydı.

Benim Stella'm.

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama ben onu sıkıca tuttum. "Kal."

Saçlarını yüzünden itti ve bana uykulu bir gülümseme verdi.

"Tamam."

"STELLA?" Evin içinden seslendim, pencerelerden süzülen parlak ışığa gözlerimi kısarak bakarken esniyordum. "Stella."

Sessizlik.

Ön kapıya doğru yürüdüm, yan lambadan baktım. Garaj yolumda dün geceki Uber'in bırakmadığı yeni lastik izleri vardı.

Hayır, muhtemelen bu sabahtan kalmaydı. Stella evden gizlice çıktıktan sonra.

"Lanet olsun."

Neden gitti ki? Neden önce beni uyandırmadı? Üzgün müydü?

Çenemdeki kirli sakalı ovuşturdum, uyanmadığım için kendime kızdım ve gizlice dışarı çıktığı için ona sinirlendim.

Normal bir günde, onu takip ederdim. Kapısına giderdim ve bu konuyu konuşurduk. Ama o gün normal bir gün değildi.

Noel'di.

Mutlu Noeller, Stella.

YEDİNCİ BÖLÜM

STELLA

POP. *Pop. Pop.*

Mikrodalgada patlamış mısır pişerken, mutfak dolaplarıma gözümü kırpmadan bakarken parmağımla sesine vurdum.

Onu aramalıyım. Aramalı mıyım? *Evet. Yarın. Yarın.*

Belki.

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve poşeti çıkarıp salladıktan sonra beyaz taneleri cam bir kaseye boşalttım ve oturma odama çekildim. Kanepeye uzandım, ağzıma bir avuç patlamış mısır attım ve boş televizyona baktım.

Noel sabahı Heath'in yatağından gizlice çıktığımdan beri bir sürü şeye bakıyordum.

Annem dün bana on beş kez iyi olup olmadığımı sordu. Yalan söyledim, iyi olduğuma söz verdim. Ama hayır, iyi değildim. Berbat durumdaydım.

Heath kelimenin tam anlamıyla beynimi karıştırmıştı. Ne zaman başka bir konu düşünmeye çalışsam -iş, hediyeler, yemek- iki saniye kadar düşündükten sonra tekrar yatağına çekiliyordum. Beni yalayarak kendinden geçirirken geniş omuzlarının dizlerimi ayırdığını hayal ederdim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Oral Seks Fan Kulübü, yeni üyeniz Stella Marten ile tanışın.

Heath Holiday ile seks yapmıştım, inanılmaz orgazmlarla dolu inanılmaz seksler. *Benim Heath Holiday'im.*

Bu ne anlama geliyordu? Bir ilişki mi istiyordu? Holiday Homes'ta iş arkadaşlarının çift olmasına izin veriliyor muydu? Neden şimdi?

Dün sabah onun evinde kalsaydım tüm soruları sorabilirdim, ama nefis bir ağrıyla uyandığımda paniğe kapıldım ve kolunun altından sıyrılıp kaçtım.

Çünkü bu Heath'ti.

Heath.

Bunu ne zamandır hayal ediyordum? Onu mu? Onu o kadar uzun zamandır hayal etmiştim ki, bunun bir gerçekliğe dönüşmesine hiç hazır değildim. Her beklentimi, her hayalimi aşmıştı. Ve sadece bir gecede.

Bu kadar iyi olmamalıydı, değil mi? Bu çılgıncaydı. Öyle değil miydi? Belki de geçmiş yıllardan gelen çocukça hayallerim gerçekleri gölgeliyordu.

ity. Belki de gençlik aşkım su yüzüne çıkıyordu. Belki de yasak olduğu için bilinçaltım bana oyun oynuyordu.

Ve korkutucu.

Bir gecede her şeyi berbat etmiştim. Çünkü şimdi onu her zamankinden daha çok istiyordum. Ve eğer hata yaptığımıza karar verirse, şey ... "Bırakırım." Bu dünyadaki en kötü şey değildi, değil mi?

Holiday Homes'ta ay başından beri çalışıyordum. Belki yalvarırsam eski şirketim beni geri alırdı.

Ve maaşında kesinti yaptı.

Ya da . . . Taşınabilirim. Heath beni terk ederse, gidebilirim.

Evet, kesinlikle taşınmam gerekecek. Yeni bir şehir bulmalıyım.

Yeni bir iş. Yeni bir ev ve yeni bir adam.

Heath beni istemiyorsa, başka seçenek yoktu.

"Evet. Gidiyorum." Bir avuç patlamış mısırı daha avuçladım, damarlarımda endişe dolaşırken öfkeyle çiğnedim.

Taşınmam ve tüm hayatımı değiştirmem gerekecekti çünkü Heath beni mahvetmişti.

Bir avuç daha ağzıma attım, yanaklarım bir sincap gibi şişti ve son otuz altı saatin en büyük zihinsel çılgınlığına katlanırken daha fazlasını sokmaya devam ettim.

Kendine gel, Stella.

Ağzıma daha fazla patlamış mısır tıktırdım. Wendy gurur duyardı çünkü genelde stres atarken McDonald's, bir kutu Reddi-wip ve bir aile boyu Funyuns yiyordum. Bu patlamış mısır tereyağlı bile değildi.

Başka bir adam olsaydı, dikkatimi dağıtmak için kendimi işe verirdim. Ama iş Heath demekti ve neyse ki ofis yılbaşına kadar kapalıydı, bu yüzden henüz onunla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.

"Taşınmak istemiyorum." İnledim, patlamış mısırı fırlatmaya, anahtarlarımı bulmaya ve kapı çaldığında en yakın arabaya servis noktasına gitmeye hazırdım.

Kaseyi koluma sıkıştırıp ağzıma bir lokma daha attım ve cevap vermeye gittim, Wendy ya da Guy'ı bekliyordum çünkü ailem dışında ziyarete gelen iki kişi onlardı. Hava karardıktan sonra annem ve babam çoktan History Channel'a yapışmışlardır.

Gözetleme deliğini kontrol ettim ve Guy'ı diğer tarafta buldum. Sırtı bana dönüktü çünkü sokakta bir şeye bakıyordu. Kapının kilidini açtım ve tam o dönerken kapıyı açtım.

Guy değil.

Heath.

Ağzımdaki patlamış mısır beyaz konfetiler halinde dışarı fırladı.

Heath'in gri sweatshirt'üne ıslak bir çekirdek düştü.

Fiske vuruşunu izlerken gözlerim büyüdü.

"Merhaba," dedi.

Göz kırptım.

Holiday Homes kapüşonlu tişörtü ve lacivert bir şapka giyyordu. Neredeyse ağabeyimin her zaman taktığı lacivert Montana State şapkasının aynısı. Arkadan bakıldığında bu şapkalar birbirinin aynısıydı. Ama önlerinde farklı logolar vardı.

Kapıyı açmam için beni kandırmıştı. Saç rengine daha yakından bakmalıydım.

"İçeri girebilir
miyim?" Tekrar
göz kırptım.

Heath kıkırdadı ve başparmağıyla çenemdeki bir patlamış mısır parçasını temizlemek için yaklaştı.

"Az önce üzerine yemek tükürdüm," diye fısıldadım, yanaklarım alev alev yanıyordu.

Diğer insanlar benim bu halimi anlamıyordu, kendini insanlaştırmaya niyetli olan halimi. Neden sadece Heath etraftayken ortaya çıkıyordu?

Bir omzunu kaldırdı, bir avuç patlamış mısır almak için uzandı, sonra içeri girdi, ağzına birkaç parça atarken kapıyı kapatabilmek için beni geriye doğru itti. Çiğnerken yontulmuş çenesi esnedi.

Hiçbir erkek patlamış mısırı bu kadar çekici yapmamıştı. Eğer bana sinemaya gitmeyi teklif etseydi, muhtemelen onu patlamış mısır yerken izleyerek sinemada orgazm olurdum.

Yutkundu, adem elması sallanıyordu, sonra Nike'larını yere vurarak girişteki halının üzerindeki karı temizledi. Şapkasını çıkardı ama geriye doğru çevirdi.

Vay canına. Lanet olsun. Neden bu kadar ateşliydi? Uzaktan sevdiğim çocuğun daha yaşlı ve sert versiyonuydu. O kadar çekici bir adamdı ki

nefes almak zorunda kaldım. Ben orada salyalarım akarak dururken, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Tanrım, Stell. Bunlar senin pijamaların mı?" Başımı salladım.

Bir an için gözlerini kapattı, ellerini zapt edilmesi için dua ediyormuş gibi yumruk yaptı.

Kıyafetlerime baktım. Takım siyah satendi, pantolon geniş ve dökümlüydü. Üst kısım sütyen gibiydi ve düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmadığım ceketin altından göbeğimi gösteriyordu. "Pardon?"

Gözlerini açtı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak avucunu yanağıma dayadı. "Benden kaçtın."

"Çıldırarak üzereyim. Hem de çok korkuyorum." Boştaki elim otomatik olarak kaseye daldı, ama ağzıma bir avuç atamadan Heath patlamış m ı s ı r ı çaldı ve konsol masasının üzerine koydu.

"Neden korkuyorsun?"

"Çünkü şimdi taşınmak zorundayım."

Kaşları bir araya geldi. "Ne? Taşınıyor musun?" Başımı salladım. "Gitmek zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü seks yaptık. Çok fazla seks."

"Yaptık mı? Ne zaman?"

"Dur." Koluna bir şaplak attım, o gülünce rahatladım ve onu oturma odasındaki kanepeye götürdüm. O diğer ucuna otururken ben de bir ucuna oturdum.

Bir kolunu arkaya atıp bir bileğini dizinin üzerinden geçirirken o kadar rahat, o kadar kendinden emin görünüyordu ki. "Bana karşı dürüst ol. Sen iyi misin?"

Sesindeki endişe ve mavi gözlerindeki kaygı karşısında biraz eridim. "Evet. Sadece kafam karışık."

"Bu yüzden mi sıvıştın?"

"İşler bulutların üzerindeyken pek iyi değilim."

"Bulutlarda. Ne demek istiyorsun?"

"Şu söz. Havada. *Bulutlarda* diyorum çünkü *bulutlar* daha kabarıktır, bu yüzden eğer arafta olacaksam, kabarıklığın içinde de olabilirim."

Beni inceledi, ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunun bir anlamı olmamalı. Ama sanırım var."

"Noel'in güzel geçti mi?"

"Evet. Annemle babamda takıldık. Hediyeler açtık. Violet'in orada olması normal yıllardan daha heyecan vericiydi."

"Ona ısınıyorsun."

"O bir terör ve Maddox kırkına varmadan onu griye çevirecek, ama evet. Havalı bir çocuk. Annem ve babamdan geliyorum. Annem oyun gecesi ilan etti. Natalie de oradaydı."

"Gerçekten mi?"

Sırıttı. "Maddox ona aşık. Hem de çok."

Arkadaşım için bunu sevdim. Natalie tatlı, milyarder bir seksi hak ediyordu.

Ben liseye başladığımda Maddox mezun olmuştu ama onun efsanesi yüzme takımındaki kızlar aracılığıyla yaşamaya devam etmişti. Heath'e çok benziyordu. Yakışıklı. Atletikti. Popülerdi. Montana'dan ayrıldığından beri çok zengin olmuştu ama Heath'in ağabeyine olan hayranlığına bakılırsa Maddox'un küçük kasaba köklerini her zaman koruduğundan şüpheleniyordum.

"Noel'in nasıl geçti?" diye sordu.

"Olaysız."

"Noel Baba sana iyi bir şey getirdi mi?"

"Bu pijamalar."

"Aferin, Noel Baba."

Bakışları göğsümde gezinirken ve yüz ifadesi değişirken nefesim boğazımda düğümlendi. Heath üzerime atlayacak, beni kanepeye sürükleyecek ve benimle ilişkiye girecekmiş gibi görünüyordu.

Seve seve sürüklenirim.

Ama sonra başını iki yana salladı ve kot pantolonunun cebinden bir şey çıkarmak için yer değiştirdi. "Senin için bir şey aldım."

"Oh. Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Biliyorum." Dikdörtgen, siyah kadife bir çanta uzattı. "Ama ben istedim."

Daha dik oturdum, kutuyu aldım ve çevirerek açtım. İçinde üç tane şingirdayan çanı olan zarif bir altın bilezik vardı. Mücevher dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Bu çok güzel. Eskiden bende de bunun gibi bir tane vardı."

"Hatırlıyorum."

"Öyle mi? Yok artık. Bu yıllar önceydi."

"Bunu sana büyükbaban aldı, değil mi?"

"Evet. Sessizce yürüdüğüm ve büyüdüğümde ninja olabileceğim için benimle alay ederdi." Büyükbabam da Guy'a çok benziyordu, her yönden gürültülüydü. O kadar yüksek sesle konuşurdu ki benim yürüdüğümü bile duymazdı. Onu sayısız kez ürkütmüştüm ve her seferinde elini kalbine götürmeden önce kocaman bir çığlık atmıştı. "O bilezik bana aldığı son Noel hediyesiydi."

"Kırıldığı gün oradaydım," dedi. "Arka bahçedeki salıncakta yakalamıştın ve o kadar çok ağlamıştın ki yaralandığını sanmıştım."

Yıkılmıştım. Ve o hatırlamıştı. Bana yeni bir tane almıştı. Bileziğe dokunduğumda gözlerim doldu. "Takmama yardım eder misin?"

"Elbette." Orta mindere doğru kayarak kutudan mücevheri aldı. Sonra sol bileğime taktı, parmakları tenimde sıcacıktı.

Şıngırdattım, narin zil sesine gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Başımı kaldırdığımda Heath'in bakışları beni bekliyordu ve ona bir hediye almadığım için ayağa kalkıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kısa bir öpücük olacaktı ama dudaklarımız bir kez birbirine değdi ve aramızdaki sıcaklık alevlendi.

Kollarıyla beni sımsıkı sardı, sonra da yastıklara daha sıkı bastırdı. Dili dişlerimin arasından geçerek benimkini okşadı.

Çılgınca öpüştük, ikimiz de doyamıyorduk. Sonra aramızdaki kıyafetler parça parça kaybolmaya başladı. Kapüşonu. Benim pantolonum. Onun tişörtü. Benim üstüm.

Kalçalarımın arasına yerleşti, uyarılmışlığı sert, kalın ve uzun bir şekilde zonklayan göbeğime baskı yapıyordu. "Tanrım, Stell."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım.

Girişime yerleşti, yavaşça, santim santim, yanlara doğru itti. "Şimdi inandın mı?"

Başımı salladım, bedenimin onunkine uyacak şekilde esnemesinin tadını çıkarıyordum. "Hayır." "Yapacaksın. Biraz zaman ver."

Onunla zaman geçirmek sadece başka bir fanteziydi.

Ama kafamda takılıp kalmadan önce, Heath'in bedeninde kayboldum. Kesik kesik nefeslere yenik düştüm. Sert dokunuşlara. Vuruşlarının ritmine ve kalbimin gümbürtüsüne.

Birlikte boşaldık, ikimiz de haykırdık, orgazm görüşümü çaldı, bu adamdan başka her şeyi görmemi engelledi.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken yeni bilekliği şıngırdadı, yükseklerden iniyordum. "Vay canına."

"Kahretsin, inanılmazsın." Heath bizi döndürdü, böylece kanepede altımda duruyordu, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Sonra gözlerini tavana dikti. "Bunu yapmayacaktım."

"Ne yapmak?"

Bir elinin omurgamdan aşağı inip kıcıımı avuçlamasına izin verdi. "Sen." Gülümsedim. "Neden olmasın?"

"Çünkü senden seksten daha fazlasını istiyorum. Ama Noel Baba'dan gelen o lanet pijamalar dayanılmazdı. Yerde daha da güzel görünüyorlar."

Güldüm, her saniyeyi hatırlamak için gözlerimi kapattım. Baharatlı kokusunu. Sert vücudunu. Elinin ağırlığı. Dokunuşunun okşaması. Sözlerinin sesi hâlâ zihnimde çınılıyordu.

Çünkü senden seksten fazlasını istiyorum.

Göğsümde baş döndürücü bir kahkaha vardı. O gittiği anda, kahkahamı apartman duvarlarına çarpıp geri dönecek şekilde serbest bırakacaktım.

"Kalamam."

"Oh." Sesimdeki hayal kırıklığı oturma odamı doldurdu.

"İstiyorum." Alnımdan öptü. "Ama gitsem iyi olacak. Dün Noel'de bias garip davranıyordu, bu yüzden neler olduğunu öğrenebilir miyim diye bakmak istiyorum."

"Tamam."

İkimiz de giyindik ve kapıya doğru yürüdük. Ne zaman dönecekti? İş yerinde nasıl olacaktı? Guy'a söylemeli miydik? Şimdiye kadar yattığım tek erkek -üçü de- sevgiliden önce erkek arkadaştı. Ben etiketleri seven bir kadındım.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi sormak için ağzımı açtım ama kendimi tuttum ve esneme numarası yaptım. Bunu çözmek için zaman vardı, değil mi? Tüm soruları bu gece cevaplamak zorunda değildik.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ben samanlığa gidiyorum."

"Samana vur."

"Hayvanların uyuması için ahırlara saman koymuyorlar. Bunu biliyor muydunuz? Bir keresinde bir hayvanat bahçesine gitmiş ve sahibine sormuştum, o da bana ağıllara saman koyduklarını ve onları samanla beslediklerini söylemişti. Yani samana vuruyorsun."

"Bu ..." Heath gülerken geniş göğsü titriyordu. "Tamam. Samana vur."

"Bilekliğim için tekrar teşekkürler." Bileğimi döndürdüm, minik şingirtiyi sevdim.

"Hoş geldiniz." Yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen özel birisin, Stella Marten."

Ve o bir rüyaydı.

Son bir veda öpücüğüyle göz kırptı ve gecenin karanlığına karıştı. Arkasından kapıyı kapatırken yüzümdeki gülümseme yanaklarımı çimdikledi.

Wendy. Wendy'i aramak zorundaydım.

Telefonumu daha önce bıraktığım oturma odasına koştum ve onun adını aradım. Ama daha arayamadan kapı zili tekrar çaldı. Heath geri döndüğü için ayak parmaklarım dans ederek koridorda zıpladım. "Hey th-"

Heath değil.

Guy.

"Hava soğuk." Ürperdi ve içeri adım attı.

Heath'in kamyonetini aramak için yanından geçtim. Arka lambaları park yerinin kenarındaydı.

"Kapıyı kapatacak mısın?" Guy ceketini silkerek sordu. Karanlıkta Heath'in kamyonetini görmemiş olmalıydı, çünkü o zaman bambaşka bir soru sorardı.

"Oh, um . . . evet." Soğuğu engellemek için yoldan çekildim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sıkılmışım. Buraya geleyim dedim." Yüzü ekşiyerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunlar annemin sana aldığı pijamalar mı?"

"Evet. Onların nesi var?"

"Üstünü iliklemeden gerekmiyor mu?"

Gözlerimi devirdim ve dış kabuğun düğmelerini ilikledim. "Şimdi mutlu musun?" "Bir bira içersen mutlu olacağım."

Buzdolabında sadece şarap ve bir şişe votka vardı. Biranın tadını hiç sevmemiştim. "Bira istiyorsan yanlış eve geldin."

"Doğru." Oturma odasına doğru yürüdü ve midem bulandı.

Oh, kahretsin. Seksin kokusunu alabilecek miydi? Ya da Heath'in parfümünü?

Lütfen kanepemde ıslak bir leke kalmasın.

Adam burnunu havaya kaldırdı. "Patlamış mısır mı?"

Heath'in kenara koyduğu kâseyi alıp Guy'a götürdüm, yüzüne doğru ittim, tek koklayacağı şeyin tuz olmasını umuyordum. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Ağzına bir çekirdek attı. "Tereyağı yok mu?"

"Tereyağlı yeni bir parti yapabilirim."

"Evet, lütfen. Film izlemek ister misin?"

"Hayır. Mutfakta oturalım." Kanepede oturursak Heath'i düşünmeden edemezdim ve aptal gibi gülümsemeye devam edersem kardeşim bunu fark ederdi.

"Neden?"

"Kurabiye yapacaktım," diye yalan söyledim.

"Bira kadar iyi değil ama kurabiye yiyeceğim." Adam tezgâha doğru ilerledi ve bar taburelerinden birine oturdu.

Tüm malzemelerin elimde olması için dua ederek kilerimi karıştırdım. Unum bitmişti ama bir kutu brownie karışımı gözüme çarptı. "Oh, onun yerine brownie'ye ne dersin? Aslında kulağa daha hoş geliyor."

"Bana uyar." Omuz silkti ve patlamış mısırımı bitirdi. "Peki bu gece ne yaptın?"

En iyi arkadaşın.

Dolaptan bir karıştırma kabı almak için ona sırtımı dönerken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm.

Bir noktada, Heath ve ben Guy'a söylemek zorunda kalacaktık. Eğer bu seksten daha fazlasıysa. Ama ilişkimizin nasıl olacağından hâlâ tam olarak emin olmadığımı düşünürsek, kardeşime en iyi arkadaşıyla yattığımı söylemenin bir anlamı yoktu.

İki kere.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HEATH

STELLA'nın kapıyı açarkenki gülümsemesi, buzlu yollarda şehri bir uçtan bir uca kat ederken geçirdiğim her saniyeye değdi. "Merhaba."

"Merhaba." Sırıttım ve içeri girdim, onu kollarıma aldım ve öpmek için eğildim.

Ağzıma karşı gülümsedi, elleri anında omuzlarıma dolandı. Sonunda onu ayağa kaldırdığımda güldü, ela gözlerindeki ışık dans ediyordu. "Ayaklarımı yerden kesmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki." Kıkırdadım. "İşe yarıyor mu?"

"Evet."

"Güzel." Alnından öptüm, sonra ayakkabılarımı çıkarıp onu oturma odasına kadar takip ettim ve kanepede yanına oturdum. "Günün nasıl geçti?"

"Meşguldüm. Derinlemesine temizlik yaptım, çamaşır yıkadım ve Costco'ya gittim. Ya sen?" "Bir süre çalıştım. Annemin beni şehir merkezine sürüklemesine izin verdim.

alışveriş." Kotumun cebinden kırmızı kare bir mücevher kutusu çıkardım ve uzattım. "Senin için."

"Bir hediye daha mı? İki gün üst üste oldu." Kutuyu aldı. "Şimdi sana marketten büyük boy bir kutu Cheerios almalıymışım gibi hissediyorum."

"Cheerios'umu seviyorum."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Guy'la ne zaman yatıya kalsanız annem bunları mutlaka getirirdi."

Birlikte anılarımıza dönüp bakmak Stella ile birlikte olmanın beklenmedik bir heyecanıydı. Hangi ayrıntıları hatırladığını görmek eğlenceliydi. Benim hatırladıklarım.

Dün gecedan beri neredeyse sürekli gülümsememin nedeni geçmişimizdi. Sanki bir parça yerine oturmuştu. Eksik olduğunu fark etmediğim bir parça.

Stella boşluğu doldurdu.

Kutuyu açtı ve ağzından nefes kesici bir gülümseme daha yayıldı. "Yaylar."

"Onları gördüm ve almak zorunda kaldım. Bana seni düşündürdüler." "Beni mi düşündün?"

"Durmadan."

Stella kızardı ve küpelerden birini kutudan çıkardı, gökkuşağı renginde mücevherlerle süslenmiş küçük bir altın fiyonktu. Stella onu kulağına taktı, sonra aynısını diğerine yaptı. "Gökkuşağı renklerini severim."

"Biliyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendini bana doğru fırlattı ve sırtımı kanepeye yapıştırdı. Onu sıkıca sardım, bir saniye bile kaybetmedim.

Kanepede seks yapmak ne kadar eğlenceli olsa da, bu gece biraz boşluk istiyordum. O hâlâ kollarımdayken, ağızlarımız birbirine kenetlenmişken, ayağa kalktım ve onu koridorun sonuna kadar taşıdım, bir yatak bulduğumu umuyordum.

Benim tahminim sağlandı.

Birkaç or- gazm ve duştan sonra bir saat sonra odasından çıktık.

Stella ve ben kanepeye döndük ve ben uzanırken onu yanıma yatırdım. Doğal bir uyum.

Arkadaşlarının evinin bodrumunda kaç film izlemiştik? Kaç gece bunu yapmayı kaçırmıştım? O zamanlar denesem bile bunu fark edemezdim. Ergenlik çağında bir çocuk olarak kızlarla kucaklaşmayı sevmezdim. Muhtemelen onun kalbini kırardım ve o zaman Guy'ın kıcıma tekmeyi basmak için iyi bir nedeni olurdu.

Arkadaşlarından herhangi birinin Stella'ya yaklaşmasını yasaklamasının bir nedeni vardı. Hepimiz onun kadar kötüydük, bir skor peşindeydik, başka bir şey değil. Ama ben bunu aşmıştım. Otuz yaşına yaklaştıkça, sıradan ilişkiler çekiciliğini yitiriyordu. Son kız arkadaşım aylar önceydi. Ama bağlılığı seviyordum. Bir insana bağlı olmayı seviyordum.

Stella'ya bağlanma fırsatını kaçırmak istemezdim. "Evini sevdim," dedim ona.

Dairesi, şehirdeki çoğu site gibi nötr renklerle kaplanmıştı. Bej duvarlar. Taupe halı. Ama mobilyalara, dekora ve sanat eserlerine renk katmıştı. Televizyon sehpası cesur bir mercandı. Başımın arkasındaki yastık deniz mavisiydi. Sehpa hardal sarısıydı ve altındaki halıda her şeyden benekler vardı ve hepsini bir araya getiriyordu.

Benim parlak, güzel kızım için gökkuşağı renkleri.

"Teşekkürler. Sadece bir daire." Omuz silkti. "Sıkıcı bir yer. Ama bir ev almak için para biriktiriyorum. Yüksek bir peşinat istiyorum, bu yüzden biraz zaman alacak."

"Hiç inşaat yapmayı düşündün mü? İnşaat şirketi olan bir adam tanıyorum."

Gülümsedi ve yanıma doğru daha da kıvrıldı. "Belki, ben, um ... boşver."

"Ne?"

"Çıldırma, tamam mı?"

"Bir kadın bir erkeğe çıldırmamasını söylediğinde, bu onun büyük olasılıkla çıldıracağı anlamına gelir."

"Peki." Dudaklarını fermuarla kapattı.

Duvardaki saatin tik taklarını dinleyerek bekledim. Ama saniye ibresi on ikiyi iki kez gösterdiğinde merakıma yenik düştüm. "Peki, tamam. Takla atmak yok. Söz veriyorum. Bana ne söyleyeceğini anlat."

"İyi bir okul bölgesinde bir ev almak istiyorum. Evliliğe ve çocuklara daha çok var biliyorum ve bunu senin için söylemiyorum ama bu bir düşünce çünkü-"

"Sen bir planlamacısın."

"Aynen öyle."

"Ben de bir plancıyım, Stell. Neden en iyi ilkokulun bulunduğu en iyi mahalledeki en iyi arsayı satın aldım ve kocaman bahçeli beş yatak odalı bir ev inşa ettim sanıyorsun?" Hayatımın geri kalanında o evde tek başıma yaşamayacaktım.

"Bu seni korkutmuyor mu?"

Yüzünü daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. "On yıl önce mi? Evet. Kapının dışında olurdum. Ama buraya takılmak ya da sıradan bir şey için gelmedim."

Gülümsedi ama bakışlarında temkinli bir ifade vardı. Stella hâlâ bana inanmıyordu. Ama inanacaktı.

Tek istediğim onunla bu şeyi keşfetmekti. İlk buluşmaları istiyordum. Yatiya kalmayı istedim. Marketteyken bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak için aramasını istiyordum.

"Sanırım hâlâ Guy gibi tepki vermeni bekliyorum." Alnını göğsüme yasladı, güzel sarı saçları üzerimize dökülüyordu.

"Adam benim en iyi arkadaşım." Güneşli saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasında büküm. "Ama biz aynı değiliz. Bunu keşfediyoruz."

Anladın mı?"

"Anladım," diye nefes aldı. "Küpelerim için teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Çenesini ellerinin üzerine koydu. "Tobias nasıldı?"

"Bilmiyorum. Evde değildi ve aradığımda cevap vermedi." On kez. Dün gece onu bulmak için buradan ayrılmıştım ama her neredeyse bulunmak istememişti.

"Adam sen gittikten sonra ortaya çıktı."

O zaman gitmiş olmam muhtemelen iyi bir şeydi. Gelip bizi birlikte görmesi, kız kardeşine sahip çıktığımı söylemek için iyi bir yol olmazdı. "Onunla konuşacağım."

"Belki de yapmalıyım."

"Hayır, ben olmalıyım." Onun yerinde olsaydım, arkadaşımın bana söylemesini isterdim. Bunu Stella'nın üzerine yıkmazdım.

"Tamam." İç çekti. "Sence bunu nasıl karşılayacak?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Adam öfkelenecekti. Muhtemelen kavga çıkarmaya çalışacaktı. Ama o birkaç yumruğa değerdı. Gerekirse Guy'ın suratımın ortasına vurmasına izin verirdim.

O esneyene kadar birlikte uzandık, sadece nefes aldık. "Samana vurmana izin vermeliyim."

Güldü. "Kalmak istiyor musun?"

"Evet, ama eve gitsem iyi olacak. Tobias'ın evine tekrar uğrayacağım. Bakalım onu yakalayabilecek miyim?"

"Tamam." Yer değiştirdi, koltuktan kalktı. "Ne zaman ... boş ver."

"Söyle."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Bunu sormak çok mu zordu?" "Yapışkan olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Ama sen yapışkansın."

Kaşlarını çattı ve kaşlarının arasında küçük sevimli bir kırışıklık oluştu. "Hayır, değilim."

"Bu bir hakaret değil, bebeğim. Ben seni tanıyorum. Senin beni tanıdığın gibi. Birbirimizi tekrar ne zaman göreceğimizi planlamak istemen hoşuma gidiyor. Bu konuda soğukkanlı olmaya çalışman hoşuma gidiyor, ama Stella, ben bu konuda soğukkanlı değilim. O yüzden senin de olmana gerek yok."

Hayatımda hiçbir kadını partiden beri Stella'yı düşündüğüm kadar düşünmemiştim. Hiç saati izlememiş, gitmek için doğru zamanı beklememişim. Hiçbir zaman bir kadını her gün görmeyi planlamamıştım.

"Her şey çok hızlı geliyor." Başını iki yana salladı. "Hâlâ yetişmeye çalışıyorum."

"Yapacaksın." Onu tekrar öptüm. "Biraz dinlen. Yarın gece burada kalacağım ve fazla uyuyamayacağım."

Yüzü aydınlandı. "Söz mü? Belki de su içmeliyim."

Kıkırdadım. "Kesinlikle su iç. Ve Perşembe sabahı için plan yapmayın."

Madem ikimiz de tatildegdik, tadını da çıkarabilirdik.

Kapıya bir öpücük daha kondurduktan sonra onu soğuk kış havasına bıraktım. Kamyonetime direksiyonuna geçtim, kaloriferi açtım, kardeşimin peşine düşüp bu hafta kışına ne girdiğini öğrenmeye niyetlendim. Ama caddeye çıktığımda, son anda başka bir kardeşi aramaya karar verdim.

Guy'ın dairesine olan yol kısaydı. Stella'nın dairesine yakın bir yeri bilerek satın almıştı, yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olmak istediğini söylemişti. Gerçekte, bunun nedeni Stella kadar yapışkan olması ve ilgi çekmeye can atmasıydı. Bu yüzden onu eğlendirecek başka bir şey olmadığı gecelerde kız kardeşini ziyaret ediyordu.

Aileleri hâlâ benim büyüdüğüm mahallede yaşıyordu. Bu, hem annemin hem de babamın işlerinin patlamasından ve dağ eteklerinde büyük bir ev inşa etmeye karar vermelerinden önceydi.

Aynı zamanda planlamacı olan ailem, torunları için çok sayıda yatak odası eklemişti.

Guy'ın kamyonetinin yanına park ettim ve doğruca kapıya yöneldim, zili çalarken omuzlarımı dikleştirdim. Bunu düşünecek zaman yoktu. Çok kızacaktı, ben de bir an önce halledebilirdim.

"Hey." Elindeki bira şişesini kaldırarak kapıyı açtı. "İyi zamanlama. Bunu yeni açtım. Bir tane ister misin?"

"Elbette." İçeri girdim. "Ama hiç konserveniz var mı?"

Bana garip bir bakış attı. "Uh . . . evet."

"O zaman bir kutu alayım."

O şişe bir silahtı. Ona Stella'dan bahsetmek için içkisini bitirmesini ve şişeyi kafatasımın üzerinde ikiye bölünemeyeceği bir yere, güvenli bir şekilde çöpe atmasını beklerdim.

Adam buzdolabına doğru ilerledi ve bir Bud Light çıkardı. "Teşekkürler." Kapağını açtım ve yudumladım.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu. "Belki bunları bitirdikten sonra şehir merkezine gidebiliriz."

"Belki." Mutfaktan oturma odasına doğru yürüdüm ve televizyona bakan bir sandalyeye o t u r d u m . Dizim zıplamaya başladı.

Guy koltuğuna çöktü ve EPSN'nin sesini kapatmak için kumandayı eline aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kahretsin. O biliyordu. Sikik herif zaten biliyordu. "Ne var ne yok?" "Stella'yı iş yerinde ziyaret eden oldu mu?"

"Uh, hayır." Ona yan gözle baktım, gözüm bira şişesindeydi. Yüzüme fırlatırsa çok fena canımı yakabilirdi. "Neden?"

"Sanırım biriyle çıkıyor."

Gözlerimi kırptım. Bu bir numara mıydı? "Yani?"

Kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizlemek için biramdan bir yudum aldım. "Ne olmuş yani?"

"İşe gelen birini gördün mü? Onu yemeğe falan çıkardığını?"

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Huh."

Daha fazlasını bekledim. Bir saldırı bekledim. Ama o öylece oturdu ve cevabımı düşünmeye başladı. "Neden biriyle çıktığını düşünüyorsun?"

"Dün gece onun evine gittim. O sürtük pijama kıyafetini giymişti ve kapıyı açtığında sanki benim başka biri olmamı bekliyordu."

Beni. Onun ben olmasını bekliyordu.

Bu, içini dökmek ve bu işi bitirmek için mükemmel bir fırsattı. Ama itiraf ettim mi? Ona o pijamaların *sürtükçe* olmadığını ve bir daha kız kardeşinin adıyla *sürtük* kelimesini aynı cümlede kullanırsa burnunu kıracağımı söyledim mi? Hayır. Bir korkak gibi orada oturdum.

"Biriyle görüşüyorsa ne olmuş yani?" Uzun bir içki daha aldım. "O bir yetişkin."

"Bunu benden saklamasından hoşlanmıyorum."

Söyle ona. "Belki de yeni bir ilişkidir ve henüz ailesiyle tanıştırmak istemiyordur."

Başını iki yana salladı. "Yine de bana söylemeli. Üniversitede yaşadığı o n c a şeyden sonra endişelendiğimi biliyor."

"Bekle. Ne?" Biramı yere bıraktım ve öne doğru eğildim.

"Üniversitede ne bok yedin?"

Bir yudum aldı ve şişesini kuruttu. "Sana söylediğimi ona söyleyemezsin. Söylememem için bana söz verdirdi."

"Tabii ki. Ne oldu?"

"Bu arkadaşım. Eski arkadaşım. Birinci sınıfta bizim yurttta kalıyordu."

"Hangi arkadaşın?"

"Dave."

Dave. Hafızamı yokladım, yüzü olan bir Dave bulmaya çalıştım. Dave de kimdi? İsim giderek daha tanıdık geliyordu ama bir yüzle bağdaştıramıyordum. "Onu tanıyor muydum?"

Guy başını salladı. "Hayır. Dördüncü katta oturuyordu. Bazen yukarı çıkıp onunla video oyunları oynardım."

Video oyunları bana göre değildi ve Guy zar zor sınıf geçerken ben ilk yılımı sınıfta geçirmiştım. Sınıf atlama sanatında ustalaşmıştı. Ben amfide not tutarken, o *Dave*'in yanındaydı.

"Stella onu nereden tanıyor?" MSU'ya biz yurttan ayrılıp kampüs dışındaki evimize yerleştikten çok sonra gelmişti.

"Onunla iletişim halindeydim." Guy'ın çenesi sıkıştı. "Birlikte birkaç temel dersimiz vardı. Ders çalışmak için onunla kütüphanede buluşurdum. Bir gün Stella da benimle oradaydı. Onları tanıştırdım. Ve ..."

"Ve?"

Burun delikleri alevlendi. "Onu dışarı çıkardı. Bana bundan bahsetmedi. Onunla birlikte bir partiye gitmiş ve adam içkisine bir şey katmış."

Ateşim bir anda normalden kaynar dereceye yükseldi. Kollarım titremeye başladığında ve ellerim tırnaklarım avuçlarıma batacak kadar sıkıştığında patlamama saniyeler kalmıştı. Konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden orada oturdum, çenem kilitlendi ve devam etmesini bekledim.

"Ben de partiye geldim. Şükürler olsun. Tam onu bir odaya götürmeye çalışırken ortaya çıktım. Tamamen kendinden geçmişti. Onu hiç böyle görmemiştım. Ödüm koptu."

"Bana Dave'in canına okuduğunu söyle."

"Dave'in ağızını burnunu kırdım. Bütün kardeşlik evlerinden yasaklanmamın sebebi buydu."

Guy bana kavgadan bahsetmişti ama neden başladığını söylememişti. O zaman gözlerimi devirmiştım, çünkü üçüncü sınıfa geldiğimizde okula, partilere odaklandığımdan daha fazla odaklanmıştım. Ama Guy öyle değildi.

Şimdi keşke onunla birlikte olsaydım diyorum. Keşke Dave'le tanışsaydım.

"Ondan sonra Stella'dan biriyle çıkmaya başladığında bana haber vereceğine dair söz aldım," dedi.

"Benim bundan neden haberim yok?"

"Dediğim gibi, bana söz verdirdi. Bu onu sarstı. Gerçekten çok utandı ve bir süre kimseye güvenemedi."

Sırf bu yüzden bile Dave'i boğmak istedim. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse bilmiyor. Anneme bile söylemedi ve anneme hemen hemen her şeyi anlatır."

Lanet olsun. Bu gece buraya gelirken duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

"Ben sadece ..." Bir elini bacağına vurdu. "İçimde biriyle görüştüğüne dair bir his var."

Evet. Ben. "Onun birinci sınıfı uzun zaman önceydi."

"O benim kardeşim, dostum. Ona bir şey olmasını istemiyorum."

"Belki de görüştüğü adam Dave değildir. Belki de düzgün biridir." Guy alay etti. "Ya da belki hıyarın tekidir."

"Haydi." Kalbim yine hızla çarpıyordu. Konuşma şu ana kadar beklediğim gibi gitmemişti ama belki de bu benim lehime olacaktı. Dave denen pislikle karşılaştırıldığında ben bir azıydım, değil mi? Stella'ya asla saygısızlık etmezdim, Guy bunu bilmeliydi. "Ya benim gibi biriyle çıkıyorsa?"

Ya da ben.

Adam gülmeye başladı. "Bu benim kabusum, dostum. Bu benim kabusum."

"Ne? Neden?"

"Dostum. Son senemizde amigo kızların yarısıyla yatmıştın."

"Lisedeyken. Bu on yıl önceydi. Ve sen diğerk yarısıyla yattın."

"Aynen yle. Stella'nın birlikte olmasını isteyeceğim son kişi sen ve ben gibi biri. O çok iyi."

Buna pek itiraz edemezdim. Stella geldikleri kadar saf ve mükemmeldi. Ama lanet olsun, onu kazanmak istiyordum. şimdiye kadar iyi bir iş çıkardığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Adam ayağak kalktı, bira şişesini aldı. Bir tane daha almak için mutfakğak gidecekmiş gibi bir adım attı ama durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bunların hepsi retorik, değilk mi? şaka yapıyorsun."

"Uh, evet." *Heath, seni omurgasız pi.*

"Güzel. Çünkü kız kardeşimin peşine düşersen seni öldürmek zorunda kalırım."

Bira kutusunu dudaklarıma götürdüm ve o odadan çıkarken hayal kırıklığına gizlemek için kullandım.

Adam Stella için düzgün bir adam istiyordu.

Görünüşe göre, en iyi arkadaşının bu tanıma uymadığını düşünüyordu.

Lanet olsun. Yeterince iyi olduğuma nasıl düşünmez? Harika bir işim vardı. Harika bir evim. Çok fazla kimseyle ıkmadıysam ne olmuş? Uzun vadeli bir bağlılık isteyeceğim bir kadınla tanışmamıştım. Stella'ya kadar.

Oturduğum yerden kalktım ve bira kutumu mutfakğak götürdüm. İçindeki tortuyu boşalttım ve kutuyu lavabonun altındaki geri dönüşüm kutusuna attım. Çünkü düzgün adamlar geri dönüşüm yapardı ve ben de düzgün bir adamdım.

"Ben gidiyorum."

"Ne?" Adam elinde iki taze birayla buzdolabından çıktı. "Daha yeni geldin."

"İş için yapmam gereken bir şeyi hatırladım," diye yalan söyledim. "Bu hafta kapalı olduğunuzu sanıyordum."

"Ofisin kapalı olması yapacak işim olmadığı anlamına gelmez."

"İyi," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Zaten sidik modundasın."

Güzel. "Güle güle." Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm, büyük bir güçle açtım ve kamyonetime doğru yürüdüm. Stella'nın dairesine giderken damarlarımda kükreyen kan beni sıcak tuttu ve kapısında durup cevap vermesini bekledim.

Önce sürgüyü çevirdi, sonra karşısındaydı. Bu geceki pijaması dizlerine kadar inen batık bir pijamaydı. Kolları o kadar büyüktü ki dirseklerine kadar sarkıyordu. "Merhaba."

"Merhaba." İçeri girdim. "Az önce Guy'ın evinden çıktım." "Ne?"

"Sana çıkma teklif edeceğimi söylemek için yanına gittim."

"Söyledin mi?"

Başımı salladım ve ellerimi kalçalarımda birleştirdim. "Evet, harika geçti," diye kestirip attım.

Stella irkildi. "Çıldırdı mı?"

"Hayır, ona söylemedim." Ama bana çok şey anlatmıştı.

Henüz açamadığım pek çok şey vardı. Yakında bir gün, Dave'le olan hikâyeyi Stella'dan dinlemek istiyordum. Ama bu gece bu konuda çok öfkeliydim. Konuşmak istediğinde -eğer isterse- orada olup anlatmalıydım, öfkelenmemeliydim.

"Berbat bir ruh hali içindeydi," diye yalan söyledim. "Beklemenin daha iyi olacağını düşündüm. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, biliyorum." Omuzları düştü ve gömleğinin yakasını çekti.

"şimdi ne olacak?"

Çok fazla seçeneğimiz yoktu. Guy'a söyleyene kadar yoktu.

Ben de bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sır tutabilir misin?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

STELLA

İKİ GÜN SIR SAKLAMAK İÇİN ÇOK UZUN BİR SÜRE DEĞİLDİ. Tamam, hiçbir şeydi. İki gün hiçbir şeydi.

Ama sır saklamaktan *gerçekten* nefret ederdim.

Heath bana sır saklayıp saklayamayacağımı sorduktan sonra, elbette yalan söyleyip evet dedim. Yani diğer seçeneğim neydi? Onu kovmak mı? Seks yapmayı reddetmek mi? Kesinlikle hayır.

Bu sır bana işkence ediyor olabilir, ama sadece or- gazmlar için bile buna katlanabilirim.

Dün gece Heath bizde kalmış, parmakları, dili ve sikiyle beni tüketmişti. Ama bu gece yataklarımızı değiştirecektik ve bana kendi evinde yemek pişirecekti.

Yatak odamda aceleyle dolaşıp çantamı hazırlamaya çalıştım. Yatağımın ayak ucunda duruyordu ve dolup taşıyordu. Şimdiye kadar yarın için bir parça kıyafet almıştım. Bugün öğleden sonra alışveriş merkezinden aldığım erik rengi, transparan bir gecelik. Banyo malzemelerim, saç kurutma makinemle birlikte bir seyahat çantasına doldurulmuştu çünkü saçlarım hava ile iyi kuruyan cinsten değildi. Sonra makyaj malzemelerim ve fırçalarım vardı.

Çantaya ve elimdeki saç kıvrırma çubuğuna baktım, onu da karışıma eklemeyi düşündüm.

Ya da bir bavul alabilirim. Bavulumda her şey sığardı, sorun olmazdı. Rahat olmak istiyordum. Ama Heath şimdiye kadar bir aziz gibi davranmış, gelecekte söz etmemden ürkmemişti. Eğer bir bavulla gelirim, bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Bu normalde Wendy'ye danışacağım türden bir ikilemdi. Son iki gün içinde beni dört kez aramış, arayı kapatmaya çalışmıştı. Her aramasında ondan kaçtım. Çünkü onunla konuştuğum anda içimi dökecektim. Bu yüzden en iyi arkadaşımı aramak bir seçenek değildi.

Bavula karşı sırt çantası ikilemini kendim çözmek zorundaydım.

Guy'dan da Wendy'den kaçtığım gibi kaçmıştım. Bugün öğle yemeğinde ortaya çıktı. Kanepede bir battaniyenin altına saklandım ve kapı zilini çalmayı bırakıp gidene kadar nefesimi tuttum.

Onlardan sonsuza dek kaçamazdım. Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklayamazdık. Heath insanlara söylemek istemedi mi? Çünkü ben çatılardan bağırmaya hazırdım.

Heath Holiday benimle seks yapıyordu.

Bu cümle ciğerlerimin en tepesinden kulağa harika gelirdi. Heath dünyanın en iyi öpüşen adamıydı. Bunu nereden bilebilirdim ki? Çünkü beni öpüyordu.

Heath mükemmel bir sarılıcıydı. Yatağımda uyuduktan sonra bu gerçeği doğrulamıştım.

Heath. Öyleydi.

Benim. Benim.

Tanrım, birine söylemek istedim. Herhangi birine. Belki o zaman bunun gerçekten olduğuna inanabilirdim.

"Geceyi Heath'in evinde geçireceğim."

Bunu boş yatak odamda söylemek umduğum kadar iyileştirici olmadı. Oh, pekala. Birkaç gün daha sır saklamak bize

Bunu hissetmek için bir şans. Heath ve ben arkadaşlarımızı ve ailemizi ne zaman işin içine katacağımıza birlikte karar verebiliriz.

Birkaç gün daha, sonra Guy'a söyleyebilirdik. Emin olduğumuzda.

Ama Heath'e bunun ne kadar süre sır olarak kalacağını sormamıştım. Bunun çok uzun sürmesini istemezdi, değil mi? Hiç de bile.

Ve eğer bu işe yaramazsa, Guy'ın bilmemesi en iyisi olurdu.

Ayrılık fikri midemi bulandırdı.

Saç maşasını tekrar inceledim. O yanımdayken, en azından güzel saçlarım olacaktı, bu yüzden onu yığının içine attım, sonra her şeyi sırt çantasına doldurmaya çalıştım. Fermuarı kapatmak için üzerine oturmak zorunda kaldım ve dikiş yerlerinden şişti.

Paltomu silkelerken pencerelerin arkası karanlıktı, kış günleri kısaydı. Omuzlarımı zorlayan çantamı yüklendim ve arabama doğru koştum.

Şehrin öbür ucundan Heath'in evine doğru yavaş yavaş ilerliyordum, bütün gün şehrin üzerinde asılı duran bulutlar nihayet açılarak yeni bir kar tabakası bırakmıştı ve Heath'in mahallelerinde gezinirken lastiklerim sessiz sokaklarda çtırdıyordu.

Burası Bozeman'ın en iyi bölgelerinden biriydi. Heath evini geniş bir köşe arsası üzerine inşa etmişti, böylece yandaki evle arasında biraz mesafe kalmıştı. Buradan üç blok ötede bir ilkokul vardı.

Neredeyse benimki kadar ağır sırt çantaları taşıyan çocukların bu güvenli kaldırımlarda yürüdüklerini ve yol boyunca arkadaşlarıyla buluştuklarını hayal ettim. Benim gençliğimde de böyle olmuştu. Guy ve ben önce evimizden çıkar, okula giderken Heath, Tobias ve Maddox'u almak için dururduk. Çocuklar önden yürürdü, ancak bazı zamanlar Heath geride kalır ve benim yanımda yürürdü.

Tüm o yıllar önce, küçük bir kızken, yanımda yürümesini ummaktan hiç vazgeçmemiştim.

Park ederken gülümsedim, çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim. Ben daha kapıyı çalamadan o oradaydı, el kadar yüzünde seksi bir gülümseme vardı.

"Merhaba." Sırt çantama uzandı ve kolumdan aldı. "Küçük bir bavul getireceğini düşünmüştüm."

Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı ve beni içeri buyur etti. "Çünkü sen çanta taşıyorsun. Çanta taşıyorsun. Bir kere bile hafif bir şey aldığını görmedim. Annenle babanın yıldönümleri için şehir dışına gittikleri ve sizin bizde kaldığınız hafta sonunu hatırlıyor musun? Bir gece için üç çanta getirmiştin."

"Bavulumu nasıl hafif hazırlayacağımı bilmiyorum."

"Bavulunu hafif hazırlamana gerek yok." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Benim için değil. Ne istersen getir. Ben içeri taşıyım."

Kalbim yerinden fırladı. Ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzımı onunkine değdirdim, sonra içeri adım attım.

Ev Heath gibi kokuyordu, baharatlı, erkek ve temiz.

"Anahtarlarını ver." Elini uzattı.

Onları avucuna koydum. "Neden?"

"Arabanızı içeri park edeceğim. Kardan uzak tutun."

Yoksa gizli mi tutacaktı? Bu düşünceyi kafamdan silkeledim, onun nazik jestinin bizi saklamak için olduğunu düşündüğüm için kendime kızdım. "Al bakalım."

"Hemen döneceğim." Sırt çantamı bir kenara bıraktı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Kendini evinde hisset."

"Tamam." O dışarı çıkana kadar bekledim, sonra eve girdim.

Noel arifesinde buraya geldiğimde Heath'i öpmekle meşgul olduğum için etrafa bakamamıştım. Ve ertesi sabah, gizlice dışarı çıktığımda, kapının yanında oyalanmış, Uber'imın gelmesini beklemiştim.

Beklendiği gibi, Heath'in evi de kendisi kadar şıktı.

Zengin ahşap parçalar ve tereyağlı deri mobilyalar oturma odasını dolduruyordu. Akçağaç dolaplar mutfakın duvarlarını sarıyor ve siyah granit bir adayı çevreliyordu. Kömür rengi duvarlar ve kömür halılar, karamsar ve erkeksi havaya katkıda bulundu.

Burada yaşayabilirim. Kesinlikle.

"Yine kendini aşılıyorsun." Kıkırdadım, mutfaka doğru yürüdüm.

Gaz ocağına en yakın tezgâhta bir kesme tahtası ve bıçağın yanı sıra bir domates ve bir kutu bebek ıspanak duruyordu.

Garaj kapısı evin diğer ucunda kapanırken uğuladı, sonra Heath ana odaya girdi. Doğruca ön kapının yanında duran sırt çantama gitti, koridordan yatak odasına doğru götürürken bana göz kırptı.

Döndüğünde bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. "Merhaba."

"Merhaba."

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Gülümsedim. "Yemek için teşekkürler."

"Bana henüz teşekkür etme. Ben iyi bir aşçı değilim." "Yardım ister misin?"

"Hayır, sen otur." Adadaki bar taburelerine başıyla işaret etti.

"Şarap?" "Elbette."

Şişenin mantarını açmak ve her birimize birer bardak doldurmak Heath'in mutfakta uğraşmadığı tek şeydi.

Domatesi dilimlemeye gittiğinde ve yarısı yere yuvarlandığında gülmek için yanağımın içini ısırdım. Pişmemiş fettuccini erişte kutusunun üzerindeki talimatları titizlikle okuduğunda sessiz kaldım. Ama buzdolabından tavuk göğsünü çıkardığında ve hala donmuş olduklarını fark ettiğinde, artık kendimi tutamadım ve koltuğumdan kaydım.

"Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Bunları bu sabah çıkardım. Sanırım dün gece yapmalıydım. Pizza teslimatı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ya da doğaçlama yapabiliriz." Kesme tahtasının yanında ona katıldım ve bıçağı elinden aldım. "Mantar ya da brokoli var mı?"

"Aslında ikisi de." Onları buzdolabından aldı.

"Mükemmel. Kaynatmak için ocağa bir tencere su koyun ve biraz tuz ekleyin."

"Emredersiniz, hanımefendi." Heath bana sahte bir selam verdi ve ben yemeği kurtardıktan sonra, kremalı makarna primavera kaseleriyle adaya döndük.

Bir ısıruk aldı ve inledi. "Bu harika."

Omuz silktim. "Annem harika bir aşçıdır. Ona yardım etmeyi hep sevmişimdir."

"Sende onun yeteneği var. Bu yaz seni ızgara becerilerimle şaşırtacağım."

"Bu yaz mı?" Bu yaz birlikte olur muyuz?

Bakişlarımla buluştu, bakişları benimkilerle kilitlendi ve henüz açıklanmamış sorumu yanıtladı. "Bu yaz."

Yemek boyunca ve Heath'in bulaşıkları yıkamasını izlerken gülümsedim. Sonra oturma odasına çekildik, kanepede kucaklaştık.

"Bir şeyler izlemek ister misin?" diye sordu. "Tabii. Sen seç."

Uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu açtı, tam o sırada n pencereden bir far sesi geldi.

Donduk kaldık, uzun bir süre dinledik ama sonra koltuktan fırladı.

"Kahretsin," dedi pencereden dışarı bakarak.

"Ne?" Ayağa kalktım ama onu cama doğru takip etmedim. "Guy mı?"

"Ben Tobias." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Oh."

Döndü ve bana acı dolu bir bakış attı. "Onunla konuşmaya çalışıyordum."

"Gitmelisin. Ben gidebilirim."

"Yatak odasında saklanmanın bir sakıncası var mı?"

Ağzım açık kaldı. Saklanmak zorunda mıydım? Tabii ki saklanmalıydım. Ben bir sırdım. "Evet. Tamam."

O tarafa doğru gitmek için bir adım attım, ama Heath beni durdurdu. "Bardağını getirme."

"Doğru." Onu sehpanın üzerinden aldım çünkü burada olduğuma dair herhangi bir kanıtımız olamazdı. Neyse ki gece çantamı çoktan yerleştirmişti.

"Üzgünüm, Stell."

"Sorun yok," diye neşeyle yalan söyledim. Sonra yüzümün düştüğünü göremeden koridorda aceleyle ilerledim ve yatak odasının kapısını yavaşça kapattım.

"Selam." Heath'in sesi Tobias'a kapıyı açarken ön kapıdan geliyordu. "Neler oluyor? Ben de seni arıyordum."

"Evet." Tobias ayaklarını yere vurdu, sonra adımlarının sesinden mutfığa doğru yürüdü. "Şaraptan biraz daha var mı?"

İçtiği benim şarabımdı.

Kaşlarımı çatarak yatağa doğru eğildim ve kenarına oturdum. Pelüş yorgan, yaşam alanındaki duvarlarla aynı gri tonundaydı. Yastıklar, ahşabın küçük ölçekli bir versiyonu gibi her biri farklı renklerde boyanmış dar ahşap çitalardan yapılmış yatak başlığına doğru kabartılmıştı.

Bir başka güzel, erkeksi oda. Yine de renge ihtiyacı vardı. Bütün evin daha fazla renge ihtiyacı var.

Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Burada tek başıma oturmuş, yakut kırmızısı yastıkların Heath'in odasına biraz çekicilik katacağını düşünüyordum.

Bu gizli şeyin Guy için olması gerekiyordu. Neden Tobias'tan saklanmamız gerekiyordu ki? Neden ona birlikte olduğumuzu söylemedik? Heath, Tobias'ın ağzından kaçıracağından endişelenmiyorsa tabii. Guy ve Tobias, Heath ve kardeşim kadar yakın değillerdi ama arkadaşlıklar. Belki de işle ilgili bir şeydi. Belki de ofis içi ilişkiler hoş karşılanmıyordu.

Muhtemelen onunla yatmadan önce Heath'e sormam gereken bir şeydi. *Üzgünüm, üzgün değilim.*

"Tamam, neler oluyor?" Heath Tobias'a sordu.

Kulak misafiri olmamak imkansızdı. Ama Heath dinlememi istemediyse, kaçmam için beni garaja göndermeliydi. Sesleri bana doğru gelirken şarabımı yudumlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Eva'yı hatırlıyor musun?" Tobias Heath'e sordu. "Evet."

Uzun bir duraklama oldu. "O hamile." Dik oturdum.

Heath boğuldu, boğazını temizlemek için öksürdü. "Ne?"

"O hamile. Birkaç ay önce birlikte olduk. Sanırım prezervatif bozuldu çünkü Noel arifesinde gelip bana hamile olduğunu söyledi."

"Bu yüzden partide değildin." "Evet," diye mırıldandı Tobias.

Heath'e ve şampanyama o kadar odaklanmışım ki, Tobias'ın partide olmadığını fark etmemiştim.

"Peki şimdi ne olacak?" Heath sordu. "Bebegi doğuracak mı? Tekrar bir araya gelecek misiniz?"

"Londra'ya taşınıyor." Tobias'ın sesi kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi kalındı. "Yılbaşında ayrılıyor."

"Siktir," diye tısladı Heath.

Elim kalbime gitti, ağrıyan yeri ovuşturdum. Eva'yı tanıyordum. Üniversitede Tobias'la birlikteyken tanışmıştık. Guy'ın beni davet ettiği birkaç partide -her zaman Heath'i görme umuduyla giderdim- o da oradaydı.

Eva güzel ve zekiydi. Tanıdığım en azimli kadınlardan biriydi. O ve Tobias ayrıldıktan sonra ikimiz de görüşmeyi kesmiştik - neden ayrıldıklarından emin değildim çünkü birlikte her zaman harika olmuşlardı. Ama mezuniyetlerinden kısa bir süre sonra Guy'dan onun Montana'dan taşındığını duydum.

Sanırım bir noktada geri dönecekti.

Ve şimdi Tobias'ın bebeğini taşıyordu. *Vay be.*

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Tobias. "Ben sadece Bunu aklım almıyor bile."

Heath, "Yapacaksın," diye söz verdi. "Zaman ver. Onunla konuşun. Siz bunu çözeceksiniz."

"Özleyeceğim. Her şeyi özleyeceğim çünkü o dünyanın öbür ucunda olacak."

Heath, "Onunla git," dedi.

Tobias alay etti. "Benim hayatım burada. Annem. Babam. Sen. Mad- dox bile eve taşınıyor."

"Nerede yaşarsan yaşa biz senin aileniz, kardeşim."

Heath'in sesindeki şefkat kalbimi eritti. Burada oturmaktan, kişisel bir görüşmeye izinsiz giriyormuşum gibi hissetmekten pek hoşlanmıyordum. Ama Heath'i duymak bana neden hiç kimsenin onunla boy ölçüşemediğini hatırlattı.

Ailesini severdi. Arkadaşlarını severdi.

"Peki ya iş?" Tobias sordu. "Babam çok geçmeden emekli olacak. O zaman bizim olacak."

"Şirketin yönetimine yardımcı olmak için burada yaşamanıza gerek yok. Zaten çoğu gün ofistesin. Maddox'a bebek partisi hediyesi olarak sana kendi uçağını aldırırız. Tanrı biliyor ki bunu karşılayabilir."

Tobias'ın da yüzünde bir gülümseme olmasını umarak gülümsedim.

Tobias, "Montana'dan ayrılmak istemiyorum," dedi. "Bir aile sahibi olmayı, çocuk yetiştirmeyi düşündüğümde. Burası bunun gerçekleşmesi gereken yer. Eva . . . her yere seyahat ediyor. Daimi bir adresi bile yok."

Bir uzun duraklama daha ve ben bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum.

Kalbim yine burkuldu.

Tobias burada kalmak istiyorsa ya Eva'yı hayatından vazgeçmeye ikna edecekti ya da ...

Çocukları için savaşmak zorunda kalacaktı. Bebeği burada tutmak için savaşmak zorunda kalacaktı.

"Benden nefret edecek." Tobias'ın sesi o kadar kısıktı ki duymak için zorlandım. "Bebeğin burada kalması için baskı yaparsam benden nefret eder. Ama çocuğumun geçici evlerde yaşamasını istemiyorum. Bir dadıdan diğerine geçmesini istemiyorum. Çocuğumu her hafta sonu ve tatilde görmek istemiyorum."

"Eva'yla konuşman gerek." Heath elini Tobias'ın omzuna koymuş gibi bir alkış koptu. "İkinizin de çocuğunuz için en iyisini isteyeceğinizi biliyorum. Bir yolunu bulursunuz."

"Evet." Tobias uzun bir nefes verdi. "Yeniden doldurmaya ne dersin?"

Mantar şişeden dışarı fırladı ve bardağın doldurulma sesini duydum.

"Maç ya da başka bir şey izlemek ister misin?" Tobias sordu. "Eve gitmeye tam olarak hazır değilim. Önce Eva'ya ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor."

"Oh, uh ..." Heath tereddüt etti. "Elbette."

İnledim ve kendi kadehimi dudaklarıma götürerek şarabımın kalanını yudumladım. Televizyonun sesi açıldığında boş bardağı bir kenara bıraktım ve yatağa uzanıp beyaz tavana baktım.

Bu çok aptalcaydı. Heath'in odasında saklanan bir aptal gibi hissediyordum. Ama artık dışarı çıkmak için çok geçti. Ne diyecektim ki?

Merhaba, Tobias. Eva'yı duyduğuma üzüldüm. Bebek için tebrikler.

Belki de Tobias geldiğinde burada olmam için bir bahane uydurabilirdik. İşle ilgili bir soru ya da Guy'la ilgili bir şey. Ama artık çok geçti, bu yüzden tek seçeneğim burada saklanmaktı.

Ve bekle.

Otuz dakika geçti. Tobias kaldı. Sonra bir saat. Sonra iki.

"Stella." Omzuma dokunan bir el beni sarsarak uyandırdı.

Bir an için nerede olduğumu unutarak sıçradım. Tobias'ın gitmesini beklerken uyuyakalmışım. "Gitti mi?"

"Evet. Üzgünüm."

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve komodinin üzerindeki saate baktım.

Gece yarısını geçmişti.

"Bir maç için kalmak istedi. Duydun mu duymadın mı bilmiyorum."
."

"Ben yaptım. Özür dilerim. Dinlememek biraz zordu."

"Sorun değil. Beni her şeyi yeniden anlatmaktan kurtardı. Her neyse. Onu kovmak istemedim."

"Anladım."

"Akşam yemeği ve film için çok fazla, ha? Özür dilerim. Ona burada olduğunu söylemeliydik."

"Muhtemelen konuşmaya ihtiyacı vardı ve ben orada olsaydım konuşamayacaktı." Ona üzgün bir gülümseme verdim. "Gideyim mi?"

"Hayır. Kal. Lütfen."

"Pekâlâ."

Yüzündeki suçluluk duygusu acıyan gururumu hafifletti. "Özür dilerim."

"Sorun yok."

Ama bu iyi hissettirmiyordu. Çünkü üzgün olabilirdi ama içimde bunun bir önemi olmayacağına dair korkunç bir his vardı.

Ve yarın sabah olduğunda, ben hala onun sırrı olacaktım.

ONUNCU BÖLÜM

HEATH

Yirmi dokuz yaşındaydım ve bir kadına hiç çiçek vermemiştim. Annem değil, babam onu hep korumuştı. Balo arkadaşlarıma da vermedim, onlar bilek korsajı istememişlerdi. Kız arkadaşım olmadı, pek fazla olmadı.

Sanırım sadece doğru kadını bekliyordum. Bir elimde on iki kırmızı gülden oluşan bir buketle nefesimi tuttum ve Stella'nın kapısının ziline bastım.

Birkaç dakika sonra yırtık bir kot pantolon ve çiçeklerle aynı renkte kırmızı bir balıkçı yaka giyerek cevap verdi. Saçları kıvrılmıştı. Makyajı o güzel gözlerini ve uzun, isli kirpiklerini vurguluyordu. Kulaklarında da bu hafta aldığım küpeler vardı.

"Merhaba." Gülümsedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için bir elini kaldırdı ve hafif çingirak sesi onun da benim bileziğimi taktığını doğruladı.

Koleksiyonuna daha fazla hediye ekleyecektim. Mücevherleri sadece onu düşündüğüm için almıştım ama onu takarken görmek hiç beklemediğim bir heyecandı. Neredeyse bu sabah yatağında onu görerek uyanmak kadar heyecan vericiydi.

"Merhaba." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, sonra içeri girdim ve buketi uzattım.

"Teşekkür ederim." Onları burnuna götürdü ve kokularını içine çekerken mırıldandı. "Bunlar çok güzel."

"Bana bir randevu almalarını umuyorum."

"Randevu mu?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir randevu?"

"Gerçek türden. Seninle. Ben. Güzel bir restoran. İyi şarap." "Buna izin var mı?"

"Neden olmasın?" Omuz silktim.

Dün gece bir tren enkazı gibiydi. Tobias ortaya çıktığında paniğe kapıldım. Sadece Guy'ın arkadaşı olduğu için değil, aynı zamanda önce babamla Stella hakkında konuşmak istediğim için. Ofiste garip bir gerginliğe ihtiyacımız yoktu. Yılbaşından sonra onunla oturup açıklayacaktım. O zamana kadar bunu gizli tutacaktık.

Stella'nın odamda saklanması gecenin nasıl geçeceğini planladığım bir şey değildi, özellikle de onu saatlerce yalnız bırakmak. Ama Tobias açıkça kendi evinden kaçıyordu - geçen yılki Super Bowl partimden sonra kaldığından daha uzun süre k a l m ı ş t ı .

Bu gece, bunu telafi edecektim.

Şehir merkezinde akşam yemeği riskliydi ama Guy daha önce mesaj atarak beni başka bir arkadaşının evindeki poker oyununa davet etmişti. Tobias evdeydi. Maddox evdeydi. Ailem evdeydi, Violet'la vakit geçiriyorlardı.

Herkesin planlarından emin olmak için hepsini daha önce aramıştım.

Ve eğer tanıdığımız biriyle karşılaşsak, iş yemeğiymiş gibi davranabilirdik.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Gülümsedi ve kıyafetini işaret etti. "Üzerimi değiştireyim mi?"

"Hayır. Sen harikasın."

Gülleri tekrar kokladığında yanakları kızardı. "Şunları biraz suya koyayım."

O çiçeklerle ilgilenip ayakkabılarını ve paltosunu giyerken ben de Bozeman'ın en yeni et lokantasını arayıp son dakika rezervasyonu yaptırdım.

"Neden gerginim?" Stella dairesinden çıkarken sordu.

"Sinir mi? Yoksa heyecan mı?" Çünkü hissettiğim gerginlik ikincisinden kaynaklanıyordu.

"İkisi de," diye nefes aldı ve elini benimkinin içine soktu.

Bana karşı dürüst olmasını sevdim. Düşüncelerini kendine saklamamasını.

Stella kamyonетimin yolcu koltuğunda mükemmel görünüyordu, dumanı kabini dolduruyordu. Park yerinden restorana doğru yürürken, Stella'nın kolu benimkinde rahatça duruyordu, sanki her zaman birlikte yürümemiz gereken yol buymuş gibi. Hostes bizi odanın köşesindeki bir masaya oturttu ve loş ışıktaki okumamız için menülerimizi uzattı.

"Sizin için sipariş vermemi ister misiniz?" Stella sordu.

"Erkeğin sevgilisi için sipariş vermesi adetten değil mi?" Ben istemezdim. Ne isterse alabilirdi.

"Bu hafta beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtladın. Şimdi sıra bende."

"Pekâlâ." Menümü kapattım ve bir kenara koydum.

Gülümsedi, meydan okumayı kabul etti ve kitabı taradı. Sonra kitabı bir kenara bıraktı ve garsonumuz geldiğinde bana sıırttı. Stella önce benim seçebileceğim zengin bir cabernet şarabı söyledi.

Garson kız şişeyi getirip bardaklarımızı doldurduktan sonra not defterini çıkardı. "Peki bu akşam ne yiyoruz?"

"Ben senin filetonu alacağım. Orta pişmiş patates lütfen," dedi Stella, bana doğru bakarak. "Ve o da pirzola alacak. Orta pişmiş, yanında patates kızartması."

Garson kız notlarını karalayıp bizi şarabımızla baş başa bırakırken sırttım.

"Yani?" Stella sordu.

"Başardım."

"Evet." Yumruğunu sıktı ve şarap kadehini benimkiyle tokuşturmak için kaldırdı.

Güldüm, bir yudum almaya hazırlanırken gözlerim yolumuzda yürüyen tanıdık bir yüze takıldı. Gülümsemem düştü. "Kahretsin."

Babam kolunda annemle birlikte restoranın karşısına geçti. "Ne?" Stella bakışlarımı takip etti.

"Ah."

Randevumuz için çok fazla.

"Hey, siz ikiniz." Ben ayağa kalkarken babam elini uzattı. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Başımı salladım, aklım başımdan gitmişti.

Bildiğim kadarıyla Holiday Homes'ta hiçbir zaman bir ofis ilişkisi olmamıştı. Buna karşı resmi bir politikamız yoktu ama bu gece bunu babamla tartışmanın sırası değildi. Stella ve ben birlikte daha fazla zaman geçirene kadar olmazdı. Guy'a söyleyene kadar olmazdı.

Ve tıpkı dün gece Tobias'la olduğu gibi panikledim.

"Stella ve ben ofisteydik." Bu yalanı dudaklarımdan umutsuz bir çabayla dökmüştüm, böylece her şey olduğu gibi görünmeyecekti. Bir randevu. "İkimiz de acıkmıştık ve buranın iyi olduğunu söylediğini hatırladım."

"Ah." Babam başını salladı. "Bu iyi. Bugün ikinizin de çalıştığını fark etmemiştim."

Stella'nın omurgasının sertleşmesinden nefret ederek, "Sadece e-postalarımı bakıyorum," diye tekrar yalan söyledim.

"Jensen'in yeniden inşası için bazı yeni rakamlar üzerinde çalışıyordum." Gözleri tarihin en hızlı bakışıyla benimkilere kaydıldı.

"Joe partide beni köşeye sıkıştırdı," dedi babam. "Bana döşemeden bahsetti. Görünüşe göre doğru bir şekilde halletmişsin."

"Teşekkürler." Stella ona bir gülümseme verdi, sonra anneme döndü.

"Merhaba, Bayan

Tatil."

"Hannah," diye düzeltti annem. "Lütfen. Biz de sizi yemeğinize geri dönmeniz için yalnız bırakalım."

"Tabii bize katılmak istemezsen?" Davet o kadar hızlı geldi ki kelimeleri düşünmeden söyledim.

Sikeyim. Ben. Neyim vardı benim?

"Emin misin?" Annem ikimizin arasına bakarak sordu. "Neden olmasın?" Babam otururken ben de diğer tarafımdaki sandalyeyi ona uzattım.

dördüncüyü aldı.

Ev sahibesi göründü ve daha önce kaldırdığı diğer iki yer takımını da getirdi. Sonra garson kız aceleyle geldi, böylece annem ve babam siparişlerini vermeden önce bir şişe şarap daha sipariş edebildik.

Stella ellerini kucağında kenetlemiş, sert bir şekilde oturuyor ve dikkatini annemle babamın üzerinde tutuyordu.

Söyle onlara. Sadece söyle. Ağzımı açtım ama ben fırsat bulamadan babam konuştu.

"Noel'in nasıl geçti Stella?" diye sordu ona.

"Çok güzeldi," dedi. "Günü ailemin evinde geçirdim ve rahatlardım. Ya sen?"

"Biz de aynısını yaptık. Violet bizi eğlendirsın." Babam kıkırdadı. "Bu kız on altı yaşına geldiğinde Maddox'a kök söktürecek."

"İyi ki milyarlar değerinde," diye takıldım.

Annem güldü. "Doğru değil mi? Stella, Guy nasıl?"

Guy'dan söz edildiğinde Stella daha da fazla gardını almış gibiydi. Görünürde güzel, büyüleyici gülümsemesini takınmıştı, ama

gözlerine ulaşmadı. "O iyi. Hâlâ programcı olarak çalışıyor."
"Bilgisayarlara nasıl girdiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım."
Annem başını salladı. "İnsanların arasında büyüyen bir insan için, ben
her zaman
öğretmen, koç ya da ikinci el araba satıcısı olacağını düşündü." "Guy'ın
çocuklara öğretmenlik yaptığını hayal edebiliyor musun?" Stella
inledi. "Bu
korkunç."

Hepimiz güldük çünkü haksız değildi.

Söyle onlara.

Ne zaman ağzımı açsam ya annem ya da babam konuşmaya
başlıyordu. Ve dakikalar geçtikçe, konuşma devam ettikçe, en başta
yalan söylemek için bir açıklama bulmak gittikçe zorlaştı.

Lanet olsun. Masaya geldiklerinde onlara söylemeliydim. Babamın
umurunda olmazdı, değil mi? Bekleyip gelecek hafta işte öğrenmem
gerekecekti. Böylece Stella ailemi tamamen büyülerken şarabımı
yudumladım ve yemeğimi yedim.

Onlara tüm dikkatini verdi, sorularını yanıtladı ve hikayelerini
dinledi. Görmezden gelinen bendim. Sohbetimiz ve yemeğimiz
boyunca soğuk omzu kış soğukları kadar soğuk oldu.

Ancak tabaklarımız temizlendikten sonra hesap ödendi - babam,
bunun bir *personel* yemeği olduğu için masrafları kendisinin
karşılacağı konusunda ısrar etti

-Hepimiz paltolarımızı giymiştik, Stella sonunda bana doğru baktı.

Yüz ifadesi düzdü. Tedbirli.

Tanrım, tam bir pisliktim.

"Nereye park ettin Stella?" Restoranın dışındaki kaldırımda
toplandığımızda babam sordu. "Karanlık, o yüzden sizinle
yürüyeceğiz."

"Ben hallederim. Aynı yere park ettik," diye yalan söyledim. Yine
yalan söyledim.

Bu geceki onuncu ya da belki yirminci yalandı. İzini kaybetmişim. Hepsini babam almıştı. Annem biraz bile yememişti. Muhtemelen boktan bir yalancı olduğum ve annemin oğullarının ne zaman hilekârlık yaptığını her zaman iyi bildiği içindi.

Stella ile benim arama baktı ve eğer annemin yüz ifadesinin bir adı olsaydı, bu "*Beni Kandıramazsın, Oğlum*" olurdu.

Bunu hayatımda sayısız kez görmüştüm. Genellikle aptalca bir şey yaptığım için bana ceza vermeden önce. *Biraz hava alabilmek* için kızığımı çatıya çektiğim ve saçakların altındaki kar setine çarpmak yerine komşunun çitine çarptığım zamanki gibi.

"Seni görmek çok güzel, Stella." Annem onu kucakladı.

Babam Stella'nın elini sıktı. "Jensen projesi için endişelenme. Tatilinizin geri kalanında iyi eğlenceler. Sana da Heath." "Öyle yapacağım."

Babam anneme eşlik etmesi için kolunu uzattı ve el sallayarak caddeye doğru ilerlediler.

Bir köşede gözden kaybolduklarında iç çektim. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Stella başını salladı ve diğer yöne dönerek kaldırımından aşağıya, park ettiğimiz yere doğru yürümeye başladı.

Kesinlikle iyi değildi. Yürürken ayakkabıları öfkeli bir tıkırtı çıkarıyordu. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, omuzları kulaklarına doğru kıvrılmıştı.

Ne zaman yaklaşısam ya uzaklaşıyor ya da daha hızlı yürüyordu. Ve kamyonunda, kapısını açmak için hareket ettiğimde, sürücü tarafına geçmem için bana el salladı.

Dairesine olan yolculuk sessizdi, gerginlik her dönüşte daha da artıyordu. Evinin önüne park ettiğimde, ben daha kamyoneti park etmeden kapıdan fırladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Sonra peşinden koşmaya başladım, o beni susturmadan önce yetişmek için koşuyordum. "Stella, özür dilerim."

"Sorun değil." Anahtarını kilide yerleştirdi. "Biz bir *sırız*."

Son kelime o kadar telaffuz edilmişti ki, her bir harfı bir çivinin başına inen çekiç darbesi gibi hissettim. *S-E-C-R-E-T*.

"Babama söylemem gerek. Onun için sorun olmadığından emin olmalıyım. Bunu bu gece yapmalıydım ama . . . Özür dilerim."

Stella omzunun üzerinden yukarı baktı. "Peki ya o bunu kabul etmezse?"

"Olacak." Olacaktı. Olmak zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu. "Bizden gizli kalmamızı isteme ihtimali var."

Bakışlarını indirdi, omuzları düştü. "Daha fazla sır mı?"

"Sonsuza kadar değil." Daha da yaklaşırken ellerimi omuzlarına koydum. "Bu gece panikledim. Kimseyi göremeyeceğimizi düşündüm."

Bir an dokunuşuma eğilmeye başladı, bir an sonra kapıyı iterek açtı ve içeri daldı. *Kahretsin*. Belki de bu gece konuşmamalıydım. Doğru düzgün bir şey söylememiştim.

Sahanlıkta durdum ve paltosunu çıkarıp bir kancaya asmasını izledim. "Stell. İnsanlara söylemek istiyorum. Önce Guy'a söylemek istiyorum."

"O zaman söyle ona." Ellerini havaya kaldırdı, bir barikat gibi eşiğe yakın durdu. "Sır olmaktan hoşlanmıyorum. İnsanlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum, özellikle de kardeşime, patronuma ve patronumun karısına."

"Haklısın." Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim."

Çenesini indirdi ve uzun bir süre yere baktı. Sonra başını kaldırdı ve gözlerindeki utanç, boyumun on santim uzamasına neden oldu. "Sadece bir hafta olduğunu biliyorum. Bir haftadan daha az. Ama sen ... sensin. İnsanlara senden bahsetmek istiyorum. Çünkü senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum. Çoktan da fazla. Onlara söyleyeceğim. Babama. Anneme. Guy'a.

Tobias. Hepsine söyleyeceğim."

Uzun bir nefes verdi. "Ne zaman?"

"Gelecek hafta. Pazartesi sabahı ilk iş babama söyleyeceğim." "Peki ya Guy?"

"Pazar gecesi." Bu da Pazartesi sabahı babamla buluştuğumda muhtemelen morarmış bir gözüm olacağı anlamına geliyordu. "Guy Big Sky'daki partiden döndüğünde."

"Tamam." Çerçevesi söndü. "Teşekkür ederim. Nefret eden biri kadar kızgın olacağını biliyorum ama ... bunu atlatacaktır."

"Bir şey değil." Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. Bu kadın ve onun saçma sapan sözleri. "Ve bir şapkacı kadar çılgın."

"Biliyorum. Ama-"

"Sen kendi versiyonunu daha çok seviyorsun." "Evet. Nefret edenler nefret edecek."

"Bunu doğru anladın."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım öyle."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum, Stell. Sırlar. Yemin ederim." Ama yıllarımız vardı, değil mi? Bunu dünyayla paylaşmak için yıllarımız varken birkaç gün saklanmanın ne anlamı vardı? "Yarın. Bunu tekrar denemek ister misin? Sadece sen ve ben?"

Ve umarım, üçüncü randevu denemesi bir felaket olmazdı. "Aslında en iyi arkadaşım Wendy beni dışarı davet etti. Kendisi Şehirde bir spor salonu var ve The Crystal'da bir parti veriyorlar."

"Oh, tamam." Lanet olsun. Yılbaşı gecesi onunla birlikte olmayı umuyordum. "Gelmek ister misin? Eşim olarak?"

Davet bir sınava benziyordu.

Testlerde başarısız olan biri değildim.

"Evet."

Hayır diyeceğimi düşünmüş olmalı çünkü bana gönderdiği gülümseme rahatlama doluydu. "İçeri gelecek misin?"

"Eğer izin verirsen."

Kenara çekildi ve bir parmağını eğdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

STELLA

Heath'le Crystal Bar'a girdiğimizde WENDY'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kalabalık odanın öbür ucundan Heath'in elini omzumda görünce çenesi düştü. Göz açıp kapayınca kadar şoku geçti ve bana kaşlarını çatı.

Yapmam gereken bir
açıklama vardı. "Özür
dilerim," diye
mırıldandım.

"Başın belada," diye karşılık verdi.

Heath'in eline uzandım ve onu sıkıca kavradım.

Yılbaşı gecesi için bar tıklım tıklımdı. Kadınlar parıltılı üstler ve parlak elbiseler giymişti. Bir grup erkeğin elinde ses çıkaran telsizler vardı ve içkilerini yudumladıktan sonra onları üflüyorlardı. Gecenin ortasına saatler vardı ve bu ses yakında eskiyecekti. Üzerinde gelecek yılın numarası yazan parti şapkaları ve taşlar barın üzerine saçılmıştı. Barın tozlu kırımlarından folyo kıvrımlar sarkıyordu.

Crystal Bar, adı süslü olsa da Main'deki en kaba bardı. Gösterişsizliğin tanımıydı. Henüz yenilenmemiş ve şehir merkezindeki diğerleri gibi lüks, modaya uygun bir bara dönüştürülmemişti.

Barın tuğla duvarlarından birine sıra sıra eski fiçı muslukları asılmış, bira ve içki tabelalarına eşlik ediyordu. Tavanın bir bölümü

el konulan sahte kimliklere ayrılmıştı; sıra sıra dizilmiş sahte kimlikler pleksiglas bir levhanın arkasında güvenli bir şekilde saklanıyordu. Crystal'ın kendine has bir kokusu vardı, uzun yıllar boyunca yaşlı sarhoşlar ve kabadayı üniversite çocukları tarafından ekilmişti. Yelp'in bir numaralı incelemesi, müstehcen tabelaları, küfürlü konuşmaları ve pis tuvaletleri nedeniyle bu barla alay ediyordu.

"Burası bana üniversiteyi hatırlatıyor," dedi Heath, gürültüden onu duyabilmem için yakınıma eğilerek.

"Ben de." Güldüm. "Aynı küf kokusu. Aynı örümcek ağları." Kıkırdadı. "Hemen hemen."

Bu gece buradaki insanların çoğundan en az beş yaş daha büyüktük. Ama Wendy'nin spor salonunda pek çok üniversite öğrencisiyle birlikte çalıştığımı düşünürsek, parti yeri olarak burayı seçmeleri şaşırtıcı değildi.

"Ne içmek istersin?" Heath sordu. "Ben gidip sipariş vereyim. Sen Wendy ile konuşabilirsin."

"Varsa şampanya."

"Tamam, bebeğim." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve dudaklarının tenimde yarattığı heyecan damarlarımda dolaşmaya başladı.

Buradaydık. Herkesin içinde. Saklanmak yok.

Numara yapmak yok. Sır yok.

Wendy'ye doğru dans ederek ilerledim. Kaşlarını çatıyordu ama gülümsememe engel olamadım. "Mutlu Yıllar."

"Heath Holiday'e aşık olmak bitti mi?"

"Pek sayılmaz." Onu barda bulduğumda kızardım. Diğer adamlardan daha uzun boyluydu, omuzları daha genişti. Bar görevlisini beklerken siyah kazağının kollarını kaslı kollarına doğru itti.

"Dökül. Hemen şimdi." Wendy omzuma vurdu. "Bu ne zamandır devam ediyor? Ve neden ilk aradığın kişi ben değildim?"

"Özür dilerim. Noel arifesindeki partide başladı. Ama henüz Guy'a ya da patronuma söylemedik. Bu yüzden sessiz kalıyoruz."

"Sır tutma konusunda bana güvenmedin mi? Sanki Guy'la konuşacakmışım gibi."

Ya da patronun."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Beni affedecek misin?" "Sadece bana her şeyi anlattırsan."

Gülümsedim. "Heath Holiday ile seks yapıyorum."

Kıkırdadı. "Biri yapmalı. Şu adama bakın. Muhteşem biri."

Omzumun üzerinden baktım, onunla birlikte gülüyordum. "Hâlâ inanamıyorum. Sadece çığlık atmak istiyorum, sanki bu gerçek olmasına yardımcı olacakmış gibi."

"Yap şunu." Dirseğimi dürttü. "Burası o kadar gürültülü ki kimse seni duymayacak bile."

Neil Diamond'ın "Sweet Caroline" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu, kalabalığın çoğu *Da. Da. Da. Da.* çizgisinde. Gürültücü adamlar çılgına dönmüş, korna çalıp üflüyorlardı.

Eğer çığlık atılacak bir yer varsa, o da burasıydı.

Siktir et. "Heath Holiday ile seks yapıyorum!"

Cümlemin yarısında müzik kesildi. Gürültü yapanlar durdu. Tüm gözler bana çevrildi ve Wendy benim adıma ağladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, içime kapanarak.

"Uh . . ." Barmen mikro telefonu almak için müziği durdurmuştu.

"Aferin size, bayan. Ve Heath Holiday."

Odadakiler gülerken yüzümü ellerime gömdüm. Neden? Neden ben?

"Her neyse," dedi barmen. "Hızlı bir duyuru. Şu andan itibaren saat on birdeki güç saatine kadar fiçı biralar iki dolar."

Müzik durduğu gibi aniden yeniden başladı.

Saçlarımın yüzümü kapatacak şekilde üzerime dökülmesine izin vermek dışında hareket etmedim. Bu gece krem rengi bir kazak ve bir çift gümüş rengi, payetli pantolon giymiştim. Bu benim disko topu kıyafetimdi. Siyahlar içinde olmak için neler vermezdim, böylece bir gölgenin içine girip kaybolabilirdim.

Güçlü bir kol omuzlarıma dolandı ve beni kaya gibi sağlam bir göğsün içine çekti. Bu hafta her gece üzerinde uyuduğum bir göğüs.

"Bu benim hatam, değil mi?" Heath kulağıma konuşmak için eğildi.

"Evet. Utanç verici anlarımın hepsi senin suçun, unuttun mu? Sen lanetlisin."

"Üzgünüm."

Rahatladım ve ellerimi bırakarak dönüp ona baktım. "Ne kadar kötüydü?"

Heath bira şişesini ve benim şampanyamı bize en yakın masaya koydu, sonra başını kaldırıp "Stella Marten ile seks yapıyorum!" diye bağırmadan önce elleriyle yüzümü çerçeveledi.

Oda çok gürültülüydü ve onu duyanlar sadece yakındakilerdi.

"Gördün mü?" diye sordu. "O kadar da kötü değil."

"Ugh." İnledim ve vücudunun içine doğru düştüm. "Bu aynı şey değil."

Beni sıkıca sardı, saçlarımı öptü. "Merhaba. Ben Heath."

"Wendy."

O elini sıkarken ben göğsüne gömülü kaldım. "En iyi arkadaşımın niyetin ne?" Tekrar inledim.

"Wendy."

"Bu çok güzel bir soru."

Wendy'nin sormamış olması dışında.

Öfkeli, tanıdık ses karşısında kaskatı kesildim. Heath de öyle. Ses omzunun üstünden geliyordu.

Heath'in kolları gevşediğinde, kardeşimi görmek için onun arkasından bakarak kendimi sıyırdım.

Belki de tüm bar Heath'in anonsunu duymamıştı. Ama Guy duymuştu. Öfkeli bir şekilde duruyordu, onu yıllardır görmediğim kadar öfkeliydi. Ağabeyim duygularını yüzüne yansıttı ve o anda öfkeden kudurmak üzereydi.

Hayatımda sadece bir kez Guy'ı bu kadar kızgın görmüştüm. Ve o da efsanevi bir pisliği hastanelik etmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Wendy, yanıma gelerek. "Çok kızdı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Sence?" diye sordum, sonra da Heath ile Guy'ın arasına sıkışmaya çalışarak yer değiştirdim.

Ama Heath hareket ettiğimi hissetti ve beni durdurdu. Guy'la konuşurken ellerinden biri benimkini sıktı. "Açıklamama izin ver."

"Siktir git," dedi Guy. "Açıklamanı sikeyim." "Guy," diye tısladım.

"Yapma." Burnumu işaret etti. "Bunu da benden sakladınız." "Sana söyleyecektik," dedi Heath. "Geri döndüğünüzde Big Sky'da kayak yapmaktan."

"Sürpriz. Mel geldi ve birimizin gitmesi gerekti. Ben de eve erken geldim, en iyi arkadaşımı ve kız kardeşimi aramayı düşündüm. Bakalım buluşmak istiyorlar mı? Sonra ikisi de cevap vermedi, ben de şehre indim. Ve işte buradasın."

"Özür dilerim," dedim.

Guy beni çoktan başından savmıştı, bakışları Heath'inkilere kilitlenmişti. "Sakin ol," dedi Heath. "Açıklamamıza izin ver."

"Sakin ol, Guy." Koluna uzandım ama bana kısa bir dudak büktükten sonra gözlerini Heath'e dikti.

"Geçen gece sana söylediğim onca şeyden sonra." Guy alay etti. "Sana inanamıyorum."

"Ne?" Heath'e baktım. "Sana ne söyledi?"

"Bu aynı şey değil." Heath'in çenesi sıkıştı. "Sakın beni o orospu çocuğuyla kıyaslamaya kalkma."

Bekle. Guy ona ne anlatmıştı? Sadece bir hikaye olabilirdi. Guy'ın paylaşmaya hakkı olmadığı bir hikaye, özellikle de Heath ile.

Hayır. Başım dönmeye başladı ve denge için Heath'in elini tuttum. Bu gerçek olamazdı. Birinci sınıfta başıma gelenleri insanlara anlatmamamın bir nedeni vardı. Utanç verici bir hikâye değildi. Bir kabustu.

Adamın buna hakkı yoktu.

"Ona söylemişsin." Kardeşime bir adım daha yaklaştım. "Ona Dave'den bahsetmişsin."

Adam suçlu görünme nezaketini bile göstermedi. "Evet, ona söyledim. Biriyle görüştüğünü biliyordum. Gizlice dolaştığını. Senin için endişelendim ve Heath'e kiminle görüştüğünü bilip bilmediğini sordum. O da bana yalan söyledi. Yalan söyledin. Şuna. Yüzüme. Yüzüme. Bir arkadaşına."

Bu kelimelerin çoğu kafamın içindeki gürültü tarafından yutuldu.

Heath Dave'i biliyordu. Guy'ın arkadaşlarından birinin bana ilaç verdiğini ve tecavüz edeceğini biliyordu. Bütün hafta biliyordu.

Buraya gelip sır tutup tutamayacağımı sorduğu gece biliyordu.

Midem bulandı.

"Nasıl yapabildin?" Guy ona sordu. "O benim kız kardeşim. Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu. Ona kazık atarsan ne olur? Onun kalbini kırarsan ne olur?"

"Bu değil-"

"Olacak mı?" Guy kaşlarını kaldırdı. "Elbette olacak."

"Dur." Sesim çok yumuşaktı. İkisi de beni duymamıştı ve Guy'ın keyfi yerindeydi.

"Onu kullanıyorsun. Sana aşık olduğunu söyledim ve sen de onun kolay bir av olacağına karar verdin, değil mi? Kolay bir av?"

"Lanet olası ağzına dikkat et." Heath Guy'a yaklaştı. "Stella hakkında ucuz bir malmış gibi konuşmayacaksın."

"Ona öyleymiş gibi davranıyorsun."

"Mesele bu değil. Ona değer veriyorum. Onu asla incitmeye niyetim yok."

"Dur." Sesimi biraz daha yükseltmeyi başardım. Ama bir işe yaramadı. Hâlâ çok yüksekti.

Guy alay etti, hâlâ beni görmezden geliyordu. "Bunu tüm kadınların için söyledin. Kimseyi kasıtlı olarak incitmezsin ama incitiyorsun. Tekrar tekrar. Sen hayatına devam ederken onların senin için ağladığını gördüm."

"Ve sen çok daha iyisin?"

"Siktir git," diye tükürdü Guy. "Bu benimle ilgili değil. Seninle ve kız kardeşimle ilgili."

"Dur." Elimi Heath'in elinden çektim. "Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes."

"Bunun için senden nefret ediyorum." Guy'ın çenesi titredi ve gidecekmiş gibi döndü, ama bir adım bile atmadan döndü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki ne olduğunu anlamaya bile zamanım olmadı.

Heath onu gördü. Hareket etmeye bile çalışmadı. Guy'ın eklemlerinin çenesine çarpmasına izin verdi.

Şaplak sesi etrafımızda yankılandı.

Wendy beni uzaklaştırmak için kolumu tutarak haykırdı.

Ama Heath elini koluma koydu ve homurdanırken beni arkasında tuttu.

Fedailer bağırarak ve insanları itip kakarak barın bizim bulunduğumuz köşesine doğru koştular.

Nefesimi tuttum, gözümü kırpmadan Guy ve Heath'in arasına baktım.

Kavga etmeyin. Lütfen, kavga etmeyin.

Heath dimdik durmuş, Guy'a bakıyordu. Kardeşim de ona ters ters baktı.

Ama neyse ki başka yumruk atılmadı.

"İkiniz de dışarıdasınız." Fedailerden biri Guy'ın dirseğini tuttu, onu sürükleyerek götürmek istiyordu. Ancak fedailerin hepsi Guy ve Heath'ten daha küçüktü.

"Bırak gideyim." Guy kolunu kurtardı ve bu kez döndüğünde ön kapıdan çıkana kadar durmadı. Bir fedai onu dışarıda takip etti.

Başka bir fedai Heath'e "Gitmen gerekiyor," dedi.

"Ben gidiyorum." Fedai omzunu iterek onu arka çıkışa doğru iterken Heath ellerini kaldırdı.

"Aman Tanrım." Wendy'nin eli benimkini buldu.

Onu sıkıca kavradım ve insan kümelerinin arasından geçip giden Heath'in uzun bedenine baktım. Çoğu az önce olanlardan habersizdi. Wendy'nin partisindekiler bile pek dikkat etmemişlerdi.

"Haydi." Odaya doğru ilerlerken Wendy'yi de yanımda sürükledim.

Adam çok öfkeliydi. Şu anda onunla konuşabilecek tek kişi bendim. Ama ön tarafa doğru yürümedim. Arka kapıyı seçtim.

Heath'i seçtim.

Sokağın karşısındaki karla kaplı otoparkta duruyordu. Eli çenesindeydi ve darbe aldığı yeri ovuyordu. Geldiğimi duyunca elini çekti ve bize doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Yutkundum. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye homurdandı. "Bunu bekliyordum."

Çok sakın görünüyordu. Bu sırada kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Nefesim kesik kesik geliyor, soğuk hava onu etrafımızda kabaran bir buluta dönüştürüyordu.

"Paltomu almak için içeri dönüyorum." Wendy elini benimkinden çekti. "Beni bekle."

"Tamam." Başımı salladım, o bara doğru koşarken nefes almak için bir dakika durdum. "Bu ..."

"Özür dilerim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Tanrım." "Onun evine gittiğin gece sana ne söyledi?"

Heath'in gözleri benimkilere kaydı. "Stell, önemli değil."

"Sana ne söyledi?" Dişlerimi sıktım.

Uzun bir nefes verdi. "Bana arkadaşından bahsetti. Okuldan arkadaşı. Dave'den. Seni bir partiye götürdüğünü söyledi. Bunu bir sır olarak saklamışsınız. Ve sonu kötü bitmiş."

"Bana ilaç verdi. Bana tecavüz edebilirdi."

Heath irkildi. "Öyle söyleme."

"Neden olmasın? Doğru söylüyorum. Hayatımın en aşağılayıcı anı. Senin hatan *olmayan*."

Şakam boşa gitti.

Heath, Guy'ın suratına bir yumruk indirmesinden sonra olduğundan daha fazla acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Bilmeni istemedim," diye itiraf ettim. "Guy'ın sana bu hikâyeyi anlatmaya hakkı yoktu. Bu yüzden mi aramızda bir sır olmasını istedin?"

"Ne?"

"Bu acınacak bir şey mi?" diye sordum. "Bu yüzden mi?"

"O barda bir sır değildin, Stella." Omzumun üzerinden işaret etti, yüzündeki gerginlik artıyordu. "Guy'a söyleyeceğimi sana söylemiştim. Bunun o piçin üniversitede sana yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok."

Peki neden bu iğrenç hissi midemden atamıyordum?

"Bu gece böyle olmasını beklemiyordum," diye fısıldadım ve çenem titremeye başladı.

Heath bana doğru uzandı, ama ben onun elinden kaçtım. Eğer bana dokunursa, eriyecektim. Bana sarılsa, ağlardım.

"Guy'la konuşmam gerek."

"Yarın onu görmeye gidebiliriz. Birlikte."

Başımı salladım. "Hayır. Şimdi."

"Tamam." Bir adım daha attı ama ben elimi

kaldırdım. "Yalnız. O benim kardeşim."

Salıncaktan ya da maymun demirlerinden düştüğümde yanıma ilk koşan hep Guy olurdu. Bisikletimle kaza yaptığımda, babam derisi yüzülen dizlerimdeki çakılları temizlerken elimi tutan kişi o olurdu. Guy lisedeyken bana göz kulak olur, tehditleriyle korkutup kaçırırdı. Aynı şeyi üniversitede de yapmaya çalışmıştı.

Guy'ın öfkesinin ve hayal kırıklığının çoğunun Heath yüzünden olmadığından şüpheleniyordum. Ama benim yüzümdendi. Çünkü ben bir sır saklamıştım. Heath'in beni Guy'a söyleyecek kişinin kendisi olması gerektiğine ikna etmesine izin vermiştim. Ama bu bir hataydı.

Ona söylemeliydim.

Guy bunu benden duymalıydı.

"Stell-"

"Wendy'ye onu arayacağımı söyle." Topuklu botlarımla karda düşme riskini göze almadan koşabildiğim kadar hızlı koşarak uzaklaştım.

"Stella!" Heath seslendi, ama ben yavaşlamadım.

Sokağın sonuna ulaştım, köşeyi döndüm ve Guy için her iki yönü de tarayarak Main'deki kaldırıma koştum.

Çok uzağa gitmemişti. Kristal Bar'ın hemen dışında, kardeşim ellerini yumruk yapmış, volta atıyordu. Belki bizim de ön kapıdan çıkmamızı bekliyordu.

"Guy," diye bağırarak yanına koştum.

Volta atmayı bıraktı ve Heath'i süzüyormuş gibi omzumun üzerinden baktı.

"Yalnızım," dedim, yavaşlayarak durdum.

Adrenalin azalıyordu ve soğuk kazağımdan sızıyordu. Bu pantolon çok şirindi ama pek sıcak tutmuyordu. Kollarımı belime doladım. "Özür dilerim."

"Ne yaptığını bilmiyorsun, Stella."

"Artık çocuk değilim, Guy. Ne yaptığımı biliyorum."

"O düşündüğün kişi değil."

"Guy." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Bu Heath. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Nazık biri. Zariftir. Akıllıdır. Tıraş olurken ısıklık çalar ve ailesini sever. Sadıktır, o kadar ki benden bunu sır olarak saklamamı istedi çünkü senin çıldıracağını biliyordu."

"Sır mı? Senden sır olmanı mı istedi? Bu şüpheli, Stell. Hoş değil."

"Ona değer veriyorum. Küçüklüğümden beri."

"Aynen öyle." Kollarını havaya kaldırdı. "Onu bir hayalin ya da fantezinin içine yerleştirdin. Bu illüzyon suya düştüğünde ne olacak? Onun bir çapkın olduğunu anladığında ne olacak? Seni kullandığını ve işi bittiğinde bir kenara atılacağını?"

"Böyle bir şey olmayacak." Buna iliklerime kadar inanıyordum. Heath beni kullanmıyordu. Bu gerçektir.

Biz gerçektik.

"Evet, öyle!" Guy bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O bir oyuncu. Biliyorum çünkü o kadar da farklı değiliz. Mel beni neden terk etti biliyor musun? Çünkü başka bir kadına asılıyordum. Aptalcaydı. Aptalca bir hareketti. Ama içiyordum ve bu kız flört etmek istedi. Mel geldi ve beni başka bir kadınla öpüşürken yakaladı. İlişkiyi bitirdi ve onu bir daha asla aramamamı söyledi."

Aptal kardeşim için yüreğim burkuldu. "Özür dilerim." "Bu benim hatam."

"Evet, öyle. Ama bu Heath'in de bana aynısını yapacağı anlamına gelmez." "Onu kadınlarla oynarken gördüm, Stell."

"Ne zaman? Lisede mi? Üniversitede mi? Heath'i tanıyorsun. Onu tanıyorsun. Gerçekten benimle oynayacağını mı düşünüyorsun?"

Bakışlarında bir şüphe titreşimi belirdi ama pes etmedi. Sadece o inatçı çenesini kaldırdı.

"Her neyse." Ellerimi havaya kaldırdım. Bu gece onunla konuşmak yoktu. Kararını vermişti ve söyleyebileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. "Eğer benimle oynarsa, Mel'in seni terk ettiği gibi ben de onu terk ederim."

"Ve en iyi arkadaşımı kaybedeceğim." "Senden seçim yapmanı istemiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin? Sanki kız kardeşimi inciten bir adamla arkadaş olabilmişim gibi."

Keşke kardeşim kız arkadaşlarına da bana olduğu kadar sadık olabilseydi. "Heath ile ne olacağını bilmiyorum. Ama beni her zaman koruyamazsın."

"Ondan ayrıl, Stella. Çok ileri gitmeden bu işi bitir." Öfkelendim.

"Hayır."

"Evet."

"Bu seni ilgilendirmez, Guy. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"O zaman kalbini kırığında bana ağlayarak gelme. Gözyaşlarını kurutmak için orada olmayacağım. Bu sefer olmaz." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve beni tek başıma bırakarak kaldırımdan aşağı yürüdü.

Çenem yine titriyordu, sadece soğuktan değil.

Bir çift güçlü, tanıdık kol ve rahatlatıcı bir koku etrafımı sardığında ağlamama saniyeler kalmıştı.

Heath gitmemişti. Tabii ki gitmemişti. Beni asla byyle bırakmazdı. Guy'ın kafasını kışından çıkarırsa bileceği bir şey.

Heath muhtemelen köşede bekleyip gözden kaybolmuş ama tüm konuşmamızı dinlemişti.

"Hadi, bebeğim." Heath bana daha sıkı sarıldı. "Hadi eve gidelim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

STELLA

"Eğlenceli bir yeni yıl gecesi için çok fazla, ha?" Heath bizi şehrin öbür ucundaki evine doğru götürürken bakışlarımı kucağıma indirdim.

Bu gece erken saatlerde hazırlanırken, saçıma ve makyajıma özen gösterirken, bir yılı bitirip Heath yanımdayken yeni bir yıla başlamanın baş döndürücülüğünü yaşıyordum. Şimdi tek yapmak istediğim göz kapaklarımdaki simli göz farını yıkamak ve bu se- quined pantolondan sıyrılmaktı.

Bu disko topu sönmüştü.

Bir haftalık randevularımız tam bir felaketti. Bu ilişkinin bir hata olduğunun işareti miydi? Lanetlenmiş miydik?

"Hey." Heath konsolun üzerinden uzandı ve başparmağını yanağıma dokundurdu. "Bu geceden henüz vazgeçme. Gece yarısına kadar hâlâ bir saatimiz var."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Belki de beni eve götürmelisin."

O zaman yarın yeni bir başlangıç yapabiliriz."

"Hayır. Benim evimden yeni bir başlangıç yapabilirsin." Başıyla arka koltuğu işaret etti. "Ayrıca, çoktan toplanmışsın."

Aslında, bavulunu hazırlamıştı. Bavulum arkamızda yerde duruyordu. Bu gece beni almaya geldiğinde her şeyi bir sırt çantasına doldurmuştum. Geçen geceki gibi, çantanın içi tıka basa doluydu.

dikişleri gerilmişti. Heath ona bir göz attı, sonra da bir bavul çıkarmak için dolabıma doğru yürüdü.

"Tamam." Kamyona bindiğimizden beri telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim.

Guy'dan hâlâ ses yok.

Ara sokağa döndüğümüzde Wendy bizi bekliyordu. Neden parti havasında olmadığımı anlayarak şehir merkezinde kalmayı tercih etmişti. Muhtemelen benimle eve gelirdi ama Heath ona teklif etme şansı vermemişti. Guy'la tartışmamızdan sonra, beni kamyonetine bindirip kaloriferi açmadan önce Wendy'ye sarılmak için bana sadece bir dakika ayırmıştı.

Uzakta, gökyüzünde altın bir havai fişek patladı. Gözlerim yaşlarla dolarken dalları yok oldu.

"Mutlu olmamı istememesi canımı acıtıyor," diye fısıldadım.

" z r dilerim, bebeğim. Bu benim hatam."

"Hayır, bu onun." Bir damla gözyaşı düştü. "Sana sahip olmamı nasıl istemez?"

"Ağlama." Eli omzuma geldi ve boynuma doğru kayd . "Ya da eve gidene kadar bekle ki sana sarılabileyim."

Burnumu çektim ama savaşı kaybetmiştim. Gözyaşlarım düzenli bir şekilde akmaya başladı ve garajına girdiğimizde simli farımın ve rimelimizin yüzüme bulaştığından emindim.

Heath kamyonu kapatıp dışarı çıktı ve kapımı açmak için kaputun etrafında döndü.

Beni dışarı çıkarırken yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve beni içeri taşımasına izin verdim. "Adam berbat."

Kıkırdadı. "Bu gece mi? Evet."

"Yüzün nasıl?"  enesindeki kırmızı lekeye bakmak için başımı kaldırdım. "İyi olacak. İlk kez yumruk yemiyorum."

"Gerçekten mi? Sana başka kim vurdu?" Peki benim bundan nasıl haberim olmadı?

"Tobias ve Maddox biz çocukken." Omuz silkti. "Kardeşler kavga eder."

"Oh." Başımı tekrar omzuna yasladım. "Guy ve ben gerçekten kavga etmeyiz."

"Anlaşacaktır. Ciddi olduğumuzu gördüğünde, yola gelecektir."

"Haklısın. Ama bu arada ben de ona

Sessiz muamele. Pislik. Yani, sen onun en iyi arkadaşısın. Senin hakkında nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Bu seni kızdırmıyor mu? Senin benim için kötü olduğunu düşünmesi? Çünkü bu beni kızdırıyor."

Damarlarımda bir öfke dalgası dolaştı. Öfke iyiydi. Gözyaşlarımı kuruttu ve Heath beni yatağının ucuna oturturken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin hakkında böyle konuşmaya hakkı yok."

"Onurumu mu koruyorsun?" Heath ayakkabılarımdan birini çıkardı. "Evet."

"Cehennem kadar seksi." Parmakları ayak bileğimi sıyırdıktan sonra diğer ayakkabıma geçti ve onu çıkarıp bir kenara attı. Sonra elleri bacaklarımı takip ederek pantolonumun bel bandına doğru ilerledi.

Eğer öfke hüznü yenmişse, şehvet öfkenin kıcına tekme yi basacaktı.

Bir elimi Heath'in saçlarına götürdüm ve daha önce taradığı saç tellerini karıştırdım. "Gece yarısı beni öpecek misin?"

"Aptalca bir soru, Stell."

Saçlarını avuçladım ve çekiştirdim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Her zaman." Kıkırdadı ve dizlerinin üzerinde yürüyerek bana yaklaştı.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce. "Gece yarısı öpücüklerinin hepsi benimdir. Yılbaşı gecesi ya da değil. Sen benimsin."

Benim. Bu, onun derin sesinden geldiği sürece tekrar tekrar dinleyeceğim bir kelimeydi.

Bir öpücük daha almak için eğildim ama o geri çekildi ve yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Üniversitedeki şey hakkında. Guy bana anlattığında çok şaşırdım. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu hafta konuyu açmalıydım ama ne zaman aklıma gelse sinirleniyorum. Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Sorum yok." Elini dizimden çektim ve parmaklarımızı birbirine bağladım. "Çok daha kötüsü de olabilirdi ve artık geride kaldı."

"Bunun hakkında konuşalım mı?"

"Bunun hakkında konuştum. Adam bunun bir sır olduğunu düşünüyor ama annem biliyor. Terapiye gitmem için beni cesaretlendirdi. Kendimi o duruma soktuğum için utanıyorum. Güvenmemem gereken birine güvendiğim için. Bu duygular muhtemelen hep orada olacak. Zor bir ders aldım. Ama bunun dışında geçmişte kaldı."

"Eğer konuşmak istersen, ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Bir öpücük için eğildim ama beni yine reddetti.

Ben kaşlarımı çatarken o sırttı. "Peşinde olduğun şeyi yakında elde edeceksin."

"Ne bekliyorsun?"

"Senden sır olarak kalmanı istediğim için özür dilerim." Elleriyle yüzümü kavradı. "Artık sır yok."

Göğsümde bir şeyin kilidi açıldı. Beni yeniden müttefik olarak istediğine dair şüphe hissi. Kelimeler ağzından çıkana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Çok güzelsin," dedi. "Zekisin. Komiksin ve tuhaflıkların büyüleyici."

"Benim tuhaflıklarım yok."

"Aynı fikirde değilim." Gölümsedi. "Sana saygı duyuyorum Stella. Kadınlara her zaman doğru şekilde davrandığımı söyleyemem. Bundan gurur duymuyorum. Bu işin nereye gideceğini bilmiyorum, ama sana her zaman saygı duyacağım."

"Yapacağını
biliyorum." "Artık
sır yok."

Başımı salladım. "Artık sır yok."

"Pazartesi günü babamla konuşacağım. Sanırım umursamayacak ama bunu ofiste yayınlamamamızı isteyecektir."

"Bana uyar." Kendimi kanıtlamak için Holiday Homes'ta zamana ihtiyacım vardı. Akranlarımla ya da müşterilerimin Heath'le çıktığı için ayrıcalıklı muamele gördüğümü düşünmelerine ihtiyacım yoktu.

"Güzel." Bu kez eğildiğimde, istediğim öpücük için benimle tam ortada buluştu.

Gecenin gerginliğini silen öpücük. Artık saklanmayacağımdan emin olmamı sağlayan öpücük. Her şeyin yoluna gireceğine söz veren öpücük.

O bir öpücük bir diğerine ve bir diğerine yol açtı, ta ki her yönden birbirimize bağlanana kadar. Nefes nefese, ten tene, gece yarısı Heath içime gömülürken Heath Holiday'e aşık olmayı bıraktım.

Ve onun yerine ona aşık oldum.

"Senin hakkında neyi bilmediğimi biliyor musun?" Heath ertesi sabah mutfakta dururken sordu.

"Ne?"

"Kahvenizi nasıl seversiniz? Ben bilirim. Seni iş yerinde kahve içerken görmüştüm. Ama krema mı şeker mi eklediğini hatırlayamayacak kadar kıcına bakmakla meşguldüm."

"Krema ve şeker."

"Güzel." Beni göğsüne çekti. "Senin gibi. Tahmin etmeliydim."

Kahve cezvesi yanımızdaki tezgâhta demlendi.

Beni geç saate kadar uyutmadığı için bu sabah uyumuştuk. Onun kollarında uyandım ve benimle tekrar seviştikten sonra duşa girip eşofmanlarımızı giydik. Heath günü burada geçirmemi istemişti. Sadece ikimiz.

Yeni bir yılın başlangıcı olarak, bu şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi.

"Mola için ne yiyelim-" Kapı zili

çaldı ve onun sözünü kesti.

Homurdandı. "Yalnız geçireceğimiz gün buraya

kadarmış." "Ya görmezden gelseydik?"

"İyi plan." Hareketsiz durduk, bakışlarımız kapının yönüne çevrilmişti.

Kapı zili yine çaldı, sadece bir kez değil, beş kez.

"Bunu yapan sadece bir kişi var." *Guy*. Heath'in çenesine baktım. Belli belirsiz bir çürük oluşmuştu ama kirli sakal büyük kısmını gizliyordu. "Onu görmezden gelebiliriz."

"Senin kararın, bebeğim."

Burun deliklerim alevlendi. "Günümüzü mahvetmesini istemiyorum. Ama söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Pekala."

"Ona beş dakika vereceğiz. Ya bu süre içinde özür diler ya da onu karların içine atarız."

"Ben önyükleme yapacağım."

Güldüm. "Bir parça çikolatalı kek."

Heath ağzını açtı ama beni düzeltmek yerine sadece gülümsedi.

"Çikolatalı pastaya bayılırım."

"Ben de. Sonra bir tane yapalım."

"Pişirme işini sen yaptığın
sürece." "Tamamdır."

Beni bıraktı ve elimi tutarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ama
ben önden gideyim diye kenara çekildi.

Adam verandada
duruyordu. Wendy ile
birlikte.

"Merhaba." Ona gülümsedim, sonra kardeşime ters ters
baktım. "Ne dedin?" "İçeri gelebilir miyiz?" diye sordu.
"Dışarısı çok soğuk." "O zaman bir palto getirmeliydin."
"Stella."

Wendy'ye içeri girmesi için el salladım. "O içeri girebilir. Sen
giremezsin."

"Günaydın." Wendy eşikten geçerken gülümsemesini gizlemek için
dudaklarını birbirine yaklaştırdı. "Mutlu Yıllar."

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun." Onunla Guy'ın arasına baktım. Elinde
yeşil bir smoothie vardı. Guy'da bir tane daha vardı. Benim aksime o
bardağın yarısını içmişti. "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

"Dün gece siz gittikten sonra partimiz başka bir bara taşındı," dedi.
"Bu salağı orada sarhoş halde buldum. Ve ben ondan daha iyi bir insan
olduğum için kanepemde uyumasına izin verdim."

"Ah." Başımı salladım.

"Stella." Guy'ın dişleri takırdıyordu. "Lütfen."

"Hayır. Sen bir pisliksin, göt deliği eziği."

Çocukken bu en büyük hakaretti. Aklıma neden geldiği hakkında
hiçbir fikrim yoktu ama gelmişti ve cuk oturmuştu.

Heath'in göğsü sessiz kahkahalarla
sarsıldı. Wendy homurdandı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Guy.

"Duygularımı incittin. Pislik." *İşte böyle.* Yetişkin bir kadının
hakareti.

"Özür dilerim," dedi.

"Güzel." *Zafer*. "Şimdi içeri gelebilirsin. Ama çoğunlukla ben de üşüdüğüm için ve sen tüm sıcaklığı dışarı veriyorsun."

Adam içeri girdi ve çizmelerindeki karı tekmeledi. Bana odaklanmıştı, ama Heath'e bir bakış atma riskini göze aldı. "Çene nasıl?"

Heath omuz silkti. "Stella onu daha iyi öptü."

Smoothie'sini yudumlamakta olan Wendy içkisini yudumlarken boğuldu, öksürdü ve kekeledi. "Tanrım, buna bayıldım. İkinizin de onun üzerine fazla gitmemenize çok sevindim."

"Dün gece arabana bindiğim için pişmanım," dedi Guy ona.

"Diz çökmeye devam et Marten," diye emretti Wendy. "Mecazi dizlerinin üzerine çök ki bu ikisini günlerinin tadını çıkarmaları için yalnız bırakabilelim."

İç çekti ama itiraz etmedi. Sonra omuzlarını dikleştirip Heath'le yüzleşti. "Kız kardeşimi seviyorum."

"Biliyorum."

"Onun zarar görmesini istemiyorum."

"Ona zarar vermeyeceğim." Heath'in sesinde büyük bir inanç vardı. Guy duydu. Wendy de duydu.

Koluma yaslandı ve bayıldı.

"Güzel." Guy başını salladı, sonra bana döndü. "Heath benim en iyi arkadaşım." "Biliyorum."

"Ben de onun zarar görmesini istemiyorum."

Kalbim kabararak başımı salladım. Böyle bir baş belasına göre, gerçekten de yumuşak bir kalbi vardı.

"Dün gece söylediklerim için özür dilerim." Guy bir adım daha yaklaştı, kollarını uzattı. "Beni affedecek misin?"

"Evet." Sarılmak için adım attım. Ama bir kez kokladım ve onu ittim. "Bar gibi kokuyorsun."

"Wendy duş almama izin vermedi." Midesi gurulduyordu. "Ve bana kahvaltı olarak verdiği tek şey bu iğrenç yeşil yapışkan maddeydi."

O ve ben hep bir ağızdan "Bu sağlıklı," dedik.

Heath öne çıktı ve Guy'ın omzuna vurdu. "Biz de kahvaltı yapmak üzereydik. Burada kalmak ister misin?"

Guy başını salladı. "Sen değil de Stella pişirdiği sürece sorun yok." "Ben pişiriyorum," dedim.

"Duşa girmemin sakıncası var mı?" Guy kendi koltuk altını koklayarak ve yüzünü buruşturarak sordu.

"Devam et." Heath başını koridorda misafir banyosuna doğru salladı. "Sana birkaç giysi getireyim."

Guy gözden kaybolurken, Wendy içini çekti. "Buradaki işim bitti." "Onu eve götürdüğün için teşekkür ederim." Ona sarıldım.

"Ve getirdiğin için onu buraya getir."

"Bir şey değil."

"Bugün ne yapıyorsun?" "Pek bir şey yok. Neden?"

"Burada kalmak ister misin?"

İkimizin arasına baktı. "Sakıncası yok mu?" Heath ona, "Kal," dedi.

Gülümsedim ve hepimize kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtim. Tabaklarımız temizlendikten ve bulaşık makinesi çalışmaya başladıktan sonra oturma odasına geçtik.

"Bir şeyler izleyelim mi?" Heath sordu.

"Keşke *State of Ruin*'in son sezonu Madcast'te yayınlansaydı," dedim Heath'e kanepeye uzanırken.

"Maddox bana erken erişim verdi."

Nefesim kesildi ve dik oturdum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Yoğun bir hafta geçirdik. Televizyon için zaman yoktu."

"Doğru." Çılgınca popüler olan programı açıp play tuşuna basarken kollarına yerleştirdim. "Bir haftadan daha uzunmuş gibi geliyor."

Bana daha sıkı sarıldı. "Çünkü her zaman sen ve ben olmalıydık, Stell."

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız?" Guy yattığı yerden havladı. "İzlemek istiyorum."

Heath bir yastığı alıp kardeşimin yüzüne fırlatarak karşılık verdi.

"Eve gitmem gerek," dedi Guy yastığı iterek, ama gitmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Bu diziye hiç ısınmadım." Wendy bir koltuğun ucuna kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı ve bir örtünün altına gömülmüştü. "Biraz kestireceğim."

"Şşşt," diye tısladı Guy.

Heath güldü ve arkamda uzandı, açılış jeneriği çalarken sırtımı onun göğsüne yasladığımda bir kolunu bana doladı. "Mutlu yıllar."

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Hala inanmıyor musun?"

Onun parlak gözleriyle karşılaştım. Bakışlarındaki vaadi gördüm. Sadece bir haftadır birlikteydik. Ama bu hafta her şeyin değiştiği haftaydı.

Heath Holiday benimdi.

"Buna inanıyorum."

EPILOG

HEATH

BİR YIL SONRA . . .

"Geçen sene de bu kadar gürültülü müydü?" Ailemin yıllık Noel partisinde dans pistinde sallanırken Stella sordu.

"Evet, ama gürültülü kısımları kaçırdık."

"Doğru." Bana hülyalı bir gülümseme verdi. "Çünkü oturma odasında meme uçlarımı emiyordun."

Yanımızda dans eden çift ona yan yan baktı ama Stella balo salonunu incelemekle o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi.

Şakağına bir öpücük kondurdum ve onu diğer yöne çevirdim. Utanç verici anları için beni suçluyordu ve geçen yıl boyunca yüzündeki gülümsemeyi korumak için birçok kez suçu üstlenmiştim. Ama bu lanetin ardındaki asıl suçlu Stella'nın sözel filtresiydi -ya da eksikliği.

"Bu adamlar en iyisi." Stella sahneye doğru başını salladı. "İyi seçim."

"Teşekkürler, bebeğim."

Canlı müzik grubu Baxter'ı salladı. Belki de annem bu yıl müzikten beni sorumlu tuttuğu için önyargılıydım ama geçmiş yıllara göre daha fazla insanın dans ettiğini gördüm.

Annem ve babam ilk kez bu yıllık Tatil etkinliğinin kontrolünü biraz bırakmış ve oğullarından yardım istemişlerdi.

Ben müzikten sorumluydum. Tobias'a dekorasyon görevi verilmişti. Maddox da yiyecek ve içecekler için gönüllü olmuştu. Tatlı masası her zamankinden iki kat daha uzun olduğu için kızının tatlı düşkünlüğü bu gece tatmin edilmemiş olmayacaktı.

"Oh, hayır," diye inledi

Stella. "Ne?"

"Joe Jensen bu tarafa geliyor." Onu gördüğüne sevinmiş gibi davranarak sahte bir gülümseme takındı. "Hey, Joe."

"Merhaba Stella." Bizi dans etmeyi bırakmaya zorlayacak kadar yakınımızda durdu. "Söylesene . . . Daha önce mutfak hakkında düşünüyordum ve unutmadan söyleyeyim, tasarımı değiştirmek istiyorum."

Gerildi ama gülümsemesi hiç bozulmadı. "Pekâlâ. Ne düşünüyorsun?"

"Subzero buzdolabı ve profesyonel sınıf bir ocak için yer açabilir miyiz?"

Joe geçen hafta ona pek yemek yapmadığını söylemişti. Ama benim güzel karım bunu onun yüzüne vurmadı. Sadece başını salladı. "Tamamdır. Gelecek hafta senin için rakamları hesaplarım."

"Sen en iyisisin. Heath, zammı hak ediyor."

"Not edildi." Kıkırdadım ve onu tekrar kollarıma almadan önce kalabalığın içinde kaybolmasını bekledim. "Bahsi kazanacaksın, değil mi?"

"Kolayca."

"Lanet olsun."

Bu yaz Joe Jensen'ın evi ve ne zaman biteceğı konusunda iddiaya girmiştik. Ben yılbaşına kadar biter diye düşünmüştüm. İlkbahara kadar süreceğı sözünü vermişti. Sürekli değişiklik siparişleri ve her birinde istediğı özel ürünler göz önüne alındığında

oda, Holiday Homes tarihinin en uzun soluklu projesi haline geldi.

Ve her şeye rağmen Stella bunu mükemmel bir şekilde başarmıştı. Sadece Joe'yu kazanmakla kalmadı, aynı zamanda bahsimizi de kazandı ve bir sonraki tatil yerimizi seçti.

"Hawaii'yi düşünüyorum," dedi.

"Geçen sefer Alaska demiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Bu yaz yürüyüşe çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Derin bir nefes aldı, sonra bir elini karnının üzerinde gezdirdi.

"Ne-" Kutsal. Lanet olsun. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Evet." Gözlerindeki ışık dans etti.

Korku, endişe ve heyecan bir anda üzerime çöktü ve kendi ayaklarıma takılıp düşmeden önce durmak zorunda kaldım. Bu oluyor muydu?

"Hamile misin?"

Kıkırdadı. "Ben hamileyim."

Kollarım ona dolandı ve onu göğsüme bastırdım. "Seni seviyorum. Kahretsin, ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzümü saçlarına gömüp o kokuyu içime çekerken ve beni sabitlemesine izin verirken bana sarıldı.

Güzel, muhteşem karım bebeğimizi doğuruyordu.

"Ne zaman öğrendin?"

"Evden çıkmadan hemen önce."

"Bu yüzden banyoda bu kadar uzun kaldın."

Başını salladı. "Sana o zaman söyleyecektim ama yalnız kalmak istedim."

Bu, kalabalık dans pistindeki biz, bütün gece olduğumuz kadar yalnızdık.

Guy ve Wendy daha önce bizimle birlikte evdeydiler, kadınlar birlikte hazırlanıyorlardı. Sonra hep birlikte benim kamyonetimle otele gittik. Stella yol boyunca sessizdi, ama ben bunun Guy ve Wendy'nin tartışmalarından kaynaklandığını düşünmüştüm.

Ya da ... *münazara*. Tartışmalarına münazara diyorlardı.

Milyon yıl geçse de bu ikisini bir çift olarak düşünemezdim. Sürekli *tartışır*lar, nadiren bir konuda hemfikir olurlardı. Ama Guy ona deli oluyordu ve Wendy'nin ona bakışı, Stella'nın bana bakışı gibiydi.

"Mutlu musun?" diye sordu.

Başımı salladım, ona daha sıkı sarıldım. "Çok mutluyum."

Düğün günümüzden sonra hayatımın en mutlu günüydü. Sadece birkaç aydır evliydik, ama Stel ile hiçbir şey-
la hiç aceleye gelmiş gibi hissetmemiştim. O her zaman hayatımın bir parçasıydı. O eksik parçaydı. Bu yaz evinin kira kontratı bittiğinde taşınmıştı. İki hafta sonra evlenme teklif ettim. Sonbaharda bir düğün planlamıştık ve beyaz dantel bir elbise giyip parmağında benim pırlantamla koridorda yürüdüğü gün, tüm hayatımı değiştirdiği gündü.

"En iyi anne sen olacaksın."

"Dur." Kaburgalarımı çimdikledi. "Beni ağlatacaksın."

Yüzünü ellerimin arasına alarak eğildim. Sonra onu sanki evimizde, yatak odamızdaymışız, etrafımız aile ve arkadaşlarla çevrili değilmiş gibi öptüm. Ayrıldığımda yanaklarında güzel bir kızarıklık vardı. "İşte bu yüzden şampanya istemedin."

"Evet."

"Hey, Heath. Selam Stella." Gretchen kocasıyla birlikte dans etti.

"Bu gece nasılsınız?"

"Güzel." Stella'nın elini tuttum. "Eğleniyor musun?" "Her zaman eğlenceli bir gecedir."

"Biraz tatlı alacağız," diye yalan söyledim, Stella'nın elini elime aldım ve onu yerden kaldırdım.

Daha sonra arkadaşlara anlatmak için zamanımız olacaktı. Bir sürü kutlama olacaktı. Ama benim asıl istediğim kadınım la baş başa bir dakika geçirmekti. İnsanlar helalleşirken başımızı sallayarak ve gülümseyerek izdihamın içinden geçtik. Sonra balo salonundan kaçtık ve onu bir yıl önce başladığımız yere çektim.

Oturma odası boştu. Geçen yılki gibi görünüyordu. Kapı kapanır kapanmaz Stella'yı yine kollarımın arasına aldım, ağzım onunkinin üzerine kapanmıştı.

Küçük bir kahkaha attı, nefesi kesildi, sonra beni tekrar öptü. Bir bacağına kalçama doladığında, uyarılmışlığımı onun merkezine bastırdım. Elim göğsünü kavradı ve kapı açıldığında parmaklarım elbisesinin kumaşını çekiştiriyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Guy. "Bir oda tut."

Stella ve ben, onun ve Wendy'nin gözlerini kaçırdıklarını görmek için ayrıldık.

"Yaptık." Dudaklarımı kuruladım ve Stella'nın elbisesinin göğüs uçlarını örttüğünden emin oldum.

"Kapısı kilitli bir oda tutun," dedi ve Wendy'yi dışarı sürükleyip bizi yalnız bıraktı.

Stella kıkırdadı. "Muhtemelen geri dönmeliyiz."

"Evet. Ama erken ayrılıyoruz."

"Yapamayız. Annene t e m i z l i ğ e yardım edeceğimize dair söz verdiğimizizi unutma."

Kaşlarımı çattım. "Bizi bundan kurtaracağım."

"Hayır, yapmayın. Biz yardım ederiz. Eğlenceli bile olabilir." Bir kaşımı kaldırdım. "Eğlenceli olmayacak."

"Temizlik eğlenceli olabilir."

"Bebeğim, seni seviyorum ama hayır.

Kalmıyoruz." Gülümsedi. "Anlaşmak için
anlaşmamak."

BİR KEKLIK VE BİR HAMİLELİK

BİRİNCİ BÖLÜM

EVA

BEN HAMİLEYİM.

"Hayır," diye mırıldandım. Bu iki kelimeyi yüksek sesle söyleyebilmemin imkânı yoktu. Henüz değil.

Belki yarın, ama kesinlikle bugün değil.

Önümdeki eve bakarken içim çalkalandı. Burası durmak istediğim yer değildi.

Soğuk dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Burnum muhtemelen Rudolph'un ki kadar kızarmıştı. Burada daha fazla kalırsam serçe parmağımı donma yüzünden kaybetme ihtimalim çok yüksekti. Gitmeliydim. Arabaya dönmeliyim. Kapıya kadar.

Yine de burada
duruyordum.

Sıkışıp
kalmıştım.

Noel arifesini evde, gazlı şöminemin önünde pazen pijamalarım ile uzanarak, bir elimde bir fincan kakao ve diğer elimde bir kitapla geçirmeyi planlamıştım. Bunun yerine, tek gecelik ilişkimin evinin önündeki yürüyüş yolunda donup kalmış, zile basıp hamile olduğumu açıklamak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

Hamileyim. Ah, bu iki kelimenin kafamın içinde zıplamayı bırakıp ağzımdan çıkmasını ne kadar isterdim.

Ama önce sıkıştığım yerden kurtulmam gerekiyordu.

Arabam arkamdaki garaj yoluna park edilmişti. Şehrin öbür ucuna gitmek sorun olmamıştı. Arabayı park edip direksiyondan inmek de öyle. Kaldırıma kadar yürümeyi bile başarmıştım. Gideceğim yerle aramda yirmi metre vardı. Ama ayakkabılarım betonun içinde buz kütleleri gibi duruyordu.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Ben nasıl buradaydım? Aynı soruları saatler önce, elimde pozitif bir hamilelik testiyle banyoda otururken de kendime sormuştum.

Bir gece. Tobias ile bir gece. Bir veda. Ve şimdi hamileydim.

Aptal vedalar. Gerçi teknik olarak, *başka bir* Elveda.

Tobias ve ben bir şeyler içmek için buluşmuştuk. Biraz flörtleştik. Bir sürü de cabernet. Bana onunla eve gelmemi teklif ettiğinde, bunun kaderin bana veda etmem için ikinci bir şans vermesi olduğuna karar verdim.

İlk vedalaşmamız pek iyi gitmemişti. Ağlayan ben olmuştum. Öfkeli bir sessizlik vardı. Kalp ağrısı vardı, biz.

Yıllar boyunca Tobias'la ilişkimizi bitirdiğimiz gece hakkında çok düşünmüştüm. Ne yapmam ve ne söylemem gerektiğini merak ederek sayısız kez tekrar ettim.

Pişmanlıkların sessiz anlarda sizi pusuya düşürmek gibi bir huyu vardır.

Altı hafta önce, birlikte geçirdiğimiz bir akşamı yeniden başlama fırsatım olarak görmüştüm. Geceyi gülerek, konuşarak ve geçmiş zamanları anarak geçirmiştik. Ve gerçek Tobias tarzında, yatak odasında hayal kırıklığına uğratmamıştı. İşleri yoluna koymak için tek gecelik bir ilişkiydi.

Neden tek gecelik ilişki kulağa bu kadar ucuz ve kalitesiz geliyordu? Tobias ikisi de değildi. Yakışıklı ve sevecendi. Esprili ve karizmatikti. Sadık ve kararlıydı.

Gecemiz bana onun ne kadar harika biri olduğunu hatırlatmıştı. Ve belki o da bir zamanlar benim kötü adam olmadığımı hatırlamıştı. Bir zamanlar onun sevdiği kadındım, kalbini kıran kadın değil.

İkinci vedamızı yapmıştık. Mükemmel bir vedalaşma. Yine de buradaydım, hamile kalmıştım ve merhaba demek üzereydim.

"Oh, Tanrım." Karnım gurulduyordu. Sabah bulantıları için çok mu erkendi?

Hamilelik hakkında bir bok bilmiyordum. Bebekler hakkında bir bok bilmiyordum. Anne olmak hakkında bir bok bilmiyordum. Bir kaldırımdan bile geçemezken, bir kapı zilini çalamazken ve iki kelime söyleyemezken nasıl bir çocuk yetiştirebilirdim ki?

Bu Tobias'tı. Bir yabancıya anlatıyormuşum gibi değildi. Beni tanıyordu, muhtemelen çok iyi tanıyordu, bu da bunu korkutucu kılıyordu.

Korkularımı saklamak yok. Rahatsız edici konuşmalarla oyalanmak yok. Çenemi kaldırıp bu hiç de zor değilmiş gibi davranmak yok.

Tek bir adım. Sadece küçük bir adım at.

Bir ayağımı kaldırdım. Ve kar izinin olduğu yere geri koydum.

Belki ona bir not yazabilirim? Ellerim çok kötü titriyordu, kalem tutabileceğimden şüpheliydim.

Hamilelik testi kırmızı parkamın cebindeydi. Belki de çiş çubuğunu kapının yanına bırakıp kaçabilirdim, tıpkı çocukların köpek kakasını bir kese kağıdına koyup yaktıkları, kapı zilini çalıp hayatları buna bağlıymış gibi kaçtıkları o gençlik şakası gibi.

Daha önce böyle bir şaka yapmamıştım.

Kaçış şoförü olmak ve arkadaşlarım için bir blok ötede beklemek sayılmazdı.

Çenem titremeye başladı.

Neden bu kadar zordu? Neden hareket edemiyordum?

Tanrıya şükür, Tobias'ın komşuları yoktu. Muhtemelen şimdiye kadar beni polise ihbar ederlerdi.

Düşündüm de, komşularının olmaması çok kötüydü. Çünkü polis gelirse, onlara hamilelik testini verip haberi vermelerini isteyebilirdim.

Lanet olası Tobias ve kır evi.

Ben hamileyim.

Sadece iki küçük kelime. Tek bir cümle. *Söyle, Eva. Sadece söyle.*

Ağzımı açtım.

Hiçbir şey yok. Sadece beyaz bir hava pufu.

Bu yolculuk anlamsızdı. Evde kalıp volta atmalıydım. Regl dönemimi kaçırdıktan sonra endişelenmeye başlamıştım, ancak kişisel sorunlarım söz konusu olduğunda kendi kendini savunan bir kaçınma ustası olarak bunu stres olarak görmezden gelmiştim.

Ne kadar sık yer değiştirmiş olursam olayım taşınmak her zaman stresliydi ve Londra için hazırlanmakla meşguldüm. Ancak kaçınma sadece bir yere kadar sürebilirdi ve bu hafta, regl olmadan bir gün daha geçtiğinde ve göğüslerim en sevdiğim orta pişmiş fileminyon kadar hassas hissettiğinde, gerçekte yüzleşme zamanı gelmişti.

En yakın markete gittim, bir hamilelik testi aldım, kasadan aceleyle geçtim ve işlemek için eve koştum.

O beyaz çubuğun üzerinde pembe harflerle hamile kelimesi belirlediğinde dünya dönmeyi bırakmıştı. Bir saat boyunca banyoda yerde otururken onu göğsüme bastırmıştım. Sonra volta attım. Eşyasız bir daire, bir kıza yürümek için çok fazla alan sağlıyordu. O kadar ki, iki saat boyunca volta attım. Sonra ayaklarımı beni buraya getiren arabama taşıdım.

Yolda sahip olduğum tüm cesaret buharlaşıp uçmuştu. Ve şimdi sıkışmıştım. Yıllardır hiç bu kadar sıkışmamıştım.

Ellerim titremeye devam ediyordu. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bunu nasıl yapmam gerekiyordu? Sadece Tobias'a söylemekle kalmayıp, sonra ne olacaktı? Nasıl anne olacaktım?

Evinin kapısı hızla açıldığında karların üzerine yığılıp ağlamaya başlamama saniyeler kalmıştı. İşte oradaydı, uzun boylu ve geniş bir şekilde eşiği dolduruyordu.

"Eva, ne yapıyorsun?"

Ayaklarıma baktım.

"Orada duruyorsun," diye cevap verdi benim yerime. Başımı salladım.

"Otuz dakika oldu."

O kadar uzun, ha? Şimdi neden bu kadar üşüdüğüm anlaşılıyordu. "Kapıyı çalacak mısınız?" diye sordu.

"Henüz emin değilim." Bir düşüncemi dile getirdiğim için kendime küçük bir yumruk attım. İlerleme var. Bu iyiydi. Kelimeler iyiydi.

"Hava soğuk."

"Evet. İçeri girmelisin. Ben burada iyiyim."

"Eva."

Gördün mü? Tobias'ın sorunu buydu. Bana bakar ve çok ama çok kötü olduğunu bilirdi.

"İçeri gel," diye emretti.

"Gelemem."

"Neden olmasın?" Evinin önünden kaldırıma doğru adım attı. Uzun adımları aramızdaki mesafeyi tüketti ve durduğunda üzerimde yükseldi. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Sıkıştım kaldım."

Uzun bir nefes verdi, sonra ceketimin cebinden sağ elimi çıkardı ve başparmaklarımız karşılıklı olacak şekilde parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bir. İki. Üç. Dört. Başparmak savaşı ilan ediyorum."

Ağlamamak için gözlerimi kapattım ve sonraki kelimeleri söyledim. "Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Başparmağını düz tutmaya çalış."

"Ben kazandım, sen içeri gel." "Tamam," diye fısıldadım.

"Salla." Başparmağını benimkine dokundurdu, aşağı yukarı oynattı. Sonra karşı koymadığım için başparmağımı kendi başparmağının altına sıkıştırdı.

İkimiz de muzaffer olmak için ona ihtiyacım olduğunu biliyorduk. Parmak savaşlarımız genelde böyle olurdu. O kışkırtırdı. Teslim olurum.

Elimi daha sıkı kavrayıp nazikçe çekiştirirken ayaklarımı çözdü.

Girişteki sıcaklık, uzun süre dışarıda kaldıktan sonra bir saunaya adım atmak gibiydi.

Tobias kapıyı arkamızdan kapattı. "Paltonu almamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Elim tekrar cebime soktum ve Hamilelik testinin etrafına bir yumruk sardı. Daha sonra, bombayı a t t ı k t a n sonra, ona ellerini yıkaması gerektiğini söyledim.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Bir omzumu omuz silmek için kaldırdım.

Bunun için benden nefret eder miydi? Belki de geçen altı hafta içinde başka birini bulmuştur. Bebek sahibi olmak için *seçtiği* bir kadın. Bu düşünce nabzımın şakaklarımın arkasında çarpmasına neden oldu, ben de onu uzaklaştırdım.

"Eva."

Boğazım tekrar kapandı.

İçini çekti ve dirseğimi tutarak beni mutfığa doğru yönlendirdi, siyah kuvars adada oturmam için bir tabure çıkardı. Sonra köşeyi döndü ve beklemek için uzaktaki tezgâha yaslandı.

Bekledi.

Bu onda her zaman sevdiğim bir şeydi. Tobias beni asla aceleye getirmezdi. Kız kardeşim sessizlikten o kadar rahatsız olurdu ki dışarıda, karların içinde pes ederdi. Babam soru üstüne soru sorar, ben konuşana kadar başımın etini yerd.

Gençliğimde, nasıl hissettiğimi itiraf edene kadar babamın beni zorlamasına ihtiyaç duymuştum. Okul hakkında. Arkadaşlar hakkında. Annem hakkında. Ama artık olmayan bir ebeveyn ve ergenlik dramasıyla uğraşan bir genç değildim.

Tobias zorlarsa parçalanacağımı biliyordu.

Neden böyleydim? Şu anda en önemli soru bu değildi ama en yüksek sesle bağıyor gibiydi. İsteyken hiç sıkışmazdım. Asla. Her zaman ne söyleyeceğimi bilirdim. Ne yapacağımı. Muhtemelen çalışmayı sevmemin ve kişisel bir sohbete benzeyen her şeyden kaçmamın nedeni de buydu.

Çocuğumuz Tobias gibi sabırlı olacak mıydı? Bu soru midemi alt üst etti. Bir bebeğimiz olacaktı. Süslü ahşap döşemelerine kussam kızarmıydı?

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bulantının geçmesini diledim. Birkaç derin nefesten sonra geçti ve göz kapaklarımı araladığımda Tobias hareket etmemişti. Çiftlik evindeki lavabonun yanında kıpırdamadan duruyordu.

Arkasındaki pencereden gelen ışık geniş gövdesini belirginleştiriyordu. Saçları o gece birlikte olduğumuzdan daha uzundu. Koyu renk saç telleri hafif nemliydi ve kısa bir süre önce duştan çıkmış gibi parmaklarıyla taranmıştı. Tobias'ın yontulmuş çenesi, kaslı vücuduna oturan yumuşak, manda derisinden yapılma pazen gömleğiyle mükemmel uyum sağlayan bir sakalla kaplıydı.

Seksi bir oduncuya benziyordu.

"Sakalını sevdim."

Başını salladı. "Öyle demiştiniz."

Haklısın. Bunu ona altı hafta önce birkaç kez söylemişim, özellikle de o sakallı yanaklar kalçalarımın arasındayken.

Bu, prezervatifin kırılmasından ve sperminin vajinamdan geçerek fallop tüplerime girip orada bir yumurtaya hükmetmesinden önce olmuş olmalı.

Siktiğimin spermi.

Ama hey, daha kötüsü de olabilirdi. Tobias Holiday bir avdı. Sık sık gülerdi. Gülüşü açık bir Mon- tana gecesindeki yıldızlar kadar göz kamaştırıcıydı. O mavi gözler mücevher gibiydi ve özellikle bana baktığında parlardı.

Ya da bir zamanlar vardı.

Şimdi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Hayır, sadece adet döngüm.

Konuş, Eva. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. "Mutlu Noeller Arifesi."

"Mutlu Noeller."

"Bir şey yapıyor musun?"

Başını salladı. "Ailemin yıllık tatil partisi bu akşam."

"Noel arifesinde mi?" O partiye birçok kez gitmişim ama hep Noel'den önceki hafta olmuştu.

"Geçen hafta sonu için bir program çakışması oldu."

"Ah. Şey, bu her zaman eğlencelidir."

"İyi vakit geçireceğiz."

Titrek bir gülümsemeyi zorladım, sonra etrafıma bakındım, ona sırtımı vermek ve yüzümdeki dehşeti gizlemek için döndüm.

Tobias'ın evi şüphesiz kendi tasarladığı bir şeydi. Bana üniversitedeyken yaptığı çizimlerden birini hatırlattı. Randevulara gitmiştik ve biz yemeğimizi beklerken o peçetelere evler çizmişti.

Hep taşrada, komşuların pencereden bakmasından ya da gürültüden endişe duymayacağı bir yer istemişti.

sürekli trafikten.

Yıllarca şehir şehir d o l a ş t ı k t a n sonra, burada tek başıma kalsam muhtemelen çıldırırdım.

"Eva." Tobias'ın derin sesinde her zaman kalbimin çarpmasına neden olan hafif bir törpü vardı.

"Evet?" Sertleştım.

"Arkanı dönüp bana bakar mısın?"

Ürktüm ama itaat ettim, tam zamanında döndüm ve onun tezgahı itip adaya geldiğini, ellerini kenara dayadığını gördüm.

"Sorun nedir?"

"Bir şeylerin ters gittiğini nereden biliyorsun?"

Bana düz bir bakış fırlattı. "Eva."

Bunca yıl sonra bile beni bu kadar iyi tanıması haksızlıktı. "I-"

Cümle boğazımda düğümlendi.

"Beni korkutuyorsun." Yüzündeki endişe kalbimi kırdı. "Baban mı?"

Başımı salladım.

"Kız kardeşin mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu ..."

Elim hamilelik çubuğunun etrafında o kadar sıkılaştı ki, çatlamasından endişe ettim. Gözlerimi tekrar kapattım, omuzlarımı dikleştirdim ve aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Şarkı söyledim.

"Noel'in üçüncü günü, gerçek aşkım bana bir mektup gönderdi."

Tobias üniversitedeyken duşta aptalca şarkılar uydurmama bayılırdı. Gizlice banyoya girer ve dinlemek için tuvaletin üzerine otururdu. Perdeyi arkaya çektiğimde, o mavi gözleri saçma şarkı sözlerimle dans ederken karşıma çıktığında beni çok korkuturdu.

"Eva, bu da ne-"

Bir parmağımı kaldırdım. "Üç Fransız tavuğu. İki kaplumbağa
güvercin."

Gözlerimi açtım, elimi cebimden çıkardım ve s o p a y ı ona doğru
fırlattım.

Tobias onu havadan kaptı. "Ve bir
keklik ve bir gebelik."

İKİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

BUNU BİR DÜŞÜN.

Eva iki gün önce bana pozitif hamilelik testi verdikten sonra böyle söylemişti.

Bunu bir düşün.

Bunu düşünmekten başka pek bir şey yapmamıştım.

Eva hamileydi. Bir bebeğimiz olacaktı. Lanet olsun. Belki de bir bebeğimiz olacaktı. O kadar şaşırmıştım ki ne planladığını sormamıştım. Haftalar önce buluştuğumuzda, bana bir sonraki hamlesinin Londra'ya olacağını söylemişti. Hâlâ gidiyor muydu?

Sorular hızlı ateş gibi geldi. Bebeği istiyor muydu? İstiyor muydum?

Evet.

Holiday Homes'un boş lobisinde, tasarladığım binanın etrafına bakarken, *evet* duvarda resmedilmiş de olabilirdi.

Evet, bu bebeği istiyordum. Buna hazır değildim. Eva'nın da hazır olduğundan şüpheliydim. Ama kalbimdeki cevap evetti. Son iki günde vardığım tek sonuç buydu.

Bir de Eva'yla konuşmam gerekiyordu.

Cebimden telefonumu çıkardım, numarasını bulduğumda kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. Telefonumda kayıtlıydı.

Ama üniversitede ayrıldığımızdan beri sadece bir kez aramıştım.

Babasının felcinden sonra.

Parmağım çağrıya bastığında lobideki tezgâha yaslandım, bir şeye yaslanmazsam düşeceğimden korktum.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Merhaba." "Selam."

Garip sessizlik uzadıkça uzadı ama kalbim çarpmaya devam etti.

"Noel'in nasıl geçti?" diye sordu. "İyi idi.

Seninki?"

"Güzeldi. Sadece babam ve ben takıldık. Kız kardeşim, kocası ve çocukları kayınvalidelerine gittiler."

"Baban nasıl?"

"O iyi. Kaldığı destekli yaşam yeri gerçekten çok güzel. Kendi dairesi ve bir sürü arkadaşı var."

"Bu çok iyi."

"Felç geçirdikten sonra gönderdiğin çiçekler için sana hiç teşekkür etmedim.

Çok güzellerdi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Bu havadan sudan konuşma, bir keresinde çivi tabancasıyla yanlışlıkla elime çaktığım çivi kadar dayanılmazdı.

"Konuşmamız gerek."

"Evet." İç çekti. "Öyle."

Dün Noel'in yarattığı dikkat dağınıklığına rağmen, cevaplanmamış sorular alevlenmeye başlamıştı. "Daha sonra gelebilir misin?"

"Tabii. Saat kaçta?"

"Şimdi bir ya da iki saat sürecektir bir toplantım var. Sonra eve gideceğim." Ofis yılbaşı gününe kadar bütün hafta kapalıydı.

"İki gibi gelirim."

"Görüşürüz o zaman." Aramayı sonlandırdım, telefonumu bir kenara koydum ve göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gevşedi. Saat iki. Sadece ikiye kadar dayanmam gerekiyordu.

Ön kapı açıldı ve kardeşim Maddox uzun bir nefes alarak binaya girdi. "Hey. Burası babamın eski ofisi gibi kokuyor."

"Yepyeni bir bina ve eskisi gibi kokuyor. Ama ben bunu seviyorum." Sert kahve ve talaş gibi. Son iki gündür ofiste geçirdiğim zamanın büyük bir bölümünü bu kokuya ayırmıştım. Beni topraklıyordu. Dünya yanlış yöne doğru çok hızlı dönüyormuş gibi hissettiğimde değişmeyen bir şeydi.

"Ben de." Maddox yanıma geldi ve elimi sıktı. "Bugün buluştuğumuz için teşekkürler."

Minnettar olan bendim. Çalışmak bana iyi gelecekti. Parmaklarımı bir kalemin etrafına sıkıştırmak ve sadece çizmek.

Maddox yedi yaşındaki kızı Violet ile birlikte Bozeman'daki evine taşınmaya karar vermişti. Yıllardır Kaliforniya'da milyar dolarlık yayın şirketi Madcast'i kuruyordu. Ancak eski sevgilisi tam bir baş belasıydı ve eve dönerek ondan kaçmak çok cazip geliyordu.

Bir eve ihtiyacı olması dışında. Gerçekten. İşte ben de burada devreye girdim.

Holiday Homes'ta baş mimardım ve özel inşaatlar bizim uzmanlık alanımızdı. Babam bu şirketi çocukluğumun geçtiği evin garajında kurmuştu. Aletlerini içeride saklayabilmek için bir park yerinden vazgeçmişti. Gallatin Vadisi'nde onlarca yıl kaliteli evler inşa ettikten sonra, itibarı eşsizdi.

Maddox inşaat işleriyle ya da annemizin emlak şirketiyle hiç ilgilenmemişti. Kendi yolunu çizmişti. Onun bu yönünü hep takdir etmişimdir. Maddox risk alırdı. Ve lanet olsun, ama karşılığını aldı.

Bu arada ikiz kardeşim Heath ve ben de buraya gelmiştik. Babamla birlikte inşaatlara gitmeyi, garajdaki aletleri düzenlemesine ya da kendi oyun evlerimizi inşa etmesine yardım etmeyi hep sevmişizdir. Holiday Homes'ta olmak ikimiz için de uygundu.

Heath yönetimi tercih ederken ben sadece güzel binalar tasarlamak istiyordum.

Maddox'un evi kesinlikle bu kategoriye girer. Muhteşem bir şey için parası vardı ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Koruması gereken bir itibarı olan tek Holiday babam değildi. Ben de kendime bir isim yapıyordum.

"Kahve ister misin?" Onu dinlenme odasına doğru yönlendirerek sordum.

"Elbette." Peşinden gitti, biz yürürken ofisi inceledi.

Sadece üç yaşındaydı ve en sevdiğim projeler arasında yer alıyordu. Tonozlu tavanlar için bulduğum kirişler yerel bir çiftlikteki eski bir ahırdan gelmişti. Hickory yer döşemelerini o kadar çok sevmiştim ki evim için de aynısını seçmiştim. Devasa pırıl pırıl pencerelerden ahşap dış cepheye kadar bu binada değiştirebileceğim hiçbir şey yoktu.

Maddox, "Bu çok güzel," dedi.

"Annemle babamı bilirsin." Güzel binaların değerini biliyorlardı ve biraz para harcamaktan çekinmiyorlardı.

Oğullarına bir miras bırakmak için hayatları boyunca çok çalışmışlardı. Kendi beklentilerinin çok ötesine geçmişler ve birkaç yıl önce bunun meyvelerini toplayacaklarını ilan etmişlerdi. Bunu hak etmişlerdi.

Annem ve babamın dağ eteklerindeki devasa evleri de tasarımlarımın bir diğer favorisiydi. Yaratıcı olmam için beni serbest bırakmışlardı, ben de manzarayla uyumlu ve onu tamamlayan bir ev tasarlamıştım.

Annemin tek isteği yatak odalarıydı. Bir sürü yatak odası. Biri Violet içindi. Ve diğerleri de gelecekteki torunları için.

Sanırım yakında bir oda daha ayırabilir.

Bebeğim için.

Bu sabah giydiğim kazak kaburgalarımı bir cırcır kayışı gibi sıkıyor, her ikimiz de dumanı tüten kahve fincanlarını ofisime taşıırken nefes almayı zorlaştırıyordu.

"İyi misin?" Ben masanın arkasına otururken Maddox sordu.

"Evet," diye yalan söyledim sakalımı ovuşturarak. "Harika."

Maddox bunu yutmadı. Yüzümü inceledi, tıpkı dün ailemizin evindeki Noel kutlamaları sırasında yaptığı gibi. Violet ilgi odağı olmuş, hediyelerini açarken hepimizi eğlendirmişti. Onun odak noktası olmasıyla, kimsenin *bunu düşünmekle* meşgul olduğumu fark etmeyeceğini ummuştum.

Sanırım değil.

"Baxter'daki partide seni özledim," dedi.

"Evet. Bir işim çıktı." Yaklaşan babalık, dans etme ve içme arzumu öldürmüştü.

"Tobias."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir şey."

"Konuş benimle. Son zamanlarda berbat bir ağabey oldum. Bunu telafi etmem için bana bir şans ver."

Maddox ve ben son zamanlarda pek konuşmuyorduk. California'da meşguldü. Ben de burada meşguldüm. Onunla tekrar bağlantı kurmayı dört gözle bekliyordum. Hafta sonları kayak yapmak ya da şehir merkezinde bira içmek için.

Belki bana bez değiştirmeyi öğretebilir.

"Eva'yı hatırlıyor musun?" Boş gözlerle duvara bakarak sordum.

"Onunla hiç tanışmadım ama evet." Sandalyesinde öne doğru eğildi ve tüm dikkatini bana verdi.

"Geçen sabah geldi. Noel arifesinde." "Tamam. Tekrar bir araya falan mı geliyorsunuz?"

"Hayır." Ellerimi yüzüme sürdüm, sonra hâlâ inanmadığım o sözleri söyledim. "O hamile."

"Oh." Bu cümledeki eksiklik havada asılı kaldı.

"Bir süre önce takıldık. Prezervatif kırıldı. Hamile kaldı. Ve Londra'ya taşınıyor." İşte. Gerçek ortaya çıkmıştı. Şimdi işe koyulmak istiyordum. Masadan bir kalem aldım. "Eviniz için ne istediğinizi gözden geçirelim."

"Bunu başka bir gün yapabiliriz."

Bir defteri grafit ucunun altına kaydardım ve bekledim. "Hayır, bugün iyi."

"Tob-"

"Beş yatak odası mı? Yoksa altı mı istersiniz?"

Maddox iç çekti ama yapmadı it. "Altı. Ve bir içinde misafirhane."

"Banyolar?"

Bir saat boyunca evini tartıştıktan sonra, ben sorular sordum, Maddox cevapladı, ihtiyacım olanı almıştım ve Eva'nın erken gelme ihtimaline karşı eve gitmeye hazırdım. "Bir ön taslak hazırlayacağım ve hafta içinde getireceğim."

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve ona kapıyı gösterdikten sonra ceketimi giydim ve ofisi arkamdan kilitledim.

Dağlara doğru kıvrılan yola ulaşana kadar kasabanın tanıdık sokaklarında ilerledim. Evim, vadideki arazi fiyatları patlamadan önce satın aldığım altı dönümlük bir arsanın ortasındaydı. Annem ilanı görmüştü ve şehir dışında yaşamayı ne kadar çok istediğimi biliyordu.

Kendi evimin temelini atmadan önce iki yıl boyunca arazinin sahibi olmuştum. Artık tamamlanmıştı ve başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordum. Sadece en sevdiğim yapılardan biri olduğu için değil, Montana evim olduğu için.

En azından Eva buralıydı. Bu bize aşmamız gereken bir engel daha verdi. Ailesi buradaydı ve bu çocuğu yetiştirmemiz için en uygun yer burasıydı.

Arabayı garaja çekip içeri girdim, oturma odasında durdum, bakışlarım yer ile araba yoluna bakan pencereler arasında gidip geliyordu. Duvardaki saat çok yavaş işliyordu ve saatin neredeyse iki olmasını bekleyerek kafamı her kaldırdığımda akrep ve yelkovan neredeyse hiç hareket etmemişti.

Tıkırtısı gittikçe arttı, ta ki ben sinirli bir inilti çıkarıp kendimi oturma odasından uzaklaştırana kadar. Odama doğru yürüdüm, bunun özel bir nedeni yoktu, sadece pencereleri evin önüne bakmıyordu. Bakışlarım yatağa indiğinde ayaklarım sendeleyerek durdu.

Haftalardır Eva'yı orada hayal ediyordum. Koyu renk saçları yastığımın üzerine yayılmıştı. Ben onun içinde hareket ederken ela gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Prezervatifin kırıldığını fark etmemiştim. Şehir merkezinde bir şişe şarap içmiştik ve buraya geldiğimizde bir şişe daha içmiştik. Ona üç orgazm yaşattığımda, bitkin düşmüştüm ve pek dikkat etmemiştim.

Ya da belki de beynimi karıştırmıştı. Çünkü Eva ile geçirdiğim o gece, zamanda geriye yolculuk yapmak gibiydi.

Duvara dayalı şifonyere doğru yürüdüm ve üst çekmeceyi açtım. Sıra sıra katlanmış çorapların altına gömülmüş, boxer külotlarımın yanındaki en uzak köşeye tıkıştırılmış, kare şeklinde kadife bir kutu vardı. Onu elime en son taşındığım gün almıştım.

Üst kısmı iterek açtığımda menteşeler küçük bir ses çıkardı. Altın bir bant beyaz saten muhafazanın içinde sıkıca duruyordu. Markiz kesim tektaş pırlanta yatak odasının ışığı altında, bu küçük kutuya sıkışmış bir yıldız gibi parlıyordu.

Bu yüzüğü saklamam için mantıklı bir sebep yoktu. Onu Eva için almıştım ve başka bir kadın için saklayacak değildim.

Yine de yüzüğü rehinciye götürdüğüm gün, kalbi kırık yirmi iki yaşında bir adam olarak yüzüğün peşini bırakamamıştım. Tezgâha doğru yürüdüm, tezgâhtara yüzüğü gösterdim ve o daha bir fiyat bile söylemeden, bunun bir hata olduğunu söyleyip kapıdan çıktım.

Kimse evlenme teklif ettiğimi bilmiyordu. Ailem bilmiyordu. Kardeşlerim de.

Eva'nın da pek çok kişiye söylediğinden şüpheliydim. Belki babasına. Belki de söylememiştir. Onun da benim yaptığım gibi yaptığından ve o geceyi unutmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

Üniversite boyunca çıkmıştık. Eva ve ben birinci sınıfta yurdun kafeteryasında tanışmıştık ve ilk randevumuzdan sonra -bir pizzacıda akşam yemeği ve bir film- ayrılmaz olmuştuk.

Mezun olduktan sonra bir şehre taşınmak ve dünyayı keşfetmek istediğinden bahsetmişti ama bunlar hep üstünkörü yorumlardı. Bir balon gibi havaya fırlattığınız, rüzgâra kapılıp yok olacağını bildiğiniz hayaller gibi.

Son dönemimizde Boze- man'da birkaç yere başvurmuştu. Bunların ilk tercihi değil, yedekleri olduğunu fark etmemiştim.

Son senemizde benden çok şey saklamıştı.

Montana'dan ayrılma planları gibi. Benden ayrılma planları gibi. Büyük ölçekli projelerin yönetiminde uzmanlaşmış küresel bir inşaat şirketiyle yaptığı görüşmeler gibi. Dünyanın dört bir yanında devasa, kutu gibi, sıkıcı binaların inşasına yardım ediyorlardı.

Ben evlenme teklif edene kadar her şeyi gizli tutmuştu.

Mezun olduktan sonra onu şık bir akşam yemeğine götürmüş, ardından evime getirmiş ve orada diz çöküp ona karım olmasını teklif etmişim. Yüzüğe bir kez baktı ve gerçek ortaya çıktı.

Bozeman'da bir hayat onun hayali değildi.

Evimden gözyaşları içinde ayrılmış ve yedi gün sonra New York'a taşınmıştı.

Yıllarca konuşmamıştık. Ortak arkadaşlarımız bana onun nerede olduğuna dair rastgele bilgiler verirdi. New York. San Francisco. Tokyo. Melbourne. Boston. Eva hep yeni bir yerde gibiydi.

Bu sırada Montana'daydım ve onun gitmesine izin vermemin kaç yıl süreceğini merak ediyordum.

Altı hafta önce birlikte geçirdiğimiz geceye kadar kızgınlığımın geçtiğini fark etmemiştim. Ona kızgınlık duymak yerine, sadece onu özlemiştim.

Gülüşü. Onun alaycılığı. Zekası.

Tuhaflikları. Gülüşü.

Buluşmamız kapanış içindi. İyi bir veda için ikinci şansımız.

Artık bir bebeğimiz olacaktı. Belki de. Tanrım, bu berbat bir şeydi.

Yüzüğü çekmeceye tıktırıp kapattım, sonra bir araba kapısının çarpma sesiyle yatak odasına geçtim. Oturma odasına doğru adımlarımı hızlandırdım.

Onu yine kaldırımda mı bulacaktım? Yoksa gerçekten kapıya kadar gelebilecek miydi? Eva'yı acele ettirmenin genellikle kendini kapatması anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrenmişim. Ne zaman sıkışsa dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden parmak savaşlarımızı icat etmişim.

Birimiz her zaman diğerinin kazanmasına izin verir.

Bugün, ona soğukta otuz dakika bile vermezdim. Çıldırırsın ya da çıldırmasın. Parmak savaşı olmayacaktı. Onu içeri sürüklemem gerekiyorsa, öyle olsun. Ama kapıyı açtığımda, kaldırıma doğru ilerliyordu.

Kazağım yine çok sıkıydı, kaburgalarımı birbirine bastırıyordu, bu yüzden ciğerlerimi dolduramıyordum.

Eva'nın zengin, çikolata rengi saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ve yüzünü çerçeveleyen birkaç on tel vardı. Gözleri, çimlerimin üzerindeki karın parlak beyazlığını yansıtan aynalı bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. Kırmızı parkası Noel arifesinde giydiğinin aynısıydı ama bu kez ellerini ceplerine sokmamıştı.

Çok güzeldi. Her zaman güzeldi.

"Merhaba." Kapıyı tutarak kenara çekildim.

"Merhaba." Yan tarafa geçerken güneş gözlüklerini saçlarının arasına sıkıştırdı. Sonra karlı botlarını çıkarmak için elini duvara dayadı. "İş nasıldı?"

"İyi. Maddox ile buluşacaktım. Eve taşınıyor."

"Gerçekten mi? Bu çok iyi. Eminim anneniz üçünüzün de şehirde olmasına bayılacaktır."

"Yapacak." Annemin daha çok seveceği tek şey, gelinlerini şımartabilmek için hepimizin birer eşi olması olurdu. Özellikle de onlardan biri Eva olsaydı.

Eva'nın paltosunu çıkarmasına yardım ettim, girişteki kancaya astım, sonra da mutfak yerine oturma odasına gitmesini işaret ettim. Kanepelerde oturmak adada oturmaktan daha güvenli görünüyordu. Uzun kollu tişörtünün vücuduna tam oturduğunu ve taytının hayal gücüne çok az şey bıraktığını düşünürsek, bugün bana idrarla kaplı bir sopa fırlatacağından şüpheliydim.

"Eviniz çok güzel." Elini bir sandalyenin deri kolunda gezdirdi. "Pencereler. Ahşap. Tonoğlu tavanlar. Dağ-

Günaydın demek için dışarıda bekler. Ağaçlar iyi geceler demek için komşular gibi. Tam da sizin inşa etmenizi beklediğim gibi."

"Teşekkürler."

Bu iltifat omurgamdaki gerginliğin bir kısmını dağıtmış gibiydi. Sanki bir milisaniyelik normal bir konuşmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Son yıllarda pek konuşmamış olabilirdik ama beni tanıyordu. Ve eğer bunu birlikte yaşayacağım bir kadın varsa, bunun başka biri olmasını istemezdim.

"Yani ..." Sandalyeye oturdu.

"Hamilesin."

"Hamileyim." Kelimeler boğuk ve kabaydı, sanki ilk kez söylüyormuş gibiydi. Belki de öyleydi. Eva bakışlarımla buluştu ve orada bir özür vardı. "Geçen gün için. Pek iyi idare edemedim."

"Sorun yok." Eva'dan başka hiç kimse hamileliğini duyurmak için bir Noel şarkısına sahte sözler uydurmazdı. Gelecekte bir gün, belki bu küçük şarkı beni güldürecekti. Ne yaptığına bağlı olarak. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Bu sadece benim kararım değil. Bu işte beraberiz."

"Bunu takdir ediyorum. Ama bu sadece sizin kararınız olsaydı, ne isterdiniz?"

Bakışlarını kucağına indirdi. "İyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyorum."

Yapardı. Belki kendine güveni yoktu, özellikle de kendi annesine. Ama Eva harika bir anne olurdu.

Kalbi sevgiyle doluydu.

"Olacaksın," dedim.

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Denemek için bir şans istiyorum."

Hava ciğerlerime doldu. "Ben de öyle."

Bu cevaptan umutlanmamıştım ama bunu duymak güzeldi. Panik ya da korkuyu gerçekten azaltmadı. Ama bize bir yön verdi.

Bir bebek. Bir bebeğimiz olacaktı.

"Bunu ben planlamadım, Tobias," diye fısıldadı. "Seni kandırmak ya da tuzağa düşürmek için." "Bu düşünce hiç aklımdan geçmedi."

Belki de eğer

Bu başka bir kadındı, ama Eva değil.

"Çözülmesi gereken çok şey var. Ve fazla zaman yok."

Bekle. Ne? "Ne demek fazla zamanımız yok? Sekiz ya da dokuz ayımız yok mu?"

"Um . . . hayır."

Haftalar önceki konuşma aklıma geldi. Tanışmamızın bir nedeni de Bozeman'dan tekrar ayrılmadan önce beni görmek istemesiydi. "Bekle. Hâlâ Londra'ya mı taşınyorsun?"

"Evet." Başını salladı. "Bir sonraki işim bir hafta içinde başlıyor." Londra'da bir iş.

Siktir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EVA

TOBIAS. Öyleydi. Kızgındı.

Dışarıdan bakıldığında, saniyeler önceki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Kristal mavisi gözler. Çekici bir sakal. Seksi olmaması gereken ama güçlü kollarını ve geniş omuzlarını sergilediği için seksi olan kömür rengi bir kazak.

Onu ele veren elleriydi. Elleri her zaman ruh haliyle uyumluydu.

Parmakları uyluklarına gömülmüştü ve parmak eklemlerinden sinirli ön kollarına kadar uzanan damarlar nabız gibi atıyordu.

"Sadece altı ila sekiz ay için." Herhangi bir gecikme yaşarsak bir yıl da sürebilir ama zamanında bitmesi için ekstra çaba sarf ederdim.

"Altı. ila. Sekiz. Ay mı?"

Oops. Tek kelimelik telaffuz iyiye işaret değildi. Açıkçası işimi açıklamak doğru bir şey değildi. "Çok hızlı geçiyor."

Tobias gözlerini kırptırdı.

"Londra o kadar da uzakta değil." Sadece ufacık bir okyanus. Ve bitişik Birleşik Devletler'in çoğu.

Burun delikleri alevlendi. Elleri bacaklarına daha sıkı kenetlendi.

Kapa çeneni, Eva. Ağzımı açtım ama beynim devreye girdi ve daha fazla kusmadan dudaklarımı birbirine kenetledi ve

daha fazla hasar.

"Bu her şeyi değiştirir." Tobias başıyla karnımı işaret etti. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Yaşadığım yerde mi? Şey, hayır. Benim bir işim var. Bu benim kariyerim."

"Dünyanın iki ayrı ucunda yaşarken nasıl ebeveynlik yapacağız?"

"Belki Noel Baba'nın kızığını kiralayabiliriz?" Güldüm.

Tobias yapmadı. Elleri dizlerinin üstünde yumruk haline geldi.

"Bilmiyorum, tamam mı?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bilmiyorum. Son iki günümü hamileliği kafamda oturtmaya çalışarak geçirdim. Henüz gerçek çocuk yetiştirme konusuna gelmedim." Ciddi ciddi, bir insan yetiştiriyordum. Önce bunu sindirmek için bir hafta kadar bir süreye hakkım yok muydu?

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi.

Tobias planlarını ne kadar da severdi. Onun için ortaokuldan beri sahip olduğu ilk baskı Millennium Falcon Lego seti kadar değerliydi.

Onu bu kadar başarılı bir mimar yapan şey planlama yeteneğiydi. Organizasyon becerileri ve kararlılığı onu yirmi dokuz yaşında bile zengin bir adam yapmıştı. Ama planlarına bir ağacın ışıkları gibi bağlıydı. Tanrı ona spontanlığı denemeyi yasaklamıştı.

Kız arkadaşınla bir yıllığına New York'a taşınmak gibi. Tek istediğim buydu. Montana'dan uzakta bir yıl, sonra değerlendirebilirdik. Yeni bir plan yapardık.

Onu tüm kalbimle sevmiştim ama kanatlarımı açıp uçacak güçte olup olmadıklarını görmem gerekiyordu.

Elbette, Tobias da beni sevmişti. Bundan hiç şüphem yoktu. Belki de onu hayallerimden vazgeçecek kadar sevmemiştim. Ama o da beni sevmemişti.

planlarını değiştirecek kadar sevmemişti beni. Kalmamı isteyecek kadar sevmemişti beni.

Neden evlenme teklif ettiği gece bana kalmayı teklif etmemişti? Bunun için beklemiştim. Başka kültürlerle i ie yaşamanın ve farklı deneyimler edinmenin yararları hakkında bir konuşma hazırlamıştım. Onun yerine, kapıdan çıkıp gitmeme izin verdi.

Ve bildiğimi sandığım, ona, bize inandığım her şey çözülmüştü. Paramparça olmuştu.

Umayı bildiğim ortaya ıktı. Yıllardır kendi başıma uçuyordum.

Hayatlarımız farklı yollara ayrılmıştı. şimdi onları tekrar birleştirmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

"Bunu çözmek için zamanımız var. Aylarca," dedim. "Bir plan üzerinde birlikte çalışalım."

Bu ifadenin onu rahatlatacağından emindim ama bunun yerine koltuktan fırladı ve canlı kenar sehпасının önünde volta atmaya başladı. Elleri defalarca esneyip gevşedi, ta ki ben de kendimi bu hareketi taklit ederken bulana kadar.

Gah! İkisini de bacaklarımın altına sıkıştırdım.

"Hamileliği kaçırmak istemiyorum Eva."

"İstemiyor musun?"

Volta atmayı bıraktı ve bana ters ters baktı.

"Tamam," dedim. "Belki doktorun bazı randevuları için uabilirsiniz. Ve FaceTime yapabiliriz."

"FaceTime. FaceTime aracılığıyla baba olmamı istiyorsun."

"Sadece seçenekleri değerlendiriyorum."

Tobias yine volta atmaya başladı. Bir ileri bir geri. İleri geri. O zavallı, güzelim halı bu hamilelikten sağ ıkamayabilirdi. "Benim hayatım burada."

Bunu daha önce de duymuştum. "Benim işim değil."

"Bu senin işinden daha büyük bir şey."

Şimdi sinirlenme sırası bendeydi. "O zaman seninkinden vazgeç." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Ağzımı açtım ama bir kez daha beynim devreye girdi ve küfürlerin akışını kaçamadan durdurdu. Bu sadece yıllar önce evlenme teklif ettiği gece düştüğümüz çıkmaza yol açacaktı.

O zamanlar bu bulmacayı çözememiştik. Bugün de çözebileceğimizden şüpheliydim. "Kavga etmek istemiyorum," dedim.

"Hayır, sadece kaçmak istiyorsun."

Ahh. "Bu hiç adil değil."

"Özür dilerim." Ayakları durdu. Omuzları düştü. Elleri yeniden gevşedi. "Ben de kavga etmek istemiyorum."

Ona inanmıştım. Ama burada daha fazla kalırsam on iki raunt yapacağımıza da inanıyordum ve Tobias'la kavga etmekten nefret ediyordum. "Bütün hafta boyunca şehirdeyim. Artık bu bebeği doğuracağımızı bildiğimize göre, bunun üzerinde düşünelim. Bizler akıllı yetişkinleriz. Bunu çözebiliriz."

Sesimde hissettiğimden çok daha fazla güven vardı. *Başarana kadar numara yap.*

"Pekâlâ." Başını salladı.

Koltuktan kalktım ve sehpanın yanından geçerek önünde durdum. Sonra ellerini ellerimin arasına aldım ve parmaklarındaki son gerginlik kırıntılarını da sıktım. "Korkuyorum."

Tobias parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Aynı."

"Ama bunu birlikte yapabileceğim biri varsa, o da sensin." Gözleri yumuşadı. "Yine aynı."

"Beni sonra arar mısın?"

"Yapacağım." Beni bıraktı ve kapıya kadar eşlik etti, paltomu giymeme yardım etti. Sonra kapının önünde durdu ve ben kapıyı çekene kadar bekledi.

içeri girmeden önce evinden uzaklaştı.

Evi dikiz aynasından kaybolduğunda, tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Fena değil. Harika değil, ama kötü de değil.

Bebeği istiyordu. Bu iyi bir şeydi. *Harika* bir şeydi. Çocukların babalara ihtiyacı vardı ve ben kendi babam olmadan bir hayat düşünemiyordum. Ve Tobias harika bir baba olacaktı.

Sadece lojistiği çözmemiz gerekiyordu ve neyse ki bu alandaki tek uzman o değildi. Evet, bu bir bina inşa etmekten çok daha farklıydı ama özellikle de acele karar vermezsek üstesinden gelebilirdik.

Zaman vardı. Yılbaşına kadar gitmeyecektim.

Şehrin dış mahallelerine ulaştığımda trafik yoğunlaştı. Bozeman ben gideli yıllar içinde oldukça büyümüştü. Çocukken babam kız kardeşimle beni küçük kasabamız Manhattan'dan Bozeman'a götürürdü. Kasabalar arasındaki yirmi millik mesafe çoğunlukla çayırılıkta.

Bir zamanlar benim dediğim evde yeni bir aile yaşıyor olsa da, nostalji uğruna dün yola çıkmıştım. On yıl önce açık buğday ve arpa tarlalarının çiçek açtığı yerde artık konutlar filizlenmişti.

Ancak trafiğe ve sakinlerin akınına rağmen bu vadi hâlâ bir evdi. Tatiller için bir iniş yeri. Son üç aydır, buraya evim diyebildiğim için şanslıydım.

Şirketim bir veri merkezinin geliştirilmesini denetlemek üzere sözleşme imzalamıştı. Başka bir proje irtibat görevlisi de projenin başlangıcıyla görevlendirilmişti. Ben zaten Houston'da bir işe atanmıştım, aksi takdirde bu iş için yarışırdım. Ancak diğer kadın üç ay önce işten ayrılmıştı ve ben de kayarak onun yerine geçmeyi başarmıştım.

İşten ayrılmalar oldukça sabitti. İşim iyi para kazandırorsa da çok zorluydu. Bazen bir projeyi başından sonuna kadar görürdüm. Diğerleri

Bazen yıpranmış bir müşterinin tüylerini yumuşatmak için çekilirdim.

Londra da o işlerden biriydi. Müşteri huysuzdu ve mevcut proje yöneticisini sevmiyordu. Eva girdi.

Azarlayacakları yeni bir yüz olurdum. Ya da belki onları kazanabilirim.

Gelecek hafta, bunun hangi yöne gideceğini öğrenecektim.

Ama şimdilik Montana'daki son günlerimin tadını çıkarıyordum.

Burada geçirdiğim üç ay bana babamla gecikmiş bir zaman kazandırmıştı. Akşamları Elena'nın evinde kalabiliyor, onun iki kızını tanıyabiliyordum.

Ve Tobias.

Buradaki ilk ayım boyunca onu görmekten endişe etmiştim. Eğer şantiyede, babamın evinde ya da Elena'nın evinde değilsem, aslında bir münzevi olarak var oluyordum. Çoğunlukla benden nefret etmesinden korktuğum için. Ama kısmen de onu kolunda başka bir kadınla görme fikrinden.

Sonra markette annesiyle karşılaştım. Hannah beni gördüğüne o kadar sevinmişti ki gözlerinde yaşlarla beni kollarının arasına almıştı. Benim de gözlerim dolmuştu. Hannah Holi-day tartışmasız tanıdığım en iyi kadındı. Dondurulmuş gıdalar reyonunda o kadar uzun süre durmuştuk ki arabamdaki dondurma ermişti.

Tobias'ın bekâr olduğunu ima etmiş ve beni ona ulaşmaya teşvik etmişti. Cesaretimi toplamam günlerimi almıştı. Ama bir akşam cesaretimi toplayıp bir şişe cabernet içtikten sonra, yıllar önce ezberlediğim numarayı aradım ve onu bir şeyler içmek için buluşmaya davet ettim.

Altı hafta önce o gece bara girdiğimde bana sarılmıştı. Ve birbirimize bağlanmıştık.

Bunu yapabileceğimizi bilmemin sebebi buydu. O hala burada kendi hayatını yaşayabilirdi. Ben de benimkine sahip olabilirdim ve birlikte bu bebeği doğurabilirdik.

"Bunu yapabiliriz." Güvenim direksiyonun üzerinden akıyordu. Bunu yapabiliriz.

Şirketimin benim için bulduğu daire bir golf sahasının yanındaydı, yeşillikler ve çim sahalar tertemiz bir kar örtüsüyle gizlenmişti. Çıplak kavak ve pamuk ağaçları buzla kaplıydı, dalları bulutsuz mavi gökyüzünde güneşi yakalayan kristallerle parlıyordu.

Bozeman kışın bile güneşliydi. Londra'dayken sürekli güneş ışığını özlerdim. Ziyaret ettiğim birkaç kez yağmur yağmıştı.

Benimkinin yanındaki dairenin garaj yolunda bir U-Haul nakliye kamyonu vardı. Park edip ön kapıya doğru ilerlediğimde, elinde bir kutu taşıyan bir adam çıktı. El salladı, kendini tanıtacakmış gibi durakladı. Ben sadece el salladım ve içeride kayboldum.

Kendimi tanıtmanın bir anlamı yoktu. O bavulunu açmadan gitmiş olurdum.

Dairenin içi soğuktu ya da belki de boş olduğu için soğuk görünüyordu. Çantamı ve anahtarlarımı oturma odasında yere bıraktım, sonra ayakkabılarımı tekmeleyerek İngiltere'ye gönderilmemiş ya da internette satılmamış tek mobilya parçasına doğru yürüdüm.

Havalı yatak.

Oturma odasının duvarına yaslanmıştı. Aldığım uyku tulumu düzgünce üstüne serilmişti. Yatak odası yerine burada uyumaya karar vermiştim çünkü gazlı şömüne geceleri bu odayı sıcak tutuyordu.

Yatağın üzerine uzandım ve dizüstü bilgisayarımı yerden alıp yastığa yaslanırken kucağıma koydum. Veri merkezinin işi bitmişti, sadece temizlik ekibini bekliyorlardı ve çoğu insan bu hafta tatil için izin almıştı. Gelen kutum çoğunlukla boştu. Geceleri televizyonun olduğu yere bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

çalışmayı tercih ettim. Bu da televizyonun burada olduğu zamankinden pek farklı değildi.

İşim benim en iyi arkadaşım. Ve onu seviyordum. Çoğu gün.

Bugün biraz yalnızdım. Bu duygu genellikle bir projeyi bitirip bir sonrakine hazırlanırken ortaya çıkıyordu.

Çorak odalar yardımcı olmadı. Nakliyeciler çoktan bu daireyi boşaltmaya gelmişti. Göndermek istemediklerimi Face- book ve Craigslist'te satmıştım. Elbette yeni mobilyalar satın alabilir ya da mobilyalı bir ev kiralayabilirdim ama kendi eşyalarım ile ilgili bir şeyim vardı. Özellikle de kendi yatağıma.

Patronum ek masraflara göz yumdu, çünkü taşınmamı istediğinde hiç itiraz etmedim. Böylece yatağım her yere benimle birlikte gitti. Şu anda Londra'daki dairemde kuruluyordu, dolayısıyla havalı yatak da oradaydı.

Banyodaki valizimde bana bir hafta yetecek kadar giysi ve tuvalet malzemesi vardı. Onu da toparlayıp pazar günü uçağa binecektim. Altı gün.

O zaman yalnızlık çekecek zamanım olmazdı.

Londra'daki proje, bir çevrimiçi perakendeci için bir sipariş karşılama merkeziydi. Şehrin dışında yeni bir depo inşa ediyorlardı ve en son durum güncellemesi göz önüne alındığında, bunun zorlu bir iş olduğu kanıtlanıyordu.

Çoğunlukla çelik ve betondan yapılmış kare bir binanın bu kadar karmaşık olabileceğini söylesem Tobias muhtemelen alay ederdi. Bu tam da onun nefret edeceği türden bir yapıydı.

Bozeman'ın dışında inşa ettiğimiz veri merkezi *canavarına* yardım ettiğim için bana zaten bir sürü bok vermişti. Tamamen haksız da sayılmazdı. Bloklular duvarlar güzel dağ manzarasıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Ama karaktersizliği bir yana, merkez tamamlanmıştı ve artık benim için yola devam etme zamanıydı. Ustabaşlarını taciz eder ve

Başka bir çirkin bina farklı bir manzarayı bozana kadar tedarikçiler.

İşimin doğası gereği rahat bir ofisim yoktu. Genellikle seyyar tuvaletlerin yanında duran kirli bir inşaat karavanında bir masam vardı. Kesinlikle bir bebek için uygun bir yer değildi.

Elimi karnıma bastırdım.

Bu iş nasıl yürüyecekti? İşim çok zordu. On iki saat kısa bir gündü. Genellikle şantiyeye ilk gelen ve en son ayrılan ben olurdum.

Patronum her inşaatla yakın durmamızı seviyordu ama belki haftada birkaç gün evden çalışmamı sorun etmezdi.

Bir dadı tutmam gerekecekti. Hiç şüphe yoktu. Bebek bakacak ya da yardım edecek arkadaşlarım da yoktu. Bir şehirde asla güvenilir arkadaşlar edinecek kadar uzun kalmadım.

Bu beni bugüne kadar rahatsız etmemişti.

Acil bir durumda kimi arayabilirim? Müşterilerimle akşam yemeği yediğim gecelerde çalışmayı kabul edecek bir dadı bulabilir miyim? Tobias'ı ne sıklıkta ziyaret edebiliriz?

Her ay bize gelmesini bekleyemezdim. Yılda üç, belki dört gün tatil yapıyordum. Londra projesi programın gerisindeydi ve bir kez başladığımda bitiş çizgisine doğru ölü bir koşu olacaktı.

Tanrım. Ya tam velayet isterse? Ya ziyarete gelen ebeveyn ben olsaydım?

Hayır. Tobias bunu bana asla yapmaz. Bunun beni parçalayacağını biliyor olmalı.

Denediği için onu hor göreceğimi biliyor olmalıydı.

Sorular ve endişeler boşluğun içinde bana bağıırıyordu. Duvarlar üzerime kapanmaya başladı, ben de yataktan kalktım ve aceleyle kapıya doğru yöneldim. Arabayla uzaklaşırken arabanın koltukları hâlâ sıcaktı.

Düzenli olarak gittiğim iki yer vardı, ya kız kardeşimin ya da babamın evi ve sedan kendini babamın destekli yaşam evine yönlendiriyor gibiydi. Dün Christmas için park ettiğim yere park ettim ve resepsiyonda duran kadına el sallayarak binaya girdim. Babam resepsiyon görevlilerine savaş kalesi derdi çünkü ne zaman evden çıktığını ve ne zaman eve geldiğini takip ederlerdi.

Pek sık gittiği söylenemez. Gençliğimden beri arkadaşlarının çoğu hala Manhattan'da yaşıyordu. Buraya taşındıktan sonra edindiği arkadaşlarının hepsi de yakınlarda yaşıyordu, bu yüzden onları kendi dairelerinde ziyaret ediyordu.

Ev market alışverişi yapıyordu ve günde üç öğün yemek servisi yapan bir yemek odası vardı. Kız kardeşim ara sıra babamı kızlarla oynayabilmesi için evine götürürdü. Ama çoğunlukla kızlarını buraya getirirdi çünkü babam böyle olmasını tercih ederdi.

Dün bana sık sık Elena'ya yük olduğunu hissettiğini itiraf etmişti.

Dün ona sık sık ikisini de terk etmişim gibi hissettiğimi itiraf etmişim.

Ama bu evin parasını ödeyen benim işimdi. Elena iki çocuklu, evde oturan bir anneydi ve kocasının tek geliriyle geçiniyordu. Bu tesisi karşılayamazdı. Babam evde bir hemşire istememişti ve bir başka itirafında bana evin ona annemi çok fazla hatırlattığını söylemişti.

Evinde mutluydu. Bu nedenle, gerekirse yakınlarda yardım alabilmesi için seve seve ödeme yapardım.

Ben koridorda yürürken babamın kapısı açıktı. Televizyon bangır bangır çalıyordu.

Gürültüden beni duyabilmesi için kapıyı yüksek sesle çalmadan önce sııttım. "Yeterince yüksek Nancy!" Sürüne sürüne mutfaktan çıktı.

Kötü tarafı ağır bir şekilde bastonuna yaslanmıştı. "Eva?"

"Merhaba baba."

"Ne dedin sen?"

Gözlerimi devirdim ve televizyonu işaret ettim.

"Oh." Sağlam eliyle kot pantolonunun cebine uzandı ve uzaktan kumandayı çıkarıp güç düğmesine bastı.

Odayı mutluluk dolu bir sessizlik kapladı.

"Eddy, duyamıyorum!" Nancy koridorun karşısından bağırdı.

Kapıyı kapatırken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı içeri çektim. "Görüyorum ki Nancy hâlâ televizyonunu tamir ettirmemiş."

"Hayır." Koltuğuna doğru ilerlerken nefesinin altından bir şeyler homurdandı. "Eğer yakında değiştirmezse sağır olma ihtimalim var."

Nancy buraya taşındığından beri babamın komşusuydu. Kendisinden yirmi yaş büyüktü ve babam ona sevgili bir büyükbabasıymış gibi davranıyordu. Televizyonu sadece eski ve modası geçmiş değildi, sesi de haftalardır çalışmıyordu. Nancy, babasının televizyonunu izlemek için koridoru geçmek yerine, kendi sandalyesinde oturabilmek için kendi dairesinden izlemeyi tercih ediyordu. Son bir aydır bir kanal seçiyor ve babam da onun duyabilmesi için televizyonun sesini açıyordu.

"Ne yapıyorsun? İşe gitmişsindir diye düşündüm." Sandalyesinin ayaklığını kaldırmak için kolu çekti.

"Hayır, bugün sessiz geçti." Paltomun fermuarını açıp çekiştirerek çıkardım ve onun aşırı doldurulmuş koltuğuna oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Yağmur gibi."

Babam onlarca yıldır bu evde kalan en genç kişiydi. Üç yıl önce büyük bir felç geçirmişti. Vücudunun sol tarafı hareket etmekte ve işlevini yerine getirmekte zorlanıyordu. Birkaç korkunç gün boyunca, hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorduk. Ama uzun bir yol kat etmişti.

kapsamlı konuşma, fiziksel ve mesleki terapiler sayesinde.

Kelimeleri hala geveliyordu ve her zaman sorun yaratacak hareketleri vardı ama yaşıyordu. Tek önemsedığım buydu.

Bu destekli yaşam tesisi, evde hemşire fikrini reddettikten sonra benim fikrimdi. Burası bir huzurevinden çok apartman dairesine benziyordu ve babamın acil bir durumda yanında olacak eğitilmiş bakıcıları vardı.

Her gün bir tane olmamasını umdum. Çünkü o felç geçirdiğinde ülkenin öbür ucunda olmanın verdiği suçluluk duygusu beni her gün rahatsız ediyordu.

Suçluluk duygusu yine sürekli bir yoldaş olmak üzereydi. Evi ziyaret ettikten sonra her zaman sert vururdu ve bu sefer bu kadar uzun süre burada kaldığım için bu hissin kalıcı olacağından emindim. Özellikle de işin içine Tobias ve bebeği kattığımda.

"İyi misin?" Babam sordu.

"Harika." Parlak bir gülümsemeyi zorladım. "Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Evim oldukça sessiz."

"Bir şey izlemek ister misin?" Kumandayı salladı.

"Elbette." Babam bize bir sitcom'un tekrarını bulurken bacaklarımı altına sıkıştırdım ve kanepeye uzandım.

İki bölüm kaldım, sonra babamın yanağına bir veda öpücüğü kondurdum çünkü uyuyakalmıştı.

Eve dönerken hava kararıyordu, kış günleri kısa ve soğuktu. Direksiyon başında titriyor, bu hafta yapacak daha çok işim olmasını diliyordum. Boş vakit geçirmek akıl sağlığım için tehlikeliydi. Hayatımın babamdan çok anneminkini nasıl yansıttığını düşünmek istemiyordum.

Seyahat etmek ve bir adresten diğetine gitmek bir hafta önce sorun olmamıştı. Ama sonra o hamilelik testini yaptım ve şimdi her şey farklıydı.

Sokağım sessizdi. Nakliye kamyonu gitmişti -belki de boşaltmayı bitirmişlerdi. Komşuların evleri ısıll ısıldı. Sadece benim dairem karanlık ve boştu.

Ama tam olarak boş değildi. Yolda bir kamyon vardı, benim yerimin yanına park etmişti.

Kalbim küçük bir takla attı.

Tobias için hep tersine dönerdi.

Neden burada, verandamda beklediğinden emin değildim. Ama eve gelip yalnız olmamak güzeldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TOBIAS

EVA dairesine giden yolu gösterdi. Mobilya beklerdim. Belki bir ev bitkisi. Belki kutular. Bunun yerine, oturma odasında gazlı şöminenin yanındaki havalı yatak dışında her yer boştu.

"Eşyaların nerede?" O ışıkları yakarken ben de sordum.

"Çoğu Londra'da. Kanepe ve diğer birkaç mobilya eşyası satıldı çünkü kiraladığım daire o kadar da büyük değil."

"Hepsi ne zamandır yok?"

Omuz silkti ve ceketinin fermuarını açtı. "İki hafta mı?"

Göz kırptım. İki haftadır havalı yatakta uyuyordu ve bir haftası daha kalmıştı. "Neden şirketiniz sizi bir otele yerleştirmede?"

"Ben sormadım. Havalı yatak da umurumda değil."

Bu bir yalandı. Eva'nın sesi çok parlaktı. Bu kadın rahat bir yatağı severdi. Üniversitedeyken çoğu gece onun evinde kalmamız için ısrar etmişti, çünkü onun yastıklı yatağı benimkinden daha yumuşaktı.

Onun yerde yatması, bir geçici gibi yaşaması fikri dişlerimi sıktı. Burada kalamazdı. Bu şekilde kalamazdı.

"Bu hafta benim misafir odamda kalmalısın." Teklif ağzımdan uçup gitmişti ama nefret etmemiştim. Aslında korkunç bir fikir de değildi.

"Bu bize konuşmak için bir şans verir. Misafir odamdaki yatak da iyi bir yatak."

"Hayır, sorun değil. Seni söndürmek istemiyorum." "Bu bir hafızalı köpük."

Havalı yatağa baktı ve yüzünü buruşturdu. "Hafızalı süngeri severim."

"Git toparlan. Israr ediyorum."

"Ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum."

"Hayır, yapmadın." Kıkırdadım. "Sadece hoşuna gittiğini unuttun."

Gözlerini devirdi. "Beni diğer eski kız arkadaşlarından biriyle karıştırıyorsun."

Asla. Eva'yı başka bir kadınla karıştırmak mümkün değildi. Çok fazla da yoktu. Son zamanlarda vakit geçirdiğim tek kadın Chelsea'ydi ve o kasabadan geçerken yaptığımız sıradan takılmalar ciddiyyetden uzaktı. Ve onu aylardır görmemiştim.

"Ne olacak, Williams? Havalı yatak mı, hafızalı sünger mi?"

"Tamam. Sen kazandın. Ben senin misafir yatağını alacağım," dedi ve başını sallayarak yere kurdum. "Ama sadece o şey yavaşça sızdırdığı ve sırtım ağrımaya başladığı için."

"Sen eşyalarını toplarken onu sarmamı ister misin?" "Bu gece mi?"

Omuz silktim. "Olabilir."

"Tamam. Çantasını alacağım."

Koşarak uzaklaştı ve ben de kar kümelerini parkelerin üzerine sürüklememek için ayakkabılarımı çıkardım. Sonra uyku tulumuyla başladım. Sıkı bir rulo haline getirirken Eva'nın en sevdiği vanilya fasulyesi losyonunun kokusu burnuma çarptı.

Ayrıldıktan sonra, banyo odamda o losyondan bir şişe bulmuştum. Onu atmam bir yılımı almıştı. Sonra birlikte geçirdiğimiz gece

Altı hafta önce o kokuyu almıştım ve ağzımdan çıkan sonraki kelimeler bir davet olmuştu.

Benimle eve gel.

Sormamıştım. Sadece başka bir ısrar.

Ve ilk kez duvara karşı seviştikten sonra, çünkü hiçbirimiz bekleyememiştik, onu yatağıma taşımış ve kokusunun çarşafıma sinmesine izin vermiştim.

Tanrım, bir nefes çektim ve sertleştim. Eve döndüğümde soğuk bir duş almam gerekecekti. Sıkılmış bir çeneyle uyku tulumunun kayışlarını bağladım.

Eva dışarı çıktı ve havalı yatağın çantasını bana fırlattı ve beş dakika geçmeden bir valiz çıkardı. "Yardım ister misin?"

"Hayır, ben hallederim." Paspası katlayıp bölümlere ayırırken son hava da paspasın havalandırmasından dışarı çıkıyordu. "Sadece geri kalan eşyalarını al."

"Oh, işte bu."

Tek bir bavul ve omzunda bir sırt çantası. Bu da en az boş daire kadar rahatsız ediciydi. Tanıdığım Eva bir çanta dolusu kitap ve yastık kılıfı olarak kullanılabilecek kadar büyük bir çanta olmadan hiçbir yere gitmezdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Hayatın böyle miydi? Boş daireden boş daireye mi?"

"Sadece geçiş döneminde olduğum için boş." "Ne sıklıkla geçiş yapıyorsun?"

"Duruma göre değişir." Bir omzunu kaldırdı. "Yılda bir ya da iki kez. Bazı zamanlar daha fazla. Bazen daha az."

Böylece yılda bir ya da iki ayını çorak duvarlar ve bir avuç gardırop parçasıyla yaşayarak geçiriyordu. Neden bavulunu açma zahmetine girmişti ki?

ing? Bu hava yatağı onunla birlikte mi gitti? Yoksa her geçişte yeni bir tane mi alıyordu?

Onun bu yaşam tarzı bir isilik gibi tenime battı. Onun için istediğim şey bu değildi. Ama sanırım bunun bir önemi yoktu. Bu onun kendisi için istediği hayattı. Söz hakkım olmadığını yıllar önce öğrenmişim.

Ama bu bebek söz konusu olduğunda bir şeylerin olması gerekiyordu.

Katlanmış şilteyi çantaya yerleştirmeye başladığımda, "Sorun değil, Tobias," dedi. "Bir proje üzerinde çalışırken pek evde olamıyorum."

"Ev mi?" Sesimde bir alaycılık vardı.

Eva'nın gözleri kısıldı. "Ev farklı insanlar için farklı anlamlar taşıyabilir. Benim için dört duvar değil. Bir toprak parçası, bir kasaba ya da bir eyalet değil."

"O zaman ev nerede?"

"Sanırım . . . Onu yanımda taşıdım." Bir elini kalbine bastırdı. "Bu benim için yeterli."

"Ama artık sadece sen değilsin."

Eva çenesini kaldırdı. "Sanki evsizmişim gibi davranıyorsun. Taşınıyorum. İnsanlar işleri için taşınır. İşim sayesinde babamın evinin parasını ödeyebiliyorum. Ve ben işimi *seviyorum*. Bu neden bu kadar yanlış?"

"Öyle değil. Unutalım gitsin." İçimi çektim, sonra havalı yatağı topladım, uyku tulumunu ve yastığını kapıya kadar taşıdım. "Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum Eva."

"Ben de öyle." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Lojistik işlerini halledebiliriz. Ama belki de benim gelip kalmam kötü bir fikirdir. Bir otel bulabilirim."

"Hayır." Başımı salladım. Gerçekten bir otele gideceğini düşünseydim, bu işin peşini bırakabilirdim. Ama o da benim kadar inatçıydı ve ben gittikten sonra bu havalı yatağı açacaktı. "Benimle kal. Lütfen."

"Çünkü sende hafızalı köpük var."

"Ve birden fazla yastık." Güldüm ve takım çantasını aldım. Bir keresinde bana yastıkların yatak kadar önemli olduğunu söylemişti.

"Şimdi de böbürleniyorsun," diye alay etti.

"Yolu göster." Her şeyi tek seferde kamyonetime taşımayı başardım, sonra kasabayı geçip sessiz yollardan evime doğru ilerlemeden önce onun dairesini kilitlemesini bekledim.

Home.

Ev, kaçabileceğiniz bir yer değil miydi? Huzur bulabileceğiniz bir yer? Belki de kendini evinde hissetmek için dört duvara ihtiyacı yoktu ama garajıma girdiğimde omuzlarımdaki ağırlık kalktı.

Mimar olmamın nedeni buydu. Ev tasarlamak sadece onları estetik açıdan hoş hale getirmek değildi. Bir sığınak yaratmakla ilgiliydi. Başkalarına da benimki kadar derin kökler salabilecekleri bir temel sağlamakla ilgiliydi.

İkinci kabinin düğmesine bastım ve dışarı çıkıp Eva'ya el sallayarak içeri girdim. Arabasını park ettikten sonra bavulunu aldım ve içeri taşıdım. "Aç mısın?"

"Elbette." Omuz silkti. "Paket servis konusunda uzmanım. Bize bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Ya da yemek yapabilirim."

"Kalmama izin veriyorsun. Bu akşam yemek yiyeceğim."

"Tamam." Başımı salladım ve parmakları ekranın üzerinde uçuşurken telefonunda gezinmesini izledim.

Ne yemek istediğimi sormadı. Sormasına gerek yoktu.

Eva acı biberden nefret ettiğimi biliyordu. Pişmiş sebzeleri çiğ sebzelere tercih ettiğimi biliyordu. Her yemekte su içtiğimi ve her zaman ketçap yerine onu tercih ettiğim için buzdolabında ev yapımı ayranlı ranch sakladığımı biliyordu.

Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

Aşinalığı ve onun yanında olmanın ne kadar kolay olduğunu özlemiştim. "İçecek bir şey ister misin?" Buzdolabını açarak sordum. "Su iyi olur."

İki bardak doldurdum, benimki buzlu, onunki buzsuzdu çünkü dişlerini rahatsız ediyordu. Sonra oturma odasında kanepenin iki ucuna yerleştik. "Buraya geldiğinden beri saatler değil, günler geçmiş gibi geliyor."

Güldü ve bacaklarını minderin altına sıkıştırdı. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Yanındaki sehpanın üzerinde dijital bir çerçeve vardı. Eva onu eline aldı ve fotoğrafların değişmesini izledi.

"Annem bunu bana dün Noel için verdi." Omzunun arkasından baktım, bekleyene kadar...

Eva'nın nefesi kesildi. "İçimizden birini buraya mı koydu?"

Annemin yıllar önce çektiği bir fotoğraftı. Birkaç yıldır ofisinde çerçeveletmiş olduğu bir fotoğraf. Hâlâ bir çekmecede, saklanmak üzere saklandığından şüpheleniyordum. Annem Eva'nın eve dönüş yolunu bulacağına dair umudunu hiç yitirmemişti.

Fotoğrafta Eva ve ben annemle babamın eski evindeki kanepede uzanıyorduk. Ben karnımın üzerinde uyuyordum, üzerimde sadece bir şort vardı. Eva ise çıplak sırtımda uyuyordu. Ağzım açıktı. Saçları omuzlarıma dökülmüştü ve bir tutamı dudaklarına yapışmıştı.

Rahat olmamalıydı ama bu şekilde uyuduğumuz zamanların sayısını unutmuştum. Birbirimize sahip olduğumuz sürece tamamen memnunduk.

"Çok genç görünüyoruz." Yüzünde bir gülümseme belirdi ama tıpkı photo gibi çok geçmeden kayboldu.

Bir sonraki kare Heath ve benim birkaç kış önce kayak tepesinde çekilmiş bir fotoğrafımız. Telesiyejde çekmek için ısrar ettiği bir selfie'ydi. Bir sonraki fotoğraf geçen yılki Noel partisinden. Babamın yanında duruyordum, ikimizin de elinde birer bardak viski vardı.

Eva ve ben, bizden biri dönene kadar resimlerin tam döngüde dönmesini izledik. Parmağını çerçevede gezdirdi.

Farların parlaması ikimizi de koltuktan kaldırdı. Ben teslimatçıyı karşılamak için kapıya giderken o da çerçeveyi yere bıraktı.

"Burrito mu?" Çantanın içine bakarak sordum. "Sen burrito sevmezsin."

"Aslında onları seviyorum." O adada oturup yemeğinin folyosunu açarken ben de yanına oturup aynısını yaptım.

"Ne zamandan beri?"

"San Antonio'da beş ay kadar yaşadım. Kiraladığım evin köşesinde bir burrito dükkanı vardı. Bir gece işten eve geç geldim ve buzdolabında hiçbir şey yoktu. Pizza için beklemek istemedim ve bir burritonun beni öldürmeyeceğine karar verdim."

Güldüm. "Belli ki olmamış."

"Queso ile aldım. Şimdi ..." Burritosunu kaldırdı ve kocaman bir ısıklık aldı, çiğnerken inledi. "Queso'ya bayılırım."

Gözlerinin kapanışını izlemek erotikti. Ağzının kenarında bir damla erimiş peynir vardı. Bir elimi kaldırdım, silmeye hazırdım, sonra onun artık benim olmadığını hatırladım. Bu yüzden bir peçete kaydardım ve kendi yemeğime odaklandım.

Paketleri paketleyip çöpe attıktan sonra Eva esnedi. "Sanırım uyuyacağım."

"Sana odanı göstereyim." Çamurluktan bavulunu aldım, sonra evin diğer ucuna, kendi odama en uzak yatak odasına yöneldim.

Dört bin metrekarelik alanımın büyük kısmını aramıza koymak daha güvenli görünüyordu.

Bavulu kapının içine bırakırken, "Bunun için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Size bir şey getireyim mi?"

"Bu mükemmel görünüyor." Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve gözleri yatağa takıldı.

Yorgan, ela gözlerindeki benekler gibi koyu yeşilin bir tonundaydı. Kızak tarzı çerçeve, saçının rengine yakın zengin bir kahverengiydi. Ve eğer onu bu kıyafetlerden soyarsam, teni duvarlarla aynı kaymaktaşı renginde olurdu.

O kadar çok birlikte olmuştuk ki, onu yatakta hayal etmek ikinci doğam gibiydi. Vücudunun içine girdiğimde nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Dilinin tatlılığını tadabiliyordum. Orgazmının etimin etrafında titreştiğini hissedebiliyordum. Vanilya kokusunu bir kez içime çektim ve sikim seğirdi.

Kahretsin. Bu odadan ve bu yataktan ya da herhangi bir yataktan çok uzaklara gitmeliydim. "Bırakayım da biraz uyu."

Ama ben soğuk bir duş almak için ana odama yönelemeden Eva'nın eli uzandı ve parmakları dirseğime dolandı. "Tobias?"

"Öyle mi?" Bakışlarım onun ağzına sabitlendi.

"İyi geceler." Yaklaştı ve kollarını belime doladı.

Kollarım hemen onu sardı, kendime çektim ve burnumu saçlarına gömdüm. Onu tutmak başka bir otomatik içgüdüydü.

Vücuduma nasıl oturduğunu özlemiştim. Parmaklarımın arasından geçen uzun saçlarını özlemiştim. Göğüslerinin yumuşaklığını ve boynuma değen nefesinin gıcıklayıcılığını özlemiştim.

İç çekti, kucağıma gömüldü. Sonra eğildi, gözleri boynumda gezindi ve dudaklarına kondu. Ağzını ayırdı.

İşte o an kararlılığım paramparça oldu.

İçeri girdim, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dilimi alt dudağının üzerinde bir kez gezdirdim ve bir iniltiyle açıldı.

Eva bana yapıştı, parmak uçlarında yükselirken parmak uçları pazularıma batıyordu.

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, dillerimiz tanıdık olması gereken bir öpüşmeyle birbirine dolandı. Yüzlerce kez öpüşmüştük. Belki binlerce.

Ama bu öpücükte çaresizlik vardı. Haftalar önceki gecemizden bile daha fazla çaresizlik vardı. Olacaklarla ilgili tüm endişelerimizi, tüm kaygılarımızı ve şüphelerimizi o anın içine akıttık.

Onun için acı çekiyordum ve uyarılmam kalçasına battığında, daha derine bastırdı, aciliyet artıyordu. Ta ki kotunun düğmesini çevirmek niyetiyle aramıza uzanana kadar, ama parmaklarım karnını sıyırdığında donup kaldım.

Eva gerildi, dudakları hâlâ benimkilere yapışmıştı.

Bu hafıza şeridinde umursamaz bir yolculuk değildi. Bu iki eski aşığın tutku dolu bir gecenin tadını çıkarması değildi. Bu, dürtülerine boyun eğen bir kadın ve erkek değildi.

Bu artık sadece bizimle ilgili değildi.

Ağzımı geri çekip bir adım geri attım ve nefesimi toparlamaya çalışırken bir elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Özür dilerim."

"Ben de." Yatağın köşesine doğru yürüdü ve aramıza bir metre mesafe koydu.

"İyi geceler." Kapıyı arkamdan çekip kapatarak odadan çıktım. Sonra koridorda koşarak doğruca kendi yatak odama yöneldim.

Kanım alev alev yanıyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Kendimi banyo odasına kapattım ve duşu açtım. "Siktir."

Biz ne yapıyorduk? Ben ne yapıyordum?

Soğuk spreyin altına girdiğimde bu sorular kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. Su tenimden aşağı akıyordu. Elim şaftımı bulduğunda burnumun köprüsünden bir damla aktı ve

okşadı. Serbest bırakma hızlı ve tatmin edici değildi. Bedenim onunkini arzuluyordu, yumruğumu değil.

Duşta ne kadar kaldığımdan emin değildim. Serinlemek için yeterince uzun. Sonra havluyla kurulandım ve aynanın karşısına geçtim.

Ne yapıyorum ben?

Eva işini bırakmayacaktı. Bunu açıkça belirtmişti. Ayrıca bugün bir evi olmadığını da itiraf etmişti.

Çocukların eve ihtiyacı vardı. Dinlenecek bir yere ihtiyaçları vardı. Köklere ve rutine ihtiyaçları vardı.

Bunların hepsi bende fazlasıyla vardı.

Bu da fikrini değiştirmezse başka seçeneğim olmayacağı anlamına geliyordu. Bu bebek doğar doğmaz Montana'ya, eve gelecekti.

Yansımama baktım, kendimden o kadar nefret ediyordum ki bakışlarımı tutamıyordum.

Eğer Eva Londra ve bir sonraki hamle için savaşıyorsa, ben de çocuğum için onunla savaşırdım. Ve o benden nefret ederdi. Benden nefret ederdi.

Ama çocuğum savaşmaya değerci.

Ve ben sadece bir öpücükle savaş hatlarını çizmiştim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EVA

Yatak odasından çıktığımda beni sosis ve şurup kokusu karşıladı.

Koridorda parmak uçlarımla ilerledim, ağzında durdum ve Tobias'ın mutfağında dolaşmasını izledim.

Koku beni doğrudan geçmişe götüren bir anıya sahipti.

Yine on sekiz yaşındaydım, elimde mavi plastik bir tepsiyle bir kafeteryada yürüyordum. Mon- tana State'te cuma gecesi akşamdan kalmalığını kovmak için cumartesi kahvaltısı yapmak isteyen bir yığın birinci sınıf öğrencisiyle çevriliyken, kalbimi kazanan çocukla tanıştım.

Hepsi krep şurubu yüzünden.

Tobias artık o çocuk değildi. Ben de artık o kız değildim. Ama yine de gözlerimi ayırmak mümkün değildi.

Ocağı kapattı, spatulasını aldı ve sosisleri tabağına kaldırdı. Geniş omuzları uzun kollu bir termal giysiyle kaplıydı, kırmızı rengi saçlarını daha koyu gösteriyordu. Gözlerini ortaya çıkaran mavi kadar olmasa da kırmızı giydiğinde hoşuma giderdi.

Beni gözetlerken yakalamasını istemediğim için nefeslerimi kısa ve alçak tuttum. Ağzımı bir esneme tuttu ama dişlerimi sıkmaya devam ettim.

Dün gece uyumak çok zordu. Yıllardır uyuduğum en rahat yataklardan birinde bile beynimi kapatamamıştım.

Onun yerine, o öpücüğü tekrar ettim.

O umutsuz, pervasız, inanılmaz öpücük.

Burada, onun çatısı altında kalmak muhtemelen büyük bir hataydı. Temp- tation yaygınlaşacaktı. Ama en azından sadece bir haftalığına.

Tobias bir şişe Log Cabin çıkardı ve bağlantılarının yanında bir su birikintisi sıktı.

"Hâlâ o şuruplu kreplerini unutuyorsun," dedim duvarı iterek.

Omzunun üzerinden bakarak kıkırdadı. "Çırpılmış yumurta yaptım. Buzdolabında yepyeni bir şişe ketçap var, böylece onları mahvedebilirsin."

Gülümsedim ve mutfığa girip adaya oturdum.

Geldi ve oturdu, benimkinin yanındaki tabureye değil, ayrı bir yere. Bu sınırı korudu, sonra bir parça sosis kesti ve şurupla karıştırdı.

"Ne zaman şurup kokusu alsam, tanıştığımız gün aklıma geliyor," dedim.

"Bana canavar dediğin gün." Çiğnerken ağzında bir sırıtma vardı.

"Hey, gerçekler acıtır, bebeğim."

Kafeteryaya geldiğimde üzerimde hâlâ önceki gece yatarken giydiğim eşofmanlar vardı. Saçlarım darmadağın olmuştu. Gözlerimin

altındaki rimel lekeleri dışında yüzümde en ufak bir makyaj izi

kalmamıştı. Birinci sınıfın ikinci ayıydı ve ilk kez yurt odamdan mükemmel görünmeden çıkmaya cesaret etmiştim. Ama akşamdan

kalmalığım beni cezalandırıyordu. Baş ağrıma iyi gelecek kabarık karbonhidratlar için yanıp tutuşuyordum. Tabağıma bir yığın krep

yığmıştım ama onları şurupla boğmaya gittiğimde Tobias

son birkaç damlayı sosis halkalarına pompalıyordu.

"Bir şarkı uydurmuştun," dedi bir ısırık daha alarak. "Hatırladın mı?"

Yıllar boyunca popüler şarkıları alıp sözlerini kendi saçmalıklarımla değiştirerek bir sürü aptalca şarkı uydurmuştum. Çoğunu yorumumu bitirdiğim anda unutmuştum. Ama bunu hatırladım.

"Merhaba, beni duyabiliyor musun?" Adele'in şarkısını mırıldanarak söyledim. "Kafeteryadayım, akçaağaç şurubu ve çırpılmış krema hayal ediyorum."

Tobias başını salladı, mükemmel ağzında bir gülümseme vardı. "Ne zaman radyoda gerçek şarkı çalsa, gülüyorum."

"Ben de," diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, o şarkı beni genellikle üzüyordu. Çünkü o şarkı Tobias'ın şarkısıydı. Akşamdan kalma, pis kokulu ve şurup eksikliğimden dolayı perişan bir haldeydim ve Tobias günümü düzeltmişti. Tepsiyi elimden almış, yakındaki bir masaya götürmüştü ve kreplerimin üzerine şurup dökmüştü.

Tepsimi bana geri verdiğinde, acınası bir inilti çıkardım ve sonra onu sevdiğimi söyledim.

O kahvaltı sırasında yanıma oturmuştu ve ben kreplerimi mideye indirdikten sonra bana çıkma teklif etmişti.

Aynı gece, beni yurt odamdan almıştı. Akşam yemeği. Film. İki üniversite öğrencisi için tipik bir randevu. Sonra beni kapıma kadar geçirdi ve iyi geceler öpücünü verdi.

Ama o öpücükle ilgili hiçbir şey tipik değildi. Çünkü o randevudan sonra bir gün bile ayrı kalmamıştık. Ayrılana kadar.

Birbirimizden ayrılamazdık.

Doyumsuz. Aşıktık.

Hayatla birlikte mücadele ettik.

Ta ki yapmayana kadar.

"Buyurun." Tobias başıyla ocağı işaret etti. "Tabii kendini iyi hissetmiyorsan o başka."

"Hayır, ben iyiyim. Şimdilik sabah bulantısı yok." Taburemden kaydım ve benim için bıraktığı boş tabağı aldım. Sonra tabağıma yumurta ve sosis koydum, yerime oturmadan önce ketçap almak için buzdolabına uğradım.

Sessizce yedik.

Dün geceki öpücükten bahsetmemiştik.

Dilini hâlâ benimkine karşı hissedebiliyordum, ısrarcı ve sertti. Bu adam her şekilde kontrol sahibi olmak isterdi ama özellikle de yatak odasında. Işıklar kapalıyken ve giysilerimiz yerdeyken, kontrol hep ondaydı. Asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Tobias, pili yeni bitmiş bir vibratörden daha iyiydi.

On sekiz yaşında, lise son sınıftaki birkaç garip öpüşme seansı dışında hiçbir deneyimi olmayan, kendinden emin olmayan bir kız olarak Tobias bir rüyaydı. Bana istendiğimi hissettirmişti. Bana bedenimi ve onun arzularını öğretmişti. Bana çekingenliğimi bırakma ve sadece hissetme özgürlüğü vermişti.

Sayısız kez birlikte olmuştuk, her biri bir öncekinden daha iyiydi. Tobias her zaman yeni numaralar öğreniyor gibiydi.

Dün geceki öpücük gibi. Dilini benimkine değdirmişti ve ben neredeyse çözülüyordum.

Belki de sadece hormonlar yüzündendi. Belki de en son Tobias sayesinde orgazm olduğumdan beri epey zaman geçmişti. O benim ilk ve tek orgazmımdı.

Ona bu dil çırpınışını başka bir kadının öğrettiğini düşünmeyi reddettim.

Tabağıma ketçap fişkırtırken kıskançlık omurgama yayıldı. Mantıksız, yeşil kıskançlık.

Uzaklaşmak benim seçimimdi. Hayatına devam ettiği için onu suçlayamazdım. Yine de dilimin ucundaki yemeği ekşitti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Harika." Bir ısırık daha aldım.

Bölümlere ayırma hoş bir arkadaş haline gelmişti, bu yüzden Tobias'ın yatağında başka bir kadın olduğu fikrini bir kenara ittim.

Kıskançlık zamanı değildi. Yemek yeme zamanıydı.

Yumurtadan bir ısırık aldım ve ketçaba batırdım. "Bu çok lezzetli."

"Bugün çalışıyor musun?" diye sordu, ben yemeğimi yerken tabağını lavaboya götürdü.

"Birazcık. Sakıncası yoksa muhtemelen burada kamp kuracağım."

"Hadi bakalım."

"Peki ya sen? Kasabaya mı gidiyorsun?" *Evet de.*

"Evet."

Omuzlarımın rahatlayarak çökmesine izin vermemeye çalıştım.

Burada kalırsa ne olacağından emin değildim. Aramızdaki tabure, birimiz pes etmeden önce ancak bu kadar süre boş kalabilirdi. O sadece çok kolaydı. Ağız sulandırıcı.

"Ofisimiz bu hafta kapalı," dedi. "Ama yetişemeyeceğim kadar çok işim var, bu yüzden muhtemelen bir süreliğine içeri gireceğim. Seni biraz yalnız bırakayım."

Bize biraz yer açın.

"Tamam." Ayağa kalktım ve boş tabağımı mutfığa götürdüm, lavaboda durulayıp bulaşık makinesine koyarken çok yaklaşmamaya dikkat ettim.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi ve buzdolabının yanındaki çekmecedен küçük siyah bir zerre çıkardı. "Burada yedek bir garaj kumandası var, böylece istediğin zaman girip çıkabilirsin."

"Teşekkür ederim." Aldım, sonra bir adım uzaklaştım.

O da aynısını yaptı ve bir eliyle sakalını sıvazladı. "Dün gece için. Özür dilerim."

"Sadece bir öpücüktü, Tobias. Daha önce öpüşmemiş değiliz, değil mi?"

"Evet." Gözleri benimkilerle kilitlendi, ifadesi okunamıyordu. Ben daha bir anlam veremedi odadan çıktı. Sonra garaj kapısı açıldı ve gitmişti.

Neden beni öpmüştü? Neden pişman olmuş gibi görünüyordu?

"Ugh." Karnım ağrırken kollarımı belime doladım. bükülmüş.

Belki hormonlardan, belki bilinmeyen stresinden, belki de ke abımdan, ama mide bulantısı dalgası tsunami gibi üzerime çökerken tuvalete ko tum.

"Yumurtalarım buraya kadarmı ," diye homurdandım otuz dakika boyunca tuvalete sarıldıktan sonra.

Telefonumu komodinden aldım ve oturma odasındaki kanepeye çekildim, e-postalar arasında gezinirken sırt üstü uzandım. Telefon  aldı ında patronuma bir cevap yazıyordum. Ekranda annemin adı belirdi.

"Merhaba anne," diye cevap verdim, sesime ne e katmaya zorlayarak.

"Merhaba Eva." Arkasında bir gürültü patırtı vardı ve bir kadın dahili telefondan konuşuyordu. Annemin telefon görüşmelerinin tipik m zi iydi.

"Neredesin?"

"Atlanta, yaklaşık bir saatli ine. Sonra PDX." *Portland*.

   nc  sınıfa geçmeden önce, her büyük  hri ve    harfli havaalanı kısaltmasını sayabiliyordum. Evde bir haritamız vardı ve annemin her aramasından sonra, nerede olduğunu ve nereye gittiğini belirlemek için ko ardım, hayali yerler arasında hayali çizgiler  izerdim.

O şehirlerin çoğu artık o kadar da hayali değildi.

Annem Miami'de yaşıyordu. En azından son konuştuğumuzda öyleydi. Bu dört ay önce doğum günümde olmuştu. Bu hafta her zamanki Noel aramasını kaçırmıştı.

"Yarın Bozeman'a geliyorum. Az önce Elena ile konuştum ve yeni yıl sonrasına kadar orada olduğunu söyledi."

Kahretsin. Teşekkürler, Elena. "Um . . . evet."

"Yarın hep birlikte akşam yemeği yiyeceğiz." Bir soru ya da davet değil, sadece bir beyan.

"Tamam." Babamı görmeyi planlamıştım ama sanırım onun yerine öğle yemeği için apartmanına gidecektim.

"Görüşürüz o zaman." Ben veda edemeden telefonu kapattı.

Midem yine bulandı ve midemin bulantısı geçene kadar tavanı inceledim. Tobias'ın tavanı duvarlardan bir ton daha açık renkte, zıvanalı ve oluklu bir boyayla boyatmasını beklemiyordum. Burada basit beyaz tavanlar yok.

Telefonum tekrar çaldı ve Elena olduğunu anladığım için kulağıma götürdüm. "Evet, beni aradı. Evet, akşam yemeğine geleceğim."

"Güzel." İç çekti. "Sen tampon olmalısın."

"Tamam." Hayatım boyunca Elena ve annem arasında tampon görevi görmüştüm. "Bir şey getirmemi ister misin?"

"Şarap."

İçmeyeceğim bir şarap. "Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Öylece arayıp programına uymak için her şeyi bırakmamızı beklediğine inanabiliyor musun?"

"Bu annem." Bu beni Elena'yı kızdırdığı kadar kızdırmadı.

"Babama burada olduğunu söylemeyeceğim."

"Bana uyar." Bu sadece onu üzecekti ve annem bir sonraki uçakla gitmiş olacaktı.

Montana'ya nadiren gelirdi. Yirmi dört saatten fazla kalması daha da nadirdi.

Annem ticari bir havayolu şirketinde pilottu. Kanatlarını hak etmişti ve hiçbir şey onu gökyüzünden alıkoyamazdı, bir koca ve iki küçük kız bile. Tüm hayatım boyunca seyahat etti, Elena ve bana bakması için babamı bıraktı.

Annemin tatile çıktığı ve evde uzun süre kalacağı zamanlar, genellikle annemle babamın kavga ettiğini duyarak uyandığım gecelerdi. Evliliklerinin bu kadar uzun sürmesini sağlayan şey onun yokluğuydu.

Tabii buna evlilik denebilirse. Ben liseden mezun olduktan sonra boşanmalarını resmileştirmişlerdi, ancak kağıtlar imzalanmadan yıllar önce birbirlerinden ayrılmışlardı.

Elena annesine karşı, çoğunlukla da babasına karşı çok fazla kin besliyordu. O evli ve bekâr bir ebeveyni. On saatlik bir iş gününden sonra tüm çamaşırları o omuzlamıştı. Yemekleri o pişirir ve öğle yemeklerini o hazırlardı. Tırnaklarımızı boyar ve saçlarımızı örerdı.

Babam hem anne hem de baba olmuştu.

Elena gerçek bir anne istemişti, herhangi bir şekilde başarısız olduğu için değil, kızların annelere ihtiyacı olduğu için.

Belki de bunun beni onun kadar rahatsız etmemesinin nedeni, annemin babamın yanında sönük kalacağını bilmemdi. Babam onun eksikliklerini on kat fazlasıyla telafi etmişti.

Ve biz daha iyi olurduk, sadece üçümüz.

Elimi düz karnımın üzerinde gezdirdim. "Bunu çözeceğiz, değil mi?"

Başka bir seçenek yoktu. Aileme baktığımda, taklit etmek istediğim kişi annem değildi.

Ama geliri ipoteksiz bir ev anlamına geliyordu. Üniversite harçları anlamına geliyordu. Bazı uzun süreli kalışlarında, ilk günden sonra

iki gariplikten sonra yeni bir rutine alıştık. Annem bizi alışverişe ve kız kıza yemeğe götürürdü.

Kötü bir ebeveyn değildi. Sadece eksikti.

Elena onun değişmesini istiyordu, bu asla gerçekleşmeyecek bir şeydi. Elena'nın çalışmadığından şüphelenmemin bir nedeni de anneme herhangi bir benzerlik gösterme konusunda çok endişeli olmasıydı.

Elena'nın kızlarının evde her zaman bir ebeveyni olacaktı. Hayatlarının her alanına adanmış bir anneleri olacaktı. Anneleri bir pilot olabilirdi ama Elena helikopter anne olacak ve kızları evden ayrılana kadar onların üzerinde uçacaktı.

Bir orta yol olmalıydı. Bir denge bulabilirdim, değil mi? Kabul ediyorum, yardım edecek bir kocam yoktu. Bu işi daha da zorlaştırırdı. Ama kalbimin derinliklerinde orta yolu bulabileceğimi biliyordum. Kariyerimde annem gibi başarılı olabilirdim. Bu bebeğin hak ettiği anne olabilirdim.

Bunun lojistiği şu anda aklıma gelmiyordu ama bunu planlamak için zaman vardı. Şimdilik, haftamı bitirmeliydim.

Yarın akşam yemeğinde annemle Elena'nın tartışmamasını sağlamak için tampon, barışı koruyan kişi olacaktım. Sohbeti annemin son seyahatleri ve kış boyunca programının nasıl görüldüğü hakkında sorularla dolduracaktım.

Annem kariyer ve aileyi dengelemede başarısız olmuştu. Ama ikisi de başarılı olabilirdi, değil mi? Hem anne olup hem de kariyer yapabilir, ikisinde de başarılı olabilirdim, değil mi?

Tamam. Gözlerimi kapattım, birkaç uzun ve derin nefes aldım.

Bir el omzuma dokundu ve sıçradım, neredeyse kanepeden düşüyordum. Tobias üzerimde durup yuvarlanmadan önce beni yakalamasaydı yere çakılacaktım.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun." Elimi hızla çarpan kalbime götürdüm. "Gittiğini sanmıştım."

"Ben yaptım." Duvar saatine baktı. "Üç saat önce." "Ne?" Ayağa kalktım ve odada bir saat aradım.

Elbette, duvar saati onun hikayesini doğruladı. Ben kanepede uyurken üç saat buharlaşıp gitmişti. "Vay be. Uyuyakaldığımı fark etmemiştim bile. Sanırım bu sabah çalışmayacağım."

Ya da bu öğleden sonra. Midem bulandı ve yan tarafıma kıvrıldım. Yapacak pek bir şey yoktu, ama kusacak gibi hissetmediğimde patronuma bir e-posta gönderecektim.

"İyi misin?" Tobias sordu.

"Sanırım sabah bulantısı çekmediğimi söyleyerek uğursuzluk getirdim."

Ayağa kalkıp oturma odasından çıktıktan birkaç dakika sonra elinde bir bardak suyla geri döndüğünde kaşları çatılmıştı. Bardağı sehpanın üzerine koydu ve kanepenin ucuna doğru ilerledi. "Kaldır."

Oturabilmesi için bacaklarımı yeterince kaldırdım, sonra baldırlarımı kucağına yerleştirdi ve ayağıma masaj yapmaya başladı. Tek bir dokunuşla gözlerim kapandı ve bulantım hafifledi. Tobias'ın dokunuşu sihirliydi.

"Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum." Mırıldandım.

Uzun parmakları kemerime saplandı ve vücudumdaki gerginliği bastırdı. "İç şu suyu."

Bardak altlığından kaldırmak için uzandım, sonra yavaşça yudumladım ve bir kenara bırakıp gözlerimi tekrar kapatarak dokunuşuyla rahatladım. "İş nasıldı?"

"İyiyim. Sessiz ol. Orada bir tek ben vardım." "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"St. Louis'li bir çift için bir ev tasarlıyorum. Bir yıl içinde Bozeman'a taşınacaklar. Sığınak istemeleri dışında oldukça standart bir kat planı."

Bir gözümü kırdım. "Bir sığınak mı? Ne için?"

"Kıyamet günü hazırlayıcıları, sanırım. Fazla açıklama yapmadılar, sadece yirmiye yirmilik bir sığınak istediler."

"Ah." Derin baritonunun beni bir battaniye gibi sarmasına izin vererek kanepeye daha da sokuldum. "Yirmiye yirmi bir sığınağa ne koyardın?"

"Yiyecek. Su. Av tüfeğim. Aletler. Tuvalet kağıdı."

"Tobias Pratik Tatil."

Kıkırdadı. "Peki yirmiye yirmi sığınağında ne istiyorsun?"

"Şarap. Çikolata. Kitaplar." *Sen.*

Dünyanın sonu gelse, Tobias'la olmak isterdim. Korkunç gecelerde kollarının beni sarmasını isterdim. Kendimi çökmüş gibi hissettiğimde onun gücüne yaslanmak isterdim. Karanlık günleri aydınlatmak için gülümsemesini isterdim.

"Annem şehre geliyor," dedim. "Sen gittikten sonra aradı." "Ne zaman?"

"Yarın. Elena'da akşam yemeği yiyeceğiz. Ben tampon olacağım."

"Peşine takılmamı ister misin? Tamponun olayım mı?"

"Hayır, sorun değil." Her ne kadar cazip gelse de, bu sadece sorulara yol açacaktı, çoğunlukla da Elena'dan.

Annem onunla sadece bir kez karşılaşmıştı. Ben üniversitedeyken, Montana'ya yaptığı ziyaretler en iyi ihtimalle seyrekti. Boşandıktan sonra annem ve babamın artık rol yapmasına gerek kalmamıştı. Ve sanırım annem babamın tarafını seçtiğimizi biliyordu, bu yüzden uzak durarak hepimizi rahat bıraktı.

Ama akşam yemeğinde Tobias'la görünürsem, Elena umutlanırdı. Üniversiteden sonra evleneceğimizi düşünerek onun dalga boyuna göre hareket ediyordu.

Evlenme teklif ettiğini ona söylememiştim. Kimseye söylememiştim. O geceyi düşündü mü? Evlenme teklif ettiğine pişman oldu mu? Kendini

bir kurşundan mı kurtulmuştu?

Midem yine çalkalandı. Bana aldığı yüzüğü, şimdi başkasının parmağındaki pırlantayı düşünmek her zaman midemi bulandırırđı. "Bana projelerinden biraz daha bahset. Aklımı midemden uzak tut."

"Bugün Maddox'un evi için çizim yapıyordum. Şehir dışında büyük bir yer inşa ediyor. Onun parasını harcamak eğlenceli olacak."

Güldüm. "Ne düşünüyorsun?"

Tobias ayağını kaydırarak diğer ayağımı eline aldı ve yüzgeçleri tenimde gezinirken bana kardeşinin evi için düşündüklerini anlattı. Planından tasarım öğelerine ve evi bir başyapıt haline getirecek son teknoloji özelliklere kadar. Bir tiyatro salonu. Bir havuz. Bir misafirhane. Her şey özel olacaktı.

Konuşurken Tobias'tan heyecan yayılıyordu. Enerjisi muazzamdı ve yüzünü görmek için döndüm. Burada işini gerçekten seven bir adam vardı. Ailesini seviyordu.

"Kulağa harika geliyor." Belki görme şansım bile olurdu. "Maddox dün ofise geldiğinde onu. Bebek hakkında."

"Oh." Kollarımı karnıma doladım. Bu sadece bir zaman meselesiydi. İnsanların bilmesi gerekecekti. Sanırım neler olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olana kadar kimseye söylemeyi planlamamıştım.

"Ondan sessiz kalmasını isteyebilirim."

"Sorun yok." Bir omzumu kaldırdım. "Bu uzun süre bir sır olarak kalmayacak."

"Ailene mi yoksa Elena'ya mı söyleyeceksin?"

Babam çok heyecanlanırdı. Elena hemen bir bebek partisi planlamaya başlardı. Ve ikisi de kalmamı beklerdi.

"Muhtemelen bu yolculukta değil. Londra'ya yerleştikten sonra onları arayıp söyleyeceğim."

Tobias'ın elleri hareket etmeyi bıraktı. Bu sabahki aynı okunamaz ifadeyle bana baktı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Yok bir şey." Bacaklarımın altından sıyrıldı ve başıyla suyu işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonundaki ofiste olacağım."

Gözümü kırptım ve o gitmiş, beni yalnız bırakmıştı. Koridorda yürüyen adamın bıraktığı bir ürperti kemiklerime yerleşti. Ne söylemem gerekiyordu? Taşınmak zorundaydım. İşim gelecek hafta başlıyordu. Sorumluluklarım vardı ve taahhütlerde bulunmuştum.

O hemen paylaşma konusunda rahat olabilirdi ama ben hala yaklaşan anneliği kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Ayağa kalktım ve yatak odama çekilip dizüstü bilgisayarımı açmaya hazırdım. Ama ayağa kalkar kalkmaz bir mide bulantısı dalgası daha geldi ve yürümek yerine banyoya koştum, kahvaltımdan ve suyumdan arta kalanları kusmak için tam zamanında yetiştim. Birinci raunttan sonra geriye hiçbir şey kalmadığını sanmıştım.

Bu sabah bulantısı mıydı? Yoksa anksiyete mi? İlk kez kendimi duygusal bir karmaşanın içinde bulmuyordum. New York'taki ilk haftalarım sürekli bir ick durumunda geçmişti.

Baş ağrısı. Uykusuzluk. Baş dönmesi. Her gün bir mücadeleleydi. Her gün bırakmak istedim. Katıksız bir inatçılıkla buna katlandım. Tobias'ı ve evimi o kadar çok özlemiştim ki, bu beni mahvediyordu ama zorlamaya devam ettim. Devam ettim. Kalp ağrısı hafifleyene kadar her seferinde bir gün. Gözyaşlarım dinene kadar.

New York'u atlatmıştım. Bunu da atlatabilirdim.

"Selam." Tobias elinde su bardağımla kapıda belirdi.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Bardağımla bir kenara koydu, sonra çekmecedan bir bez çıkardı ve lavaboda ılık suya batırdı.

"Teşekkürler." Beni mutsuzluğumla baş başa bırakmasını bekleyerek elinden aldım. Ama yaklaştı ve arkamda bir yere oturdu. Sonra o harika eller omurgam boyunca daireler çizmeye başladı.

Er ya da geç, bununla ve diğer tüm hamilelik sorunlarıyla tek başıma başa çıkmayı öğrenmek zorunda kalacaktım. Ama dokunuşunu onu kovamayacak kadar çok seviyordum. Bu yüzden tuvalete sarıldım, Tobias saçlarımı tutarken iki kez kuru nefes aldım, sonunda midem boşalana ve dönmeyi bırakana kadar.

"Sana bir dakika veriyorum." Tobias ayağa kalktı ve kapıyı arkasından hafifçe kapattı.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve mutfağa çıktığımda Tobias bir kutu tuzlu kraker çıkarmıştı. "Bunlar benim için mi?"

"Kasabaya gidip biraz zencefilli gazoz alacağım. Kulağa hoş gelen başka bir şey var mı?"

"Elma sosu."

"Tamam. Geri döneceğim."

"Tobias?" Koridora doğru yürürken ona seslendim.

Durdu ve döndü. "Evet?"

"İyi bir baba olacaksın."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra garajda kayboldu. Sessizliği evin içinde çınladı. Bir *teşekkür beklerdim*. Ya da *umarım*. Belki de asıl istediğim bana iyi bir anne olacağımı söylemesiydi.

Ama Tobias'ın bana her zaman duymak istediklerimi söylemediğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Sanırım bu değişmemişti.

ALTINCI BÖLÜM

TOBIAS

EVA duşta çıplaktı. Dakikalar önce kız kardeşinin evindeki akşam yemeğinden eve dönmüş ve saçlarına yapışan pastırmalı çizburger kokusundan şikâyet etmişti. O duş almak için banyo odasına çekilirken ben kanepede kaskatı oturmuş, televizyona odaklanmadan bakıyordum çünkü dikkatim evimin diğer ucunu işgal eden kadındaydı.

Saate baktım. *Sekiz on yedi*. Burada kalmaya geldiğinden beri geçen iki gün boyunca, dakikaların çok hızlı geçmesini izliyordum.

Dört gün içinde ayrılacaktı ve henüz bebek hakkında konuşmamıştık. Ya da öpücükten. Bu konular belki bir ses kazanmamıştı ama havada asılı kalmış, omuzlarımızda ağır bir yük olarak duruyordu.

Dün tuvalete sarılıp öğürürken bu konuyu açmak istememiştim. Eva bugün hastalanmamıştı ama ben bebek konusunu açamadan işe ve öğle yemeğinde babasını ziyarete gitmişti.

Konuşmamız gerekiyordu. Ama ne söyleyeceğimden emin değildim.

Kalayım mı? Gitme mi? Cehennemden gelen tekliften sonra ondan kalmasını istememiştim. Bunun bir anlamı yoktu. O zaman da kararını vermişti, tıpkı şimdi olduğundan şüphelendiğim gibi.

Hayır, konuşmamızın velayet hakkında olması gerekiyordu. Bu kelime kafamda her çınladığında, ürperiyordum. Bebeğin burada yaşaması için bastıracaktım. Tam zamanlı olarak Montana'da, sadece benim ailemle değil, onun ailesiyle de çevrili olacaktı.

Tek seçenek buydu. Tek seçeneğin bu olduğunu bilmek zorundaydı.

"Ne büyük bir karmaşa," diye mırıldandım. "Ne?"

Döndüm ve koridorla oturma odası arasında Eva'yı gördüm. Saçları ıslaktı ve bir düğüm halinde toplanmıştı. İnce vücudu bol gri bir eşofman takımıyla kaplıydı.

"Bir şey yok." ESPN'in futbol özetlerini yayınladığı televizyona doğru başımı salladım. "Takımım kaybetti," diye yalan söyledim.

"Ah." İçini çekti ve kanepenin etrafından dolanarak dün uyuduğu yere kıvrıldı.

"Yemek nasıldı?"

"Tamam." Omuz silkti. "Elena kızlarına ve yemek yapmaya odaklandı. Kocasını ve ben annemin sorularını yanıtladık. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Ve sanırım taşındı."

"Öyle mi? Nerede?"

"Salt Lake. İyi ki Florida'daki eski evine Noel hediyesi göndermemişim."

Başımı salladım. Eddy Williams çok iyi bir adamdı. Elena tatlı ve nazikti. Ama Michelle olmadan da yapabilirdim.

Eva'nın annesine karşı Michelle'in hak ettiğinden daha fazla sabrı vardı. Üniversitede geçirdiği dört yıl boyunca Eva'yı bir kez görmeye gelmişti. Akşam yemeğine çıkmıştık ve Michelle o kadar çok soru sormuştu ki kendimi sorguya çekilmiş gibi hissetmiştim. Sanki yıllarca özlediği konuşmaları tek bir yemeğe sığdırmak istemiş gibiydi. Bir akşam yemeği, sonra

uçup gitti, gökyüzündeki hayatına gitti ve sonra ara sıra Eva'ya kontrol etmek için bir mesaj gönderdi.

Görünüşe bakılırsa, hiçbir Şey değişmemişti. Michelle hayatını yaşıyordu. Geri kalan herkes yardımcıydı.

"Elena ve ben babama onun şehirde olduğunu söylememeye karar verdik. Bu onu rahatsız ediyor."

"Konuşuyorlar mı?"

"Hiç sanmıyorum. Felç geçirdikten sonra onu aradı, ama onun dışında . . . bildiğim kadarıyla hayır."

"Sık sık konuşur musunuz? Sen ve baban?"

Başını salladı. "Neredeyse her gün. Genellikle haftada birkaç kez Elena'ya mesaj atıyorum ve Pazar günleri onunla ve kızlarla FaceTime yapıyorum."

Bu yüzden mi bebeğimle ülkenin öbür ucunda yaşamanın sorun olmayacağını düşünüyordu? Babası ve kız kardeşiyle bu işi yürüttüğü için mi?

Bu aynı durum değildi. Eddy için sorun olmayabilirdi çünkü Eva yetişkin bir kadındı ama ben ocuğumla FaceTime üzerinden ilişki kurmayı reddediyordum. Ona tam olarak bunu söylemek dilimin ucundaydı ama bunun yerine kumandaya uzanıp kanalı değiştirdim.

Evet, konuşmamız
gerekiyordu. Ama ben
istemedim.

Bu tartışmanın mutlu sonla bitmesine imkân yoktu.

"Film izlemek ister misin?" diye sordum.

"Elbette." Bacaklarını koltuğun içine doğru kıvırdı ve alçak bir koltuğa gömüldü. "Bir şeyler atıştırabilirim. Akşam yemeğinde pek a değildim."

"Canın ne istiyor? Cips mi? Kurabiye? Havuç ubukları?"

"Hey, konuşmana dikkat et."

Gözlerimi kııptım. "Ne dedim ben?"

"Havuç ubukları." Yüzü ekşidi. "Patlamış mısıra ne dersin?"

"Patlamış mısır olsun. Filmi sen seç." Uzaktan kumandayı ona fırlattım ve biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak mutfağa çekildim. O tatlı, yumuşak koku çok baştan çıkarıcıydı.

Paylaşmamız için bir kase patlamış mısır koydum aramıza ve ona bir battaniye uzattım. "Al bakalım."

"Üşüdüğümü nereden anladın?"

Çünkü onu tanıyordum. Ya da bir zamanlar tanıyordum. "Öyle misin?"

"Evet." Elimden çekip aldı ve bacaklarının üzerine örttü. Sonra bir avuç patlamış mısır aldı ve televizyonun sesini açtı. "Bir Hallmark filmi izliyoruz. Bu yeni başladı."

"Ciddi misin?"

"Aralık ayındayız, Tobias. Bunları yılda sadece bir kez oynuyorlar." Bu da Hallmark izleyeceği ya da hiçbir şey izlemeyeceği anlamına geliyordu.

"Peki." Kısa süre içinde tartışacak yeterince şeyimiz olacaktı. Bu gece, *Bir Kovboy Noel'i* için tartışmayacaktım.

Eva patlamış mısırı içine çekti, bir çekirdek bile yemediğimi fark edene kadar kâsenin çoğunu yedi. "Hiç mi istemiyorsun?"

"Hayır. Antrenmanımı çoktan yaptım." Eve erken geldiğimde Eva gibi kokan boş bir evle karşılaşmıştım. Biraz enerji yakmam gerekiyordu, bu yüzden geri döndüm, kamyonetime geri tırmandım ve spor salonuna gittim.

"Karın kaslarını kaybetmekten mi korkuyorsun?" Bakışları vücudumda geziniyor, gözleri kararıyordu.

Eva karın kaslarıma bayılıyordu. Kalçalarımındaki belirginliğe ve kollarımın gücüne bayılıyordu. Ve yüzündeki o ifade... Siktir. Bu genellikle bizi yatağa düşüren bakıştı.

Bir avuç patlamış mısır alıp ağzıma attım, her çıtırtıda kendimi kanepenin bu tarafında kalmaya zorladım. Onun dışında hiçbir şeye aç değildim.

Kıpırdandı, kendi kol dayanağına doğru yaklaştı. Ekrandaki çiftin öpüştüğünü görmek için ikimiz de tam zamanında televizyona baktık.

Hayatımı sikeyim.

On altı yaşında bir arkadaşımın ev partisinde tüm son sınıf amigo kızlarının jakuzide çıplak yüzmeye karar vermesinden beri cinsel açıdan bu kadar sinirlenmemiştim.

Ama acı çekmekten başka yapacak bir şey yoktu. Film uzadıkça uzadı ve yaklaşık bir saat sonra Eva boş patlamış mısır kâsesini bir kenara bıraktı, sonra yer değiştirerek kanepenin ortasına yaklaştı.

Üç kez esnedi ve her birinde bana doğru yaklaştı. Dördüncüsünde bir inilti çıkardı.

"Sorun nedir?"

"Rahat edemiyorum."

Kolumu kanepenin arkasına attım. "Buraya gel."

Hiç tereddüt etmedi. Aramızdaki boşluk kayboldu ve yanıma kıvrıldı. Uykuya dalması altmış saniye kadar sürdü.

Uzaktan kumanda onu uyandırmadan ulaşamayacağım kadar uzaktaydı, bu yüzden oturdum ve Hallmark filminin geri kalanını izledim, Eva'nın ıslak saçları gömleğimi ıslatırken bu kurgusal çiftin sonsuza dek mutlu olma yolculuğuna katlandım.

Film bittiğinde koltuğa daha da gömüldüm ve gözlerimi tavana diktim. Ya bu bizim hayatımızsa? Gerçekten o kadar kötü müydü? Burada mutlu olamaz mıydı?

Hayır. Bu konuda şansını denemiş ve çekip gitmişti. Yüzüme tekme yemek için tekrar dizlerimin üzerine çökme hatasını yapmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve kollarımı dizlerinin ve omuzlarının altına sıkıştırarak yer değiştirdim. Sonra bir hamlede koltuktan kalktım, Eva kollarımdaydı ve onu misafir yatak odasına taşıdım.

"Film bitti mi?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sonunda."

"İyi miydi?" "Hayır."

"Yalancı," diye fısıldadı. "Noel filmlerini seviyorsun."

Kıkırdadım ve karanlık odaya girip onu yatağa götürdüm. "İyi uykular."

Alnına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaşmak için hamle yaptım ama eli benimkini yakaladı.

"Tobias?" Gözleri açıldı ve o ela havuzlar benim felaketim oldu.

Başka bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bu dansı yüzlerce kez yapmıştık.

Onu kollarıma aldım ve ikimizi de yatağın derinliklerine doğru kaydırdım.

Dudaklarım onunkilere değdiği anda derinlere daldım ve boğuldum.

Dilim onunkine karıştığında Eva küçük bir miyavlama çıkardı, tatlılığı patlamış mısırdan gelen bir miktar tuzla karıştı. Sırtımı tırmalayıp gömleğimi çekiştirene kadar yaladım, emdim ve ısırdım.

Kalçalarının beşiğine yerleştim, uyarılmışlığımı çekirdeğine bastırdım ve dudaklarımı ayırmadan önce nefesini yuttum. "Bebeğim, bana durmamı söyle."

"Durma." Elleri aşağıya doğru indi, avuç içleri kığımın kıvrımına değdi ve sertçe sıktı.

Ona doğru eğilerek bir inilti çıkardım, sonra dudaklarımı boğazının uzun sütununda gezdirdim. Ellerim eşofmanının eteğinin altından kayarak kaburgalarını sıyırdı. Parmak b o ğ u m l a r ı m göğüslerinin kabarıklığını sıyırdı. "Eva."

"Tobias."

Sesindeki benim adım, sıcaklıkla birleşti ve sikim zonkladı. "Son uyarı."

Fermuarımın arasından ereksiyonumu avuçlamak için kıcımı bırakarak cevap verdi. "Yapma. Durma."

Üzerinden kalktım ve tişörtümü çıkarttım. Sonra tişörtü vücudundan çekerek yere fırlattım. Pürüzsüz teninin her santimi sergilenene kadar pantolonu ve külotu geldi.

Eva ayağa kalktı ve cılgınca kot pantolonumun düğmelerini gevşetti. Beni boxer'larımdan kurtardı ve elini şaftımın etrafına sardı.

"Tanrım." Soyunmak için ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce birkaç vuruş boyunca elinin tadını çıkardım.

Eva her hareketimi izliyor, gözleri karnımda gezinirken şehvetle parlıyordu. O bakış, spor salonundaki her dakikaya ve koşu bandındaki her kilometreye değerdı.

Yatağa bir dizimi koydum ve kalçalarının arasına yerleştim, sonra bir elimi kalçasından geçirip baldırından aşağı indirdim, elime aldım ve bacağıını belime doladım. "Ne istiyorsun?"

"Sen."

Bakışlarım karnına indiğinde derin ve sert bir şekilde itmeme bir saniye kalmıştı. Bebeğim oradaydı. Bizim bebeğimiz. Aylar içinde bir bebeğimiz olacaktı.

"Ne?" Eva bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Bu. Biz." Başımın karnını işaret ettim. "Bununla aran iyi mi?"

Eva bacağıını indirdi ve bir koltuğa doğru itti. Sonra hızlı bir hamleyle beni sırt üstü yatırdı ve kalçalarımın üzerine oturttu. Bir eli göğüs kafesimde sabit dururken diğer eliyle beni girişine yerleştirdi ve kılıfımı çıkarana kadar aşağıya indi.

"Siktir." Kalçalarımı yukarı ittim, kendimi onun sıkı sıcaklığına gömdüm.

"Oh, Tanrım." İç duvarları çırpınırken gözlerini sıkarak kapattı.

Her seferinde inanılmazdı. Sanki vücudu benimkine uymak için yaratılmıştı.

"Kımılda," diye emrettim, kalçalarını tuttum ve onu kaldırdım, böylece geri çarpabilirdi.

Bacakları titremeye başlayana kadar beni tekrar tekrar sürerken endişeler, korkular bir kenara itildi.

Bir hareketle pozisyonlarımızı değiştirdim, onu yatağa sırt üstü yatırdım, böylece altımda kıvrana kadar amına girip çıkabilecektim.

Elleri yatak takımını yumrukladı. Dişleri alt dudağını tuttu. Uzuvarları gerildi.

"Bırak, Eva."

Başını iki yana salladı. "Henüz değil." "Lanet olsun, gel."

"Birlikte," diye nefes aldı.

Homurdandım ve baskı dayanılamayacak kadar artana kadar daha hızlı ittim. "Gel."

Başparmağımla klitorisine bir kez dokundum ve patladı. Etrafımda titreşti, orgazmı benimkini tetikledi ve ikimiz de kemiksiz olana kadar uzun ve sert bir şekilde ona aktım.

Onun yanındaki yatağa yığıldım. "Lanet olsun."

"Vay canına." Nefesini yeniden kazanırken göğsü kabardı.

Gözlerimdeki yıldızların silinmesi dakikalar sürdü ve kalbim durduktan sonra yataktan fırlayıp banyoya gittim ve onu temizlemek için bir bez aldım.

Onun yerine ayak sesleri takip etti. "Benimle duş al."

"Benimkine gidebiliriz. Bunun iki katı büyüklüğünde."

Başını salladı ve suyu açtı. Kısa bir süre önce buraya geldiğinden beri suyun ısınması sadece birkaç saniye sürdü ve elimi tuttuğunda, suyun altında onu isteyerek takip ettim.

Buhar etrafımızı sararken elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyordu.

Ayak parmaklarının ucuna kalktı, ağzımı istiyordu.

Anlamadı. Bunun yerine, onu döndürdüm, kalçalarını kavradım ve bir kez daha içeri kaydım, kendimi beni düğümleyen kadında kaybettim.

İkimiz de ağlayarak boşalana kadar yavaş ve derin bir şekilde seviştik. Sonra duş pufuna biraz sabun sıktım ve vücutlarımızı temizledim.

Havluyla kurulandığımızda ayna buğulanmıştı. Eva kıyafetlerini giymek için yatak odasına çekilirken bir tanesini belime bağladım.

Yatağa tırmandı ve yanındaki boşluğu okşadı. "Benimle geviş getirir misin, bebeğim?"

Bana bebeğim demeyeli çok uzun zaman olmuştu. Altı hafta önceki gecemizde bile bu eski sevgi sözcüğünü ağzından kaçırmamıştı. Ve bu tek kelime damarlarımda buz gibi bir sarsıntı yarattı.

"Ne yapıyoruz biz?" Fısıldadım. "Ha?"

Esnedi.

"Eva, ne yapıyoruz biz? Bana *bebeğim* diyorsun. Sevişiyoruz. Kucaklaşma. Ne yapıyoruz biz?"

Omuzları düştü. Bakışları kucağındaki battaniyeye kaydı.

"Bilmiyorum. Zor durumdayız, değil mi?"

"Oldukça fazla." Öfkelendim. "Bunu çözmek zorundayız."

"Taşınır mısın?"

"Nereye? Londra'ya mı?"

Omuz silkti. "Bu bir macera olurdu."

"Maceraya ihtiyacım yok." Bu bebek yeterince üstlenici olacaktı. Kalmasını istemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadan ağzımı kapattım.

Sormazdım. Cevabı bildiğim halde.

Eva bana baktı, bekliyordu. Sanki kendimi tuttuğumu görebiliyordu. Sanki söylenmemiş soru, duşun kokusu gibi havada süzülüyordu. Bir şey söylemeyeceğimi anlayınca bakışlarını tekrar yere indirdi. "O zaman sanırım FaceTime ve Noel Baba'nın kızağı."

Kıyafetlerimi toplayıp odadan çıkmak için hareketlendiğimde boğazım düğümlendi.

FaceTime. Havaalanları. Uzun mesafe. Bunlar onun çözümleri idi. Bu gece ne düşünüyordum ki? Seks karmaşık ve samimi idi ve ... mantıklıydı.

Neden ne kadar mantıklı olduğumuzu göremiyordu? Hayatımızın ne kadar iyi olabileceğini? Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu?

Aptalın tekiydim. Beni yine terk edecekti. Tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Bu sefer çocuğumla birlikte.

YEDİNCİ BÖLÜM

EVA

"Konuştuğumuz gibi size son raporumu gönderiyorum." Kulağımla omzum arasına sıkıştırdığım telefonumla patronumla konuşurken parmaklarım dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde uçuşuyordu. "Bu sabah şantiyeye uğradım ve her şey pırıl pırıl görünüyor. Temizlik ekibi harika bir iş çıkarmış. Müşteriler mutlu. Bu projeyi bitirmek için iyi olmalıyız."

"Teşekkürler Eva," dedi. "Her zamanki gibi kurtarmaya gelerek harika bir iş çıkardın. Gelecek hafta için her şey hazır mı?"

"Evet." İçim bu yalanla çalkalandı.

Altı gün önce, evet. Kesinlikle evet. Londra için hazırdım. Sonra o hamilelik testi her şeyi değiştirdi ve ne için heyecanlanacağımı bilemedim.

"Harika." Klavyesi arka planda tıkırdadı. "E-postanızı yeni aldım. Herhangi bir sorum olursa yanıtlarım. Londra'ya vardığında irtibata geç."

"Olur. Teşekkürler." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu boş gelen kutuma bakarak yere bıraktım.

Normalde sıfır e-posta mutlu bir dans ve kutlama için paket yemek anlamına gelirdi. Peki neden bir topun içine kıvrılıp ağlamak istedim?

Bu Tobias'ın suçuydu. Dün gece bana iki orgazm yaşatmıştı ve şimdi duygusal bir karmaşa içindeydim. Ya da belki de bebeğin suçuydu, ki aslında onun suçuydu çünkü spermleri prezervatiften kaçmıştı.

"Aptal sperm," diye mırıldandım, koridordan yatak odasına doğru bir bakış fırlattım.

Bu sabah uyandığımda ev sessizdi. Parmak uçlarımla ofisine doğru ilerledim, kapıdan kafamı uzattım. Boş olduğunu görünce gizlice yatak odasına gittim ve orayı da boş buldum. Sonra garajı iki kez kontrol ettim ve arabamın son durakta yalnız olduğunu gördüm.

Bir not bile bırakmamıştı.

"Çocuğunun annesinin ve az önce seks yaptığı kadının bir not alma hakkı yok mu? Eminim diğer kız arkadaşları için de not bırakmıştır."

Midem yine bulandı. *Diğer kız arkadaşlarını düşünme. Diğer kız arkadaşlarını düşünme.*

Eninde sonunda birileriyle çıkmaya başlayacaktı, değil mi? Bir noktada bununla başa çıkmak zorunda kalacaktım. Eninde sonunda bebeğim başka bir kadınla tanışmak zorunda kalacaktı. Bir üvey anne.

"Oh, kahretsin." Kahvaltıda atıştırdığım kepekli gevrekler tırmanmaya başladı. Kusmak için banyoya zar zor yetiştim, sonra kendimi yeniden dengede hissedene kadar serin fayans zeminde uzandım. Bakışlarım duşa kaydı.

Tamam, belki Tobias'la seks yapmak biraz . . . pervasızca. Ama beni öptüğü anda mantıklı düşünceler kaybolmuş, yerini daha fazlası, daha fazlası, daha *fazlası* için duyulan acil bir arzuya bırakmıştı.

"Lanet olsun ona ve o karın kaslarına." Ayağa kalktım ve dişlerimi fırçalamak için lavaboya gittim. Tekrar. Sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp günü sonlandırmak için mutfığa çekildim. Belki babamı ya da Elena'yı ziyaret ederdim.

Kapı çaldığında bir bardak su dolduruyordum. Tanıdık bir yüz yan pencereden içeri baktı.

Hannah Holiday bana baktığını görünce hiç şaşırmış gibi görünmedi.

Boşluğu geçip kapının kilidini açtım ve kapıyı çekerken gülümsedim. "Hey, Hannah."

"Eva!" Çantasını yere bıraktı ve beni kollarına çekti. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de."

Gardenya ve esmer şeker gibi kokuyordu, kokusu sarılması kadar güçlü ve rahatlatıcıydı.

"Sarılmanı özledim," dedi sonunda beni bırakırken. "Ben de seninkileri özledim."

Hannah üniversite boyunca benim için bir anne gibiydi. İlk yılımda kötü bir soğuk algınlığı geçirmiştım ve Tobias ona hasta olduğumu söylediği gün evimin kapısına gelmiş ve beni evine götürüp ev yapımı tavuklu şehriye çorbasıyla sağlığıma kavuşturmuştu.

Kendi annem yanımda değilken o benim yanımdaydı.

Ve sonra onu da kaybettim.

Bu, çıkmaya başladığınızda kimsenin sizi uyarmadığı bir şeydi. Erkek arkadaşınızın ailesini sevmeye başlayacağınız konusunda. Ve onu kaybettiğinde, ailesini de kaybetmiş olacaktın.

"Sana bir şey getirdim." Bir parmağını kaldırdı, sonra eğilip çantasını karıştırdı ve bir torba zencefilli lolipop çıkardı. "Hastalanırsan diye."

"Teşekkürler." Burnum sızlıyordu ama ağlamadan önce burnumu çektim. "Tobias mı söyledi?"

"Hayır, tam olarak değil. Maddox'a söylemiş, o da bu sabah kahvaltıda ağzından kaçırmış. Üzgünüm."

"Sorun yok." Bir gün ortaya çıkması kaçınılmazdı ama bu da aileme çok geçmeden söylemem gerektiği anlamına geliyordu. İsteyeceğim son şey babamın ya da Elena'nın dedikodu değirmeninde bunu duymasıydı.

Ben taşındığımdan beri Bozeman çok değişmişti ama özünde burası hâlâ küçük bir kasabaydı. Ve Holidays vadideki en başarılı ailelerden biriydi.

Hannah bir emlak komisyoncusuydu, yüzü düzinelerce satılık tabelasının üzerindeydi. Aracı kurumu iyi tanınıyor ve saygı görüyordu çünkü Holiday Homes'tan inşa edilenler de dahil olmak üzere en iyi mülkleri satıyorlardı.

Keith inşaat şirketini onlarca yıl önce kurmuş ve bölgenin en önde gelen şirketlerinden biri haline getirmişti. Yapılarını tasarlayan Tobias ile Keith'in mirasının uzun süre yaşayacağından hiç şüphem yoktu.

"Söyle bakalım, ne var ne yok?" Hannah eve girdi, paltosunu çıkarıp kanepenin arkasına fırlattıktan sonra mutfağa geçip tek demlikli kapsülleri buldu ve kendine kahve yaptı.

"Şey . . . Ben hamileyim." Güldüm. "ok tuhaf. Bu sözleri Tobias dışında kimseye yüksek sesle söylememiştim."

"Biraz zaman ver. Yakında hiçbir şey söylemek zorunda kalmayacaksın." Gülümsedi ve kremayı almak için buzdolabını açtı. Neredeyse bembeyaz kofresiyle gelip yanıma oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Sabah bulantılarım düzensiz görünüyor." Eğer sabah bulantısı olsaydı bile. Kalbimin ve kafamın en çalkantılı olduğu günler mideme de yansıyor gibiydi.

"Geçer. Çocuklara hamileyken o lolipoplardan yemedim ama temsilcilerimden biri üçüncüsünü yeni doğurdu ve onlara yemin ediyor."

"Teşekkür ederim."

"Umarım Londra'da bulabilirsin. Bulamazsanız bana mesaj atın, ben de postayla göndereyim."

"Tamam." Londra'dan bahsetmek bile içimin yeniden burkulmasına neden oldu.

Bunu yapıyor muydum? Gerçekten tekrar evden ayrılıyor muydum? Dünyada şüphelerim hakkında konuşabileceğim bir kişi varsa o da Hannah'ydı. Ona baktığımda, bir gün olmak istediğim anne gibiydi.

Başarılı bir kariyeri vardı. Harika bir ebeveyndi. O büyülü dengeyi bulmuştu. Nasıl bulmuştu?

Sormak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Hannah Tobias'ındı. Onun annesiydi, benim değil. Onu bu karmaşanın içine çekersem, bu onu sadece zor bir duruma sokardı. Kendi hayal kırıklıkları ve korkularıyla ona gittiğinde arabulucu olmasını istemiyordum. Her iki tarafı da oynamaktan sorumlu hissetmesini istemiyordum.

Bu yüzden güvenli bir konuya takıldım. İş. "İşler nasıl?"

"Meşgulüm." Uzun bir nefes verdi. "Çok meşgul. Ama iyi türden bir meşguliyet. Ajan olma ihtimalin var mı? Senin gibi zeki bir kurabiyeyi kullanabilirim."

"Oh, um ..." Burnumu kıvırdım. Ev satmak kulağa daha çok işkence gibi geliyordu. "Hayır, teşekkürler."

"Lanet olsun." Göz kırptı. "İçten içe emlak sektöründe kariyer yapmak için can attığını umuyordum."

"Eğer bu değişirse, ilk arayacağım kişi sen olacaksın." Kıkırdadım.

"Gülüştünü duymak çok güzel. Bana neler yaptığından biraz daha bahset. Londra için heyecanlı mısın? Baban nasıl?"

Sonraki bir saati konuşarak geçirdik. Hannah bir kez bile bana bebek hakkında soru sormadı. Bir kez bile torununun aynı ülkede yaşamasının ne kadar güzel olacağı hakkında yorum yapmadı. Bir kez bile Tobias ve benim bu durumu nasıl idare edeceğimizi sormadı.

Benimle yıllar önce konuştuğu gibi konuştu.

Bir kız çocuğu
gibi. Bir
arkadaş gibi.

Garaj kapısının uğultusu konuşmamızı yarıda kesti.

Tobias içeri girdi ve ikimizi de adada buldu. Bana hiç bakmadan doğruca annesinin yanına gitti ve yanağından öptü. "Selam."

"Merhaba." Onun sakalını okşadı.

"Neredeydin?" "Ofiste. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey." Taburesinden kalktı ve boş kahve fincanını bulaşık makinesine taşıdı. "Sadece merhaba demek istedim."

"Merhaba." Tezgâha yaslandı, sırtı bana dönüktü. Omurgasında bir sertlik vardı, muhtemelen benden kaynaklanıyordu.

"Sizi ziyaret etmeniz için yalnız bırakayım." Koltuğumdan kaydım. "Seni görmek çok güzeldi, Hannah."

"Sen de tatlım." Yanıma geldi ve bana bir kez daha sarıldı. "Ve tebrikler."

"Teşekkürler." Ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapattım.

İlk tebrik eden o oldu. Ve o anda, kolları beni sararken, burada korkmaktan çok heyecanlanacak bir şey olduğunu fark ettim.

Bir bebeğim olacaktı.

Oh, Tanrım. Bir bebeğim olacaktı.

Belki benim ela gözlerime sahip olurdu. Belki Tobias'ın düz burnuna ve yumuşak dudaklarına. Minyatür bir Tobias Holiday fikri yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum."

"Yakında görüşürüz," dedi Hannah ve beni bıraktı.

"Tamam." El salladım ve mutfaktan çıktım, misafir yatak odasına çekilirken Tobias'ın bakışlarını üzerimde hissettim, kapının içinde durdum ve uzun bir nefes verdiğini duydum.

"Anladığım kadarıyla Maddox sana söylemiş," dedi.

"Evet." Hannah iç çekti. "İyi misin?"

"Hayır."

Zar zor duyulabilen bu tek kelime, göğüs kafesime bir balyoz gibi indi.

Kapıyı arkamdan hafifçe kapattım, konuşmalarını merak etmediğim için değil, Tobias'ın gerçeklerini duyacak gücüm olduğundan emin olmadığım için.

"Oof." Yatağın kenarına çöktüm ve burnumun kenarını sıktım.

Telefonum ve dizüstü bilgisayarım hala mutfaktaydı, bu yüzden tek yapabildiğim oturup beklemektir, dakikaların geçmesine izin verdim, sonunda ön kapı kapandı ve pencerelerin ötesinden bir araba motoru çalıştı.

Her zaman böyle olmayacaktı. Alışmak için daha fazla zamanımız oldukça daha kolay olacaktı. Hayatla ilgili tüm önemli kararları vermek zaman alır. Belki bir plan yapmak -bu kelimeyi söylediğimde Tobias takla atardı- stresi azaltmaya yardımcı olabilirdi.

İki ay sonra geri dönmek için bir uçak bileti ayırtabilirim. Ya da üç? O zamana kadar eve dönmek için zamanım olur muydu? Tobias Londra'ya gelmek ister mi? Bebeğin cinsiyetini ne zaman öğrenebilecektik? Ne sıklıkla doktora gideceğim?

Sorular aklımdan geçerken, hamileliğe ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ettim. Midem bir tur daha baş döndürücü turlar atmaya başladı ve Hannah'ın lolipoplarından birinin yardımcı olabileceğini umarak ayağa kalktım. Ama bir adım sonra öğürdüm ve tuvalete gitmek için yön değiştirdim.

Midemde bir şey yoktu ama yine de kuru kuru sallandım ve öksürdüm.

"Oh, bu berbat." İnledim. Duvara yaslanmak için yer değiştirirken alnımda boncuk boncuk ter vardı. Tüm vücudum içten dışa doğru bükülmüş gibiydi. Kaslarım bir şekilde kilitlenmişti ama titriyordu. Başım dönüyordu ve ağlamak istiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağladım. Duygularımın yüzümden aşağı sızmasına izin verdim. Korkularımın ağzımdan dökülmesine izin verdim.

Burada kendimi bu kadar yalnız hissetmem için hiçbir neden yoktu. Evimdeydim. Babam on dakika uzaklıktaydı. Elena da öyle. Ama bu banyo bir kara delik gibiydi. Sadece ben ve bebeğim. Sadece ben ve başarısız olacağıma dair ruhumun derinliklerindeki korku. Bu çocuğu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Bunu nasıl yapacaktım? Nasıl iyi bir anne olacaktım?

Tobias bana inanmıyordu. Ben de kendime inanmıyordum.

O kadar çok ağlıyordum ki kapının açıldığını duymadım.

Bir an serin fayansın üzerindeydim, bir an sonra beni kollarının arasına alan Tobias'ın göğsündeydim. "Nefes al, bebeğim."

Başımı salladım, duramayacak kadar ileri gitmiştim. Ama yalnız ellerime ağlamak yerine, beni yatağa götürüp kucağına aldığı anda omzuna ağladım. "Bundan nefret ediyorum."

"Daha iyi olacak. Sabah bulantıları sonsuza dek sürmez."

"Öyle bir şey değil. En azından ben öyle düşünmüyorum." Kendimi geri çektim, yüzümü kuruladım ve son gözyaşlarımı da burnuma çektim.

Ancak bu mide bulandırıcı his kalbimden kaynaklanıyordu. Karşı karşıya olduğumuz şeyin büyüklüğü beni parçalara ayırıyordu.

Stres beni rahatsız etmezdi. Hatta stresle büyüdüm. Bu konuda başarılı bir kariyer yapmıştım. Ama endişe ... Tanrım, endişe felç ediciydi.

"Bilmiyorum." Kucağından kalktım ve dizlerimi göğsüme çekerek bacaklarının arasındaki boşluğa geçtim.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gençken birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı hafife alıyorduk sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, konuşmak zorunda değildik. Bana bakabilir ve çoğu gün ne düşündüğümü ya da nasıl hissettiğimi tam olarak anlayabilirdin. Her zaman kolaydı."

"Bu yönümüzü sevdim." Ona küçük bir gülümseme verdim. Tobias her zaman işleri kolaylaştıran tek kişiydi.

"Evet, ben de. Ama bu kavga etmediğimiz anlamına geliyordu."

"Kavga mı etmek istiyorsun? Tamam, bence bu oda için seçtiğin boya rengi çok gri. Çok sıkıcı."

Kıkırdadı. "Gerçekten boya renkleri hakkında kavga etmek mi istiyorsun?" "Az önce seninle kavga etmemi istedin."

"Kadın." Başını salladı, dudaklarında bir sırıtiş vardı. "Demek istediğim Sanırım bu kadar iyi olmasına alıştık. Sanırım mutluyduk. Ve sonra bunu mahvedecek hiçbir şey yapmadık. Birbirimizle konuşmak gibi. Ya da ortalığın karışmasına izin verdik."

İçimi çektim. "Taşınmak istediğimi sana söylemeliydim."

"Evet, yapmalıydın." Sesinde bir keskinlik vardı, kemiklerime kadar işleyen bir ton. Vücudumdaki her hücre gerildi.

Bu tam da tartıştığımız nadir zamanlarda hissettiğim duyguydu. Bu bende tekrar kusma isteği uyandırdı. *Vay* be. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? O haklıydı. Hem de çok haklı.

Tobias'ın bana kızmasından nefret ederdim. *Nefret ederdim. Nefret ederdim.* Bu yüzden kavgadan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptım, buna rüyalarımı saklamak da dahildi.

Saklanmak sadece çok uzun sürmüştü. Ve sonunda, gerçek nihayet gün ışığına çıkmıştı.

"Benden nefret etme," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Bundan sağ çıkamayacağım."

"Senden asla nefret edemem." Başparmağıyla yeni bir gözyaşı yakaladı ve fırçalayarak uzaklaştırdı. "Ama sana kızgın olabilirim. Sen de bana kızabilirsin. Ve bunu konuşarak diğer tarafa geçebiliriz. O yüzden konuş benimle. Aklından neler geçtiğini anlat bana."

Sarktım, ciğerlerimdeki hava boşaldı. "İşimden vazgeçmek istemiyorum."

Oof. Bu itiraf ana caddede çırılçıplak yürümek gibi hissettirdi.

Bunu söylemek bu kadar zor olmamalıydı. Tobias da en az benim kadar kariyerine bağlıydı. Ama sanırım derinlerde bir yerde ben hâlâ hayallerini gizleme ihtiyacı hisseden kadındım. O işi ona tercih eden kadındım. Bizi ayırdığı için beni asla gerçekten affetmeyeceğinden korkan kadın.

"Bu benim kimliğim," dedim ona. "Artık onsuz kim olduğumdan emin değilim. En kötü zamanlarımda beni kurtardı. Paradan da öte, bu benim gururum."

"Hey." Tobias parmağını çenemin altından geçirdi ve bakışlarıyla buluşabilmem için kaldırdı. Gözlerindeki o tanıdık rahatlık işte oradaydı. Bir işi sevmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini anladım. Bir boşluğu dolduran bir kariyere sahip olmak.

Montana'dan ayrıldığımda onun hayatında yarattığım bir boşluk.

Enerji bir anda bedenimi terk etmiş gibiydi, sanki bir düğmeye basılarak kapatılan bir ışık gibi. Yastıklara doğru kayacak ve yere yığılacak gücü zor buldum.

Tobias yanıma uzandı, bedeni yatağın bir yarısında, benimki diğer yarısındaydı. Aramızda net bir çizgi vardı, onun yastıkları, benim yastıklarım. Tek bir dokunuş dışında. Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve ben uykuya dalana kadar sıkıca tuttu.

Bir çınlama sesi beni uyandırdı, yastıktan kalkarken başım bulanıktı. Saçlarını mı yüzümden ittim ve bacaklarımı yataktan aşığı salladım, ayağı kalkmadan önce birkaç uzun nefes aldım.

Hiç gelmeyen bir mide bulantısı dalgasına hazırlandım. Midem kaya gibi sağılamdı. Normaldi. Belki de ihtiyacım olan şey lolipop ve tuzlu kraker değıl, bir rahatlamaydı. Tobias'la konuşmak için.

Bizi daha iyi bir yere götürecekse savaşmak için.

Çıplak ayaklarım parke zeminde sessiz bir şekilde odadan çıkıp koridorda ilerledim. Kapının kilidini çevirdiğimde duyulabilir bir ses duydum. Sonra bir kadın sesi geldi.

"Hey. Biliyorum önce aramalıydım ama ne olacak ki diye düşündüm. Evde olman ve birkaç saat boş vaktin olması ihtimalini değılendirdim."

"Chelsea . . ."

Chelsea mi? Bekle. Üniversiteden bir arkadaşımın adı Chelsea'ydi ama onunla yıllardır konuşmamıştım.

"Biliyorum, sürprizlerden nefret edersin. Bunu yatakta telafi edeceğim."

Ne. Ne. Sikeyim.

Tobias sürprizlerden nefret ederdi. Ben de pek sevmezdim.

Özellikle de sürpriz, girişte dudakları Tobias'ın ağızında duran güzel bir sarışın olduğunda.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

"CHELSEA." Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce onu ittim.

"Oh, lanet olsun." Söndü. "Kötü zaman mı?"

"Evet." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Sanırım bu işi bıraksak iyi olacak. Üzgünüm."

"Sorun değil. Saçımdan çekileceğim." Elini salladı, kapıya doğru dönerken arabasının anahtarları elinde şingirdiyordu.

Ama o parlak öğleden sonra güneşine çıkamadan dirseğini yakaladım. "Mutlu yıllar."

"Mutlu yıllar, Tobias. Bu işe yeniden başlamak istersen beni ara."

Başımı salladım, soğukta durdum ve arabası garaj yolundan geri geri çıkana kadar bekledim. "Kahretsin."

Chelsea'nin gelmesi için onca hafta varken, bu haftayı seçmişti. Ama gelecek hafta ya da daha sonraki hafta gelseydi bile onu gönderirdim.

Eva ile . . . artık her şey farklıydı. Ucuz ilişkilere ve sıradan kaçamaklara geri dönmek yoktu. Chelsea güzel bir gülümsemesi ve iyi kalbi olan hoş bir kadındı. Bana arkadaşlık ediyordu.

Ama o Eva değildi.

Kimse değildi.

Kapıyı kapattım, birkaç saat çalışmak için ofisime çekilmeye hazırdım, aklımı iş hayatımda dönen pisliklerden uzaklaştırmak umuduyla, ama döndüğümde bir çift kızgın ela göz kaçışımı durdurdu.

"Chelsea?" Eva ayağını art arda hızlıca yere vurdu. *Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.*

Evet, çok öfkeliydi. "Gerçekten mi?"

Sikeyim. "Önemli bir şey değil."

Bir kaşını kaldırdı.

"Sıradandı. Sadece arada bir ..." *İlişki.* Kendimi durdurdum, bu cümleyi bitirirsem testislerimden korkuyordum. "Billings'de yaşıyor. Birkaç ayda bir iş için buraya geliyor ve yemeğe çıkıyoruz."

"Çıktığımız akşam yemeği gibi." Alay etti, sonra döndü ve koridorda hışımla ilerledi.

"Lanet olsun." Aceleyle peşinden gittim ve onu yatağında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde ölüm bakışlarıyla buldum. Titreyen çenesi ve her şeyiyle öfkeli olmanın özeti gibiydi. "Eva. Önemli bir şey değil. Aylar oldu. Sen ve ben yemeğe çıkmadan önce."

"Yapma." Gözlerini kapattı. "Bilmek istemiyorum."

"Tamam." Gitmeye hazır bir şekilde elimi kaldırdım ama gözleri birden açıldı ve o öldürücü bakışları yine beni buldu.

"Chelsea mi? Başka kaç arkadaşım oldu?"

İşte başlıyoruz. "Sadece Chelsea."

"I-grr." Ofladı. "Kızgın bile olamam." "O zaman neden kızgınsın?"

"Çünkü." Bir elini savurdu ve yataktan sıçrayarak banyoya doğru yürüdü. Çekmeceler birbiri ardına açılıp çarpıldı. Eşiği aştığımda onu öfkeyle saçlarını tararken buldum.

"Konuş benimle." Bana nasıl hissettiğini söylemesi için her zaman yalvarmam mı gerekecekti?

Fırçalamaya devam etti. "Çünkü bu adil değil." "Adil olmayan ne?"

"Hayatına devam ettiğini." Fırça tezgâha doğru yelken açtı, kayarken takırdadı ve boş lavaboya düştü. "Bu adil değil. Hayatına devam etmeni istemiyorum. Senin başka bir kadınla, Chelsea'yle, Tiffany'yle ya da her kimse onunla birlikte olman fikri tüylerimi diken diken ediyor."

"Ne söylememi istiyorsun?" Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sen gittin. Beni terk ettin."

"Biliyorum!" Gözleri doldu. "Gittiğimi biliyorum. Ve sen hayatına devam ettin."

Ama ben yapmadım."

"Bekle." Bir parmağımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver." Yanımdan geçip kapıdan çıktı ve ben daha ne dediğini anlayamadan gitmişti.

Garaj kapısı açılıp kapandı ve ardından arabasını sürerken tekerleklerinin karda çıkardığı çıtırtı duyuldu.

Hayatına devam etmemişti. Cidden mi? Yani başka biriyle birlikte olmamış mıydı? Ama yıllar geçmişti. Bu da ne demek oluyor?

"Orospu çocuğu." Ayaklarımı çözdüm ve onun gittiği yolu takip ettim. Kapıdan çıktım, kamyonetime bindim ve uzaklaştım. Sadece uzaklaştım.

Eva'dan benimle dövüşmesini istemiştim. *Aptalca bir fikirdi, Holiday*. Bunu tekrar yapmak istemediğimden eminim.

Bu yüzden güneş batana ve lastiklerim beni kardeşimin evine götürene kadar saatlerce şehirde dolaştım. Heath günlerdir beni arıyordu. Ondan kaçıyordum, çünkü ne söyleyeceğimden hâlâ emin değildim.

Belki de Heath'in ne diyeceğinden şüphelendiğim içindir. Bana onunla gitmemi söyleyecekti.

Kapıyı çalamadan ya da zili çalamadan Heath kapıyı açtı. "Hey. Neler oluyor? Seni arıyordum."

"Evet." Ayaklarımı yere vurarak eve girdim ve doğruca mutfığa yürüdüm. Akşam yemeği kokuyordu ve karnım gurulduyordu. Tezgâhın üzerinde açık bir şişe cabernet duruyordu.

Heath arkamda durmuş, kollarını kavuşturmuş ve alnını çatmıştı. Anlaşılan Maddox ve annem Eva'ya neler olduğunu ona söylememişlerdi.

Muhtemelen iyi bir şey. Belki tekrar yüksek sesle söylersem, her şeyi anlamlandırmanın bir yolunu bulabilirim.

Ben de başımla şişeyi işaret ettim. "O şaraptan biraz daha var mı?"

"HANGI CEHENNEMDE O?" Yüzüncü kez oturma odasının penceresinden dışarı bakarak mırıldandım.

Eva'yı bütün gün görmedim.

Dün gece Heath'in evinde oyalandım, çünkü hava karardıktan sonra Eva'yla aynı çatı altında kendime güvenmiyordum. Ya tartışmaya devam edecektik, ya garip bir sessizlik içinde oturacaktık ya da sevişecektik.

Onunla geçirdiğim her an, alttan alta bir şehvetle doluydu. Onu gittikçe daha çok arzuluyordum ve geçen gece bu arzumu ancak dindirebilmişti. Bana en ufak bir fırsat verse, değerlendirirdim.

Ben de kardeşimin kanepesinde oturmuş, televizyonda maç seyrediyor ve söylediği her şeyi düşünüyordum.

Konuş onunla. Onunla git.

Nerede yaşıyor olursanız olun biz sizin aileniziz.

Şirketin yönetimine yardımcı olmak için burada yaşamanıza gerek yok.

Ne zaman bir endişemi dile getirsem, ister ailemden uzak olmak ister Holiday Homes için uzaktan çalışmak olsun, reklamlarla karşılık verirdi.

Duymak istemediğim bir yardımcıydı.

Taşınabilir miyim? Bir yıl Londra'da yaşayabilir miyim? Sonra da nereye giderse gitsin? Bu nasıl bir hayattı böyle?

"Benim için değil." Oturma odasını boydan boya arşınlarken ellerim yumruk oldu. Gözlerim bir kez daha pencerelere ve ötesindeki siyah gökyüzüne kaydı.

Bavulu hâlâ misafir odasındaaydı, yani en azından taşınmamıştı. Bir ara geri gelmeliydi, değil mi?

Saat 10'du. Yirmi dakika sonra arayacaktım. Yılbaşına bu kadar az kalmışken ve yollar buz tutmuşken, Cuma gecesi tek başına dışarı çıkmasını istemiyordum. Londra'da bu saatlerde çalışır mıydı? Uykuya ihtiyacı vardı. Bebeğimizin iyi dinlenmiş olması gerekiyordu.

Saniyeler o kadar yavaş ilerliyordu ki kafayı yemek üzereydim, ta ki sonunda farların parıltısı camdan yansıyıp garaj kapısı tıkırdayarak açılana kadar.

O daha sedan arabasının sürücü koltuğundan kalkamadan ben kapıdaydım. "Merhaba."

"Merhaba." Gözleri yerde bana doğru yürüdü. "Sen iyi misin? Endişelenmeye başlamıştım."

"Tamam." Yanımdan geçip eve girerken gözleri yüzümde değil omzumda kaldı. "Yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Hayır. Konuşmadan bir gece daha geçiremezdik. "Eva." "Lütfen, Tobias." Dönerken omuzları çöktü. "Yapamam. seninle tartışmak."

"Tartışmak istemiyorum."

"O zaman ne? Ne istiyorsun?"

Sen. Kalmak için. Kendimi söylemeye zorlayamadığım kelimeler. "Bunu kaçırmak istemiyorum. Çocuğumuza hamile olduğun zamanlarla ilgili hikayeler anlatabilmek istiyorum. Doktor muayenesinde heyecanlı baba olmak istiyorum.

Noktalar. Ultrason fotoğrafını cüzdanımda taşımak istiyorum. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmak istiyorum."

"Fikirlere açığım."

"Dün gece Heath'e gittim. Parası yettiği için Maddox'a bir jet almasını önerdi."

Güzel dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "Heath başka ne dedi?"

"İkimiz de çocuğumuz için en iyisini istiyoruz. Bu yüzden bir yolunu bulacağız." "Çözeceğiz. Belki bu gece değil ama çözeceğiz."

Uzun vadeli planları ve beş yıllık hedefleri seven bir adam için bilinmezlik sinir bozucuydu. Ama gözlerinin altındaki koyu halkalar göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Yarına kadar vaktimiz var, değil mi?"

Başını salladı. "Babamı görmeye gidiyorum. Vedalaşacağım. Muhtemelen Elena'ya da uğrarım."

"O zaman yarın gece. Sen ve ben. Yeni yıla gireceğiz. Biraz köpüklü üzüm suyu getireceğim ve gerçek bir parti yapacağız."

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı, sonra onları ayırıp tenis ayakkabılarına baktı. "Tamam. İyi geceler. İyi geceler."

Tanrım, onun gittiğini görmekten nefret ediyordum. Kendi lanet evimdeki başka bir yatak odasına gitse bile.

"Eva."

Durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Evet?" "Buldun mu?"

"Neyi bulmak?" Başını yana eğerek tamamen döndü. "New York'ta aradığın her neyse." Ne-peşinden koşması gereken bir hayaldi.

"Bilmiyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Orada yaşamak bir deneyimdi. Ve işim sayesinde, başka türlü bulamayacağım pek çok yeri keşfetme şansım oldu."

"En sevdiğiniz şehir hangisiydi?"

"Nashville."

"Çünkü country müziği seviyorsun."

Gülümseyerek adaya doğru ilerledi ve bir tabure çekti. "Elime geçen her fırsatta, hiç utanmadan tüm turistik şeyleri yaptım. Çok eğleneliydi."

"Orada ne kadar kaldın?" Yanına oturmaya gittim. Tam yanına. Bu sefer bizi ayrı tutacak bir tabure yoktu çünkü mesafeye dayanamıyordum.

Yakında yeterince mesafemiz olacaktı.

"Üç ay," dedi. "Burada yaptığım görevin aynısı sayılır. Başı dertte olan bir projeye yardım etmek için devreye girdim."

"Ah. En az sevdiğin yer neresiydi?" "New York," diye fısıldadı.

Daha dik oturdum. "Ne?"

"Zor bir yıldır. Bu işte yeniydin ve öğrenmem gereken çok şey vardı. Çalışma saatleri acımasızdı. Müşteri tam bir ahmaktı. Ve yalnızdım. Seni özledim."

Lanet olsun. Bu beni tam göğsümden vurdu. "Ben de seni özledim."

"Seni asla incitmek istemedim." Yukarı baktı, ela gözleri dolu dolu pişmanlık. "Bize zarar vermek için."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Yalan söylemeyeceğim, bir süre sana oldukça kızgındım. Ve bir nevi öfkemi besledim çünkü senin bir parçanı tutabilmemin tek yolu buydu."

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

"Sonra babanla karşılaştım."

"Yaptın mı? Ne zaman?"

"Sen gittikten yaklaşık iki yıl sonra. Florida'daydın."

"Tampa. Yaklaşık sekiz hafta boyunca. O kadar meşguldüm ki bir kez bile sahile gitme fırsatım olmadı."

"Belki bir gün gidebiliriz. Üçümüz." Tuhaf küçük aile birliğimiz birlikte tatile çıkabilirdi.

"Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

"Her neyse. Babana dönelim. Şehir merkezindeydim, akşam yemeği için arkadaşlarımla buluşacaktım. Geç kalıyorlardı, ben de restoranın barında oturuyordum ve o yanıma geldi. Sanırım biriyle çıkıyordu."

"Öyle miydi?" Kızın ağzı açık kaldı. "Randevulara gittiğinden haberim yoktu."

"Bu seferki iyi bir randevu değildi." Kıkırdadım. "Muhtemelen bu yüzden hiç duymadın. Masadan kalkmak için bahanesi bendim. Görünüşe göre, sevgilisi salataları dağıtılırken burnunu karıştırmış ve sümük, yemek üzere oldukları let- tuce kadar yeşil olan bez peçetenin içine konmuş."

Eva güldü. "Eww."

"Bu konuda çok komikti. Yaklaştı, bana tüm hikayeyi anlattı ve tatlıdan önce onu terk etmenin kabalık olup olmadığını sordu."

"Ne dedin sen?"

"Ona çeki ödeyip gitmesini söyledim."

"Öyle mi yaptı?"

"Bütün yemek boyunca kaldı, hatta ona bir parça çikolatalı kek bile aldı." Eddy bir randevuyu kısa kesecek türden bir adam değildi. Kadınlara, erkeklerin kızlarına davranmasını istediği gibi davranırdı.

"Bu çok tatlı." Gülümsedi. "Bana bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum. Ya da seni gördüğünü. Başka ne hakkında konuştunuz?"

"Sen. Bana Tampa'da yaşadığını ama her yere seyahat ettiğini söyledi. İşinde çok başarılı olduğunu ve isim yaptığını söyledi. İnançlı bir adım attığın için seninle gurur duyduğunu söyledi."

Ayrıldıktan sonra Eva hakkında benimle ilk konuşan Eddy oldu. Annem ve babam gibi kırık kalbime boyun eğmemiştir. Kardeşim gibi onun adını bir konuşmaya dahil etmekten kaçınmamıştır. Hiç utanmadan kızıyla övünüyordu.

"Ondan sonra sana kızgın kalmak zordu. Çoğunlukla senin mutlu olmanı istedim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Benden nefret ettiğin için uzun süre endişelendim."

"Asla." Kızgındım, evet. Ama ondan hiç nefret etmemiştim. Sadece içimde yoktu.

Tek umudum, bebeğin burada yaşaması için baskı yaparsam, onun da benden nefret edemeyeceğiydi.

"Bu iyi çünkü artık bana mahkumsun." Çenesini kaldırarak fazla parlak bir gülümsemeye zorladı. Sonra tabureden kaydı. "Eminim biraz uyumana izin veririm. İyi geceler."

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım. "Daha önce, Chelsea buradayken. Kimseyle birlikte olmadığını söylemiştin. Neden?" Muhtemelen tahmin edebilirdim ama bu gece duymak istiyordum.

"Ben sadece ... değildim." Omuz silkti. "İşler yoğundu. Ve kimse seninle kıyaslanamazdı."

"Eva." Elim uzandı ve onunkini yakaladı. Dokunduğumda ön kolumda bir zing oluştu. "Her zaman elektrikli, değil mi?"

Başını salladı, dudakları aralandı. Bu bir davet miydi?

Bu iş daha da karmaşıklaşacaktı. Yapılacak en doğru şey onu bırakmaktı. Ben kendimi odama kilitlerken onu odasına bırakmak.

Onun yerine eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim, nefesinin titremesi benim ödülüm oldu.

Bir gece için yeterli ödül.

Gitmesine izin vermek için kendimi tutmam gerekti. Ayağa kalkıp bir adım uzaklaşmak için tüm irade gücümü harcadım.

Belki de kapalı kapımın ardında başarabilirdim. Ama parmaklarımı Eva'nın kilerden kurtaramadan beni geri çekti.

Aramızdaki ip her zamanki gibi sıkıydı.

Bu kez dili dışarı fırlayıp alt dudağını yalarken vücut dilini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Siktir et." Ağzımı onunkinin üzerine kapattım, dilim her tarafını taradı. Onu yuttum, ağzını keşfettim, her köşesini ezberledim. Onu kendime çektim, yeterince sıkı tutarsam her şeyin anlam kazanacağını umuyordum.

Önce o ayrıldı, gözleri kapalıydı ve dudakları şişmişti.

Kahretsin, ama onu istiyordum. Onu sonsuza kadar istiyordum. Elimde tutmak için.

Ama o benim değildi.

O kendi kadınıydı. Eddy yıllar önce o gece ona böyle seslenmişti. Kendi kadını.

Ben de bir adım uzaklaştım. Sonra bir adım daha. Ve bu sefer arkama bakmadan yatak odama ulaştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

EVA

"UYU. GİT. GİT. UYU." Yastığımı yumrukladım ve sırt üstü uzandım. Esnerken yatak odası zifiri karanlıktı. Ama uyku geldi mi? Hayır. Gözümü bile kırpmadım. Telefonumu en son kontrol ettiğimde saat gece yarısını geçmişti.

Yastığa vurup uyumalıyım. Günüm uzun ve yorucu geçmişti. Tobias'tan kaçmak birkaç yıl önce Denver'da katıldığım eğitim kampından daha zor olmuştu. Ayrıca dün gece de bok gibi uyumuş, Tobias nihayet eve gelene kadar dönüp durmuştum. Uykusuz saatlerimin çoğu Chelsea'yle birlikte olup olmadığını merak etmekle geçti. Lanet olası Chelsea. Bu beni uzun, çok uzun bir süre kum kâğıdı gibi ovacaktı.

Tanrı'ya şükür, kardeşinin evindeydi.

O kadar stresten sonra sekize kadar uyumam gerekirdi. Oysa saatlerdir burada yatıyor ve Tobias'ın daha önce söylediği sözleri tekrarlıyordum.

Sadece mutlu olmamı istiyordu.

Mutlu muydum? Son zamanlarda kendime bu soruyu sormamıştım. Belki de cevaptan korktuğum içindir.

Çoğunlukla mutluydum. İşimde mutluydum. Neredeyse her gün işimi seviyordum. Elbette, özel hayatım biraz sıkıcıydı. Çok sık taşınyordum.

en iyi arkadaşlara sahip olmak. Ama Elena bunun için vardı. Tamam, *en iyi* arkadaş olmak için yeterince ortak noktamız yoktu. Birbirinden bağımsız kişiliklerimiz sık sık çatışırdı ama ben kardeşimi severdim.

En yakın arkadaşım Tobias'tı. Ve o benim mutlu olmamı istiyordu.

"Peki, uyuyamadığım ve hepsi onun suçu olduğu için mutlu mu?" Bir dirseğimi yatağa sıkıştırdım ve kendimi yukarı ittim. "Ugh."

Belki beni öpmeyi bırakırsa, biraz uyuyabilirim.

Zihnim dönüyordu ve bedenim kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gergindi. Ve lanet olsun, bunların hepsi Tobias'ın suçuydu.

Beni tahrik olmuş, kıpır kıpır, hormonlu bir karmaşa haline getirmişti.

Yorganı bacaklarımdan sıyırdım ve yataktan çıktım. Yatak odasından çıkıp koridordan kanepeye doğru yürürken serin hava kollarımın ve bacaklarımdan tüylerini diken diken etti. Belki bir Hallmark filmi beni rüya alemine sürükleyebilirdi.

Ama mutfağa ulaştığımda, yolum yatak odasına doğru saptı. Kapısının altından gelen yumuşak beyaz ışıltıya doğru.

Nefesimi tuttum, kulağımı çerçeveye dayayabileceğim kadar yaklaştım. Hışırdayan çarşafların ve sessiz hışırtıların sesi dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Sanırım uyumayan tek kişi ben değildim.

Konuşabilirdik. İkimiz de uyanıksak neden yarına kadar bekleyelim? Ben de parmaklarımı kapıya vurdum ve tokmağı çevirdim.

İçeri girdiğimde Tobias daha dik oturdu. Komodinin lambası açıktı ve parmaklarının arasından bir kitap sarkıyordu. Göğsü çıplaktı, tüm o görkemli kasları sergileniyordu. Saçları garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu.

Hayal dünyamdaki gibi görünüyordu.

"Beni öptün ve şimdi uyuyamıyorum."

Kitabı bir kenara fırlattı, yatağının ayak ucuna geldiğimde bakışları her adımımı takip ediyordu.

Doğruca lambaya gittim, odayı karanlığa boğmak için düğmeyi çevirdim. Sonra elim göğsünün ortasını, vücudunun çeliğine karşı günah gibi hissettiren kaba saçların tozunu buldu. Hafif bir itmeyle omuzları yastıklara doğru gevşedi.

Tobias'ın elleri kalçalarımın geldi ve uyku şortumun taraklı eteklerini sıyırdı. "Eva."

"Beni öptün ve şimdi uyuyamıyorum," diye tekrarladım, kucağına oturarak. Göbeğim çarşafın altında büyüyen uyarılmaya karşı sallandı. "Beni tekrar öp. Lütfen."

Ağzımı yakalamak için hamle yaptı. Soru sormadan. Tereddüt yok. Ön sevişme yok. Tobias beni ciğerlerindeki havaymışım, hayatta kalmasının sebebiymişim gibi öptü. Elleri üstümün kenarlarını kaldırırken dili benimkine çarpıyordu.

Pamuğu yumruklarında sıkı, daha da yukarı kaldırdı, ağzını sadece kısa bir an için ayırarak atleti başımın üzerinde çırpı. Sonra elleri göğüslerimi buldu ve Tanrım, ellerini çok iyi kullanıyordu.

Hacamat. Sıkma. Yuvarlıyordu. Meme uçlarım onun kişisel enstrümanlarıydı ve onları bir senfoni gibi çalıyordu.

Kalçalarım ona karşı yuvarlandı, sürtündü ve sürtündü. Yüzünü kendime doğru tuttum, gür sakalları avuçlarıma hafifçe sürtünüyordu. Göbeğimdeki zonklama çiçek açtı. "Becer beni, Tobias."

Dudaklarıma karşı hırladı. Sonra hızlı bir hareketle beni sırtüstü çevirdi ve dizlerimi birbirinden ayırdı. Becerikli parmakları şortumun altından kayarak külotumu kenara çekti ve parlayan kıvrımlarımı okşadı.

"Evet," diye tısladım nabzıma yapışıp emerken. "Daha fazla."

Çarşafları tekmeleyip itti ve elim omurgasında gezinirken deriden başka bir şey bulamadım. Tobias üniversitede çıplak yatmamıştı ama sakal gibi bu değişikliği de memnuniyetle kabul ederdim.

Bir parmak göbeğime doğru kayarak ağrıya doğru kıvrıldı. Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"İçeri." Aramıza uzandım, şaftını yumrukladım. Kadife ve demir. Sıcak ve sert. "İçeri gel." "Henüz değil."

"Tobias-"

"Henüz değil. Henüz değil." Her kelime parmağının daldırılmasıyla vurgulanıyordu. "Aminı böyle hissetmek istiyorum. Sonra dilimle. Sonra sana sikimi vereceğim."

Sözünü tuttu, şortumu ve külotumu yırtmadan önce eliyle beni çılgına çevirdi. Sonra o görkemli sakalını iç uyluklarımın hassas etine sürttü.

Mırıldandım, damarlarımda bir ürperti dolaşırken gözlerim kapandı. Elim onun ipeksi, siyah saçlarını buldu. Parmak uçlarım saç tellerine dolanırken, o da bu kez klitorisime karşı o dil hareketini yaptı.

"Tobias." Ağzı lezzetli işkencesine devam ederken adını tekrar tekrar inledim. Bir yalama. Bir kıştırma. Bir emme. Ben tepeden tırnağa titreyene kadar ziyafet çekerken nefesim kesik kesik geliyordu.

Sırtım yataktan kalktı, kalçalarımı yerinde tutarken kıvranıyordum. Göz kamaştırıcı bir serbest bırakmaya saniyeler kalmıştı, sadece bir yalama daha, ortadan kaybolduğunda.

Dizlerinin üzerinde bana doğru eğildi. Pencereden süzülen ay ışığı vücuduna ışık ve gölge düşürüyordu. Pazularının kesimi. Göğsünün tepeleri ve vadileri. Karnındaki dalgalanmalar.

Tobias muhteşemdi. O benimdi.

Gitmesine izin verdiğimde bile o hep benim olmuştu.

Elimi onunkine uzattım. Onu aldı, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve başının üzerine kaldırdı. Sonra dudakları dudaklarıma çarptı,

ve hızlı bir hamleyle derinlere indi.

Boğazına doğru inledim. Vuruşlarının altında titriyordum. İtiş üstüne itiş, düşmekten başka yapacak bir şeyim kalmayana kadar beni tutsak etti. Onun etrafında kenetlenirken orgazm vücudumu dalgalar halinde sarstı.

"Siktir, bebeğim." Dişlerini sıktı, ritmi hiç yavaşlamadı, ben artçı şokları atlatırken ve yıldızların gözlerimin arkasından kaybolmasına izin verirken.

Tenin birbirine çarpma sesi, ağır nefesler ve hızla çarpan kalpler odada yankılandı. Sonra şaha kalktı, dizlerimi tuttu ve boşalırken beni kendine doğru çekti, içime kükreyerek boşaldı.

Çözüldü. Tamamen. Benim için.

Tobias nefes nefese kaldı, nefesini toparlamak için birkaç dakika bekledi. Sonra yanağımı öpmek için eğilmeden önce bir elini ağzına götürdü. "Vay be. Bu her zaman daha iyiydi. Her seferinde."

"Biliyorum," diye fısıldadım, dudaklarını öpmek için yükseldim.

Kimse Tobias'la kıyaslanamazdı. Belki de bu yüzden başka bir erkek istememiştim. Ruhumda zaten en iyisine sahip olduğumu bilmek için deneyime ihtiyacım yoktu.

Yer değiştirdi ve bağlantımızı kopardı, sonra sırtımı göğsüne yasladı.

"Odama dönebilirim," dedim, gitmeme izin vermeyeceğini umarak.

Kalmamı isteyeceğini umarak.

Ama bunu dile getirmedi. Hiç söylemedi. Bunun yerine beni daha sıkı tuttu ve battaniyeleri çıplak bedenlerimizin üzerinde sürükledi. "İyi geceler, Eva."

Gözlerimi kapattım. "İyi geceler, Tobias."

"TAK, TAK." Babamın kapısına vurdum ve dairesine baktım.

Televizyonun kısık sesi horultularını bastırmak için elinden geleni yaparken, koltuğunda uyuyordu.

Kapıyı arkamdan hafifçe kapattım ve sessizce odaya girip kanepeye oturdum.

Babam dinlenmeyi hak ediyordu. Yılbaşı gecesi kuşluk uykusunu hak ediyordu. Ve benim işim sayesinde bunu yapabiliyordu.

Ben de telefonumu çıkardım ve beklerken bir trivia oyunu oynadım. Ya da bilgi oyunu oynamaya çalıştım. Çoğunlukla dün gece Tobias'la olanları düşündüm.

Bu sabah pek konuşmamıştık. Önce ben uyanmıştım, onun yatağından çıkıp duşa gitmiştim. Daha sonra onu mutfakta bulduğumda, o gün için bir kot pantolon ve lacivert bir fanila giymişti.

Ofiste yapması gereken işler vardı ama akşam yemeğine kadar evde olacağına söz vermişti. Sonra da gece yarısına kadar uyanık kalabileceğimi varsayarak Yeni Yıl'ı kutlayacaktık.

Havai fişekleri gördüğümde emin olacağına dair bir his vardı içimde.

Bir saat sonra babamın horlaması kesildi ve gözleri açıldı.

"Merhaba baba." Gülümsedim.

"Eva." Gözlerini iki kez kırptırdı, sonra daha dik oturmak için sandalyenin düğmesine bastı. "Özür dilerim. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil. Takılmak benim için sorun değil."

Gülümsedi, son üç yıldır alıştığım çarpık gülümsemesiyle. "Son gün mü?"

"Evet." Başımı salladım. "Son gün."

"Seni özleyeceğimden eminim. Bu kadar uzun süre burada olman beni şımarttı. Elena'yı gördün mü?"

"Dün gittim. Ben de seni özleyeceğim." Ona haberlerim olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Bir bebeğim olacağını. Ama haber boğazımda düğümlendi.

Babam pratik bir adamdı. Bize programları ve rutini sevmeyi öğretmişti. Çocukken mutfak takviminde annemin tüm seyahat tarihleri işaretliydi, böylece nereye gittiğini ve ne zaman evde olacağını bilirdik.

Bebek hakkında sorular sorardı. Tobias ve benim ebeveynlikle nasıl başa çıkacağımız ve işimi yapmaya devam edip etmeyeceğim hakkında.

Eğer ona bir dizi *bilmem ne* verecek olsaydım, önce biraz yiyecek alsak iyi olurdu.

"Öğle yemeği yemeye gidebiliriz diye düşünüyordum," dedim.

"Elbette." Bastonuna uzandı, ayağa kalktı ve dengesini sağlamak için bir an bekledi.

Şehirde daha önce gitmediğim bir kafede karar kıldık. Bir kabinde yerimizi aldık, çorba ve sandviç sipariş ettik, ardından yemeklerimizi beklerken sularımızı yudumladık.

Babam peçetesiyle oynarken, "Demek yine gidiyorsun," dedi.

"Evet." Montana'dan ayrılmak her zaman zor olmuştur ama bugün tatlıdan çok acı vardı.

"Eve ne zaman ziyarete gidebileceğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Henüz emin değilim. Belki bir ya da iki ay içinde? Oraya vardığımda ve inşaatı tamamladığımda daha iyi bir fikrim olacak."

"Peki bu sefer ne inşa ediyorsun?" "Bir sipariş karşılama merkezi."

"Ah." Başını salladı. "Büyük mü?"

"Çoğu kadar büyük değil. Lojistik biraz zor oldu. Müşteriler de biraz özel. Ama ben meydan okumaya hazırım."

"Tabii ki öylesin." Sırıttı. "Benim kızım asla meydan okumaktan geri durmaz."

Bu yüzden mi gidiyordum? Geri adım atmayacak kadar inatçı olduğum için mi? Yoksa işi gerçekten sevdiğim için mi?

"Sana annem hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Evet. Devam et." Başını salladı ama omuzlarında bir gerginlik vardı. Annem konuşmaya dahil olduğunda hayatım boyunca gördüğüm bir gerginlik.

"Sence ben de onun gibi miyim?" Yıllardır sormak istediğim ama bir türlü cesaret edemediğim bir soruydu bu.

"Seyahati mi
kastediyorsun?" Başımı
salladım. "Evet."

"Hayır." Kıkırdadı. "Hem de hiç."

"Gerçekten mi?" Çünkü aynaya baktığımda benzerlikleri gördüm.

"Eva, annen hayatından kaçmak için seyahat etti. Belki de benim yüzümdendi. Biz hiç arkadaş olmadık. Sanırım eve geldiğinde kendi evine değil, benim evime gideceğini erkenden öğrendi. Konuşmazdık. Gülmedik. Sadece bir arada yaşadık. Ve kayıtsızlığımızın bedelini sizin ödemenizden nefret ediyorum."

Kalbim burkuldu, bizim için değil, onlar için. En iyi arkadaşına aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Saf sihir.

"Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama sen iki yaşındayken boşanmayı konuşmuştuk," dedi. "Michelle en azından eve, senin ve Elena'nın yanına gelemese onu tamamen unutacağından endişeleniyordu. Bu yüzden bir anlaşma yaptık. Sen mezun olana kadar bu işi sürdürmeye karar verdik."

"Bu kolay olmamıştır," dedim.

"Annene karşı bastırılmış çok fazla kızgınlığım var. Kolay değildi ve sanırım... Bence evde olmak için daha çok çabalayabilirdi. Hayatlarınızın bir parçası olmak için. Bunun yerine, her yolculuğa

ona ver. Başlanmaya benzeyen her şeyden kaçtı."

"Yaptığım şey bu değil mi?" Sesime suçluluk duygusu karıştı.

"Yakınından bile geçmiyor." Sağlam kolunu masanın üzerine uzattı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Koşuyorsun, koşuyorsun ve koşuyorsun. Önüne atılan her görevi alıp geri dönüşüm kutusuna atılacak boş bir gazoz kutusu gibi eziyorsun. Ama durmaya hazır olduğunda duruyorsun."

Durmaya hazır mıydım? Geliyordu. Her hamlede daha fazla yorulduğumu hissediyordum.

"Annem birkaç gün önce buradaydı," diye itiraf ettim. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Beni görmeye geldi."

"Ne? Öyle mi yaptı? Görüşmeye devam ettiğinizi bilmiyordum."

"Pek sık değil. Ama şehre geldiğinde uğrar. Senin hakkında konuşuruz. Elena hakkında konuşuruz. Seninle ilgili detayları öğreniyor, tıpkı sen gençken yaptığı gibi. Sonra da yoluna gider."

Tanıdıklar. Annem hayatını böyle yaşadı, tanıdıklarla.

Bana hüznölü bir gülümseme verdi. "Uzun bir süre Michelle'in bizi sevmesini diledim. Beni sevmesini. Ama yıllar önce bir şeyi fark ettim. O derin sevmek için yaratılmamış. Bu onun yapısında yok. Ama senin yapında var."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ağlamamak için elimden geleni yaptım. "Umarım haklısındır."

"Oh, haklıyım." Kaşığını eline aldı. "Tobias nasıl?"

Başımı salladım ve kuru bir kahkaha attım. *İyi oynadın baba.* "O iyi. Aslında sana söylemem gereken önemli bir şey var."

"Siz ikiniz tekrar bir araya mı geliyorsunuz?" Yüzünde böyle bir umut görmek acı vericiydi. Babam Tobias'ı hep sevmişti.

"Hayır, değiliz. Ama bir bebeğimiz mi olacak?"

Babam göz kırptı. Muhtemelen bunu bir soru gibi söylediğim için. Kaşığı elinden kayarken masaya çarptı.

"Hamileyim." *Eeek*. "Sürpriz."

Tobias'ın evine döndüğümde kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Beklendiği gibi, babam sorular konusunda utangaç davranmadı. Ayrıca, *henüz emin olmadığımı* ve eninde *sonunda anlayacağımızı* söylemenin bir bebek söz konusu olduğunda gerçek cevaplar olmadığını söylemekten de *çekinmemişti*.

Garaja değil, araba yoluna park ettim ve açacağı vizörden çıkardım. Araba benim değildi, sadece kiralıktı. Taşınma şirketinden biri yarın onu havaalanının otoparkından alacaktı ve Tobias'ın garaj kumandasını unutmak istemedim.

Ayakkabılarımı paspasa vurarak içeri girdiğimde kar beyaz bir toz gibi yağıyordu. Ev Tobias'ın kolonyası gibi kokuyordu. Bir nefes aldım ve omuzlarım çöktü.

O kokuyu özleyecektim. Ev gibiydi. Yarına kadar.

Sayısız kez yaptığım gibi, bavulumu hazırladım ve seyahat için hazırladım. Pasaportumun ve Kindle'ıma indirdiğim bir kitabın yanımda olduğundan emin oldum. Uçuşum için check-in yaptırdım ve vize belgelerimin yanımda olduğundan emin oldum. Sonra oturma odasına çekildim ve pencereye en yakın koltuğa kıvrıldım.

Kar şimdi daha yoğun yağıyordu. Bahçe pürüzsüz beyaz tümseklerden oluşan bir battaniyeye dönüşmüştü. Yapraksız ağaçların ötesinde, Tobias'ın arazisinin diğer tarafında bir tepe vardı. Büyük bir tepe değildi ama böyle bir günde bir çocuğun kızakla kaymasına yetecek kadardı.

Burası çok huzurluydu. Bunu bugüne kadar nasıl fark etmemiştim? Şehir gürültüsünü özlemedim. Trafiki ya da toplu taşıma araçlarını özlemedim.

portasyon. Kalabalık kaldırımları ya da gürültülü komşuları özlemedim. Tobias sadece bir ev değil, bir sığınak inşa etmişti. Onun inzivası.

Yıllar önce, bu ev bir peçete taslağıydı. Muhtemelen çizdiği geceyi hatırladığımı fark etmemiştir.

Benim dairemdeydik, sadece ikimiz, Çin yemeği yiyorduk. Önce mavi kalemle bir kutunun üzerini karalamış, sonra da ciddileşip bir peçete çıkarmıştı. Dört yatak odası. Bir ofis. Yüksek tavanlı ve büyük bir mutfak olan açık bir konsept. Şehrin dışında, dağların engelsiz manzarasını görebileceği bir yerde yaşamak istemiştir. Gün doğumu ve gün batımını yakalayabilmek için çok sayıda pencere istemiştir.

Hayalindeki evi ilk benim duymuş olmamı sevdim. O hayali gerçekleştirmesini sevdim.

Sandalyenin minderlerine iyice sokulup ayaklarımı koltuğun içine doğru kıvırdım. Siyah saçlı ve mavi gözlü küçük bir kızın bahçede kardan melekler yaparken kıkırdadığını hayal ettim. Ya da kardan adam yapmak için elinden geleni yapan küçük bir oğlan çocuğu.

"Neden kalmamızı istemedi?" Bir elimi karnımda gezdirerek fısıldadım.

Bebeğin bir cevabı yoktu. Benim de yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

TOBIAS

Eva'yı sandalyede uyurken buldum. Dudakları hafifçe ayrılmıştı. Dizlerini sıkıca çekmişti. Bir eli yanağını okşarken diğer eli karnına uzanmıştı.

Dakikalardır burada durmuş, sadece izliyordum. Acı çekiyordum. Çünkü lanet olsun, onu seviyordum.

Onu hep sevdim. Her
zaman da
sevecektim.

Ve yarın, onun gidişini izleyecektim. Kalbimin yeniden kırılması gibiydi.

Bir elimi yüzüme sürdüm, sonra kendimi zorla oturma odasından çıkarıp ofisime çekildim. Sonraki üç saati Eva ve bebekten başka bir şey düşünmemeye çalışarak geçirdim, dışarıda ise kar yağmaya devam ediyordu. Kalbim gibi ağırdı.

"Hey."

Masamdan başımı kaldırdığımda Eva'yı kapı çerçevesine yaslanmış buldum. "Hey."

"Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim." Esnedi. "Döneli çok oldu mu?"

"Birkaç saat."

Bakışları omzumun üzerinden pencerelere doğru kaydı. Evin ışıkları düşen kar tanelerini yakalıyordu ama onların ötesi karanlıktı. "Dışarısı siyah ve beyaz. Umarım yarınki uçuşumu iptal etmezler."

Ben aynı şeyi söyleyemem.

"Aç mısın?" Sandalyemden kalktım.

"Tabii. Yemek yapabilirim."

"Ben yaparım. Bana eşlik et." Elimi sırtına koyarak ona mutfığa kadar eşlik ettim.

Madem gidiyordu, ona dokunabiliyorken dokunabilirdim. Bir dahaki görüşmemizde ellerimi üzerinde istemeyebilirdi. Belki de bir daha hiç istemeyecekti.

Eva adada, taburesinde otururken ben de makarna yemeği yapmaya başladım. "O halde konuşmalıyız."

"Evet." Ocağa kaynaması için bir tencere su koydum. "Muhtemelen kaynatmalıyım."

"Düşünüyordum da-" Telefonunun zil sesi odayı böldü. "Özür dilerim."

Koltuğundan kaydı ve cevap verdi. "Alo?"

Buzdolabından biraz sebze ve sosis çıkardım, o konuşurken çalışıyor ve dinliyordum.

"Kahretsin." İç çekti. "Neyse, en azından yakında orada olacağım. Pazartesi sabahı ilk iş onlarla buluşacağım ve işleri yoluna koyup koyamayacağıma bakacağım. E-postalarını bana ilet. Uçuşumda gözden geçiririm."

Eva onu dinlerken alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak adayı boydan boya arşınladı. Sonra başını salladı. "Görüşürüz o zaman. Hoşça kal."

"Sorun mu var?" Taburesine döndüğünde sordum.

"Arayan patronumdu. Bu projenin müşterileriyle çalışmak pek de kolay değil. Şu anda, inşaatın tamamlanmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumdalar.

istedikleri kadar hızlı hareket edemiyorlar. Önümüzdeki otuz gün içinde gözle görülür bir ilerleme kaydetmezsek avukatlarını getirmekle tehdit eden kötü bir e-posta gönderdiler. Patronum harika bir adam ama bu tür e-postalar onu çılgına çeviriyor."

"Hiçbir inşaat müşterinin istediği kadar hızlı gerçekleşmez."

"Doğru. Ama iyi olacak. Oraya gittiğimde, bir yakınlık kurduğumda ve biraz ilerleme gördüklerinde, onları kazanacağız."

Onları kazanacaktı. "Bundan hiç şüphem yok."

Eva meydan okumayı severdi. Üniversitede bir dönem, normalden daha fazla ders ekleyerek yirmi üç kredilik derse kaydolmuştu. Çok çalışmıştı ama başarısız olmamak için kararlıydı. Hepsinde başarılı olmuştu.

"En sevdiğiniz proje hangisiydi?" diye sordum. "Muhtemelen Phoenix'teki."

O bana en sevdiği görevler hakkında hikâyeler anlatırken ben yemeğimizi hazırlamaya odaklandım. Sonra ona bir tabak uzattım, yanında yerimi aldım ve kadeh kaldırmak için köpüklü üzüm suyu bardağımı kaldırdım.

"Şeref."

Kadehini benimkine tokuşturdu. "Şeref."

"Binalarınız hakkında konuşmanızı duymak çok ilginç," dedim yemek yerken. "Sen onları müşteriler ya da ustabaşılar yüzünden seviyorsun. Ben ise benimkileri gerçek yapıları nedeniyle seviyorum."

"Yani sıkıcı, kutu gibi binalarda sevilecek pek bir şey yok. Bu yüzden evet, genellikle öne çıkanlar insanları sevdiğim içindir."

"Onlarla iletişim halinde misiniz?"

"Pek sayılmaz. Ayrıldıktan sonra zor oluyor. Arkadaşlarımla gerçekten buluştuğum zaman, genellikle gitmek üzere olduğum zamana yakın oluyor. Birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"Özür dilerim."

Omuz silkti, çatalını pennesinin içinde döndürdü. "Yalnız kalabiliyorsun. Tek şikayetim bu. Kendimi bir adadaymışım gibi hissettiğim günler oluyor. Ama sonra evi arayıp Elena ya da babamla konuşuyorum ve onlara her zaman sahip olacağımı hatırlıyorum."

"Ve ben. Bana sahip olacaksın."

Gözleri yumuşadı. "Teşekkür ederim."

"Yani ... aramadan önce bir şey söyleyecektiniz."

"Oh, sadece düşünüyordum. Belki Londra'ya gelmen için uzun bir hafta sonu seçebiliriz. Eğer kaçabilirsen. Oraya gittiğimde bir doktor bulacağım. Yolculuğu bir randevuya denk getirebiliriz." "Evet."

Bu tamamen mantıklı bir fikirdi. Tamamen mantıklı. Ama beni gerdi ve parmaklarım çatalımı çok fazla kavradı.

Sıkı.

"Ve sonra buraya gelebilirim. Seyahat etmem için hala bir sorun yokken birkaç seyahat yapabilirim."

Ta ki hiçbir doktor uçağa binmesine izin vermeyene ve dünyanın öbür ucunda olana kadar. Ne zaman doğuma gireceğini kim bilebilirdi? Onu hastaneye kim götürecek? Çok ağır bir şey kaldırmadığından emin olmak için kim orada olacaktı?

Metali bükmeden önce çatalı bıraktım ve elimi adanın üzerinde yumruk yaptım. "Ama bebeği doğurmak için burada olacaksın. Projenizin altı ila sekiz ay süreceğini söylemişsiniz, değil mi?"

"Um, belki? Proje daha uzun sürebilir."

"Ne?" Kırptım. Bu da nereden çıkmıştı? Neden bu hafta başında bundan bahsetmemişti?

"Bir yıla kadar sürebilir."

Gözlerimi kırptım. "Bir yıl mı?"

Doğuma girdiğinde ne olacaktı? Ya çok hızlı olduysa ve zamanında yetişemediysem?

Taburemi ittim, adanın etrafında dolaşırken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Yan yana oturmak işe yaramıyordu. Yüzüne bakmam ve doğru anladığımdan emin olmam gerekiyordu. "Yani bebeği Londra'da doğuracaksın."

"Zamanlama göz önüne alındığında, muhtemelen. Evet. Doktorumun üçüncü üç aylık dönemimde Montana'ya uçmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

"Sonra ne olacak? Doğum izni mi?"

"Projeye bağlı. Patronumla konuşmam gerekecek. O zamana kadar yardım etmesi için birini göndermek isteyebilir. Ama iyi gidiyorsa, o zaman sadece evden çalışabilirim. Ara sıra saha ziyaretleri yaparım."

"Bu bir seçenek mi? Bu işi yapacak başka birini bulmak?" Daha dik oturdu. "Olabilir. Sormamayı tercih ederim."

"Sana Montana'ya yakın bir iş bulmaya ne dersin?"

"Tekrar söylüyorum, sormamayı tercih ederim. Bu Londra projesini yapmak istiyorum."

"Patronunuzdan sizi Amerika'da bir işe atamasını istemeyeceksiniz. Ama benden gidip gelmemi isteyeceksin, umarım çocuğumun doğumu için orada olabileceğim kadar önceden haber verirsin. Sonra ne olacak? Yeni bir görev mi alacaksın? Toplanıp başka bir yere mi gideceksin?"

"Bilmiyorum." Taburesinden kalktı, adanın bir tarafında volta atarken ben de karşı tarafta aynı şeyi yaptım. "Bilmiyorum. Tamam mı? Bir insan yetiştirdiğim gerçeğini yeni yeni kavırıyorum. Onu nasıl yetiştireceğimi henüz tam olarak çözemedim."

"Yapamazsın."

Nefesi kesildi, ayakları durdu. "Ne?"

"Çocuğumuz için istediğin hayat bu olamaz. Her yere seyahat etmek. Okuldan okula zıplamak." "Öyle olmayabilir." "O zaman işi bırakacak mısın?"

"Bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Cevapları bugün almak zorunda mıyım?"

"Hayır, ama lanet olası bir yönlendirme iyi olurdu. Ne düşündüğünü bilmek zorundayım. Neyi feda edeceğini bilmeliyim. Annen gibi olmayacağını bilmeliyim." Konuştuğum anda tekrar fark ettim. *Hay sikeyim.*

Eva'nın nefesi kesildi. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Neden tüm konuşmalarımız benim fedakârlıklarım hakkında oldu? Peki ya sen?"

"Ben mi?" Göğsümü işaret ettim. "Düzenli bir işim var. Babamın şirketini devralıyorum. Bir evim var. Lanet olası bir adresim. Gerçekten bunlardan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? İkimiz de bu çocuğun büyümesi için en doğru yerin burası olduğunu biliyoruz. Benimle birlikte."

Eva'nın gözleri büyüdü. Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Mantıklı. Eğer işine devam edersen, bebek de burada yaşamalı."

Odadaki hava hareketsizleşti. Tek ses, hızla atan kalbimdi. Eva bana baktı ve en büyük korkum canlandı.

Orada oldu hiçbir şey ama küçümseme içinde onu

Gözler. Hiçbir şey. ama kızgınlık.

Benden nefret ederdi.

Ve eğer kalbimde ilk seferinde kırmadığı bir parça kaldıysa, o anda paramparça oldu.

Ama onu suçlayamazdım bile. Bu seferki benimdi.

"Bir ültimatom," diye fısıldadı, gözleri dolmuştu. "Bana ültimatom verdiğine inanamıyorum. Daha önce ne diledim biliyor musun? Kalmamı istemeni."

Kalbim durdu.

"Ama sen yapmadın. Daha önce yapmadın. Ne de şimdi. Benden hiç kalmamı istemedin." Ve ses tonuna bakılırsa artık çok geçti.

"Lanet kalbimi kırdın."

"O zaman sanırım bu gece ödeşdik." Sertçe yutkundu. "Mutlu yıllar, Tobias."

Çarparak açtığı kapının sesi evin içinde yankılandı. Donup kalmıştım, acıdan hareketsiz kalmıştım.

Benden nefret ederdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece kendimden nefret ettim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

EVA

GÖZLERİM şişkin ve altlarındaki halkalar maviydi. Lekeli yanaklar ve soluk dudaklar benim için iyi bir görünüm değildi. Yeni yıla tam olarak böyle başlamayı ummuyordum, gece yarısı boyunca ağlıyor ve zar zor uyuyordum. Ama en azından uçakta kestirebilirdim.

Bileğime bir saç bağı doladım, sonra aynaya son bir kez baktım. Evet, bok gibi görünüyordum. En son yıllar önce bu kadar berbat görünmüştüm. New York'a taşındıktan sonra haftalarca bu suratla dolaşmıştım.

Sanki kalp acısı o kadar büyüktü ki yanımda kalamazdı. Tenimi beyazlattı. Yanaklarımı çukurlaştırdı. Omuzlarıma bir tuğla yığını gibi oturdu.

Tobias'ın ultiyatomu zihnimde çınladı. Düzgün görmemi zorlaştırıyordu çünkü en kötü kısmı

O haklıydı.

Hayatımın değişmek zorunda kalmayacağına dair aptalca bir umuda tutunuyordum. Ama hayatımla ilgili hiçbir şey normal değildi. Bir bebeği yanımda şehirden şehre sürükleyemezdim. Hem işime devam edip hem de anne olamazdım.

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Bir haftadır biliyordum.

Yine de dün gece, tüm o sözlerden sonra bile kalmamı istememişti. Bebeği istiyordu. Sadece beni değil.

Burnumdaki sızıyı burnuma çekerek yanaklarımı temizledim. Sonra omurgamı çelikleştirdim, ceketimi giydim ve bavulumu topladım. Hayır, sonsuza kadar çalışamazdım, en azından aynı kapasitede. Ama bugün bırakmayacaktım. Yarın da bırakmayacaktım.

Londra'ya gidecektim, karımın kaybının yasını tutmak için kendime zaman tanıyacaktım, sonra da bir çıkış planı hazırlayacaktım. Özgeçmişimi güncelleme zamanı gelmişti.

Bavulum arkamda sürüklenirken, sırt çantamın askısını omzuma doladım ve Tobias'ın misafir odasını geride bıraktım. Orayı bebeğin çocuk odasına mı dönüştürecek?

Koridorda yürürken duygularımın açığa çıkmasını engellemek için çenemi sıktım.

Mutfakta beni kahve kokusu karşıladı. Tobias lavabonun başında durmuş, arka bahçeye bakan pencereden dışarı bakarken sırtı bana dönüktü.

Oraya bir salıncak seti koyar mıydı? Ya da belki bir oyun evi? Benim rekabet etme şansım olmasın diye bu evi bir çocuk cenneti haline getirir miydi?

Tobias döndü, gözleri çantalarımaya kayd. "Y ü k l e m e n e yardım edeyim."

"Yapabilirim." Çenemi kaldırdım. "Bu hafta burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Yatağı soydum. Havlular çamaşır sepetinde."

Başını salladı. "Minnettarım."

Ön kapıya doğru attığım her adımda kalbim üç kez çarpıyordu. Kapının tokmağını çevirdim ama daha dışarı adımımı atmadan bavulum elimden çekiltilerek kurtarıldı.

Tobias orada duruyordu, o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. İçime çektim, uzun bir süre tuttum, sonra nefes verdim.

Ben soğuğa doğru yürürken o da arkamdan geliyordu, temiz kaldırımından geçerken nefesim beyaz bir bulut gibi dalgalanıyordu. Ben duştayken küremiş olmalıydı. Arabamdaki karları da temizlemişti.

Bagajın düğmesine bastım ve bavulumu yükleyebilmesi için kenara çekildim. Sonra sırt çantamı fırlattım ve onun bakışlarıyla karşılaştım.

O mavi gözler safir gibiydi, sabah güneşinde parlıyordu. Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Ara beni."

"Yapacağım."

Beni, koyu halkaları ve donuk tenimi inceledi, alnı kıpır kıpırdı. "Eva, ben-"

"Yapma." Sesim titredi. "Lütfen yapma. Gitmem gerek."

Ve ben de pamuk ipliğine bağlıydım. Onunla kavga edemezdim, bir daha olmaz.

"Pekâlâ." Ben yanından geçip aceleyle şoför kapısına doğru ilerlerken o da yolumdan çekildi, böylece birbirimize değmeyecektik.

İçeri kaydım, koltuğun soğuğu kot pantolonumdan sızıyordu.

Tobias ellerini tavana dayadı ve ben anahtarı kontağa sokarken eğildi. "Özür dilerim. Ne olursa olsun, dün gece söylediklerim için özür dilerim."

Gözyaşları tehdit ediyordu, bu yüzden sadece başımı salladım ve anahtarı çevirdim. "Güle güle, Tobias."

Elleri iki yanına düştü ve uzaklaştı. "Hoşça kal Eva." Acınası bir veda daha.

Garaj yolundan geri geri çıkarken ona bakmama izin vermedim. Lastiklerim onun şeridindeki taze karın üzerinde çtırdarken dikiz aynasına bakmama izin vermedim. Vedalaşırken yüzünde pişmanlık olduğunu düşünmeme izin vermedim.

Bu hafta, o aptal şarkıdan dün geceki kavgaya kadar tam bir karmaşa içinde geçti.

Boş dairemde kalmalıydım. Sınırları korumalıydık. Birlikte yatağa atlamamız için çok fazla zaman geçmişti. Beni herkesten daha iyi tanıyor olabilirdi ama bu üniversitedeki genç kadın olduğum anlamına gelmiyordu.

Birbirimizden uzaklaşmıştık. Farklı insanlar olmuştuk.

Ve şimdi, ebeveyn olmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Havaalanına giden kilometreler bir bulanıklık içinde geçti. Dikkatim dağılmıştı ama bu kadar sık hareket etmenin ve seyahat etmenin bir de iyi tarafı vardı. Havaalanında mekanik bir kolaylıkla manevra yaptım, bagajımı kontrol ettim ve güvenlikten geçtim. Kapının dışındaki koltukların çoğu doluydu ama ben pencere kenarında boş bir koltuk buldum.

Karşımda oturan yaşlı bir çift vardı. Kadının bakışlarıyla karşılaştım ve bakışları o kadar acıma doluydu ki irkildim. Tamam, belki de boktan daha kötü görünüyordum. Uçuş görevlileri muhtemelen iyi olup o l m a d ı ğ ı m ı soracaktı.

Kadına zorla gülümsedim, sonra koltukta yana doğru döndüm ve bacaklarımı göğsüme doğru katlayarak dışarı baktım.

Yer ekibi bavulları taşıma bandına yüklemekle meşguldü. Neon yelekli bir adam iki turuncu değnek sallıyordu. Annem bize yıllar önce pilotların pist çizgilerini ve işaretlerini nasıl yönlendirdiğini öğretmişti.

Bugün hangi havaalanına uçacaktı? Bu havaalanına gelirken hiç üzgün hissetti mi? Çünkü ben üzüldüm. Her seferinde.

Gözyaşlarım dökülmeye başlarken gözlerimi camdan ayırmadan işçilere baktım.

Bu çok tanıdık geliyordu. Tıpkı New York'a gittiğim gün gibiydi.

Yine mavi, vinil bir sandalyedeydim. Bozeman havaalanında yine ağlıyordum. Kalbi konfetiye dönüşmüş bir Boeing 737'ye bakıyordum.

Elim karnımı buldu. Sıkıca bastırıp gözlerimi kapattım.

Büyük bir hata mı yapıyordum? Bu karardan pişmanlık duyacak mıydım?

New York'tan önce aklımda en ufak bir tereddüt yoktu. Evet, Tobias için yıkılmış ve kırılmıştım ama kapı görevlisi sıramı söylediğinde dik durdum, yüzümü kuruladım ve gökyüzü köprüsünden aşağı yürüdüm.

Bugünkü şüpheler felç ediciydi. Adım okunduğunda bile beni koltuğuma mıhladılar. Uçak pistte taksi yaparken bile.

Bensiz uçarken bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Elimdeki kalem ikiye ayrıldı. Bu sabahki üçüncü kırılmaydı. Çizimimdeki grafit çizgisi onu kullanılamaz hale getirdi, ben de onu yumruk yaparak buruşturdum ve çöpe doğru fırlattım.

"Lanet olsun." Sandalyemden kalktım ve ofisten hışım ile çıktım. Çalışmanın ne anlamı vardı ki? Konsantre olamıyordum ve o kadar gergindim ki bunun bedelini ofis malzemelerim ödüyordu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Eva gideli iki saat olmuştu. Muhtemelen havaalanındaydı, uçağına binmek üzereydi. O iyi miydi? Bu sabah yorgun, kızgın ve ... incinmiş görünüyordu.

Bu yüzden onunla hiç kavga etmek istememiştim. Çünkü bu beni derimden sürünüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Telefonumda onun adını açtım, parmaklarım ona bir mesaj göndermek için klavyenin üzerinde geziniyordu. Ama ne demem gerekiyordu? Özür dilerim mi? Evet, bunu bu sabah denemiştim.

Güvenli seyahat edin.

Yazdım. Sildim.

Özledim seni.

Yazın. Sil.

Kal.

Tip.

Sil.

Artık çok geçti. Kavgamızdan sonra onu kapı dışarı etmiştim. Ayrıca, eğer kalacaksa, bu onun kararı olmalıydı.

Belki de birbirimizi birkaç ay görmeyecek olmamız iyi bir şeydi. Belki o zamana kadar duygularımız o kadar ham olmazdı. Londra'ya yerleşmiş olacaktı ve bu işin ne kadar süreceği konusunda daha iyi bir fikri olabilirdi.

Sadece beklemek zorundayım.

Ellerim yumruk oldu. Aylar mı? İmkânı yok. Sadece bir saat içinde içim dışıma çıkmıştı. Aylarca nasıl dayanabilirdim?

Ev, sığınağım, bu sabah boş gibiydi. Yakında kokusu kaybolacaktı. Oturma odasında otururken nasıl görüldüğünü unutacaktım. Hallmark filmleri için kanepede yanımda olmasını özleyecektim.

Kalbim Londra'ya doğru yola çıktıysa burası gerçekten bir ev miydi?

Merdiven sahanlığındaki ayak sesleri kulağıma çalındı, ardından kapı çalındı. Eva mıydı? Geri mi dönmüştü? Kapıya doğru uçtum ve kırarak açtım.

"Hey." Maddox çenesini kaldırdı.

Omuzlarım düştü. "Merhaba."

"Başka biri olduğumu mu umuyordun?"

"Eva." Ona içeri girmesi için el salladım. "Bu sabah ayrıldı." "Londra'ya mı?" diye sordu ceketinin fermuarını açarak.

"Evet." Ellerimi ceplerime soktum, sonra çıkardım. Avuç içimi yanağımda gezdirdim, sonra saçlarımın arasından geçirdim. Hareket etmezsem patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Ne oldu?"

"Sadece seni kontrol etmeye geldim." Gözlerimi kırptım.

"Neden?"

Maddox kıkırdadı. "Çünkü ben senin kardeşinim. Ve görünüşe göre, tam zamanında geldim. Sakalını böyle ovuşturup duruyorsun.

tıraş konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak."

"Ha? Oh." Elimi çenemden çektim. Cebime girdi ve hemen geri çıktı.

"Konuş benimle." Maddox bir elini omzuma atarak beni oturma odasına doğru çekti. Kendisi kanepenin kenarına otururken beni sandalyeye doğru yönlendirdi. "Bebek hakkında konuştunuz mu?"

"Evet." Ayağa kalkmadan önce tam beş saniye oturdum. "Dün gece kavga ettik. Ona, her yere seyahat ettiği için bebeğin burada benimle yaşaması gerektiğini düşündüğümü söyledim."

Maddox irkildi. "Nasıl gitti?" "İyi değildi."

"Ona Montana'da kalmayı düşünüp düşünmediğini sorduğunuzda ne dedi?"

"Ben, uh, sormadım."

"Ne? Neden olmasın?" Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana baktı. "Çünkü karmaşık bir durum."

Koltuğa daha da yaslandı ve bir kolunu arkalığın üzerine attı. "Karmaşık şeyler için zamanım var."

Uzun bir nefes verdim. "Ben istediğim için kalmasını istemiyorum. Kalmasını istiyorum çünkü kalmak istiyor. Çünkü beni istiyor."

"Bu adil."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde şöminenin etrafında volta attım. Beni istiyor muydu? Belki dünden önce istiyordu? Ama dün geceden sonra ...

"Aradığım kişi o," diye itiraf ettim. "Her zaman öyleydi." "Sence o da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bir kere, evet. Ama sonra ona evlenme teklif ettim ve şey ... biz evli değiliz."

Maddox'un ağzı açık kaldı. "Bekle. Evlenme mi teklif ettin? Ne zaman?"

"Mezuniyet."

"Kimse bana bunu söylemedi."

"Çünkü kimseye söylemedim. Söylediğim ilk kişi sensin. Bu çok aşağılayıcıydı."

"Tahmin edebiliyorum. Ama biz anlardık. Biz de orada olurduk."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Sanırım kimseye söylemememin bir nedeni de Eva'yı korumamdı. Kimsenin ondan nefret etmesini istemiyorum. Özellikle de annemin."

Maddox öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Yani seni tekrar reddedeceğinden endişe ettiğin için kalmasını istemedin."

Burnuma vurdum. "Her şey yoluna girecek. Bir yolunu buluruz. Senin evin için bazı taslaklar üzerinde çalışıyordum. Görmek ister misin?"

"Hayır." Alay etti. "Ev umurumda bile değil. Sen iyi değilsin, Tobias."

Hayır, değildim.

Göğsüm çok daralmıştı. Uzuvarım güçsüzdü. "Ne yapacağımı bilmiyorum.

Onun için orada olmak istiyorum. Bebek için."

"Ona nasıl hissettiğini söylemelisin. Eğer kalmasını istiyorsan, sor. Belki seni şaşırtır."

Belki de yapardı. Dün gece temelde bunu söylemişti, değil mi? Yoksa ben sadece duymak istediklerimi mi duymuştum? Konuşmamız bulanıklaşmaya başlamıştı ve şakaklarımın arkasında giderek artan zonklama da yardımcı olmuyordu.

"Ya yapmazsa?"

"O zaman biliyorsun," dedi. "Gitmesine izin verebilirsin."

Eva'nın gitmesine izin verecek miydim? "Şu anda boku yemiş durumdayım.

Londra'ya gidiyor." "Ve?"

Ona yandan bir bakış attım. "Ve, ne? Ben burada çalışıyorum. Evim burada. Programıma ara verdiğimde bir gezi falan planlayacağım."

"Ya da bugün gidebilirsin." Maddox ayağa kalktı ve sehpayı yuvarlayarak önümde durdu. "Önce aile, Tobias. Bu kavramla mücadele etmiş bir adam olarak söylüyorum. Başka bir şey yaparsan pişman olursun."

"Ailemi seçiyorum. Anne. Babamı. Heath. Şimdi eve taşınıyorsun."

"Biz her zaman aileden olacağız. Ama biz *senin* ailen değiliz. Senin ailen. Senin kurduğun. Annemi ve babamı seviyorum. Seni ve Heath'i. Ama *benim* ailem Violet. Ve kızım için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Ailem. Bunu birlikte inşa etmek istediğim tek bir kişi vardı. "Kahretsın."

"Evet."

"Havaalanına gitmem gerek."

"Hadi gidelim." Ceketini askıdan alarak kapıya doğru yürüdü.

Mutfak tezgahından anahtarlarımı ve cüzdanımı almak için koştum, evin içinde çılgınca bir tarama yaptım. Başka neye ihtiyacım vardı? Giysiler? Tuvalet malzemeleri?

Maddox aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Pasaport," diye emretti.

"Tamam." Koşarak gömme dolabımdaki kasaya gittim ve kasanın şifresini girdim.

Kod. Elimde pasaportumla geri kalanları geride bıraktım. Londra'da mağazalar vardı. Aktarma sırasında diş fırçası ve sabun gibi ihtiyaçlarımı karşılayabilirdim.

En azından ceketimin cebine temiz bir don ve çorap koyabileceğimi düşünerek şifonyerin yanından geçtim. En üst çekmeceyi açtım ve donup kaldım. İhtiyacım olan tek bir şey vardı.

Bir yüzük. Belki de onu bunca yıl saklamıştım çünkü içten içe onu Eva'nın parmağına takmak için ikinci bir şans umuyordum.

Üzerime bir palto aldım ve kutuyu kalbime en yakın cebe koydum. Soğuğa adım attığımda Maddox çoktan cipine binmişti. Ben koltuğuma oturur oturmaz garaj yolundan hızla çıkıp yola koyuldu.

"Jetim hangarda," dedi. "Uçuş tarihini biliyor musun? Londra'ya ne zaman inecek?"

"Hayır. Sanırım önce Seattle'a gidecek." Havayolu uygulamaları arasında çılgınca geçiş yaparak seçeneklerimi kontrol ettim. "Bir saat içinde oraya bir uçuş var. Sonra üç saatlik bir aktarma var."

Bugün Seattle'dan Londra'ya sadece iki uçuş vardı. Umarım doğru olanı seçmişimdir. Umarım önce Seattle'a gider, Denver ya da Salt Lake'e değil.

"Pilotum sizi Heathrow'a uçuracak. Sadece yakıt için durmanız gerekecek."

"Ama ona yetişebilirim, Londra'ya giden uçağında olacağım." Bana kızgın olsa bile, aynı uçakta olacaktık. "Havaalanına gittiğimizde ne yapabileceğime bir bakayım."

Başını salladı ve gaz pedalına bastı.

Yükleme alanına park ettik, Maddox çekilmesini umursamadı. Ben bir tezgâhtara koşup bana Londra'ya bir uçak bulması için yalvarırken o da yanımdan ayrılmadı.

Tırnakları uzundu ve yazarken klavyeye çarpıyordu. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Seattle'a giden bir sonraki uçaktasın. Sonra seni Londra aktarmalı uçağa bindireceğim. Bir koltuk kaldı. Ucuz değil."

Ona kredi kartımı uzattım. "Rezerve et."

"Yolda kalırsanız arayın," dedi Maddox. "Sizi alması için pilotumu gönderirim."

"Teşekkürler."

Sırıttı. "Git getir onu."

"Yapacağım." Kalbim hızla çarpıyordu. Bu gerçekleşiyordu. Kadınının peşinden gitmek için her şeyi geride bırakıyordum.

Ve vücudumdaki her hücreyle bunun doğru seçim olduğunu biliyordum.

Kardeşim el sallayarak kapıya doğru ilerlemeye başladı ama fazla uzaklaşmadan onu durdurdum.

"Maddox?"

Döndü. "Evet?" "Evde olmana sevindim."

"Ben de." Bir el daha salladıktan sonra insanların arasından geçerek dışarıda kayboldu.

Görevli bana biletlerimi uzattı ve ben de masadan fırladım, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak güvenliğe doğru ilerledim. Kemerimi çıkardım ve ayakkabılarımı çıkarmak için uğraştım. Sonra önümdeki dört kişi tarayıcıdan salyangoz hızıyla geçerken ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırarak sırada bekledim.

Hadi ama. Kapıma gitmek için acele ediyordum ve ... bekle.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve bu tempo işkence gibiydi. Ama sonunda terminalde ilerliyordum.

Doğru yere doğru gittiğimden emin olmak için vitrinleri taradım. Boş bir oturma alanının yanından geçerken camın önünde sadece bir kişi gördüm. Dışarıya ve pistin karşısına bakarken bacaklarını sandalyeye sıkıştırmıştı. Kırmızı paltosu ince bedenini sarıyordu.

Adımlarım yavaşladı.

O kırmızı paltoyu biliyordum.

"Bu da ne-" Yönümü değiştirdim, doğruca pencereye doğru ilerledim. Bu gerçek miydi? "Eva?"

Sarsıldı, sesime doğru savruldu. Ela gözleri yaşlarla doluydu.

"Tobias?"

"Uçağın saat 10'da sanıyordum."

"Öyleydi." Öfkeyle yanaklarını sildi ve dik oturdu. "Kaçırdım."
Bu yüzden mi ağlıyordu? "Bir saat içinde bir tane daha var." "Oh.
Deneyeceğim-bekle. Bunu nereden biliyorsun? Ne yapıyorsun?
Burada mı?"

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Bir saat içinde Seattle'a
uçuyorum. Sonra da Londra'ya aktarma yapacağım."

"Ne?"

"Uçağını neden kaçırdın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sıkıştım."

Sağ elini kendi elime aldım ve parmaklarımızı birleştirdim. Sonra
başparmağımı onun işaret parmağına vurdum. "Bir. İki. Üç. Dört."

Burnunu çekti. "Başparmak savaşı ilan ediyorum."

"Salla." Başparmaklarımız birbirine değdi. "Kazanan ilk soruyu
sorar."

Karşı koymadı bile ve başparmağım anında onunkini yakaladı.

"Neden sıkıştın?"

"Çünkü büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin değilim."

"Tekrar yap." Bir parmak düellosu daha yaptık, yine benim
kazanmama izin verdi. "Londra'ya gitmek istiyor musun?"

"Hayır. Evet." Gözleri doldu. "Bilmiyorum."

"Seninle gelmeme ne dersin?"

Çenesi titredi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Seninle Londra'ya gelsem gitmek ister miydin?" "Evet.
Ama sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum bebeğim." Elini yüzünü çerçevelemesi için bıraktım.
"Bilmiyorum. Ama bu yolculukla başlayabiliriz. Sonra bir sonrakiyle.
Bildiğim tek şey gitmene izin veremeyeceğim. Eğer bu seninle gelmem
anlamına geliyorsa, o zaman buradayım."

"Tobias, ben-" Başını iki yana salladı. "Ne diyorsun sen?"

"Seni seviyorum."

Bir damla daha gözyaşı. "Ben de seni seviyorum."

Bir iniltiyi yutarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Gözyaşları yüzüme damlamaya devam etti ama ben onu öptükçe gülmeye başladı, ben ona sarıldıkça o da bana sarıldı, ta ki kapıdaki görevlinin boğazını temizlemesi bizi ayırana kadar.

"Gerçekten benimle Londra'ya gelir misin?"

"Senden kalmanı istemeyeceğim," dedim. "Kalmanı istemediğim için değil, kalacağını düşündüğüm için. Hazır olmasan bile benim ve bebek için kalırsın. Londra'yı istiyorsun. O yüzden Londra'ya gideceğiz."

"Ben kalırdım."

Evet, yapardı. Ama onu seçim yapmaya zorlamayacaktım. Onun hayallerini boğan ve ultimatolar veren adam olmayacaktım. O daha iyisini hak ediyordu. "Bir maceraya daha ne dersin? Londra'yı ele alırsın. Sonra sırada ne olduğuna karar verirsiniz. Birlikte."

"Emin misiniz? Peki ya eviniz? Ailen?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aileme bakıyorum. Evime bakıyorum."

"Uzun zamandır bir evim, gerçek bir evim olmadı."

"Artık biliyorsun." Alnından öptüm, sonra tekrar elini tuttum. "Birinci sınıf biletimi kimin alacağını görmek için başparmak güreşi."

Bana hınzırca sırıttı. Bu sefer kazanmama izin vermeyecekti. "Sıra sende."

EPILOG

EVA

BİR YIL SONRA . . .

"Erken geldiğimize göre, hemen bir proje alanına uğrayabilir miyiz?" Tobias bizi kasabaya doğru sürerken sordu. "Dışarıdaki ışıkların gece nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

"Tabii. Ne taraftan?"

"Dur işaretinden sonra kuzeye git."

"Vay be." Ona kaşlarımı çattım. "Konuşmana dikkat et."

"Ne?"

"Kuzey demiştin."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Dur işaretinden sola dön." "Daha iyi."

Sırıttım, sonra gözlerimi dikiz aynasına diktim.

Isabella araba koltuğunda uyuyordu, minik dudaklarını mükemmel bir şekilde büzmüştü. Yatma vaktinin çoktan geçtiğini düşünürsek, bu onun için uzun bir gece olacaktı.

Bu gece Holiday ailesinin yıllık Noel partisiydi ve o da bu durum için giyinmişti. Kırmızı kadife elbisesi beyazla süslenmişti. Ayakkabılardan nefret ettiği için terlikleri uzun süre dayanmazdı ama yine de taytının üzerine giydirdim.

"Kulaklıkları aldın mı?" Tobias sordu.

"Evet," diye mırıldandım. Şu lanet kulaklıklar. "Dia-per çantanın içindeler."

Ailesi çoğu yıl yaptıkları gibi canlı bir grup tutmuştu ve mekanda gürültü olacaktı. Bu yüzden Tobias bir çift bebek boyunda kulaklık bulmuştu. Ancak pembe ya da mor bir çift bulmak yerine, elbisesine uyacak bir şey bulmaktan Allah korusun, turuncu bulmuştu.

Hunter's Orange.

Ona neden bu kadar iğrenç bir renk seçtiğini sorduğumda, bana büyüdükçe giyebilmesi için ayarlı olan tek renk olduğunu söylemişti.

Kocam hiç de pratik biri değildi.

Tobias bana Seattle havaalanındaki kadınlar tuvaletinin dışında evlenme teklif etmişti. Büyüleyici. Doğrusunu söylemek gerekirse, romantik bir şeyler yapma planını berbat etmiştim. Başımı göğsüne yaslamıştım ve yanağım ceketinin cebindeki sert bir şeye çarptığında, sonunda pes edene kadar bana ne taşıdığını söylemesi için onu sıkıştırmıştım.

Yıllar önce aldığı yüzüğün aynısı o zamandan beri parmağımdaydı. Ve geçen hafta itibariyle, ona eşlik eden bir alyans vardı.

Montana'daki evimize taşındığımızın ertesi günü evlenmiştik. İkimiz öğle yemeğinde adliyeye gitmiş ve bunu resmileştirmiştik.

Elbise yok. Smokin yok. Sadece Tobias, kızımız ve ben.

Londra projesinde başka bir taşınmaya hazır olmadığımı fark etmem uzun sürmedi. Üçüncü üç aylık dönemimde, ayak bileklerim şiştiğinde, sırtım ağrıdığında ve mide ekşimesi dayanılmaz hale geldiğinde, tek istediğim eve gitmekti.

Montana'ya.

Babam haklıydı. Koşmam ve koşmam gerekiyordu. Ama durmaya hazır olduğumda, durmuştuk. Isabella'nın dünyaya gelmesini bekledik, sonra yeterince büyüdüğünde Londra'daki dairemizden taşındık ve eve uçtuk.

Hannah ve Keith bize yakın oldukları için çok mutluydular. Biz yokken evimize göz kulak olmuşlar, geçen yılki ziyaretlerimiz için temiz ve ferah tutmuşlardı. Hatta bir keresinde bizi görmek için uçakla gelmişlerdi. Keith de Tobias'ın işine devam edebilmesini sağlamış, Holiday Homes için başka bir mimar tutmuştu. Böylece Tobias uzaktan planlar hazırlarken, Boze- man'da sahada görev yapacak ve projelerin hayata geçirilmesine yardımcı olacak biri vardı.

"Tamam, buradan sola." Ön camı işaret ederek, karla kaplı bir arazide gururla duran bir evin önüne gelene kadar bizi labirent gibi yollardan geçirdi.

"Vay canına."

"İyi sonuçlandı."

"Bu yetersiz bir ifade, bebeğim." Elini tuttum, eve bakarken gülümsedim.

Ev sahipleri beşik çatılı ve sürgülü ön kapısı olan ahır tarzı bir ev istemişlerdi. Bana bundan bahsettiğinde şüpheyle yaklaşmıştım ama büyüleyici ve benzersiz bir şey yaratmayı Tobias'a bırakmıştım.

Arka koltuktan gelen küçük bir inilti yola devam etmemiz gerektiği anlamına geliyordu, ben de ayağımı yeni SUV'umun freninden çektim ve şehre doğru yola koyuldum.

Baxter Hotel, Ana Cadde üzerinde dimdik duran altın bir fener gibiydi. İkinci kattaki balo salonuna adımımızı attığımız anda, bizi evimizde karşılamak için gelen arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından kuşatıldık.

Sonra grup başladı ve Tobias hemen kulaklıkları aldı.

"Başka bir renk seçemez miydin?" Hannah onları Isabella'nın başına geçirirken sordu.

"Portakalın nesi var?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Gitmiyor."

"O bir bebek. Umurunda değil." Isabella'yı kollarımdan kaldırdı, yanağından öptü, sonra onu dünyada en sevdiği yere, kolunun kıvrımına bıraktı.

Tobias'a yıllar önce aşık olmuşum ama onu kızımızla birlikte görmek yeniden aşık olmak gibiydi.

"Hadi dans edelim." Elim sıkı, ağzıma iffetli bir öpücük bıraktı, sonra bizi kalabalığın arasından dans pistine doğru yönlendirdi. Bebeği bir koluna, beni de diğer koluna aldı.

"Bunun için burada olabildiğimize sevindim." Biz sallanırken başımı omzuna yasladım. "Ve Noel için."

"Ben de," diye mırıldandı. "Pişman değil misin?" "Yok."

Londra'nın son projesi olacağını söylediğimde patronum pek mutlu olmamıştı. Bana kalmam için büyük bir zam teklif etmişti ama ben onu geri çevirmiştim. Çünkü çoktan başka bir iş bulmuşum.

Yılbaşından sonra Holiday Homes'un ekibine yeni proje müdürü olarak katılacaktım. Aile şirketi için çalışacaktım. Tobias ve benim aynı ofiste çalışarak birbirimizi öldürme ihtimalimiz vardı. Ya da bir şansımız vardı.

mesai saatleri dışında.

Bir yolunu bulurduk. Birlikte.

"Bir tatil klasiğine ne dersiniz?" diye sordu grubun solisti bir şarkıyı tamamlarken mikrofona. "Bu şarkıyı tüm yıl boyunca söylüyoruz ve çok eğlenceli oluyor. Ne dersiniz?"

Salonda alkış tufanı koptu.

Ve sonra baş gitarist çalmaya başladı. "Noel'in ilk günü, gerçek aşkım bana verdi."

Tobias'a baktım.

Başını arkaya attı ve güldü.

Sonra birlikte söyledik. Ve sonunda, kendi versiyonumuza geldiğimizde, ikimiz de sözleri değiştirdik.

İki kaplumbağa güvercini,

Ve bir keklik ve bir hamilelik.

YAZAR HAKKINDA

Willa Nash *Wall Street Journal* ve *USA Today* çok satan yazarı Devney Perry'nin alter egosu. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti.

Montana'da doğup büyümüştür ve şu anda kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

En son kitap haberlerini kaçırmayın.

Haber bültenine abone olun!

www.devney_perry.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.